

КОУДИ МАКФЕЙДЪН ЧОВЕКЪТ СЯНКА

Част 1 от „Смоуки Барет“

Превод от английски: Коста Сивов, 2017

chitanka.info

На родителите ми, защото ме окуражиха да поема по трудния път.

На дъщеря ми, че ме дари с най-големия подарък — бащинството.

На съпругата ми за непоклатимата подкрепа, безкрайното вдъхновение и безграничната ѝ любов.

ПЪРВА ЧАСТ
СЪНИЩА И СЕНКИ

1.

Често сънувам този сън. Всъщност напоследък сънувам само три — двата са прекрасни, а третият е жесток, но всеки един от тях ме кара да треперя и да се чувствам самотна.

Този, който сънувам тази вечер, е за съпруга ми. Горедолу протича по следния начин:

Той целуна врата ми и ако искам да бъда кратка, мога да спра дотук. Само дето ще е лъжа в най-прекия смисъл на думата.

По-честно ще е, ако кажа, че копнеех — с всяка молекула на тялото си и с всеки зажаднял милиметър от плътта си — да целуне врата ми, и когато го стори, устните му бяха устните на ангел, изпратен от небесата, за да отговори на трескавите ми молитви.

Тогава бях на седемнадесет, както и той. Бяха времена, когато равнодушието и мракът не съществуваха. Имаше ги само страстта, привързаността и светлината, която светеше толкова силно, че можеше да нарани душата на човек.

Той се наведе в мрака на киносалона (о, боже), подвоуми се само за миг (о, боже), а аз потреперих, но се престорих, че съм спокойна, и о, боже, о, боже, о, боже, целуна врата ми — чувството беше прекрасно и в този момент осъзнах, че ще съм с него завинаги.

Той беше единственият за мен. Повечето хора никога не откриват единствения за тях. Четат за него, мечтаят за него или просто му се присмиват. Аз намерих своя, намерих го, когато бях на седемнадесет, и не го оставих да си отиде дори в деня, в който издъхна в ръцете ми, дори в мига, в който смъртта го изтръгна от мен, докато пицях, не го оставям дори и сега.

В последно време божието име означава страдание: о, боже, о, боже, о, боже — така ми липсва.

Събуждам се и усещам призрака на тази целувка върху седемнадесетгодишната си кожа. Осъзнавам, че вече не съм на седемнадесет и че той е спрял да старее завинаги. Смъртта го съхрани на тридесет и пет. За мен той винаги ще си остане на седемнадесет,

винаги наведен над онова момиче, винаги целуващ врата ми в онзи перфектен момент.

Протягам се към мястото му на леглото и съм пронизана от внезапна и заслепяваща болка. Трескаво се моля на смъртта да ме погуби и да отнеме тази болка. Разбира се, продължавам да живея и скоро страданието ми намалява.

Всичко от съпруга ми ми липсва. Не само хубавите неща. Недостатъците му ми липсват също толкова много, колкото и красивите му качества. Липсват ми нетърпението и гневът му. Липсва ми снизходителният поглед, с който ме гледаше, когато му бях ядосана. Липсва ми раздражението ми всеки път, в който забравяше да зареди колата и оставяше резервоара почти празен, независимо че ми трябваше, за да отида някъде.

Често си мисля, че никога не се сецваме за тези неща, когато си мислим какъв би бил животът ни, ако изгубим някого, когото обичаме. Не се замисляме, че ще ни липсват не само цветята и целувките, а абсолютно всичко. Ще копнеем за провалите и дребните неуспехи също толкова много, колкото и за прегръдките по средата на нощта. Ще ми се сега да беше тук, за да го обсипя с целувки. Ще ми се сега да беше тук, за да го предам. Съгласна съм на двата варианта, стига да беше тук при мен.

Хората ме питат понякога, когато съберат куража да го сторят, какво е чувството да изгубиш обичан човек. Отговарям им, че е трудно, и спирам дотук.

Бих могла да им обясня, че е истинско разпване на сърцето. Бих могла да им обясня, че през повечето дни пищя, без да мога да се спра дори когато съм в града, дори когато устата ми е затворена, дори да не издавам звук. Бих могла да им обясня, че сънувам този сън всяка нощ и го губя отново, когато се събудя на сутринта.

Но хей, защо да им развалям деня? Затова просто им отговарям, че е трудно. Обикновено това ги задоволява.

Този е само единият от сънищата, който ме кара да стана от леглото, а тялото ми да се тресе цялото.

Взирам се в празната стая, след което се обръщам към огледалото. Научила съм се да мразя огледалата. Някои биха казали, че това е нормално. Че всички ние правим едно и също — разглеждаме отражението си под микроскоп и се вторачваме в недостатъците си.

Красивите жени си измислят бръчки и петънца и търсят точно тези неща. Тийнейджърките с красиви очи и фигури си умираат да плачат, защото косите им не са с правилния цвят или смятат, че носовете им са прекалено големи. Цената да съдим себе си през очите на другите, е едно от проклятията на човешката раса. Няма спор.

Повечето хора не виждат онова, което виждам аз, когато се погледнат в огледалото.

Имам дълбок белег, широк повече от сантиметър, който започва от средата на челото ми. Слиза надолу, след което завива на почти перфектни деветдесет градуса наляво. Нямам лява вежда, белегът заема мястото ѝ. Той продължава през слепоочието ми, където прави мързелив клуп надолу по бузата ми. След това се насочва към носа ми, прекосява едва горната му част и отново се връща. Разрязва диагонално лявата ми ноздра и профучава през челюстта, надолу към врата и свършва на ключицата ми.

Доста е ефектен. Ако ме погледнете само в десен профил, всичко изглежда нормално. Трябва да ме погледнете анфас, за да придобиете ясна представа.

Всеки човек се поглежда в огледалото поне веднъж дневно или вижда отражението си в очите на другите. Той знае какво да очаква. Знае какво ще види и какво ще видят другите. Аз вече не виждам онова, което очаквам да видя. Отражението ми е на непозната, взираща се в мен през маска, която не мога да сваля.

Когато стоя гола пред огледалото, както съм в момента, мога да видя и останалото. Разполагам с нещо, което съм нарекла огърлица от кръгли белези с размерите на върха на цигара, които започват под едната страна на ключицата ми и свършват под другата. Още от същите белези кривват към гърдите ми, продължават към гърдната ми кост и стомаха ми и свършват точно над пубисните ми косми.

Кръгчетата са с размерите на върха на цигара, защото бяха направени с такава.

Ако успеете да се абстрахирате от всичко това, нещата не са никак зле. Аз съм мъничка жена, само метър и петдесет. Не съм кльошава, по-скоро съм закръглена. Съпругът ми обичаше да ме нарича „сочна“. Казваше, че освен ума, сърцето и душата се е оженил за мен заради „малките ми цици и дупето ми във формата на сърце“.

Имам дълга, гъста, черна, къдрава коса, която стига почти до задника ми.

Съпругът ми обичаше и нея.

Трудно ми е да не обръщам внимание на белезите, макар че съм ги гледала стотици, може би дори хиляди пъти. Те са единственото, което виждам, когато се погледна в огледалото.

Те ми бяха причинени от мъжа, който уби съпруга и дъщеря ми. Мъж, когото по-късно убих.

Когато мисля за това, ме изпълва празнота — огромна, мрачна и напълно безчувствена. Усецането е като да потъваш в твърдо желе.

Няма проблем. Свикнала съм.

Това е животът ми сега.

* * *

Не спя повече от десет минути и знам, че довечера няма да лягам.

Помня как преди няколко месеца се събудих в малките часове също като сега. Някъде между 3:30 и 6:00, време, в което се чувстваш като единствения човек на земята. Сънувах един от сънищата както винаги и знаех, че повече няма да мога да заспя.

Облякох си някаква тениска и долнище на анцуг и излязох навън. Бягах и бягах, и бягах в нощта, бягах, докато тялото ми не плувна цялото в пот, докато потта не напои дрехите ми и не напълни маратонките ми, но продължих да бягам още. Не се жалех, макар едва да дишах. Дробовете ми изгаряха заради студения сутрешен въздух, но не спрях. Побягнах по-бързо, задвижих по-енергично крака и лакти, бягах на предела на силите си, бягах неразумно.

Озовах се пред един от онези супермаркети, които бяха завладели Долината, спрях се на тротоара и започнах да се давя и да плюя стомашна киселина. Двойка други ранобудни призраци като мен ме погледнаха, но бързо отместиха погледи. Изправих се, избърсах устата си и прелетях през предните врати на магазина.

— Искам кутия цигари — казах на продавача, докато все още се опитвах да си поема въздух.

Мъжът беше по-възрастен от мен, минаваше петдесетте и ми приличаше на индиец.

— Каква марка желаете?

Въпросът ме изненада. Не бях пушила от години. Погледнах към рафта зад него и очите ми се спряха на обичните ми някога „Марлборо“.

— „Марлборо“. Червено.

Продавачът взе кутията и я маркира на касата. Тогава разбрах, че съм по анцуг и нямам никакви пари в себе си. Вместо да изпитам срам, се разгневих.

— Забравих си портмонето. — Изрекох тези думи с вдигната брадичка, предизвикателно. Само да посмееше да не ми даде цигарите или да ме накара да се почувствам неудобно.

Мъжът ме погледна за миг. Настъпи момент, който писателите биха описали като „напрегната тишина“.

— Бягали ли сте? — попита той.

— Да — от мъртвия ми съпруг. По-добре, отколкото да се гръмнеш, предполагам, ха-ха!

Тези думи ми се сториха забавни. Малко по-гръмки, малко по-пресилени. Дори малко луди. Вместо да ми бъде отговорено със страх и неудобство, които всъщност желяех, очите на мъжа станаха някак си мили. Не изпълнени със съжаление, а с разбиране. Той ми кимна. Протегна ръка, за да ми даде кутията с цигари.

— Съпругата ми почина в Индия. Една седмица, преди да дойдем в Америка. Вземете цигарите, ще ми ги платите следващия път.

За момент просто стоях и се взирах в продавача. После грабнах цигарите и избягах оттам със скоростта на светлината, преди сълзите да потекат по бузите ми. Стиснах здраво кутията и побягнах към дома си.

Той е доста далеч, но предпочитам да пуша там.

Изправям се в леглото си и се усмихвам, когато виждам цигарите на нощното си шкафче. Мисля си за човека в магазина, когато запалвам. Предполагам, че част от мен обича този малък човечец, обича го по начин, по който можеш да обичаш непознат, направил ти добро в момент, в който си имал най-голяма нужда от него. Тази любов е дълбока, сърцето ти тръпне от нея и макар никога да не науча името му, ще го запомня до сетния си час.

Смуквам дълбоко и поглеждам цигарата и черешовия ѝ връх, който свети в мрака на спалнята ми. Това е коварството на прокълнатите неща. Не никотиновата зависимост, макар че и тя е достатъчно лоша, а начинът, по който цигарата запълва някои празнини — сутрините с чаша горещо кафе или самотните нощи в къща, изпълнена с призраци. Знам, че трябва да ги спра отново, докато не са забили ноктите си в мен, но също така знам, че няма да го сторя. Те са всичко, с което разполагам сега — спомен за доброто, утеха и източник на сила, всичко вкупом.

Издишвам и наблюдавам как димът се вие, подхванат от леки въздушни течения, понася се и изчезва. Също като живота, мисля си аз. Животът е дим, нищо повече, само се заблуждаваме, че е нещо различно. Представява един хубав облак, който се понася и разтваря, като оставя след себе си единствено мириса на съществуването ни във формата на спомени.

Изведнъж се разкашлям и се смея на всички тези размисли. Аз пуша, животът е пушек и името ми е Смоуки^[1]. Смоуки Барет. Това е истинското ми име, майка ми ме е кръстила така, защото е смятала, че „звучи готино“. Започвам да се кикотя в мрака на празната ми къща и си мисля (както всеки път) колко налудничаво звучи смехът, когато се смееш сам.

През следващите три-четири часа размишлявам над това. Над лудостта. В крайна сметка утре е денят.

Денят, в който ще реша дали да се върна на работа във ФБР, или ще лапна дулото на пистолета и ще си пръсна мозъка.

---

[1] Игра на думи — Смоуки (Smoky) — от англ. — „опушена, димяща, пушеца“. — Б.пр. ↑

2.

— Все още ли сънуваш същите три съня?

Това е една от причините да имам доверие на назначения ми психотерапевт. Той не си играе с ума ми, не увърта, нито се опитва да ме обърка и да ме изиграе. Кара я направо — атакува ме директно. Колкото и да се оплаквам и да страдам от опитите му да ме излекува, уважавам методите му.

Името му е Питър Хилстед и е много далеч от Фройд стереотипа. Малко по-нисък е от метър и осемдесет, с тъмна коса, красиво лице — също като на фотомодел — и тяло, за което закопнях, когато го посетих за първи път. Очите му са най-уникалното нещо в него. Цветът им е електриково синьо, каквото досега не бях виждала в брюнет.

Въпреки че прилича на филмова звезда, никога не съм си представяла, че мога да имам нещо повече с него. Когато съм в компанията му, не си мисля за секс. Мисля за себе си. Той е един от малкото хора, на които наистина им пука за онези, с които работи. Не изпитваш никакво съмнение за загрижеността му, когато си с него. Когато разговаряме, нямам усещането, че умът му се рее някъде другаде. Дарява те с пълното си внимание. Кара те да се чувстваш като най-важното нещо в малкия му кабинет. Точно това ме възпира да си падна по него, колкото и изумително красив да е. Когато съм в компанията му, не мисля за него като за мъж, а като за нещо много по-ценно: огледало на душата ми.

— Същите три — отговарям аз.

— Кой сънува снощи?

Помествам се едва, не ми е удобно. Знам, че забелязва това, и се чудя какво ли си мисли. Винаги преценявам и премислям. Не мога да се спра.

— Онзи, в който Мат ме целува.

Психотерапевтът кима.

— Успя ли да заспиш след това?

— Не. — Поглеждам го, без да отроня и дума, докато ме чака да му отговоря. Днес не е един от дните, в които съм отзивчива.

Доктор Хилстед ме наблюдава, подпрял брадичка на ръката си. Очевидно обмисля нещо — прилича на мъж, застанал на кръстопът. Знае, че по който и път да поеме, няма да може да се върне назад. Минава почти минута, след която се отпуска на стола си, въздиша и потърква горната част на носа си.

— Смоуки, наясно ли си, че не съм особено уважаван сред моите колеги?

Стряскам се от тази нова за мен информация и от факта, че ми разкрива подобно нещо.

— Тъ, не. Не знаех.

Той се усмихва.

— Истина е. Имам някои доста спорни възгледи относно професията си. Основният е, че според мен не разполагаме с истинско решение за справяне с проблемите на разума.

Как, по дяволите, трябва да отговоря на това? Психотерапевтът ми се опитва да ми обясни, че избраната от него професия няма възможност да лекува ментални проблеми? Това не е особено обнадеждаващо.

— Ясно ми е защо на останалите подобно твърдение не им харесва.

Това е най-добрият отговор, който мога да измисля за толкова кратко време.

— Не ме разбирай погрешно. Не казвам категорично, че професията ми *не* е способна да лекува ментални проблеми.

Мисля, че това е другата причина, поради която имам доверие на доктор Хилстед. Изключително проникателен е, а умът му е остър като бръснач. Това не ме плаши. Разбирам го — онези, които знаят как да проведат качествен разпит, притежават същата дарба. Те провокират разпитвания и предвиждат мислите му.

— Не. Имам предвид, че науката си е наука. Тя е точна. Гравитацията означава, че когато изпуснеш нещо, то пада. Две плюс две винаги е четири. Непроменливостта е същината на науката.

Обмислям думите му и кимам.

— След като изяснихме всичко това, отговори ми на следния въпрос: какво прави професията ми? — Доктор Хилстед жестикулира с ръка. — Какво представлява подходът ни към проблемите с разума? Тук не говорим за наука. Поне не все още. Не сме стигнали до

момента, в който две плюс две е четири. Ако бяхме, щях да излекувам всеки пациент, който мине през вратата ми. Щях да съм наясно, че в случай на депресия трябва да постъпя така, така и така, и винаги щях да постигам положителен резултат. Щеше да има закони, които никога нямаше да се променят. Тогава щеше да е наука. — Усмивка се накриво. Може би малко тъжно. — Не мога да излекувам всеки пациент. Не мога да излекувам дори половината от тях. — Млъква за миг, след което поклаща глава. — Какво правя аз, какво представлява професията ми? Тя не е наука. Тя е съвкупност от методи, които мога да опитам, повечето от които са проработвали преди повече от веднъж. Предвид това си струва да се приложат отново. Но стигаме дотам. Изложих мнението си публично и... Не получих бурни овации от повечето от колегите си.

Обмислям добре последните му думи, преди да отговоря.

— Разбирам защо. В някои части на Бюрото се набляга повече на имиджа, отколкото на резултатите. Вероятно същото важи и за психиатрите, които не те харесват.

Той се усмива отново, усмивката му е някак си изморена.

— Както винаги си изключително прагматична, Смоуки. Поне за нещата, които не касаят теб.

Потръпвам вътрешно. Това е една от любимите техники на доктор Хилстед, използва нормалния разговор като прикритие за откровените си забележки, които изстрелва към мен. Като ракетата, която току-що насочи в моя посока: имаш остър ум, Смоуки, но не го използваш, за да разрешиш проблемите си. Ауч. Истината боли.

— Ето ме тук, независимо какво смятат другите за мен. Аз съм един от най-уважаваните психотерапевти, що се отнася до ФБР агенти. Защо мислиш, че е така?

Той ме поглежда отново и чака да му отговоря. Знам, че цели нещо с въпроса си. Доктор Хилстед никога не говори празни приказки. Затова обмислям внимателно отговора си.

— Предполагането ми е, че защото си много добър. „Добър“ винаги е за предпочитане в моята работа, отколкото „изглежда добър“.

Отново онази лека усмивка.

— Точно така. Постигам резултати. Това не е нещо, с което се хваля наоколо, и не се превъзнасям по себе си всяка вечер, преди да си легна, но е истина.

Думите му са изречени с нормален, неарогантен тон, характерен за един професионалист. Разбирам го. Тук не става въпрос за скромност. Когато попиташ някого в напрегната ситуация дали знае как да стреля с оръжие, искаш да ти отговори честно. Ако не го бива, би искал да знаеш, а и той би искал да си наясно с това, защото куршумът може да убие един лъжец също толкова ефективно, колкото и един честен човек. Трябва да си наясно със силните и слабите му страни, когато ножът опре до кокала. Кимам и той продължава.

— Ето това е от значение във всяка военна организация. Дали можеш да постигаш добри резултати. Мислиш ли, че е странно, че приемам ФБР за военна организация?

— Не. Навън се води война.

— Знаеш ли какъв е основният проблем на всяка военна организация?

Започвам да се отегчавам, да ставам нетърпелива.

— Не.

Психотерапевтът ми ме поглежда с неодобрителен поглед.

— Помисли, преди да отговориш, Смоуки. Моля те, не ме разочаровай.

Решавам да се съобразя със смърянето му. Говоря бавно, когато отговарям:

— Предположението ми е, че са... служителите.

Той ме посочва с пръст.

— Бинго. А сега ми отговори защо?

Отговорът изплува в главата ми както в моментите, когато работя по някой случай и мисля сериозно над него.

— Заради онова, което виждаме.

— А-ха. Отчасти. Аз го наричам „виж, направи, изгуби“. Това, което виждаш, което правиш и което губиш. Става въпрос за триумвират. — Психотерапевтът ми брои на пръстите си. — В силите на реда виждаш най-лошите неща, на които са способни човешките същества. Правиш неща, които никой човек не бива да прави: от работата с мъртви тела до — в някои случаи — убиването на други хора. Губиш неща, независимо дали са неосезаеми като невинността и оптимизма, или са реални като партньор или... семейство.

Поглежда ме с поглед, който не мога да разчета.

— Тук се намесвам аз. Излизам на сцената заради този проблем. Той ми пречи да върша работата си по начина, по който трябва да се върши.

В момента съм също толкова озадачена, колкото и заинтригувана. Поглеждам го, това е сигнал да продължи и той въздиша. Въздишка, която съдържа неговото собствено „виж, направи, изгуби“, и се чудя за другите хора, които стоят срещу това бюро, в този стол. Другите страдания, за които слуша и отнася у дома си.

Опитвам се да си представя доктор Хилстед, докато го гледам, как стои в дома си. Знам основното за него, проверих го от любопитство. Досега не се е женил, живее в двуетажна къща с пет спални в Пасадена. Кара спортно „Ауди“ — докторите обичат високоскоростните автомобили, което говори достатъчно за личността им. Това са просто факти. Те не могат да дадат ясна представа какво се случва, когато влезе в дома си и затвори вратата след себе си. Дали е ерген, който се храни с полуготови храни? Или си готви, пие червено вино на огромна маса и слуша Вивалди? Възможно е да се прибира у дома, да се съблича чисто гол и да нахлузва на косматите си крака обувки на високи токчета, след което да се захваща с домакинската работа.

Тази мисъл ми харесва, имам нужда от малка доза хумор. В последно време се наслаждавам на всеки миг, в който мога да се усмихна. Опитвам се отново да се съсредоточа върху онова, което ми казва.

— Ако в един нормален свят някой преживее онова, което си преживяла ти, никога няма да успее да се възстанови, Смоуки. Ако беше обикновен човек на обикновена работа, щеше завинаги да стоиш настрана от оръжия, убийци и мъртъвци. Вместо това моята работа е да ти помогна да се върнеш към тези неща. Това се очаква от мен. Да се справя с наранената психика и да я върна обратно на бойното поле. Може да ти звучи мелодраматично, но е точно така.

Доктор Хилстед се навежда напред и аз усещам, че сме стигнали до развързката — напът съм да разбера смисъла на цялата му тирада.

— Знаеш ли защо съм съгласен да върша тази работа? След като знам, че тя връща хората там, където са били наранени. — Той млъква за момент. — Защото деветдесет и девет процента от пациентите ми искат точно това.

Психотерапевтът ми докосва отново горната част на носа си и поклаща глава.

— Мъжете и жените, с които работя, имат някакви психически проблеми, които желаят да бъдат поправени, за да могат да се върнат отново на бойното поле. Истината е, че в повечето случаи мотивацията на тези хора е именно да се върнат обратно. Знаеш ли какво се случва с повечето, които не го правят? Понякога нещата се развиват добре. В повечето случаи обаче се превръщат в пияници. След това се самоубиват.

Той ме поглежда, докато изрича последната част от лекцията си, и аз ставам параноична, започвам да си мисля дали не може да прочете мислите ми. Нямам представа накъде се опитва да ме отведе. Чувствам се извадена от равновесие, леко разтърсена и ми е неудобно. Всичко това ме разгневява. Сприхавият ми нрав е наследен от ирландската ми майка — ядосвам се бързо и вина другите за това.

Доктор Хилстед се пресяга към лявата част на бюрото си, взема една дебела папка, която не съм забелязала досега, слага я пред себе си и я разгръща. Присвивам очи и се изненадвам, когато виждам името си на етикета.

— Това е досието ти, Смоуки. Разполагам с него от известно време и съм го чел повече от веднъж. — Започва да разгръща страниците и да обобщава на глас написаното на тях. — Смоуки Барет, родена 1968-а. Жена. Диплома по криминология. Започва работа в Бюрото през 1990-а. Завършва школата в Куонтико, най-добра във випуска си. Назначена като помощник в случая „Черният ангел“ във Вирджиния през 1991 г. — административна работа. — Докторът ме поглежда. — Не остана зад бюрото си, нали?

Поклащам глава и си спомням. Разбира се, че не останах. Тогава бях на двадесет и две, по-зелена от зеленото. Вълнувах се, че ще бъда агент, бях толкова щастлива, че съм част от голям случай, макар моята работа да беше само зад бюро. По време на един от брифингите нещо ми направи голямо впечатление, нещо в показанията на свидетеля, което не ми се стори правилно. Все още се въртеше в главата ми, когато си легнах вечерта. Събудих се в четири сутринта с прозрение — през следващите години това щеше да ми стане навик. Нещото се оказа разковничето за разрешаването на случая. Свързано беше с посоката, в която се отваряше един прозорец. Дребна, лесно забравима

подробност, която никой не беше забелязал, но благодарение на нея спипахме убиец.

По това време приписах заслугите на късмета, а не на себе си. Истинският късмет обаче беше ръководещият операцията — специален агент Джоунс, който беше един от рядко срещаните шефове. Той не се опияняваше от славата и отчиташе заслугите на всеки. Дори на един зелен агент, който на всичкото отгоре беше жена. Въпреки това бях заек, затова поработих още малко на бюро, но нещата започнаха да се развиват доста бърза от тогава насетне. Започнаха да ме подготвят за НЦАЖП — Националния център за анализ на жестоки престъпления, подразделение на ФБР, което се занимава с най-лошото от най-лошото — под зоркото наблюдение на специален агент Джоунс.

— Назначена в НЦАЖП три години по-късно. Това е доста голям скок, нали?

— Статистически погледнато, агентите, които биват назначавани в НЦАЖП, имат десет години стаж в Бюрото. — Не се хваля. Истина е. Доктор Хилстед продължава да чете: — Разрешаваш още няколко случая, получаваш чудесни отзиви от началството. След това си назначена за координатор на НЦАЖП в Лос Анджелис през 1996-а. Възложено ти е да събереш местен екип и да оправиш взаимоотношенията между Бюрото и местните служби на реда, които твойт предшественик е влошил. Някои хора може да си помислят, че това е понижение, но истината е, че са те избрали именно заради трудната задача. Точно там си започнала да блестиш истински.

Спомените ме връщат обратно в онова време. *Блестя* е точната дума. 1996-а е годината, в която смятах, че нищо не може да се обърка. В края на 1995-а ми се роди дъщеря. Бях назначена в офиса в Лос Анджелис — голяма крачка в професионалната ми кариера. Двамата с Мат бяхме в чудесни отношения, по-чудесни от когато и да било. Това беше една от годините, в които всяка сутрин се събуждах развълнувана и свежа.

Тогава се пресягах и намирах съпруга си до мен, където трябва да бъде.

Тогава всичко беше различно от сега. Започвам да се гневя на доктор Хилстед, че ми напомни, че направи настоящето ми още по-мрачно и по-безсмислено.

— Има ли някаква поука тук?

Той вдига ръка.

— Почакай още малко. Офисът в Лос Анджелис не се е справял особено добре. Дали са ти картбланш да промениш персонала и ти си избрала трима агенти от различни офиси в страната. По онова време всички са смятали, че си се спряла на неподходящи хора. Но в крайна сметка те доказаха противното, нали?

Подобно твърдение, казвам си аз, е омаловажаване на фактите. Въпреки това само кимам, все още съм разгневена.

— В интерес на истината, твоят екип е един от най-добрите в историята на Бюрото, нали?

— Най-добрият. — Не мога да се възпра. Гордея се с хората си и не съм способна да съм скромна, що се отнася до тях. А и това е самата истина. НЦАЖП, известен като „НЦАЖП Координационен“ или Офиса на смъртта, си върши перфектно работата. Точка по въпроса.

— Точно така. — Доктор Хилстед разгръща още няколко страници. — Много разрешени случаи. Още похвали от началството. Била си предложена да станеш първата действаща директорка в историята на Бюрото.

Всичко това е истина. Но психотерапевтът ми продължава да ме ядосва по причини, които не мога да разбера напълно. Просто знам, че съм разгневена, че ми кипи отвътре и ако продължава така, ще се пръсна.

— Има още нещо в досието ти, което ми привлече вниманието. Тук пише, че си изключително точен стрелец.

Доктор Хилстед ме поглежда и аз се чувствам като зашлевена, макар да не знам защо. Нещо се надига вътре в мен, нещо, което разпознавам като страх. Стискам здраво подлакътниците на стола, когато продължава:

— Досието ти твърди, че се нареждаш в челните позиции на най-добрите стрелци с пистолет в света. Това вярно ли е, Смоуки?

Вторачвам се в него и усещам как се вцепенявам. Гневът ми изчезва.

Аз и оръжия. Всичко, което доктор Хилстед говори, е истина. Мога да взема кой да е пистолет и да боравя с него, както другите хора вдигат чаша с вода или карат велосипед. При мен е инстинкт и винаги е било такъв. Макар да няма някаква основателна причина за това. Не

съм имала баща, който е искал син и затова ме е научил да стрелям. Честно казано, татко ненавиждаше оръжията. За разлика от него аз съм много добра с тях.

Когато бях на осем години, баща ми имаше приятел, бивша зелена барета от Виетнам. Той наистина беше маниак на тема оръжия. Живееше в западна апартамент в западна квартал на Сан Фернандо Вали, който му отиваше чудесно. Всъщност и той си беше западна човек. Въпреки това до ден-днешен помня очите му: зорки и млади. Блеснали.

Името му беше Дейв и някак си успя да замъкне баща ми на стрелбището в един западна район на Сан Бернардино Каунти. Татко ме взе със себе си може би с надеждата да не се задържа много. Дейв го накара да изстреля няколко пълнителя. Аз наблюдавах случващото се, като носех антифони, които бяха прекалено големи за малката ми момичешка глава. Гледах ги двамата как държат пистолетите и се почувствах омаяна. Усетих притегателната им сила.

— Може ли да опитам? — изчуруликах аз.

— Не мисля, че това е добра идея, скъпа — отвърна татко.

— Ауу, я стига, Рик. Ще ѝ взема една малка дващсет и двойка. Нека постреля детето.

— Моля те, тате, може ли? — Бях с най-миловидната си физиономия, която знаех, че може да промени решението му. Той ме изгледа, на лицето му беше изписана вътрешната му борба, и въздъхна.

— Добре, но само няколко изстрела.

След малко Дейв се върна с дващсет и двойката — малко чудо, което пасна идеално в ръката ми. Донесоха ми стол, върху който да се кача. Дейв зареди оръжието, подаде ми го и застана зад мен под неспокойния поглед на баща ми.

— Виждаш ли мишената? — попита ме той и аз кимнах. — Избери си къде искаш да я улучиш. Не бързай. Дърпай спусъка бавно. Не го натискай рязко, защото ще подскочи в ръката ти. Готова ли си?

Мисля, че му отговорих, но истината беше, че едва чувах какво ми говори. Държах пистолет в ръката си и нещо се случваше вътре в мен. Нещо, което усещах, че е хубаво. Нещо, което ми харесваше. Погледнах към мишената в човешка форма, която въобще не ми изглеждаше далеч. Беше толкова близо, че имах чувството, че мога да я

достигна, ако се протегна. Насочих оръжието си в нея, поех си въздух и дръпнах спусъка.

Бях едновременно изненадана и очарована от отката на малкия пистолет в малките ми ръце.

— Проклятие! — изграчи Дейв до мен.

Присвих очи към мишената и забелязах, че в центъра на главата се беше появила една малка дупка — точно там, където исках да бъде.

— Ти си естествен талант, млада госпожице — каза ми Дейв. — Опитай още няколко изстрела.

„Няколкото изстрела“ прераснаха в час и половина стрелба. През деветдесет процента от времето улучвах онова, в което се целех, и накрая осъзнах, че ще се занимавам с оръжия до края на живота си. Разбрах също така, че ще бъда добра в това.

Баща ми подкрепяше начинанието ми в последвалите години, макар че ненавиждаше оръжията. Предполагам, беше разбрал, че това е част от самата мен, която нямаше как да пренебрегне.

Каква е истината ли? Невероятно добра съм. Предпочитам да не се хваля и да не показвам публично способностите си, но когато съм сама, се превръщам в истинска Ани Оукли^[1]. Мога да улуча пламъка на свещ и да пробия хвърлена във въздуха монета от четвърт долар. Веднъж на едно открито стрелбище взех топче за пинг-понг в ръката, с която държа пистолета. Пуснах го и извадих оръжието си. Успях да прострелям топчето, преди да падне на земята. Глупав номер, но изпитах голямо удоволствие от него.

Всичките тези спомени преминават през главата ми като на лента, докато доктор Хилстед ме гледа изпитателно.

— Истина е — отговарям аз.

Той затваря папката. Преплита пръстите на ръцете си и ме поглежда.

— Ти си изключителен професионалист. Определено си една от най-добрите жени агенти в историята на Бюрото. Преследваш най-лошите от най-лошите. Преди шест месеца мъж на име Джоузеф Сандс, когото се опитваше да заловиш, погна семейството ти, уби съпруга и дъщеря ти пред очите ти, а теб изнасили и измъчва. Благодарение на нечовешките си способности успя да се измъкнеш от ситуацията и да му отнемеш живота.

Вцепенението се е настанило в цялото ми тяло. Не знам към какво води всичко това и не ми пука.

— Тук се включвам аз, човек, в чиято професия две плюс две невинаги е четири и нещата невинаги падат, когато ги изпуснем. Опитвам се да ти помогна да се върнеш към всичко това.

Погледът му е изпълнен с искрено състрадание, изгаря ме и това ме кара да се извърна.

— Върша тази работа от доста дълго, Смоуки. А и ти ме посещаваш от известно време. Развил съм нюх към подобни неща също както вие, полицаите, имате интуиция. Моят нюх ми подсказва, че се опитваш да разбереш какво искаш: дали да се върнеш на работа, или да се самоубиеш.

Погледът ми среща неговия — неволно признание, че е прав. Вцепенението ме напуска и аз осъзнавам, че съм била изиграна — изиграна с невероятен финес. Той ми говори, размотава ме, опипва почвата, държа ме в неведение, след което изведнъж ме напада. Без никакво колебание. И постигна своето.

— Не мога да ти помогна, ако не знам всичко, Смоуки.

Пак този състрадателен поглед, който е прекалено искрен, честен и добър за мен, очите му са като две ръце, които се протягат към духовното ми аз и се опитват да ме разтърсят здраво. Усещам парене от напирещите ми сълзи. Погледът ми е изпълнен с гняв. Доктор Хилстед иска да ме пречупи така, както аз бях пречупвала безброй престъпници в безброй стаи за разпити. Е, да го духа.

Психотерапевтът ми явно усеща това и ми се усмихва нежно.

— Добре, Смоуки, няма проблем. Но има още нещо.

Той отваря едно от чекмеджетата и изважда плик за улики. В началото не мога да видя какво има в него, но когато успявам, започвам едновременно да треперя и да се потя.

Пистолетът ми. Онзи, който носех години наред и с който застрелях Джоузеф Сандс.

Не мога да откъсна очи от него. Познавам го като собственото си лице. „Глок“, смъртоносен, черен. Знаем колко тежи, какво е чувството да го държа — дори си спомням добре миризмата му. Стои си там и ме изпълва с премазващ страх.

Доктор Хилстед отваря плика и вади пистолета от него. Остава го на бюрото пред нас. Поглежда ме отново, но този път погледът му е

изпитателен, а не изпълнен със съчувствие. Няма намерение да се ебава повече с мен. Осъзнавам, че ми е скрил много по-голям заек в торбата си, отколкото съм смятала. По причини, които не разбирам, но той очевидно да, точно това е нещото, което ще ме накара да разкрия душата си. Собственото ми оръжие.

— Колко пъти си държала този пистолет, Смоуки? Хиляда? Десет хиляди?

Облизвам устните си, които са сухи като пясък. Не отговарям. Не мога да откъсна очи от глока.

— Вземи го и веднага ще напиша, че си готова за активна служба, ако това е нещото, което искаш.

Не мога да отговоря и не мога да откъсна поглед от пистолета. Част от мен е наясно, че се намирам в кабинета на доктор Хилстед, който стои срещу мен, но в момента съществуваме единствено аз и оръжието ми. Не чувам никакви звуци, в главата ми е настъпила странна, мъртва тишина, нарушавана единствено от туптящото ми сърце. Чувам го как бие тежко и бързо.

Отново облизвам сухите си устни. Просто се пресегни и го вземи, казвам си. Както доктор Хилстед отбеляза, правила съм го десетки хиляди пъти. Това оръжие е продължение на ръката ми, то е като дишането или мигането.

То просто си стои там, както и ръцете ми върху подлакътниците на стола.

— Давай. Вземи го. — Гласът му е станал твърд. Не е брутален, но е непоколебим.

Съумявам да махна едната си ръка от подлакътника на стола и влагам цялата сила на волята си, за да посегна напред. Тя не иска да се подчини и част от мен, една много малка част, която все още е разумна и спокойна, не може да повярва на случващото се. Действие, което за мен е било подобно на рефлекс, се е превърнало в най-трудното нещо на света.

По челото ми избива пот. Цялото ми тяло се тресе, пред очите ми започва да става черно. Трудно ми е да дишам, усещам как започвам да се паникьосвам, обхваща ме клаустрофобия, нещо ме притиска, задушават ме. Ръката ми се тресе като дърво под напора на ураган. Мускулите ми се гърчат като торби, напълнени със змии. Пръстите ми се доближават все повече и повече до пистолета, докато не достигат

точно над него. Започвам да се треса още по-сериозно, потта е обляла цялото ми тяло.

Скачам от стола, който пада зад мен, и изкрещявам.

Крещя и се удрям по главата с ръце. Започвам да плача и в този момент осъзнавам, че той е успял. Пречупил ме е, разтворил ме е, извадил е вътрешностите ми. Знам, че го прави, за да ми помогне, но това не ме успокоява, защото точно сега всичко е болка, болка, болка.

Отдръпвам се от бюрото му, опирам се в стената и се плъзвам по нея. Осъзнавам, че хленча пронизително. Звукът е ужасен. Причинява ми душевна болка. За съжаление, е звук, който съм чувала прекалено много пъти. Това е звукът на оцелял, осъзнал, че все още е жив, но всичко, което е обичал, вече го няма. Чувала съм го от майки, съпрузи и приятели, чувала съм го, когато са идентифицирали тела в моргата или са получавали новините за смъртта от собствената ми уста.

Учудващо е, че не съм засрамена, но няма място за срам. Болката ме е погълнала изцяло.

Доктор Хилстед се е приближил до мен. Не би ме прегърнал или докоснал — това не е присъщо за един добър психотерапевт. Въпреки това го усещам. Той е наведено петно пред мен, което в този момент мразя от дъното на душата си.

— Говори с мен, Смоуки. Каж ми какво се случва.

Гласът му е изпълнен с искрена нежност, която надига нова вълна на гняв в мен. Едва съумявам да му отговоря през хлипанията си.

— Не мога да живея така не мога да живея така, без Мат, без Алекса, без любов без живот всичко го няма всичко го няма и...^[2]

Устата ми образува буквата О. Мога да го усетя. Поглеждам тавана, сграбчвам се за косата и успявам да откъсна два кичура от корените, преди да припадна.

---

[1] Ани Оукли (1860–1926) — легендарен стрелец и участничка в шоуто на Бъфало Бил. — Б.пр. ↑

[2] Някои препинателни знаци в това изречение са умишлено пропуснати. В романа по-нататък често е използван същият похват. — Б.пр. ↑

3.

Странно е, че демонът говори с такъв глас. Той е почти три метра висок, очите му са като от ахат, а главата му е покрита с озъбени и ревящи усти. Люспите му са овъглено черни. Гласът му е носов, някак си южняшки, когато заговори.

— Обичам да ям души — казва ми съвсем дружелюбно. — Няма нищо по-хубаво да си похапнеш нещо, което е било предназначено за рая.

Аз съм гола и завързана за собственото ми легло със сребристи вериги, които са тънки, но изключително здрави. Ако Х. Ф. Лъвкрафт беше написал „Спящата красавица“, тя щеше да се чувства като мен. Щеше да се събуди от раздвоен език върху устните си, а не благодарение на нежната целувка на герой. Не мога да говоря, в устата ми е натъпкан копринен шал.

Демонът стои до леглото ми и ме гледа, докато говори. Изглежда едновременно спокоен и властен, той е гордият ловец, застанал пред елена в багажника на пикапа си.

Размахва назъбен боен нож. Острието изглежда малко в огромната му, ноктеста ръка.

— Обичам душите ми добре приготвени — и овкусени! На твоята ѝ липсва нещо... може би щипка агония и лъжичка болка?

Очите му побеляват, а от устата му хвърчи черна, подобна на гной слюнка, която се стича по брадата и огромните му, люспести гърди. Демонът като че ли не забелязва всичко това. Той се усмихва похотливо и показва още по-ясно остриите си зъби. Размахва нокът към мен някак си игриво.

— Виж кой е при мен, любима. Моя сладка, сладка Смоуки. Демонът отстъпва настрани, за да ми разкрие моя принц, от чиято целувка трябваше да се събудя. Моя Мат. Мъжа, когото познавам от седемнадесетгодишна. Мъжа, когото познавам до болка. Той е гол и завързан за стол. Доста добре е подреден. Бил е пребит, но оставен жив. Пребит по начин, който да убие всяка надежда, но да запази тялото му живо. Едното му око е подутото и затворено, носът му е

счупен, а зъбите му липсват зад разкъсаното месо, което представляват устните му. Челюстта му е безформена и разбита. Сандс е използвал ножа си върху него. Виждам малки и дълбоки белези по цялото лице, което съм обичала, целувала и милвала. Върху гърдите и близо до пъпа му има големи порезни рани. И кръв. Навсякъде има много кръв. Кръв, която тече, капе и се пени с всяко негово вдишване и издишване. Демонът е размазал кръвта на съпруга ми, за да играе на морски шах. О-тата са победили.

Отвореното око на Мат среща моите и отчаянието, което виждам в него, ме кара да вия от болка. То разкъсва душата ми, то е ужасът, който се крие в мрака. Ще ми се да мога да изпищя и да унищожа целия свят. Изпълнена съм с гняв, който е толкова дълбок и премазващ, че заплашва да унищожи съзнанието ми като бомбена експлозия. Това е гневът на лудостта, пълният мрак в подземна гробница. Затъмнение на душата.

Опитвам се да изкрещя през шала — крясък, който заплашва да разкървави гърлото и да пукне тъпанчетата ми. Насилвам се да се освободя и веригите се забиват в кожата ми. Очите ми са изскочили, сякаш се мъчат да се освободят от очните си ябълки. Ако бях куче, вече щях да съм се разпенила около устата. Искам само едно нещо: да разкъсам веригите и да убия демона с голи ръце. Не искам просто да умре — искам да го изкормя. Искам да го разкъсам на части, да го обезобразя до неузнаваемост. Искам да разделя атомите, които съставят тялото му, и да го превърна в мъгла.

Но веригите са здрави. Отказват да се скъсат. Дори не могат да бъдат ослабени. Демонът ме наблюдава с перверзно удоволствие. Едната му ръка е върху главата на Мат в пародиен жест на бащина обич. Смее се и тресе чудовищната си глава, а многобройните усти върху нея мяукат от недоволство. Проговаря отново с онзи глас, който не отговаря на външния му вид.

— Ето! Голямо готвене ще падне. — Намига ми. — Няма нищо по-добро от малко отчаяние в овкусяването на една героична душа... — Следва пауза, след която за един кратък миг гласът става сериозен, изпълнен е с перверзно съжаление: — Не се вини за това, Смоуки. Дори героите не печелят през цялото време.

Поглеждам отново Мат и онова, което виждам в окото му, ме кара да желая да умра. Не е поглед, изпълнен със страх, болка или

ужас. Това е поглед, изпълнен с любов. Той беше съумял за момент да изключи демона от този свят, за да можем да останем само двамата и да се погледнем един друг.

Едно от хубавите неща на дългия брак е способността да се разбираме за всичко — от дребните недоволства до значението на живота — с един-единствен поглед. Това е нещо, което развиваш по време на обединяването на твоята душа с тази на половинката ти. Мат ме дари с един от тези погледи и ми каза три неща с красивото си око: съжалявам, обичам те и... сбогом.

Имам чувството, че наблюдавам края на света, погълнат не от огън и пламъци, а от студ и сенки. От мрак, който има намерение да властва вечно.

Демонът също усеща случващото се. Засмива се отново и започва да танцува надутото — опашката му се мята, а от порите му потича гной.

— Ахх... *amore*. Колко сладко. Това ще е черешката върху моята мелба „Смоуки“ — смъртта на любовта.

Вратата на стаята се отваря и затваря. Не виждам никой да влиза... но с периферното си зрение забелязвам малка фигура, погълната от сенките. Отчаянието ме залива с всичка сила.

Мат затваря окото си, а в мен се надига гняв. Опитвам се да се освободя.

Ножът заработва и аз чувам мокрия, режещ звук. Мат изпищява през премазаните си устни, а аз през шала, докато моят принц умира, моят принц умира...

Будя се с писък.

Лежа на дивана в кабинета на доктор Хилстед. Той е приклепнал до него и ме докосва не с ръце, а с думи.

— Шшш. Смоуки. Всичко е наред, било е просто сън. Тук си в безопасност.

Треса се здраво и цялата съм плувнала в пот. Усещам съхнещите сълзи по лицето ми.

— Добре ли си? — пита ме доктор Хилстед. — Върна ли се?

Не мога да го погледна. Сядам на дивана.

— Защо го направи? — питам аз. Приключих с преструвките, че съм силна. Той успя да ме разтърси и да стисне с ръце все още туптящото ми сърце.

Доктор Хилстед не отговаря веднага. Изправя се, взима си стол и го носи близо до дивана. Сяда на него и макар все още да не мога да го погледна, усещам погледа му върху себе си като птичка, която удря криле в прозорец. Колебливо, но упорито.

— Направих го... защото се налагаше. — Потъва в мълчание за момент. — Смоуки, работя с агенти на ФБР и на други служби на реда от цяло десетилетие. Вие сте направени от доста силен материал. Виждал съм едни от най-добрите човешки черти в този кабинет. Отдаденост. Смелост. Чест. Морал. Да, виждал съм и малко зло, малко корупция, но това са по-скоро изключения, а не нещо често срещано. Най-вече съм виждал сила. Невероятна сила. Сила на духа, на волята. — Млъква за миг и свива рамене. — В моята професия не трябва да обсъждаме духа. В интерес на истината, дори не бива да вярваме в него. Добро и лошо? Това са просто някакви концепции, а не дефиниции. — Поглежда ме мрачно. — Само дето не са просто концепции, нали?

Продължавам да се взирам в ръцете си.

— Ти и твоите колеги пазите силата си като някакъв талисман. Сякаш тя е изчерпаема. Държите се както Самсон и косата му^[1]. Смятате, че ако се пречупите и разкриете душата си тук, ще изгубите силата си и никога повече няма да си я върнете. — Доктор Хилстед млъква отново за един дълъг миг. Чувствам се празна и самотна. — От доста време съм в този бизнес, Смоуки, а ти си сред най-силните хора, които някога съм срещал. Мога да заявя искрено, че никой от пациентите ми не би издържал на подобно страдание. Никой от тях.

Насилвам се да го погледна. Чудя се дали не се бъзика с мен. Силна? Не се чувствам силна. Чувствам се слаба. Дори не мога да взема пистолета си. Гледам го и той ме гледа. Познавам този поглед, самата аз съм гледала така жестоките и кървави местопрестъпления, на които съм била. Разчленените трупове. Гледала съм подобни ужасии, без да извърна очи от тях. Доктор Хилстед ме гледа по същия начин и в този момент осъзнавам, че това е дарбата му: той умее да гледа непоколебимо ужаса в душите. Аз съм неговото местопрестъпление и той никога няма да се извърне отворен от него.

— Знам, че си достигнала точката си на пречупване, Смоуки. Имам два варианта пред себе си: да стоя и да гледам как умираш или

да те накарам да се разкриеш пред мен и да ти помогна. Лично аз избирам втория.

Усещам искреността в думите му, тяхната честност. Гледала съм в очите десетки лъжещи престъпници. Ще ми се да вярвам, че мога да надуша лъжата от километри. Доктор Хилстед е искрен. Той иска да ми помогне.

— Топката е в твоето игрище. Можеш да станеш и да си тръгнеш или да продължим да работим. — Усмивка ми се, но усмивката му е изморена. — Мога да ти помогна, Смоуки. Наистина мога. Не мога да изтрия случилото се. Не мога да ти обещаая, че няма да те боли до края на живота ти, но мога да ти помогна. Ако ми позволиш.

Поглеждам психиатъра си и се опитвам да спечеля вътрешната си борба. Той е прав. Аз съм женският вариант на Самсон, а той е мъжкият на Далила, само дето ми казва, че няма да ме нарани, ако отреже косата ми. Моли ме да му се доверя по начин, по който не се доверявам на никого. Освен на себе си.

И...? — чувам един глас в главата си. Затварям очи. Да. И на Мат.

— Добре, доктор Хилстед. Печелиш. Ще се опитам.

В момента, в който изричам тези думи, знам, че съм постъпила правилно, защото спирам да се треса.

Чудя се дали онова, което ми каза, е истина. За силата ми.

Чудя се дали имам силата да живея.

---

[1] Силата на Самсон, герой от Библията, се криела в дългите му коси. — Б.пр. ↑

4.

Стоя пред сградата на лосанджелиското ФБР на „Уилшир“, гледам я и се чудя защо не чувствам нищо.

Абсолютно нищо.

В момента не принадлежа на това място и то ме укорява поради тази причина. Мръщи се насреща ми със своето лице от бетон, стъкло и стомана. Чудя се дали цивилните го виждат по този начин. Като нещо внушително и малко гладно?

Забелязвам отражението си в стъклените врати и се свивам вътрешно. Смятах да си облека костюм, но ми се стори прекалено официално. Нямах как да си навлека и обикновен суитшърт. Като че ли за да демонстрирам своята нерешителност, избрах дънки и блуза с копчета, ниски обувки и лек грим. Сега всичко ми се струва изключително неадекватно и ми се иска да побягна и да бягам, да бягам.

Емоциите се надигат в мен като вълни и се разбиват в невидими брегове. Страх, безпокойство, гняв, надежда.

Доктор Хилстед приключи сеанса, като ми възложи задача: да дойда да видя екипа си.

— За теб това не е било просто работа, Смоуки. Това е било призвание, част от самата теб. От твоята същност. Съгласна ли си?

— Да. Напълно.

— Хората, с които работиш... някои от тях приятели ли са ти?

Свих рамене.

— Двама от тях са най-добрите ми приятели. Те се опитваха да ми помогнат, но...

Доктор Хилстед повдигна вежда — въпрос, на който вече знаеше отговора.

— Но не си ги виждала, откакто беше в болницата.

Дойдоха да ме видят, докато бях увита в бинтове като мумия, докато се чудех дали още съм жива, и ми се искаше да не съм. Опитаха се да останат, но ги помолих да се махнат. Последвах много

телефонни обаждания, които препращах на гласовата поща, без да им отговарям след това.

— Не исках да виждам никого тогава. А след това... — Оставих думите ми да увиснат във въздуха.

— Какво се случи след това? — прикани ме психотерапевтът ми. Въздъгнах. Посочих лицето си.

— Не исках да ме виждат такава. Не мисля, че щях да издържа, ако видех съжаление в очите им. Щеше да е прекалено болезнено.

Поговорихме още малко и той ми обясни, че първата крачка, която трябва да направя, за да мога отново да взема оръжието си, е да се срещна с приятелите си. Затова съм тук.

Стискам зъби, обръщам се за помощ към ирландския си инат и минавам през вратите.

Те се затварят тихомълком зад мен и за минута съм приклепена в капана на мраморния под и високия таван. Чувствам се прекалено уязвима, приличам на заек на открито поле.

Преминавам през детектора за метал на охраната и показвам значката си. Охранителят, който е на смяна, е бдителен, погледът му е строг и преценяващ. Очите му трепкат едва когато вижда белезите ми.

— Отивам да видя момчетата от Офиса на смъртта и заместник-директора — обяснявам му аз, защото имам чувството (поради някаква причина), че трябва да кажа нещо.

Мъжът ме дарява с любезна усмивка, която ми отговаря, че не му пука. Чувствам се още по-глупаво и по-уязвима. Насочвам се към лобито и се проклинам наум.

Качвам се в асансьора с човек, когото не познавам. Той ме кара да се чувствам още по-неловко (ако това въобще е възможно), като се опитва неумело да прикрие страничните погледи, които хвърля към лицето ми. Давам всичко от себе си, за да не му обръщам внимание, и когато стигам до моя етаж, излизам малко по-бързо от нормалното. Сърцето ми заплашва да се пръсне.

— Вземи се в ръце, Барет — изръмжавам на себе си. — Какво очакваш? Все пак приличаш на Гърбушкото от Нотр Дам. Не се лигави.

Последно време се успокоявам, като си говоря сама, и този път не е изключение. Става ми по-добре. Тръгвам по коридора, докато се озовавам пред вратата на някогашния ми офис. Страхът отново се

надига в мен и прогонва равнодушието, което бях успяла да си наложа. Страх, който прилича на страха от пистолета ми. Минавала съм през тази врата повече пъти, отколкото мога да преброя. Повече пъти, отколкото съм държала оръжието си в ръка. Въпреки това се страхувам.

Животът, който изоставих, се намира зад тази врата. Както и хората, които бяха част от него. Дали ще ме приемат? Или ще видят едно пречупено създание зад маската на чудовище, ще ме попитат как съм и ще ме отпратят? Дали изпълнените им със съжаление погледи ще прогорят дупки в гърба ми?

Подобен сценарий е напълно възможен. Паникьосвам се. Стрелвам нервен поглед надолу по коридора. Вратата на асансьора все още е отворена. Единственото, което трябва да направя, е да се обърна и да побягна към нея. Да побягна и да не спирам да бягам. Да бягам и бягам и бягам и бягам и бягам. Да напълня обувките си с пот, да си купя кутия „Марлборо“, да се прибера у дома, да запаля и да се хия на воля в мрака. Да плача без причина, да се вирам в белезите си и да размишлявам над добротата на непознатите. Подобна възможност ме изкушава. Искам цигара. Искам да се скрия зад безопасността на самотата и болката. Искам да бъде оставена на мира, за да мога да продължа да губя разума си и...

... и тогава чувам Мат.

Той се смее.

С онзи нежен смях, който винаги съм обичала — хладен полъх, изпълнен с доброта и чистота. *Даааааа, сладурче... подвий опашка и дим да те няма. Това е толкова характерно за теб.* Това беше една от дарбите му. Способността да ме смърря, без да ме ядосва.

— Може би това е само моят глас — измърморвам под носа си. Опитвам се да звуча предизвикателно, но треперещата брадичка и потните длани ми пречат.

Мога да почувствам усмивката му — нежна, самодоволна, макар него вече да го няма.

Проклятие.

— Да, да, да... — шепна на призрака, пресягам се и хващам дръжката на вратата.

Прогонвам го от главата си и отварям.

5.

За момент се вирам в помещението, без да влизам. Ужасът, който изпитвам, е чист, истински и от него ми се завива свят. Той е в ядрото на онова, което мразя най-много в живота си от „проклетата злополука“ насам. Той е постоянната несигурност. А едно от нещата, които харесвах най-много в себе си, беше решителността. Някога всичко беше просто — реши и направи. Сега е: *ами ако ами ако ами ако, не да не може би, спри не спирай, ами ако ами ако ами ако...* и накрая *страхувам се...*

Господи, страхувам се. През цялото време. Будя се изпълнена със страх, разхождам се обзета от страх, лягам си заедно със страха. Аз съм жертва. Мразя това, но не мога да го избегна и ми липсва безстрашната и решителна жена, която бях някога. Наясно съм, че дори да се излекувам, онази решителност няма да се завърне. Никога.

— Вземи се в ръце, Барет — казвам си отново.

Това е другото нещо, което напоследък правя постоянно: чудя се, без да стигам до някакъв отговор.

— Промени се — мърморя си.

О, да — също така си говоря на глас през цялото време.

— Ти си един луд заек^[1], Барет — прошепвам аз.

Поемам си дълбоко въздух и минавам през прага на вратата.

Офисът не е голям. В него се помещавахме само четирима с бюрата, компютрите, телефоните и малката ни конферентна зала. Корковите дъски са покрити със снимки на смъртта. Преди шест месеца мястото изглеждаше по същия начин като сега. Но чувството, което изпитвам, е коренно различно — от тук до Луната.

Тогава ги виждам. Кали и Алън, които са с гърбове към мен, говорят си и сочат към една от корковите дъски. Джеймс също е там, съсредоточен в някакво досие, отворено на бюрото му, лицето му е добре познатата ми хладна маска. Алън се обръща и пръв ме забелязва. Вижда ме, очите му се ококорват, а устата му зейва. Очаквам на лицето му да се изпише отвращение.

Вместо това той се размива гръмко.

— Смоуки!

Гласът му е изпълнен с радост и в този момент разбирам, че съм спасена.

---

[1] Препратка към анимационното филмче „Бъгс Бъни“ — реплика е на Елмър Фъд. — Б.пр. ↑

6.

— Проклятие, сладкишче, няма нужда да се обличаш като за Хелюин. — Това е Кали. Думите ѝ са шокиращи, глуповати и коравосърдечни. Но ме изпълват с радост. Ако беше казала нещо друго, вероятно щях да избухна в сълзи.

Кали е висока, кльоцава и дългокрака червенокоска. Прилича на супермодел. Тя е от онези красиви хора, които могат да те изгорят, ако се вираш прекалено дълго в тях. В края на тридесетте си години е, има диплома по криминалистика, брилянтна е и съвсем не я бива със социализирането. Повечето хора се страхуват от нея. Мнозина веднага стигат до извода, че е безчувствена, дори жестока. Не са особено далеч от истината. Лоялна е до смърт, а почтеността и нравът ѝ не могат да бъдат изтръгнати от същността ѝ. Пряма е, винаги е изключително честна и брутална в забележките си и отказва да играе каквито и да било игри — независимо дали политически, пиар или други. Също така би поела куршум за всеки, когото нарича приятел.

Една от най-чудесните черти на Кали е онази, която най-лесно може да бъде незабелязана — нейната непринуденост. Лицето, което показва пред света, е единственото, което притежава. Тя не е надута и въобще не може да търпи онези, които са. Вероятно е истинска загадка за повечето хора, но ако не могат да приемат шегите и коментарите ѝ, престават да съществуват за нея. Тя смята, че трябва да се забавляваш, или биваш зарязван. Често обича да казва: „Ако не можеш да се самоиронизираш, не си ми нужен“.

Точно Кали ме намери след случилото се с Джоузеф Сандс. Бях гола, покрита с повръщано, пицях и кървях. Тя беше перфектно облечена както винаги, но това не ѝ попречи да ме прегърне и да ме притиска към себе си, докато дойде линейката. Едно от последните неща, които помня, преди да припадна, беше прекрасният ѝ поръчков костюм, който опропастих с кръвта и сълзите си.

— Кали...

Забележката идва от Алън — мълчалив и изключително сериозен мъж. Той е огромен и внушителен афроамериканец. Не е просто голям,

а е гигант. Краката му са като планини. Смръщената му физиономия е карала не един заподозрян да се подмокрят в стаята за разпити. По ирония на съдбата обаче той е един от най-милите и нежни хора, които познавам. Разполага с невероятно търпение, на което винаги съм се възхищавала и съм опитвала да ползвам за пример. То му служи най-добре по време на случаите ни. Никога не се изморява да работи над уликите и да търси дори най-дребната подробност. Нищо не го отегчава, когато преследва убиец. Усетът му за детайлите е разрешил не един случай. Алън е най-възрастният от нас, в средата на четиридесетте. Преди да се присъедини към ФБР, е работил десет години в отдел „Убийства“ на лосанджелиската полиция.

— Какво правиш тук? — Нов глас. Ако недоволството представляваше музикален инструмент, това щеше да е симфония.

Думите са произнесени без поздрав или извинение, те идват от човек, който е безцеремонен като Кали, но лишен от всякакво чувство за хумор. Такъв си е Джеймс. Наричаме го Деймиън зад гърба му — като героя от „Поличбата“, сина на Сатаната. Той е най-младият от всички ни, само на двадесет и осем и е един от най-дразнещите и противни хора, които познавам. Ядосва те, кара те да скърцаш със зъби, вбесява те. Ако някога искам да изкарам някого от равновесие, Джеймс е моето тайно оръжие, което да хвърля като бензин в огън.

Въпреки тези си недостатъци той също е брилянтен. По онзи странен, невероятен начин. Завършил гимназията на петнадесет, получил перфектни оценки на САТ и бил ухажван от всеки известен колеж в страната. Избрал онзи, който разполагал с най-добрата подготовка по криминология, и за четири години си заслужил доцентурата по нея. След това се присъединил към ФБР, каквато всъщност била и целта му.

Когато бил на дванадесет, Джеймс изгубил по-голямата си сестра. Тя била убита от убиец, който си падал по горелки и писъците на млади жени. Джеймс решил, че ще работи във ФБР, в деня, в който я заровили.

Джеймс е затворена и безлична книга. Той живее само за едно нещо — за работата ни. Никога не се шегува, никога не се усмихва и никога не прави нещо ненужно. Не споделя личния си живот или нещо друго, което би насочило хората към неговите увлечения, към нещата,

които харесва или не харесва, към предпочитанията му. Не знам каква музика слуша, какви филми гледа и въобще дали прави подобни неща.

Ще е прекалено просто и удобно, ако мисля за него като за ефективен и логичен човек. Не, от Джеймс струи враждебност, и то на талази. Недоволството му може да бъде остро, а несъобразителността му — легендарна. Не бих казала, че се забавлява от неудобството на другите, просто не му пука за тях. Мисля, че завинаги ще остане гневен на един свят, в който хора като убиеца на сестра му могат да съществуват. Въпреки това преди доста време спрях да бъда толерантна с него. Той е истински задник.

Но също така е брилянтен — толкова брилянтен, че заслепява онези около себе си, прилича на постоянно пусната светкавица на фотоапарат. Двамата с него споделяме способност, която ни обвързва завинаги, дарба, която създава мост между нас. Джеймс е моят зъл брат близник. Той може да влезе в главата на всеки убиец. Промъква се в тъмните кътчета и мрачните места, разбулва сенките и проумява злото. Аз съм способна на същото. Не е необичайно да работим в доста добър синхрон в определен етап от някой от случаите ни. В тези моменти се разбираме като лагера и маслото — взаимоотношенията ни са спокойни, продуктивни, неудържими. През останалото време, когато съм край него, имам чувството, че съм заровена в пясъка и някой ми пикае върху главата.

— И аз се радвам да те видя — отговарям аз.

— Хей, задник — изрича с минорен тон на заплаха Алън.

Джеймс сплита пръстите на ръцете си и дарява грамадата със студен и прям поглед. Не мога да не му се възхитя на спокойствието, макар че е само метър и седемдесет и около шестдесет килограма с мокри гащи. Като че ли нищо не може да го изплаши.

— Това беше просто въпрос — отговаря той.

— Какво ще кажеш да си пийнеш голяма чаша от напитката „я млъкни!“?

Поставям ръка върху рамото на Алън.

— Остави го.

Двамата мъже се изпепеляват със страшни погледи. Първи се отказва Алън и въздъхва. Джеймс ме оглежда дълго и преценяващо, след което връща вниманието си върху папката, която чете.

Алън поклаща глава.

— Съжалявам.

Усмиввам се. Как да му обясня, че дори това, тези простотии ала Деймиън, са *правилното* нещо, от което имам нужда точно сега? Нещата продължават да са такива, каквито са. Джеймс продължава да ме вбесява и това е някак си успокояващо.

Смятам, че е по-добре да сменя темата.

— Какво ново тук?

Обхождам целия офис, разглеждам бюрата и корковите дъски. Кали ръководи парада, докато отсъствам, и тя е тази, която ми отговаря.

— Доста е спокойно напоследък, сладкишче. — Кали нарича всички „сладкишче“. Легендата гласи, че има официално писмено порицание, задето нарекла директора така. Това е просто превземка от нейна страна, с която обича да се забавлява. Тя съвсем не е южнячка. Обръщението вбесява някои хора, но не и мен, та това си е Кали.

— Нямаме серийни, но работим над две отвлечения. Както и върху някои от по-старите и студени случаи. — Усмивва се. — Май всички лоши момчета си пуснаха отпуската заедно с теб.

— Как вървят отвлеченията? — Отвлеченията на деца са маслото върху хляба в нашата професия и са нещо, от което всички свестни служители на реда се страхуват. Рядко става въпрос за пари. По-скоро всичко е за секс, болка и смърт.

— Едното е живо, другото — мъртво.

Взирам се в корковите дъски, без в действителност да ги виждам.

— Поне двете са намерени — мърморя аз. Много често това е най-важното. Всеки, който си мисли, че липсата на новини е добра новина, никога не е бил родител на отвлечено дете. В този случай липсата на новини е рак, който не те убива, а дълбае душата ти. През годините се срещнах с много родители, които идваха с надеждата, че ще има някакви новини за децата им — новини, с които не разполагах. Наблюдавах ги как стават все по-кльоцави и по-озлобени. Виждах как надеждата умира в очите им и сиви коси покриват главите им. В тези случаи намирането на тялото на детето им би било благословия. Поне щеше да им позволи да тъгуват за загубата си.

Обръщам се към Кали.

— Как ти се отразява шефското място?

Тя ме дарява с патентованата си, надута усмивка.

— Познаваш ме, сладкишче. Родена съм за благородница и вече получих короната си.

Алън изпръхтява, след което не може да се удържи и започва да се смее.

— Не слушай простолюдието, скъпа — казва презрително Кали.

Смея се от сърце. Смахът ми е истински, смях, който идва неочаквано и от дъното на душата ми. Продължавам да се смея малко по-дълго от нормалното и очите ми се пълнят със сълзи.

— О, мамка му — проклинам се и бърша лицето си. — Съжалявам. — Поглеждам хората си и ги дарявам с вяла усмивка. — Наистина много се радвам, че ви виждам, приятели. Повече, отколкото можете да си представите.

Алън, човекът планина, се приближава до мен и без никакво предупреждение ме обгръща в огромните си клони, които нарича ръце. Съпротивлявам се само секунда, преди да отвърна на прегръдката му и да облегна глава върху гърдите му.

— О, знаем, Смоуки — казва той. — Знаем.

Той ме пуска и на негово място идва Кали, която го избутва от пътя си.

— Стига лиготи — отсича тя и ме поглежда. — Ела да те водя на обяд. И да не си посмяла да кажеш не.

Усещам сълзите, които продължават да напират, затова само кимам. Кали взима дамската си чанта, сграбчва ръката ми и ме дърпа към изхода.

— Ще се върна след час — провиква се през рамо. Избутва ме през вратата и когато я затворя, сълзите ми потичат като водопад.

Кали ме прегръща с една ръка.

— Знаех, че не искаш да се разцивриш пред Деймиън, сладкишче.

Засмивам се през сълзи и само кимам, вземам кърпичката, която ми предлага, и позволявам на нейната сила да ни води в тази моя моментна слабост.

7.

Решихме да се отбием в „Събуей“, където наблюдавам с изумление как Кали пълни очевидно бездънния си стомах с огромния сандвич с кюфте. Винаги съм се чудила как го прави. Може да погълне повече храна от футболен защитник, но за сметка на това не качва и грам. Усмивам се и си мисля, че причината вероятно е осемкилометровият джогинг, който прави всяка сутрин. Тя облизва пръстите си звучно и мляска с устни с такъв ентусиазъм, че две възрастни дами ни поглеждат неодобрително. Задоволена, Кали въздиша, намества се по-удобно на мястото си и отпива от содата през сламката си. Пред мен стои истинската Кали. Тя не просто се наслаждава на живота, тя го поглъща целия. При това без да дъвче и винаги се връща за още. Усмивам се на себе си, а тя се намръщва и размахва показалеца си срещу мен.

— Знаеш ли, доведох те на обяд, защото исках да ти споделя колко съм ти ядосана, сладкишче. Не отговаряше на обажданията ми, не ми написа дори имейл. Подобно поведение не е приемливо, Смоуки. Не ми пука колко преобана си била.

— Знам, Кали. Съжалявам. Сериозна съм, наистина съжалявам.

Приятелката ми ме гледа втренчено за момент. Виждаше съм да прилага този поглед върху някои престъпници и знам, че го заслужавам. Моментът отминава, а тя се усмива лъчезарно и маха с ръка.

— Извинението е прието. Сега да минем по същество: как си? Имам предвид наистина. Не искам да ме лъжеш.

За момент не я поглеждам, а се взирам в сандвича си, но в крайна сметка се пречупвам.

— До днес ли? Бях зле. Много зле. Всяка вечер сънувам кошмари. Бях депресирана и положението се влошаваше, вместо да се подобрява.

— Обмисляла си да се самоубиеш, нали?

Изпитвам същия шок като в кабинета на доктор Хилстед, но този път не е толкова силен. Незнайно защо обаче сега се чувствам по-

засрамена. С Кали винаги сме били близки и независимо дали сме си го признавали на глас, или не, двете се обичаме. Обичта ни се гради на силата, а не на реването на рамото на другата. Страхувам се, че тази обич ще намалее или ще изчезне, ако Кали започне да ме съжالياва. Затова бързам да ѝ отговоря.

— Обмислях го, да.

Тя кима и млъква, поглежда нанякъде или към нещо, което не мога да видя. Изпитвам чувство на дежавю — погледът ѝ е същият като на доктор Хилстед, докато се чудеше по кой път да поеме.

— Смоуки, тук не става въпрос за слабост. Слабост би било, ако беше дръпнала спусъка. Да плачеш, да имаш кошмари, да си депресирана, да обмисляш самоубийството си, тези неща не те правят слаба. Те просто те нараняват. Всеки може да бъде наранен, дори Супермен.

Гледам я, изгубила дар слово. Онемяла съм, не мога да измисля какво да отговоря. Изреченото от Кали не е характерно за нея и аз съм изключително изненадана. Тя ме дарява с лека усмивка.

— Знаеш, че трябва да победиш, Смоуки. Не само заради себе си, но и заради мен. — Кали отпива от напитката си. — Двете с теб сме еднакви. Винаги сме били златни. Всичко се е случвало по нашия начин. Добри сме в това, което правим — мамка му, винаги сме били добри във всичко, с което сме се захващали, нима не е така?

Кимам, все още съм безмълвна.

— Ще ти кажа нещо, сладкишче, нещо философско. Отбележи си датата в календара, защото скоро няма да чуеш подобно нещо от мен. — Кали оставя содата си на масата. — Много хора рисуват все същата стара картина: раждаме се невинни и жизнени, но животът ни покварява, след което вече нищо не е същото и ала-бала. Винаги съм смятала, че това са пълни лайна. Не всички се раждат невинни, ако не вярваш, питай Норман Рокуел^[1]. Питай кое да е дете в Уотс^[2]. Не е много трудно да се сетиш, че животът не струва. Трудно е да разбереш, че животът наранява. Разбираш ли ме какво имам предвид?

— Да. — Като хипнотизирана съм.

— Някои хора биват наранявани от доста рано. Двете с теб сме извадили късмет. Много голям късмет. В нашата работа често се натъкваме на болката, но само като странични наблюдатели. Не я изпитваме на гърбовете си. Да вземем теб — намери любовта на

живота си, роди прекрасно дете, беше най-якият агент на ФБР, нищо, че си жена, вървеше нагоре като ярка изгряваща звезда. Да вземем мен, ако искаш? Аз също не се справям зле. — Поклаща глава. — Съумях да не се опиянявам от себе си, избирам си внимателно мъжете и досега не съм случила на някой смотаняк. Също така съм добра в работата си. Доста добра.

— Така е — съгласявам се аз.

— Точно това е, сладкишче. Двете с теб никога не сме били жертви на трагедии. Приличахме си по това. Но в един момент куршумите спряха да отскачат от теб. — Кали отново поклаща глава. — В момента, в който това се случи, изгубих куража си. Уплаших се, наистина се уплаших сериозно за първи път в живота си. Оттогава ме е страх. Защото ти си по-добра от мен, Смоуки. Винаги си била. Ако може да се случи на теб, проклетие, то значи може да се случи и на мен. — Отпуска се на мястото си и слага ръце на масата. — Край на лекцията.

Познавам Кали от доста време. Винаги съм знаела за скритите ѝ заложби и съм била очарована от тях, защото те създават една мистериозност около нея. Сега завесата беше вдигната за миг. Имам чувството, че ми е позволила да я видя гола. Впечатлена съм от доверието ѝ и съм трогната от жеста до такава степен, че коленете ми омекват. Пресягам се и я хващам за ръката.

— Ще направя всичко възможно, Кали. Само това мога да ти обещаю. Но съм сериозна.

Тя също стиска ръката ми и бързо се отдръпва. Завесата отново е затворена.

— Ако обичаш, побързай. Готино ми е да съм арогантна и противна, а като те няма, трябва да се държа прилично.

Усмиввам се и я поглеждам. Доктор Хилстед ми каза, че съм силна, но що се отнася до силна личност, Кали винаги е била моят герой. Моята устата и непочтителна покровителка. Поклащам глава.

— Ще се върна след малко — казвам ѝ. — Трябва да използвам тоалетната.

— Не забравяй да свалиш капака на тоалетната чиния.

* * *

Когато отворям вратата на тоалетната, виждам нещо, което ме кара да застина.

За щастие, Кали не ме забелязва. Вниманието ѝ е привлечено от нещо, което държи в ръката си. Отстъпвам на една страна, за да може вратата да ѝ попречи да ме види и просто я наблюдавам.

Приятелката ми изглежда тъжна. Не просто тъжна, а съсипана.

Виждала съм я надменна, нежна, гневна, отмъстителна, остроумна — всякаква. Но никога не съм я виждала тъжна. Не и така. Някак си знам, че тъгата ѝ не е свързана с мен.

Каквото и да държи в ръката си, то натъжава моя герой и аз съм шокирана.

Сигурна съм, че става въпрос за нещо лично. Кали не би искала да я видя такава. Тя желае светът да гледа на нея по съвсем различен начин и аз съм длъжна да уважавам решението ѝ. Приятелката ми не иска да виждам това, каквото и да е *то*. Връщам се в тоалетната. За моя изненада една от по-възрастните дами е там и си мие ръцете. Тя ме поглежда в огледалото. Аз също отвърщвам на погледа ѝ и започвам да дъвча палеца си, докато мисля. Най-накрая ми хрумва нещо.

— Госпожо — започвам, — бихте ли ми направили услуга?

— Какво има, мила? — пита ме старицата на секундата.

— Приятелката ми е там...

— Грубоватата жена с ужасните маниери на хранене?

Преглъщам.

— Да, госпожо.

— Какво за нея?

Колебая се.

— Тя... Мисля, че преживява нещо лично точно сега. Тъй като съм тук, а тя е сама... Аз...

— Не искаш да я изненадваш в такъв момент, нали?

Мигновеното и перфектно разбиране на ситуацията от страна на възрастната жена ме изненадва. Опулвам се насреща ѝ. Стереотипи, мисля си. Толкова са безполезни. Досега я смятах за дразнеща и противна дъртачка. Сега виждам мили очи, мъдрост и добра преценка на ситуацията.

— Да, госпожо — отвърщвам тихо. — Тя... Приятелката ми винаги е била доста устата, но е човекът с най-голямото сърце, когото познавам.

Погледът на старицата омеква и усмивката ѝ е красива.

— Много велики хора са се хранили с ръце, мила. Остави на мен. Изчакай тридесет секунди и след това излез.

— Благодаря ви. — Искрена съм и възрастната жена знае това.

Тя напуска тоалетната без повече разтакаване. Изчаквам малко повече от тридесет секунди и излизам. Надничам през вратата и вдигам вежди. Старицата стои до нашата маса и размахва показалец към Кали. Отивам при тях.

— Някои предпочитат да се хранят на тишина — казва жената. Тонът ѝ е остър като нож, а енергията ѝ е като на олимпиец. Държанието ѝ би накарало всеки да се засрами, а не да се разгневи. Майка ми беше световен шампион в тази категория.

Кали се мръщи на жената. Виждам сгъстяващите се буреносни облаци и бързам да се намеся. Старицата ми прави услуга, затова по-добре да не я подлагам на опасност.

— Кали — започвам аз и поставям ръка на рамото ѝ. — По-добре да си вървим.

Тя се смръщва още повече на жената, която изглежда толкова уплашена, колкото заспало под слънчевите лъчи куче.

— Кали — повтарям този път доста по-настойтелно. Тя ме поглежда, кима, изправя се и си слага слънчевите очила толкова надменно, че буди възхищението ми. 9 — 9 — 10, почти перфектен резултат. Олимпийската надпревара при ледените кралици е оспорвана тази година и тълпата е във възторг...

— Успяхте да ме изгоните оттук — казва приятелката ми надменно. Взема си дамската чанта и отново се обръща към старицата. — Приятен ден. — Всъщност тонът ѝ казва нещо коренно различно: *Да пукнеш дано.*

Двете излизаме навън. Обръщам се, за да погледна за последно жената. Тя ме дарява с още една от красивите си усмивки.

Добротата на непознатите ме изумява за пореден път.

Пътят на обратно е доста интересен — Кали ври и кипи. Кимам и измърморвам на правилните места, докато тя говори за „дъртите прилепи“, „сбръчканите като стафиди дъртаци“ и „вмирисаните мумии“. Моите мисли са запълнени от онова тъжно и изключително нехарактерно изражение, което видях на лицето ѝ.

Спираме на паркинга, близо до моята кола.

Решавам, че ми е достатъчно за днес. Ще отида да видя заместник-директора някой друг път.

— Благодаря ти, Кали. Кажу ми на Алън, че скоро пак ще дойда. Дори да е само за да ви поздравя.

Приятелката ми размахва показалеца си насреща ми.

— Ще му кажа, сладкишче. Но да не си посмяла да игнорираш обажданията ни. Не изгуби всички, които те обичат, през онази нощ. Помни, че имаш приятели и извън работата. Не го забравяй.

Кали пали гумите на колата си, преди да съм успяла да ѝ отговоря. Това е нейната запазена марка и на мен ми става приятно, че някои неща не се променят.

Влизам в колата си и осъзнавам, че съм била права миналата вечер. Днес е денят, в който се отказвам от идеята да се прибера у дома и да си пръсна мозъка.

Как бих могла? Дори не мога да взема пистолета си.

---

[1] Норман Рокуел (1894–1978) — известен американски автор, художник и илюстратор, който често изобразява американската действителност. — Б.пр. ↑

[2] Уотс — предградие на Лос Анджелис, известно с расовите сблъсъци през 1965 г. — Б.пр. ↑

8.

Тази нощ е ужасна. Имам чувството, че се намирам в „Най-доброто от най-лошите ми кошмари“. Джоузеф Сандс е там със своя демонски костюм, а Мат ми се усмихва с кървава уста. Картината бързо се сменя и се прехвърлям в „Събуей“, където Кали, която изглежда натъжена от листчето хартия в ръката си, вади пистолета си и прострелва старицата, която ми направи услуга, в главата. Връща се на масата и започва да сърба сода със сламката си. Устните ѝ са червени и подути. Тя улавя погледа ми и ми намига като труп — зловещо затваря окото си.

Събуждам се, цялата се треса и осъзнавам, че телефонът ми звъни. Поглеждам часовника. Пет сутринта е. Кой ли се обажда по това време? Не съм получавала такива телефонни обаждания, откакто не съм на работа.

Все още усещам как последиците от съня се блъскат в главата ми, но изгонвам бързо образите и си давам един миг, за да спра да се треса, преди да вдигна телефона.

— Ало?

От другата страна на линията чувам единствено тишина. А после гласа на Кали.

— Здравсти, сладкишче. Съжалявам, че те събуждам, но... имаме нещо, което те засяга.

— Какво? Какво се е случило? — Приятелката ми не отговаря около минута и аз започвам да се дразня. Тялото ми все още потръпва, докато държи телефона до ухото си. — Мамка му, Кали, изплюй камъчето.

Тя въздиша.

— Помниш ли Ани Кинг?

Отговарям скептично:

— Дали я помня? Да, помня я. Тя е една от най-добрите ми приятелки. Премести се да живее в Сан Франциско преди около десет години. Все още се чуваме по телефона на около шест месеца. Аз съм кръстница на дъщеря ѝ. Така че да, помня я. Защо ме питаш?

Кали отново мълчи.

— Проклятие — прошепва тя. Звучи така, сякаш някой я е сритал в стомаха. — Не знаех, че ти е приятелка. Мислех си, че е просто позната.

Усещам как ме залива страх. Страх и предчувствия. Знам какво се е случило или поне си мисля, че знам. Искам първо да го чуя от Кали, преди да го повярвам.

— Изплюй камъчето.

Следват дълга пораженска въздишка и отговорът, който очаквам:

— Мъртва е, Смоуки. Убита е в апартамента си. Дъщеря ѝ е жива, но е в кататония^[1].

Ръката ми като че ли става безчувствена и се опасявам да не изтърва телефона.

— Къде си сега, Кали? — Гласът ми е по-тих и от шепот.

— В службата. Приготвяме се да отидем на местопрестъплението с частен самолет. Тръгваме след час и половина.

Усещам нещо в гласа ѝ въпреки шока, в който се намирам, някаква вътрешна борба. Има още нещо, което не ми казва.

— Какво има, Кали? Какво не ми казваш?

Миг на колебание, последван от дълга въздишка.

— Убиецът ти е оставил съобщение, сладкишче.

Сядам. Настава тишина. Имам нужда от време, за да могат думите на Кали да попият в мозъка ми.

— Ще се видим в офиса — казвам и затварям, преди да може да ми отговори.

Известно време стоя на ръба на леглото си. Отпускам глава в ръцете си и се опитвам да се разплача, но очите ми остават сухи. Някак си така ме боли повече.

* * *

Часът е едва шест, когато пристигам. Това е единственото време, през което магистралите в Лос Анджелис не са претъпкани, и е възможно човек да се придвижва нормално. Повечето от хората, които шофират рано сутринта, са се насочили към нещо лошо или са на път да се сблъскат с нещо лошо. Познавам добре тези ранни утрини.

Шофирала съм безброй пъти през сумрак и мъгла, за да стигна до някоя кървава баня. Както сега. През целия път мислите ми са изпълнени единствено от Ани.

Двете се запознахме в гимназията, когато бяхме на петнадесет. Тя беше на път да се превърне в бивша мажоретка, а аз пушех трева и си падах по бързите неща. В йерархията на гимназията пътищата ни не трябваше да се пресичат. Но съдбата се намеси. Поне винаги съм смятала, че е тя.

Месечният ми цикъл дойде по средата на часа по математика и аз вдигнах ръка, сграбчих дамската си чанта и хукнах към тоалетната. Червях се като домати по коридора и се надявах да няма никого навън. Имах цикъл само от осем месеца и цялото това нещо беше изключително смущаващо за мен.

Надникнах и с облекчение осъзнах, че тоалетната е празна. Наврях се в една от кабинките и се приготвих да се справя с проблема си, когато някакво подсмърчане ме накара да застина с превръзка в ръка. Затаих дъх и се заслушах. Подсмърчането се повтори, само дето този път прерасна в тих хлип. Някой плачеше — дяляха ни две кабинки.

Никога не съм била добра в тези неща. Когато бях по-малка, исках да стана ветеринар. Ако се натъкнех на някоя наранена птичка, куче, котка или друго такова ходещо, пълзящо или каквото и да е същество, аз го прибирах у дома. В повечето случаи не оцелявах. Понякога обаче вадеха късмет и няколкото дребни победи бяха достатъчни, за да продължа кръстоносния си поход. В началото родителите ми смятаха, че е мило от моя страна, но след поредното ходене до ветеринарната клиника изгубиха търпение. Раздразнени или не, никога не ме обезкуражиха да се правя на Майка Тереза.

С напредването на възрастта осъзнах, че съм станала загрижена и за хората. Ако някой биваше тормозен, се намесвах и го спасявах. След това не можех да се възпра да отида и да го попитам как е. В раницата си носех малка аптечка и през осми и девети клас раздадох безброй лепенки и превръзки. Не бях обръщала внимание на тази своя чудатост. Странното беше, че се чувствах изключително унижена, че трябва да изляза по средата на часа, за да се справя с менструацията си, но няхах нищо против безкрайните подигравки и нарицателни като „Сестра Смоуки“ от останалите. Хич даже не ми пукаше за тях. Ясно

ми е, че точно тази моя черта ме отведе във ФБР. Взех решение да тръгна да се боря с източника на болката и с престъпниците, на които им доставяше удоволствие да я причиняват. Също така ми е ясно, че нещата, които с годините видях, ме промениха в известна степен. Станах по-внимателна в грижите си за другите. Налагаше се. Моята малка аптечка се превърна в мен и екипа ми, а лепенките и превръзките в чифт белезници и затворническа килия.

Предвид всичко това, когато чух, че някой плаче в тоалетната, поставих си превръзката някак си машинално, бях забравила за срама и унижението си, вдигнах си дънките и излязох бързо от кабинката. Спрях се пред вратата, от която се носеха хлипания.

— Ъх... здрасти? Добре ли си?

Хлипанията секнаха, но подсмърчането остана.

— Махай се. Остави ме.

Постоях още секунда, за да измисля какво да правя.

— Наранена ли си?

— Не! Просто ме остави на мира.

Осъзнах, че няма належащи физически рани, за които да се погрижа, и имах намерение да се подчиня на препоръката на гласа от другата страна на вратата, но нещо ме спря. Съдбата. Наведох се леко напред, малко колебливо.

— Ъ-ъ, слушай... мога ли да ти помогна?

Гласът, който ми отговори, беше съсипан.

— Никой не може да ми помогне. — Последва тишина, както и още едно от тези неприятни, разкъсващи душата ми хлипания. Никой не може да плаче така, както една петнадесетгодишна жена. Никой. Този плач идва от сърцето и душата и при него няма нищо скрито — имаш чувството, че е дошъл краят на живота.

— Хайде, кажи ми. Не може да е чак толкова зле.

Чух някакво тътрене и след малко вратата на кабинката се отвори. Пред мен застана много красиво русо момиче с подпухнало лице. Веднага я познах и на мига ми се прииска да бях послушала съвета ѝ да се разкарам. Ани Кинг. Мажоретка. Едно от онези момичета. Сецате се, снобарките, перфектните, които използват красотата и атлетичните си тела, за да управляват кралството, наречено гимназия. Съжалявам, но такава ми беше мнението по онова време.

Съжалявам също, че я бях осъдила и преценила по същия начин, по който мразех другите да ме съдят и преценяват. Тя беше бясна.

— Какво ли знаеш ти? — Гласът ѝ беше изпълнен с гняв, който с пълна сила беше насочила към мен. Стоях и я гледах поразена, бях толкова изумена, че дори не можех да ѝ отвърна със същото. Тогава физиономията ѝ се сбръчка и гневът ѝ изчезна по-бързо, отколкото се беше появил. По лицето ѝ потекоха сълзи. — Той показва на всички гащичките ми. Защо би направил нещо подобно след нещата, които ми каза?

— Хъх? Кой... Какво за гащичките ти?

Понякога, дори в гимназията, е по-лесно да разговаряш с непознат. Тогава, сами в онази тоалетна, тя говори с мен. Защитникът на футболния отбор, Дейвид Рейборн, излизал с нея от почти шест месеца. Той бил красив, умен и като че ли наистина му пукало за нея. Навивал я от известно време да „стигнат до края“, но тя се съпротивлявала. Рейборн обаче бил толкова искрен в чувствата си, че преди няколко дни му позволила. Бил нежен и внимателен и когато всичко приключило, я прегърнал и я попитал дали може да задържи гащичките ѝ като спомен от случилото се. Казал ѝ, че това ще е тяхната малка тайна, нещо, което ще знаят само те. Малко мръснишко, но и приятно. Някак си романтично. Сега, като се замисля от позицията си на възрастен, ми се струва малко глуповато, но когато си на петнадесет...

— Днес, като си тръгнах от игрището след тренировка, всички бяха там. Момчетата от отбора. Дейвид също беше с тях. Всичките ме сочеха, подсвиркваха и правеха мръсни физиономии. След което той го направи. — Лицето ѝ отново се сбръчка и аз потреперих, защото разбрах какво ще последва. — Извади ги и ги размаха. Гащичките ми. Като някакъв трофей. След това ми се усмихна, намигна ми и ми каза, че са най-хубавата добавка към колекцията му.

Ани се разплака отново, но този път направо се късаше. Краката ѝ омекнаха и тя падна върху мен. Хленчеше, сякаш сърцето ѝ беше разбито и никога повече нямаше да може да събере частите. Подвоумих се за момент (но само за момент) и я прегърнах. Точно там, на плочките в тоалетната, прегърнах тази непозната и прошепнах в ухото ѝ, че всичко ще бъде наред.

След няколко минути хленчовете ѝ намаляха до хлипания, а след малко спряха и те. Ани се откъсна от мен и избърса лицето си. Не можеше да ме погледне и разбрах, че е малко засрамена.

— Хей, имам идея — казах ѝ аз. Изказването ми беше неуместно и необяснимо, но ми се струваше изключително правилно. — Хайде да се махнем оттук. Да пропуснем остатъка от училището.

Ани ме погледна и присви очи.

— Викаш да скатаем школото?

Кимнах и ѝ се усмигнах.

— Аха. Само за днес. Мисля, че си го заслужихме, какво ще кажеш?

Винаги съм смятала, че отговорът ѝ беше също толкова спонтанен, колкото и моето предложение. В крайна сметка тя дори не знаеше името ми. Въпреки това ми се усмигна едва и отговори:

— Добре.

Така се запознахме. През този ден Ани изпуши първия си джойнт (благодарение на моя милост) и само след седмица се отказа да е мажоретка. Ще ми се да кажа, че сме отмъстили на Дейвид Рейборн, но не го сторихме. Въпреки репутацията му на задник момичетата продължиха да се връзват на номерата му и той продължи да взема гащичките им като трофей. Добрата му футболна кариера продължи и в колежа и дори прекара няколко сезона като резерва в отбор от Националната футболна лига. Някой би казал, че няма справедливост на този свят, но аз бих напомнила, че заради него с Ани създадохме едно приятелство, което беше толкова красиво и ценно, че почти му простих за онова, което беше сторил.

Двете си паснахме на молекулярно ниво, така както само войниците и тийнейджърите могат. Прекарвахме цялото си свободно време заедно. Тя ме окуражаваше да се откажа от пушенето на трева — съвет, който реших да послушам, след като оценките ми падаха значително. Аз пък от своя страна я накарах отново да започне да излиза с момчета. Тя беше до мен, когато Бъстър, кучето, което имах от петгодишна, трябваше да бъде приспан. Аз бях до нея, когато баба ѝ почина. Научихме се да живеем и да се справяме с трудностите, които се появяваха по пътя ни, израснахме заедно и станахме истински жени.

Двете с Ани споделяхме една от най-интимните връзки, която може да съществува: приятелство от ученическите години до живот.

Приятелство, което създаваше спомени и преживявания, съпътстващи ни през целия ни житейски път чак до гроба.

Онова, което се случи след това, беше напълно предвидимо. Завършихме гимназията. Дотогава вече бях с Мат. Тя срещна един мъж, с когото реши да обиколи страната, преди да влезе в колеж. Аз не се бавих и влязох направо в Калифорнийския университет. Както правеха всички останали, си обещахме, че ще поддържаме връзка, но животът ни грабна и почти година не се бяхме чували.

Един ден излизах от лекции... и тя изникна пред мен. Изглеждаше някак си налудничава и красива. Изпитах едновременно радост, болка и носталгия, сякаш тези емоции бяха акорд, изсвирен на китара „Гибсън“.

— Как е, колежанке? — попита ме тя с блеснал поглед.

Не отговорих, но я прегърнах адски здраво.

Отидохме на обяд и Ани ми разказва за приключенията си. С приятеля си бяха посетили петдесет щата с почти никакви пари, бяха видели и направили много и се бяха чукали на достатъчно различни места, които да им държат влага за цял живот. Приятелката ми се усмихна дяволито и постави ръка на масата.

— Я виж — каза ми тя.

Видях годежен пръстен и изахках, както си му беше редът. Кикотехме се и говорихме за бъдещето, за плановете около сватбата ѝ. Имах чувството, че отново сме в гимназията.

Станах ѝ шаферка, след което и тя ми върна жеста. Тя се премести в Сан Франциско с Робърт, а аз и Мат останахме в Лос Анджелис. Времето си течеше, но винаги успявахме да намерим време на всеки шест или осем месеца, за да се чуем по телефона — момент, в който отново се завръщяхме към онзи първи ден, в който избягахме от училище и отново ставахме свободни, млади и щастливи.

Робърт не се оказа читав и впоследствие я напусна. Няколко години по-късно го проверих с надеждата, че се е провалил в живота. Вместо това научих, че е починал в автомобилна катастрофа. Не знам защо Ани никога не сподели това с мен.

Когато започнах работа в Бюрото — имам предвид, когато се захванах с истинската работа, интервалът между телефонните ни разговори се увеличи на една година. После — година и половина. Съгласих се да стана кръстница на дъщеря ѝ, но се срамувам да

призная, че съм виждала детето само веднъж, а тя така и не видя моето. Какво мога да кажа? Животът продължи, както ставаше винаги.

Някой може да ме укори за това. Не ми пука. Важното беше, че когато се чуехме, независимо дали бяха изтекли шест месеца, или две години, имахме чувството, че не е минала и секунда.

Преди около три години почина баща ѝ. Веднага отидох и останах при нея за седмица. За да я подкрепям. Или поне да се опитам. Ани беше остаряла, съсипана и надвита от болката. Помня, че бях изумена от иронията на съдбата: агонията и възрастта ѝ я бяха направили по-красива от всякога. Нощта след погребението, след като сложи дъщеря си да спи, седнахме на пода в стаята ѝ. Тя плака в обятията ми, а аз ѝ шептах утешителни думи.

Не ми се обади, когато Мат умря, но това не ме изненада. Ани си имаше странност: ненавиждаше новините — независимо дали тези по телевизора, или във вестниците, а аз така и не ѝ звъннах, за да ѝ споделя какво се случи. Все още не знам защо.

Мисля си за Ани на път към Бюрото. Мисля си и се чудя на реакцията си за смъртта ѝ. Чувствам се тъжна. Опустошена. Но не и с такава емоционална сила, с каквата очаквах.

С пристигането си осъзнавам, че съм изгубила младостта си. Любовта към младостта си, приятелката от младостта си. Всичко си е отишло. Може би загубата на Мат и Алекса ме беше променила и затова смъртта на Ани не е толкова голям шок за мен.

Може би болката ми вече е на привършване.

* * *

— Какво, по дяволите, правиш тук, Смоуки?

Посреща ме завеждащ специален агент Джоунс, старият ми ръководител. Само дето вече е заместник-директор Джоунс. Изненадана съм, че е тук. Не че не е отдаден на работата си или че се страхува да влезе в окопите, а просто не *трябва* да е тук. Освен това програмата му винаги е запълнена. Какво ли е толкова важно в този случай?

— Кали ми се обади, сър. Сподели ми за Ани Кинг и ми каза, че убиецът е оставил съобщение за мен. В играта съм.

Заместник-директорът поклаща глава.

— О, не си познала. Няма начин, мамка му. Дори да оставим настрана факта, че жертвата ти е приятелка, което означава, че не можеш да припариш до случая, нямаш зелена светлина да се върнеш на активна служба.

Кали се опитва да ни подслушва и Джоунс забелязва това. Сочи ми към колата си и пали цигара, докато вървим към нея. Всички са пред сградата на ФБР и се подготвят да тръгват към частното летище във „Ван Найс“. Заместник-директорът всмуква дълбоко от цигарата си, а аз го гледам жадно. Забравила съм да взема своите.

— Може ли една, сър?

Челото му се сбръчква от изненада.

— Мислех, че си ги отказала.

— Пак ги започнах.

Той свива рамене и ми подава кутията. Взимам си цигара и той ми предлага огънче. Дърпам си жадно от нея. Екстаз.

— Виж, Смоуки. Знаеш как стоят нещата. В този бизнес си от доста време. Психиатърът ти пази срещите ви в пълна конфиденциалност. Въпреки това веднъж месечно ни праща доклад с мнението си докъде си.

Кимам. Знам, че наистина е така. Не става въпрос за някакво нарушение на личното ми пространство или на правата ми. Трябва да е ясно дали може да ми се има доверие отново да представлявам ФБР. Или да нося оръжие.

— Вчера получих един. Психотерапевтът ти казва, че имаш да извървиш дълъг път, докато си готова да се върнеш на работа. Точка. А ти ми се появяваш в шест сутринта и искаш да отидеш на местопрестъплението на убитата си приятелка? — Шефът ми енергично поклаща глава. — Както казах: „Няма начин, мамка му“.

Дърпам си от цигарата и я претеглям между пръстите си, докато го гледам и се опитвам да измисля какво да кажа. Мисля, че знам защо е тук. Заради мен. Защото убиецът е писал до мен. Защото е обезпокоен.

— Вижте, сър. Ани Кинг ми беше приятелка. Дъщеря ѝ все още е жива и е там. Тя няма друго семейство, баща ѝ също е мъртъв, а аз съм кръстницата ѝ. Така или иначе ще летя с вас. Единствената ми молба към Бюрото е да прояви учтивост и да ме вземе.

Джоунс си дърпа от цигарата, но димът влиза в кривото му гърло и той се задавя.

— Мо-ляааа ти се! Хубав опит, но с кого, да го еба, си мислиш, че разговаряш, агент Барет? — Той забива пръст в мен. — Познавам те много добре, Смоуки. Не се ебавай с мен. Приятелката ти е мъртва — между другото, съжалявам за това, а ти искаш да дойдеш и да заработиш по случая. Това е истината. Не мога да го позволя. Първо, лично си замесена и това те изключва като опция да поемеш работата. Така пише в ръководствата ни. Второ, вероятно имаш самоубийствени наклонности. Не мога да ти позволя да стъпиш на местопрестъпление в подобно състояние.

Устата ми зейва. Следващите ми думи са изпълнени с гняв и срам:

— Исусе Христе! Да не съм си окачила табела, на която пише: *Искам да се гръмна?*

Погледът на шефа ми омеква.

— Мне, нямаш табела. Просто знаем, че всеки от нас би си го помислил, ако беше преживял дори половината от това, което преживя ти. — Джоунс хвърля цигарата си на земята и не ме поглежда, докато говори: — Някога и аз исках да захая дулото.

Също както по време на обяда с Кали вчера оставам безмълвна. Шефът ми забелязва това и кима.

— Истина е. Преди близо двадесет и пет години загубих партньора си. Тогава още работех за лосанджелиската полиция. Изгубих го, защото взех неправилно решение. Влязохме в сграда без подкрепление, а работата не беше само за двама ни. Той плати цената. Семеен човек, любещ съпруг и баща на три деца. Грешката беше моя и цели осем месеца обмислях възможността да я поправя. — Поглежда ме, но в погледа му няма съжаление. — Нямаш табела, окачена на врата, Смоуки. Просто повечето от нас биха искали да си пръснат мозъка, ако бяха в твоето положение.

Това е истинският заместник-директор Джоунс. При него няма увъртане, казва си всичко направо. Такъв човек е. Винаги те слага на мястото ти. Винаги.

Не мога да срещна погледа му. Хвърлям наполовина изпушената си цигара и я смачквам с обувката си. Внимателно обмислям следващите си думи:

— Сър, оценявам загрижеността ви. Също така сте прав за абсолютно всичко, освен за едно. — Поглеждам го. Знам, че ще иска да го гледам в очите, докато изричам това, за да прецени дали му казвам истината: — Обмислях го. Много. Но вчера? Вчера беше денят, в който разбрах, че няма да го направя. Знаете ли какво се промени? — Посочвам към екипа си, който чака на стълбите. — Отидох да видя хората си за първи път от случилото се насам. Отидох да ги видя и те бяха там. Приеха ме. Е, Джеймс си е все същият, но важното е, че не ме съжаляват и не ме смятат за пречупена. Казвам ви съвсем честно, че вече нямам желание да се самоубивам. Причината за това е, че се върнах в Бюрото. — Той ме слуша. Мога да преценя, че още не съм го спечелила, но съм привлякла вниманието му. — Вижте, не съм готова да поема обратно командването на „НЦАЖП Координационен“. Сигурна съм, че не съм готова да се върна към истинското действие. Единственото, за което ви моля, е да ми позволите да си потопя краката във водата. Позволете ми да дойда, за да се уверя, че някой ще се погрижи за Бони. Позволете ми да хвърля едно око на случая. Кали ще продължи да ръководи парада. Няма да съм въоръжена и в момента, в който усетя, че ми идва в повече, ще се откажа.

Джоунс прибира ръце в джобовете си и ме дарява с дълъг и сериозен поглед. Преценява ме задълбочено. Претегля всички възможности, всеки риск. Когато се извъръща и въздиша, знам, че съм го убедила.

— Ще съжалявам за това, но добре. Ето каква е сделката. Идваш, вземаш детето и оглеждаш ситуацията. Можеш да работиш с екипа си, но не ти ръководиш парада. В момента, в който се почувстваш дори леко замаяна, се изпаряваш. Сериозен съм, Смоуки. Искам да се върнеш обратно, не ме разбирай погрешно. Но искам да се върнеш напълно възстановена, което не ми е проблем да се случи след време. Разбираш ли ме?

Кимам с глава като дете или като някакъв заек: да сър, да сър, да сър. Най-важното е, че ще отида с тях. Това е истинската победа. Джоунс прави жест на Кали да дойде при нас. Обяснява ѝ какво сме се разбрали.

— Ясен ли съм? — пита я сериозен.

— Да, сър. Пределно ясен.

Заместник-директорът ме стрелва с поглед за последно.

— Имате самолет да хвацате. Разкарайте се оттук.

Тръгвам с Кали, преди да си е променил решението.

— Ще ми се да знам как го постигна, сладкишче — шепти приятелката ми. — Искам да знаеш, че това е твоето шоу, докато не ми кажеш, че не е така.

Не отговарям нищо. Прекалено съм заета да се чудя дали не направих ужасна грешка, като се върнах в екипа.

---

[1] Кататония — форма на шизофренията с психичен и моторен дисбаланс. — Б.пр. ↑

9.

— Откога можем да си позволим частен самолет? — питам аз.

— Помниш ли, че ти споменах, че имахме две отвличания на деца, от които спасихме едното? — отговаря ми с въпрос Кали.

Кимам.

— Бащата на малкото момиченце, което върнахме, се казва Дон Плъмър. Притежава малка летателна компания. Продават самолети, предлагат уроци, подобни неща. Предложи на Бюрото да ни подари самолет, но разбира се, трябваше да откажем. Без да му подсказваме, написа на директора, че може да ни осигурява летателни услуги на много ниски цени. — Кали свива рамене и сочи наоколо. — Когато трябва да стигнем някъде бързо...

Има ново попълнение в екипа за този полет. Някакво хлапе, което въобще не се вписва в представата за ФБР. Прилича на младеж, който доскоро е носил обеца и е дъвчел дъвка през цялото време. Присвивам очи и наистина виждам дупка в лявото му ухо. Господи. Може би наистина носи такава, когато не е на работа. Разбирам, че е командирован при нас от „Компютърни престъпления“. Стои малко настрана от всички останали, изглежда negliже и леко унесен. Пълен аутсайдер.

Оглеждам се.

— Къде е Алън? — питам аз.

Отговорът идва от предната част на самолета под формата на ръмжене.

— Тук съм. — Това е всичко, което казва.

Поглеждам Кали и сбръчквам въпросително чело. Тя само свива рамене.

— Нещо го тормози. Изглеждаше доста ядосан, когато се появи. — Приятелката ми му хвърля поглед и поклаща глава. — Бих го оставила на мира засега, сладкишче.

Поглеждам към сенките, в които се намира Алън, и ми се иска да направя нещо. Но Кали е права. А и имам да наваксам.

— Запознай ме със ситуацията — казвам аз и се примирявам с настоящото положение. — С какво разполагаме?

Въпросът ми е насочен към Джеймс. Той ме гледа глуповато, очите му са пълни с враждебност. От порите на кожата му лъха неодобрение.

— Не трябва да си тук — казва ми той.

Скръствам ръце и го поглеждам.

— Е, да, но съм.

— Нарушаваш правилника. Ще си в тежест на това разследване. — Поклаща глава. — Вероятно още нямаш разрешение от психиатъра си, нали?

Кали не се намесва в разговора ни, за което съм ѝ благодарна. Това е ключов момент, с който трябва да се справя сама.

— Заместник-директорът Джоунс ми даде разрешение. — Смръщвам се насреща му. — За Бога, Джеймс. Ани Кинг ми беше приятелка.

Той забива показалеца си в мен.

— Още една причина, поради която не бива да си тук. Прекалено близка си до разследването и ще се прецакаш.

Част от мен осъзнава, че ако някой външен стане свидетел на разговора ни, ще бъде поразен. Няма да може да повярва, че Джеймс изрича тези неща. Самата аз съм свикнала с държанието му — до някаква степен. Все пак това е Джеймс. Той е такъв. Но това определено е в моя полза. Усещам, че нещо вътре в мен се раздвижва. Някогашната ми студенина, която винаги съм използвала срещу него, за да го усмирявам. Хващам я здраво и я насочвам чрез погледа си.

— Тук съм. Няма да се махна. Преживей го и ми кажи всички подробности. Спри да се ебаваш с мен.

Джеймс е мълчалив за момент и ме гледа преценяващо. Виждам го как се успокоява. Поклаща още веднъж неодобрително глава, но вътрешно знам, че се е предал.

— Добре. Но искам да се отбележи, че според мен това е сериозно нарушение на политиката на Бюрото.

— Забележката ти е взета под внимание. — Гласът ми е остър като нож, изкован от сарказъм, който смазва апатията на Джеймс.

— Добре. — Очите му се разфокусират за момент. Не разполага с папка пред себе си, но мозъкът му е като компютър, който подрежда

фактите в главата му. — Тялото ѝ е намерено вчера. Установили са, че е била убита три дни по-рано.

Изумявам се от тази информация.

— Три дни?

— Да.

— Как е намерено тялото? Къде?

— Полицията на Сан Франциско е получила имейл. В него е имало прикачени файлове — снимки. Нейни снимки. Отишли да проверят какво се случва и намерили нея и детето ѝ.

Сърцето ми тупти в гърдите ми, а стомахът ми се върти от стомашната киселина. Тялото ми копнее да се оригна.

— Да не ми казваш, че дъщеря ѝ е била три дни с мъртвата си майка? — Неусетно съм започнала да викам. Не крещя, но едва ли това има някакво значение. Джеймс ме поглежда със спокойното си лице. Просто споделя фактите.

— По-лошо. Убиецът я е завързал за трупа на майка ѝ. Лице в лице. Била е така през цялото време.

В главата ми нахлува кръв и ми се завива свят. Оригвам се — тихо, но е някак си ужасно. Усещам неприятния вкус в устата си. Разтърквам чело.

— Къде е Бони сега?

— В една от местните болници, под охрана. В кататония е. Не е изрекла и дума, откакто са я намерили.

Настъпва тишина. Кали я нарушава.

— Има още, сладкишче. Трябва да чуеш всичко, преди да се приземим, за да не бъдеш хваната неподготвена.

Страхувам се от онова, което следва. Страхувам се така, както се страхувам да си легна вечер. Взимам се бързо в ръце и си казвам, че трябва да съм силна. Надявам се никой да не е забелязал моментната ми слабост.

— Давай. Не ме жали.

— Три неща. Първо, оставила е дъщеря си на теб, Смоуки. Убиецът е намерил завещанието ѝ и го е оставил до трупа ѝ, за да го намерим. Ти си посочена като настойник. Второ, приятелката ти е имала секс сайт, в който лично е участвала. Трето, имейлът на убиеца, който е изпратен до полицията, е съдържал също и писмо, адресирано до теб.

Устата ми зейва. Чувствам се така, сякаш са ме пребили. Сякаш Кали е взела един стик за голф и ме е отупала хубавичко с него. Главата ми се върти. През налегналия ме шок изпитвам много егоистична емоция, която ме засрамва, но към която се придържам със смъртоносна сила. Страхувам се да не се пречупя пред собствения си екип. Опасявам се в какво ще се превърна, особено в очите на Джеймс. Егоистично е, да, но го използвам като инструмент, с който да се взема в ръце.

Опитвам се да се справя с шока и болката, които се борят за надмощие, и съумявам да ги избутам на една страна. Изненадана съм от гласа, който излиза от устата ми: равнодушен и непоколебим.

— Нека разгледаме въпросите един по един. Що се отнася до първия, ще се оправям сама. Вторият: казвате, че приятелката ми е била един вид... интернет проститутка?

Нов глас се намесва в разговора.

— Не, госпожо, не е така.

Обадило се е хлапето от „Компютърни престъпления“. Господин Обеща. Поглеждам го.

— Как се казваш?

Оглеждам го добре. Той също отвръща на погледа ми, без да потрепери. Симпатично хлапе е, вероятно на двадесет и четири или двадесет и пет. Тъмна коса, спокойни очи.

— Какво имаше предвид, като каза, че не е така? Обясни ни.

Хлапето се премества с няколко места, за да е по-близо до нас. Поканен във вътрешния ни кръг, той бързо се възползва от отворилата се възможност. Всички искат да са част от него.

— Обяснението е много дълго.

— Имаме достатъчно време. Стреляй.

Хлапето кима и очите му грейват от вълнение. Компютрите са неговото нещо, неговата страст.

— За да ме разбереш, първо трябва да си наясно, че порнографията в интернет е напълно различна субкултура от порнографията в „истинския свят“. — Карнс се обляга на мястото си, отпуска се, подготвя се да изнесе лекция по тема, за която знае абсолютно всичко. Това е неговият момент под прожекторите и аз съм щастлива, че мога да му го предоставя. Така си осигурявам достатъчно време, за да подредя мислите си и да се справя със стомаха си. А и ще

мога да мисля за нещо различно от малката Бони, която е гледала лицето на мъртвата си майка цели три дни.

— Давай.

— Всичко започва около 1978-а, когато хората са разполагали с BBS или бюлетин бордови системи. Всъщност пълното име е компютърни бюлетин бордови системи. Те били първите неправителствени, публично достъпни мрежи. Ако човек е разполагал с модем и компютър, е можел да праща съобщения, да споделя файлове и така нататък. Разбира се, по онова време всички потребители са били учени или суперзубъри. Това, което искам да кажа, е, че BBS са се превърнали в място, където да се качват порноснимки. Всеки е можел да ги споделя, продава, каквото си иска. Тук не говорим просто за Дивия запад, говорим за една неоткрита възможност. Без някой да ти наднича зад рамото. Това е било доста полезно за потребителите на порноматериали, защото е било...

Джеймс се намесва:

— Безплатно и лично.

Лио се ухилва и кима енергично с глава.

— Точно! Не е имало нужда да се промъкваш крадешком в някой порномагазин и да криеш покупките си в кафяви пликкове. Човек е можел да заключи вратата на стаята си и да си свали порноснимките, без да се страхува, че някой ще разбере за това. Било е ВЕЛИКО. BBS били най-голямата публична игра. Също така били навсякъде, а следователно и порното било навсякъде заедно с тях.

BBS-ите постепенно отпаднаха с еволюирането на интернет и започнаха да се появяват уебсайтовете, браузърите, точка-ком имената и всичко останало. BBS-ите са предназначени за постване, а разглеждането може да стане едва след като свалиш файла. Сега разполагаме с уебсайтове, където можеш да разгледаш съдържанието им веднага след като заредят. Та какво се случи с порното? — Хлапето се усмихва. — Точно две неща. От едната страна бяха някои доста умни бизнесмени — говоря за хора, които вече имаха пари. Те започнаха да създават уебсайтове за възрастни в нета. Някои от тях вече бяха в аудиотекстовата индустрия...

— За какво говориш? — прекъсвам го аз.

— Извинявай. Телефонен секс. Онези момчета, които вече печелеха пари от телефонния секс, бързо осъзнаха потенциала на

уебсайтовете — те са нещо лично, плащаш на гледане, можеш да правиш заявки за определени материали, които ти биват набавяни. Тези хора наляха една камара пари, за да купят вече съществуваща порнография — снимки, които бяха разглеждани от стотици хиляди души и които публикуваха на уебсайтовете си. За да можеш да ги разгледаш, трябва да вкараш в действие кредитната си карта. Ето къде се промениха нещата в порното.

Кали се намръщва.

— Какво имаш предвид, че са се променили?

— Ще стигна и дотам. До този момент порното било „направи си сам“. Ако например сте продавали видеа, то вие сте били затънали до врата в индустрията. С други думи, работили сте на снимачните площадки, сексът се е случвал пред очите ви, познавали сте замесените, може би дори самият вие сте били пред камерата. Винаги е ставало въпрос за много стегната малка група. С навлизането на уебсайтовете се появява едно ново котило хора. Между тях и реалното създаване на материалите винаги е имало отделение. Те са имали пари и са плащали на порнографите за снимките. Качвали са ги на уебсайтовете и са искали пари, за да може човек да ги гледа. Виждате ли разликата? Тези момчета не били порнографи, не и в класическия смисъл на думата. Те били бизнесмени. Имали маркетингови планове, офиси, персонал и всичко останало. Вече не били някаква мръсна прослойка на обществото. Това им се отплатило. Някои от първите компании сега изкарват между осемдесет и сто милиона долара на година.

— Уха — изумява се Кали. Лио кима.

— Да, уха. Може да не ни се струва кой знае какво, но ако наистина се заровим в историята на порното, ще осъзнаем, че говорим за промяна в парадигмата. Ако трябва да бъдем честни, повечето хора, които са създавали порно в началото на осемдесетте години, са били от седемдесетте. При тях говорим за доста наркотици, безразборен секс, всичките клишета. Повечето от новите интернет момчета обаче не били замесени в размяна на съпруги, не шмъркали кока, докато им правят свирка, както и всичко останало. Повечето от тях дори не били стъпвали на снимачната площадка през живота си. Те били хора в бизнес костюми и правели милиони от новите неща. Започнали да

превръщат бизнеса си в нещо, достойно за уважение. Доколкото порното може да бъде такова.

— Каза, че са се случили „две неща“. Какво е другото?

— Докато тези бизнесмени изграждаха империите си, се случи още една „порнореволюция“. Тя се осъществи на по местно равнище. Вместо уебсайтове, в които има колекция от снимки на професионални порнозвезди, обикновени жени и двойки започнаха да създават сайтове, насочени предимно към самите тях и истинските им сексуални щуротии. Това не бяха хора, които се опитваха да преживяват от порно. Това бяха хора, които го правеха за удоволствие. Задоволяваха екхибиционизма си. Нарекоха го аматьорско порно.

Кали завърта очи.

— Не сме хванати от гората, сладкишче. Повечето от нас знаят какво е аматьорско порно. „Съседката“, суингъри, ала-бала.

— Да, съжалявам. Просто съм влязъл в лекционен режим. Искам да кажа, че търсенето на този тип порно се оказва също толкова голямо, колкото и за пропорното^[1]. Толкова голямо, че повечето жени и двойки не можеха да си позволят да го вършат безплатно като хоби. Поддръжката на уебсайтовете им, за да могат много хора да ги посещават, стана доста скъпа. Затова също започнаха да вземат пари от потребителите си. Някои от първите, които се захванаха с това, направиха милиони. И — това е ключовото, което трябва да разберете — те не бяха хора на порноиндустрията. Не познаваха никого от нея. Не се появяваха по списанията или по филмите във видеотеките. Това бяха хора, първоначално задвижвани не от парите, а от удоволствието.

Независимо какво смятате вие или аз, истината е, че това създаде една напълно нова демография в порноиндустрията. Всички майки и бащи, членове на училищните съвети. През цялото време са имали таен живот и са правели пари, като са се показвали пред света. — Хлапето се обръща към мен. — Та когато казах, че не си права, имах предвид точно това. Видях уебсайта на приятелката ти. Правела е софтор неща — нямало е секс. Мастурбирала е, използвала е секс играчки и... разни неща. Взимала е пари за гледане, което не е моето нещо, но не е била проститутка. — Хлапето се притеснява от избора си на думи. — Имам предвид, че не знам дали това ще ти помогне, но...

Дарявам го с изморена усмивка. Затварям очи.

— Трябва да се справям с много нова информация, Лио. Не знам как се чувствам относно нея в момента, но да, помага ми.

Умът ми се рее, рее, рее. Мисля си за Ани, която е избрала за професия да се снима гола. Чудя се на тайните, които хората пазят. Винаги е била красива, винаги е била малко луда. Не бих се изненадала, ако беше крила голям брой сексуални тайни, но това... Това ме хвърля в недоумение. Отчасти заради собственото ми противоречие.

Един спомен изплува в ума ми — нежелан и неканен. Двамата с Мат бяхме на двадесет и шест. Сексът, който правехме тогава, беше невероятен. Не остана място в дома ни, което да не беше опетнено. Не остана и неизпробвана поза. Колекцията ми от бельо нарасна неимоверно. Не го правехме умишлено и това беше най-хубавото от всичко. Не се опитвахме да направим секса си „по-пикантен“ — нещата ставаха пикантни от само себе си. Бяхме опиянени един от друг и се отдавахме изцяло на нагона си.

Аз бях по-приключенски настроената в сексуално отношение от двама ни. Мат беше доста по-консервативен и мълчалив. Но както казват: „Тихите води са най-дълбоки“. Следваше ме в тъмните територии, без да се подвоуми. Виеше към луната с пълно гърло точно до мен. Това беше едно от нещата, заради които го обичах. Той беше чудесен, нежен мъж. Въпреки това можеше да сменя кожата си, когато исках това от него, можеше да бъде груб, мрачен и дори малко опасен. Също така беше моят герой. Но... когато се нуждаех от злодей, Мат влизаше в ролята.

Бяхме съвременна двойка. От време на време гледахме заедно мръснишки филми. Аз бях тази, която го караше да преглеждаме някои порносайтове. Винаги с неговото потребителско име. Макар моето собствено да беше Биг Брадър, бях параноична. Не можех да си позволя да опетня реномето на ФБР. Затова гледахме всички онези мръснишки снимки с потребителското име на Мат. Бъзиках го за това, казвах му, че той е перверзникът в семейството.

Имахме цифров фотоапарат. Една нощ през същата година, докато Мат беше до магазина, ми щукна идеята. Съблякох си дрехите и си направих няколко голи снимки от врата надолу. Сърцето ми биеше лудешки, смеех се като откачена. Качих снимките на уебсайт с подобни. Когато Мат се прибра, вече бях напълно сериозна и облечена.

Мина седмица и някак си забравих за случилото се. Бях затънала до ушите в един от случаите си. Всичко, което не включваше Мат, хранене, спане и секс, не беше в дневния ми ред. Прибрах се късно от работа, бях изтощена и се завлякох към спалнята. Там намерих съпруга си да лежи на леглото ни. Беше сплел ръце зад главата си и ме гледаше странно.

— Имаш ли нещо да ми казваш? — попита ме той.

Застинах изумена. Опитвах се да си спомня какво можеше да бъде това нещо.

— Не се сещам. Защо?

— Последвай ме. — Мат стана от леглото и мина покрай мен. Отиде в домашния ни офис. Последвах го озадачена. Седна пред компютъра. Размърда мишката, за да разкара скрийнсейвъра от екрана.

Онова, което видях, ме накара да се изчервя толкова много, че си помислих, че лицето ми ще се подпали. Мат беше отворил уебсайт в интернет, до който имаше достъп целият свят, а в уебсайта бяха снимките, които си бях направила. Съпругът ми се обърна към мен. На лицето му играеше лека усмивка.

— Върнаха имейл. Очевидно са очаровани от снимките, които си им пратила.

Започнах да пелтеча. Изчервих се още повече. И още повече, когато осъзнах, че се възбуждам.

— Не мисля, че трябва да го правиш отново, Смоуки — независимо дали е от врата надолу, или не, мнението ми е, че не е много умно. В интерес на истината, е доста тъпо. Ако някой разбере, ще те уволнят на секундата.

Погледнах го, лицето ми още гореше, и кимнах.

— Аха. Прав си. Не бих. Но...

Повдигна веждите си по онзи начин, който смятах, че е много секси.

— Но...?

— Но засега... дай да се изчукаме.

Разкъсах дрехите си, а той разкъса своите и двамата завихме към луната. Последното нещо, което Мат ми каза, преди да заспим през онази вечер, беше много забавно по онова време, но сега ме боли неимоверно, като си го спомням. Ухили ми се, очите му бяха полуотворени.

— Какво? — попитах го.

— Вече не съм твоето татенце, нали?

Закикотих се, както и той, и отново правихме любов, след което заспахме прегърнати.

Не съм човек, който осъжда безболезнените отклонения, които правят възрастните, независимо каква е позицията на Бюрото. Аз съм свидетел на смъртта. Не ми е лесно да се развълнувам, когато някоя мадама си покаже циците. Но тук става въпрос за нещо коренно различно — Ани е имала уебсайт, в който е вземала пари, за да показва на потребителите си как си навира разни неща между краката. Чудя се дали е било заради нещо повече от парите, или е било само заради тях. Познавах добре приятелката си, затова смятам, че е нещо повече от парите. Винаги е била свободна душа, Икар в женски вариант, който лети малко по-близо до слънцето от необходимото.

Излизам от унеса, в който съм изпаднала. За момент се питам дали не съм се превърнала в онези хора, които спират по средата на изречението, за да се отнесат в далечината. Забелязвам, че Джеймс ме гледа внимателно. Поради някаква причина си представям как точно той от всички хора на света открива тайната ми за снимките и ме обхваща параноя. Господи, тогава наистина ще трябва да се самоубия.

— Приличаш ми на човек, който си знае урока, Лио. Ще си ни нужен за компютърната част, така че се надявам да си суперкомпютърджия.

— Такъв съм. — Хлапето се ухилва.

— Да чуем за писмото.

Кали взима чантата си, отваря я и вади лист хартия от някаква папка. Подава ми го.

— Чел ли си го? — питам Джеймс.

— Да. — Колебае се. — Много е... интересно.

Кимам, срещам погледа му и усещам връзката — лагера и маслото. Това е нашата пресечна точка и той също иска да знае какво мисля, независимо какво казва.

Фокусирам се върху написаното, докато го чета. Налага се да вляза в ума на убиеца, а това са думи, върху които е хвърлил доста труд. Писмото е безценно за нас. Може да ни разкрие много за това чудовище, стига да успеем да го намерим между редовете.

До специален агент Смоуки Дж. Барет. Щеше ми се това писмо да е само за твоите очи, но ми е ясно колко малко ФБР уважава личното пространство, когато става въпрос за случай. Всяка врата е разбита, щорите са разкъсани и сенките са прогонени.

Първо, искам да ти се извиня за времевия интервал между убийството на приятелката ти и уведомяването на полицията за смъртта ѝ. Нямахме как да е другояче. Нуждаех се от време, за да задействам някои неща. Ще се опитам от сега нататък да съм честен с теб, агент Барет, ще бъда честен и сега. Времето наистина беше водещ фактор, но ще си призная, че малко се развълнувах при мисълта малката Бони да е лице в лице с трупа на майка си за три дни, да се взира в мъртвите ѝ очи и да усеща миризмата на разлагащата ѝ се плът.

Мислиш ли, че някога ще се възстанови от това? Или ще бъде преследвана от този спомен до смъртта си? Възможно ли е този ден да настъпи съвсем скоро, вероятно от собствената ѝ ръка, в опит да изгони кошмарите с помощта на острие или хапчета за сън? Само времето ще покаже, но на мен ми е интересно да мисля по темата.

Ето още нещо честно: не съм докосвал детето. Наслаждавам се на болката на хората, такова серийно клише съм. Не съм морално против сексуалното изнасилване на малолетни, но това просто не е моето нещо. Все още е девствена, поне физически. Изнасилването на ума ѝ беше много по-задоволително.

Тъй като ти си от хората, които не могат да обърнат гръб на смъртта, ще ти разкажа за тази на приятелката ти, Ани Кинг. Тя не умря бързо. Нито пък безболезнено. Умолява ме за живота си. За мен това е едновременно забавно и възбуждащо. Какви заключения, чудя се аз, ще си направиш от написаното дотук, агент Барет?

Нека ти помогна малко.

Не съм бил жертва на сексуално или физическо насилие като малък. Не съм се подмокрал нощно време и не съм измъчвал животни. Аз съм нещо много по-чисто. Аз

съм завет. Върша това, което върша, заради своята кръвна линия, която е ПЪРВАТА.

Роден съм, за да правя това. Готова ли си да чуеш защо, агент Барет? Сигурен съм, че ще се намръщиш, но ето: аз съм пряк наследник на Джак Изкормвача.

Видя ли. Казах го. Несъмнено вече поклащаш глава, докато четеш тези редове. За теб съм поредната откачалка, поредната нещастна душа, която чува гласове и изпълнява Божиите заповеди.

Съвсем скоро ще поправим това недоразумение. Нека обобщим случващото се досега: приятелката ти Ани Кинг беше курва. Съвременна курва на информационната супермагистрала. Заслужаваше да умре, пищейки. Курвите са туморът на лицето на този свят и приятелката ти не беше изключение.

Тя беше първата. Но няма да е последната.

Вървя по стъпките на моя предшественик. Също като него няма да успеете да ме хванете и пак като него онова, което правя, ще остане в историята. Ще изиграеш ли ролята на инспектор Абърлайн^[2] за моя Джак?

Наистина искрено се надявам.

Да започнем преследването по следния начин: бъди в офиса си на двадесети. Ще бъде доставен пакет за теб, който ще потвърди казаното от мен. Макар да знам, че няма да се вслушаш в думите ми, обещавам пакетът да не съдържа капани или бомби.

Върви и посети малката Бони. Вероятно ще се будите една друга посред нощ от собствените си писъци, тъй като вече ти си новата й мама.

И помни — не чувам гласове, нито получавам заповеди от Бог. Единственото, в което се вслушвам, са ударите на собственото ми сърце.

От Ада,
Джак-младши

Приключвам с четенето и за момент не мога нито да говоря, нито да се движа.

— Ама че писмо — казвам аз.

— Поредният хахо — отвръща Кали с презрителен глас.

Свивам устни.

— Не мисля така. Този е нещо повече. — Клатя глава, за да я прочистя, и поглеждам към Джеймс. — Ще поговорим за това покъсно. Имам нужда да помисля малко.

Той кима.

— Да. Аз също искам първо да видя местопрестъплението, преди да си правя каквито и да било заключения.

Пак тази връзка. Чувствам се по същия начин като него. Трябва да отидем на мястото, където всичко се е случило. Да стъпим във владенията на смъртта. Имаме нужда да го помиришем.

— Като се заговорихме — питам аз, — кой се е заел със случая от страна на санфранциската полиция?

— Старата ти приятелка Дженифър Чанг — избоботва Алън от предната част на самолета и ме стряска. — Снощи говорих с нея. Не знае, че идваш с нас.

— Чанг? Това е добре. Тя е една от най-добрите. — Запознах се с детектив Дженифър Чанг по времето на разследване преди почти шест години. Жена на моята възраст, изключително компетентна и с хапецо чувство за хумор, което много ми хареса. — Докъде са стигнали? Започнали ли са да оглеждат мястото?

— Аха — отвръща Алън, идва по пътеката и сяда близо до нас. — Санфранциските криминолози са взели проби, а Чанг е играла ролята на диктатор. Говорих с нея отново в полунощ. Вече беше изпратила тялото при съдебния лекар, беше направила всички необходими снимки и беше занесла пробите — влакна, всичко. Тази жена е истински робовладелец.

— И аз я помня такава. Какво се случва с компютъра?

— Свалили са отпечатъци от него, но иначе не са го докоснали. — Алън сочи с палец към Лио. — Мозъкът им каза, че той ще се погрижи.

Поглеждам хлапето и му кимам.

— Какъв ти е планът?

— Всъщност е доста прост. Ще направя повърхностна проверка на цялата машина, за да видя дали няма никакви защити, които да изтрият харддиска, или подобни неща. Първоначално ще потърся нещо по-съществено, след което ще трябва да го взема в службата, за да поработя сериозно над него.

— Добре. Искам да претърсиш всяко кътче на компютъра ѝ, Лио. Искам всички изтрити файлове, включително имейли, снимки, всичко — и като казвам всичко, имам предвид всичко — което може да ни помогне по случая. Намерил я е през интернет. Това прави компютъра първото му оръжие.

Хлапето потрива ръце.

— Само ме пусни на ринга.

— Алън, ти се заемаш с обичайната си задача. Събери всичко, с което санфранциската полиция разполага — доклади, показания, и поработи върху него.

— Няма проблем.

Обръщам се към Кали.

— Заемаш се с криминолозите. Санфранциските са добри, но ти си по-добра от тях. Опитай се да бъдеш мила, но ако ти се наложи да смачкаш някой... — свивам рамене.

Кали ми се усмихва.

— Това ми е по специалността.

— Джеймс, искам да се заемеш със съдебния лекар. Натисни го. Нека направи аутопсията още днес. След това двамата с теб ще отидем да огледаме местопрестъплението.

Враждебността се процежда от всяка пора на тялото му, но не казва нищо, само кима.

Спирам за секунда. Премислям отново всичко в главата си, за да се уверя, че не съм пропуснала нещо. Мисля, че не съм.

— Това ли е? — пита Алън.

Поглеждам го изненадана от гнева в гласа му. Нямам представа на какво се дължи той.

— Така мисля.

Той става.

— Добре. — Насочва се обратно към предната част на самолета, докато всички ние го наблюдаваме изненадани и се чудим какво става.

— Кой му бръкна в задника? — пита Кали.

— Голям е киселчок! — допълва Лио.

Двете с Кали се обръщаме едновременно към него. Погледите ни са изпълнени с враждебност.

Хлапетото ни гледа нервно.

— Какво? — пита то.

— Не си ли чувал следната приказка, малчо — казва Кали и го сръгва с пръст в гърдите: — „Никой не се подиграва с приятеля ми освен мен“. Чаткаш ли?

Лио охладнява.

— Разбира се. Имаш предвид, че не съм ти приятел, нали, Червенокоске?

Кали килва глава. Враждебността ѝ намалява.

— Не, сладкишче, нямам това предвид. Ние не сме някаква клика, нито пък сме в гимназията. Зарежи тая мутра ала „бедничкия зубър“. — Навежда се над него. — Искам да кажа, че обичам този човек. Веднъж ми спаси живота. Затова нямаш право да го обиждаш както аз. Все още. Следваш ли ми мисълта, захарче?

Лио не изглежда толкова враждебно настроен като преди малко, но още не е готов да отстъпи.

— Аха, добре. Разбирам. Но не ме наричай „малчо“.

Кали се обръща към мен и се ухилва.

— В крайна сметка може би ще се впише, Смоуки. — Поглежда отново Лио. — Ако цениш живота си, никога повече не ме наричай „Червенокоске“, Обеща.

— Отивам да поговоря с Алън — казвам аз. Разсеяна съм. Тези закачки не са ми толкова забавни, колкото някога. Оставям ги да се дразнят. Лидерът, който някога съм била, знае, че това, което прави Кали, е добро както за Лио, така и за екипа. Тя го приема по свой си начин. Радвам се за това. Понякога, когато един екип работи заедно прекалено дълго време, той се изолира. Става почти ксенофобски. Това не е здравословно и се радвам да видя, че хората ми не са тръгнали по този път. Е, поне Кали не е. Джеймс се вира през прозореца. Той е затворен в себе си, студен и неразговорлив. Джеймс в най-чистата му форма, нищо ново.

Отивам при Алън. Той се вира в краката си, а напрежението, което струи от него, е направо убийствено.

— Имаш ли нещо против да седна до теб? — питам аз.

Маха с ръка, без въобще да ме погледне.

— Все ми е тая.

Разполагам се и за момент просто го гледам. Той се извързва към прозореца. Решавам да я карам направо.

— Какво ти става?

Алън се обръща към мен и едва не се свивам от гнева в очите му.

— Какво трябва да означава това? Показваш ми, че можеш да говориш с „чернъото“? К'во ста'а?

Оставам безмълвна. Като ударена от гръм съм. Изчаквам, мисля си, че всичко ще отmine бързо, но Алън продължава да ме гледа намръщен. Гневът му, вместо да намалява, като че ли се трупа.

— Е? — пита той.

— Знаеш, че не това имах предвид, Алън. — Гласът ми е тих. Дори спокоен. — На всички ни е ясно, че си разстроен от нещо. Просто те питам от какво.

Той продължава да се мръщи, но огънят започва да отслабва. Малко. Поглежда ръцете си.

— Елейна е болна.

Устата ми зейва. Погълната съм мигновено от шок и притеснение, които са направо разкъсващи. Елейна е съпругата на Алън и я познавам също от толкова дълго време, колкото и него. Тя е красива латино — не само външно, но и вътрешно. Когато бях в болницата, дойде да ме види — единственият посетител, който имах. Просто не ми даде право на избор. Нахлу в стаята ми, избута сестрите на една страна, доближи се до леглото ми, седна на ръба му и отмести ръцете ми, за да може да ме прегърне, без да изрече и дума. Направо се разтопих в обятията ѝ и плаках, докато очите ми не пресъхнаха. Най-силният ми спомен за нея винаги ще бъде точно този момент. Светът ми е просто едно петно зад сълзите ми, а Елейна, която е олицетворение на утехата, топлината и силата, гали косата ми и ми шепне успокоителни думи на смесица от английски и испански. Тя е приятелка, една от малкото, от онзи рядък вид.

— Какво? Какво имаш предвид?

Вероятно е заради искрения страх, който усеща в гласа ми, но гневът му се изпарява. В очите му вече не горят огънове. Останала е само болката.

— Рак на дебелото черво, втора фаза. Махнаха тумора, но има разсейки. Част от него се е разпространила в тялото ѝ преди операцията.

— Какво означава това?

— Нямаме представа. Може да не означава нищо. Може би раковите клетки, които са се разсеяли, не са опасни. Възможно е обаче да са — да се носят в тялото ѝ, готови да се разпространят. Не могат да ни кажат нищо със сигурност. — Болката в очите му нараства. — Разбрахме за рака, защото имаше много силни спазми. Мислехме, че може да е апендицит. Веднага я отведоха в операционната, намериха тумора и го извадиха. Знаеш ли какво ми каза докторът след това? Каза ми, че е в четвърта фаза и че вероятно ще умре.

Поглеждам ръцете му. Треперят.

— Не можех да ѝ кажа. Оправяше се, нали се сещаш? Не исках да я тревожа, просто исках да се концентрира върху възстановяването си от операцията. Цяла седмица смятах, че ще умре, и всеки път, в който я погледнех, точно това си помислях. Тя нямаше никаква представа. — Алън се засмива тъжно. — След като мина контролният преглед, докторът имаше добри новини за нас. Втора фаза, а не четвърта. От седемдесет до осемдесет процента от болните живееха повече от пет години. Докторът беше весел, а тя започна да плаче. Разбра, че ракът ѝ не е толкова лош, колкото сме смятали, и едва тогава осъзна, че трябва да се радва за това.

— О, Алън...

— Ще се наложи да ходи на химиотерапия. Може би ще я облъчат — все още се запознаваме с информацията. Ще видим какво ще изберем. — Продължава да се взира в огромните си ръце. — Мислех, че ще я изгубя, Смоуки. Дори сега, когато фактите говорят, че ще се оправи, още не съм сигурен. Знам само как ще се чувствам, ако я няма. Имах цяла седмица, за да свикна с мисълта. Не мога да се отърва от нея. — Алън ме поглежда и гневът му отново се е завърнал. — Можех да я изгубя. А какво правя? Летя към следващия ни случай. Тя си е у дома и спи. — Поглежда през прозореца. — Може би вече се е събудила. А аз не съм до нея.

Поразена съм.

— Господи, Алън! Защо не си вземеш отпуск? Бъди до Елейна, а не тук. Можем да се оправим без теб.

Той се обръща към мен и болката, която виждам в очите му, ме кара да затая дъх, а сърцето ми направо спира.

— Не разбираш ли? Не съм бесен, че съм тук. Бесен съм, че не мога да си намеря причина да не съм тук. Или всичко ще е наред, или няма да бъде. Няма абсолютно никакво значение какво ще направя аз. — Вдига ръце и разперва пръсти. Приличат на огромни бейзболни ръкавици. — Мога да убивам с тези ръце. Мога да стрелям с тях. Мога да правя любов с жена си и да вдяна игла. Силни са. Също така са и сръчни. Но не мога да се пресегна и да извадя рака. Не мога да й помогна. Не издържам, мамка му.

Отново отпуска ръце в скута си, а безпомощният му поглед се забива в тях. Трудно ми е да намеря правилните думи. Усещам неговия страх, както и моя. Сеещам се за Мат.

— Безпомощността е нещо, което мога да разбера, Алън.

Той ме поглежда и виждам противоречивите емоции в очите му.

— Знам, Смоуки. Но — не ме разбирай погрешно — това не е особено успокояващо. — Намръщва се. — Ах, мамка му. Съжалявам. Всичко е толкова погрешно.

Клатя глава.

— Не се тревожи за това. Тук не става въпрос за случилото се с мен. Става въпрос за теб и Елейна. Не можеш да ми споделиш чувствата си и да се опиташ да се измъкнеш по средата.

— Предполагам, че си права. — Алън издиша през свитите си устни. — Да си го начукам, Смоуки. Какво ще правя?

— Аз... — Отпускам се на мястото си за момент и се замислям. Какво ще прави той? Среещам погледа му отново. — Ще продължиш да я обичаш и да правиш всичко възможно за нея. Ще позволиш на приятелите си да ти помогнат, ако имаш нужда. Ето и най-важното, Алън. Трябва да приемеш, че всичко може да завърши добре. Разбери, че не всеки край е лош.

Дарява ме с крива усмивка.

— Чашата винаги е наполовина пълна, а?

Отговорът ми е ожесточен.

— Точна така, мамка му. Става въпрос за Елейна. За теб чашата винаги трябва да е наполовина пълна.

Алън поглежда първо през прозореца, после ръцете си и накрая мен. Нежността, която винаги съм ценила в него, отново се е завърнала

в погледа му.

— Благодаря ти, Смоуки. Сериозен съм.

— Ако не се развихрим малко, не е забавно, нали?

— Да запазим всичко между нас за момента, става ли?

— Дадено. Добре ли си?

Алън стиска устни и кима с глава.

— Да. Да, добре съм. — Поглежда ме и присвива очи. — Ти как си? Добре ли си? Не сме говорили от... — свива рамене.

— Не че не си опитвал. Да, засега се справям.

— Чудесно.

Гледаме се един друг за момент, без да отронваме дума, просто се разбираме с поглед. Ставам и стискам леко рамото му, преди да се оттегля.

Първо Кали, а сега и Алън. Проблеми, душевни терзания и мистерии. Изпитвам чувство на вина. През изминалите шест месеца съм била дотолкова затънала в собствената си агония, че дори не съм се замисляла, че животите на приятелите ми също не са перфектни, че те самите имат свои собствени страхове, болки и терзания. Това ме кара да се засрамя.

— Всичко точно ли е, сладкишче? — пита ме Кали, докато се разполагам на мястото си.

— Да.

Гледа ме за момент с характерната си Кали-настойтелност. Не мисля, че ми е повярвала, но не казва нищо.

— Виж, сладкишче, тъй като вече разпредели задачите на всички ни, ти с какво смяташ да се захванеш?

Въпросът ме кара да се сетя за целта на този полет и цялата настръхвам.

— Първо смятам да говоря с Джени. Ще пием по едно кафе или нещо подобно. — Обръщам се към Джеймс. — Тя е добра и е видяла местопрестъплението първа. Искам да разбера какви са впечатленията ѝ. — Той кима. — След това ще се заема с най-добрата следа, с която разполагаме.

Никой не пита кого имам предвид, но виждам, че са облекчени. Защото говоря за Бони.

---

[1] Наричателно за професионалното порно. — Б.пр. ↑

[2] Инспектор Фредерик Джордж Абърлайн — ветеран от полицията, натоварен с разследването на убийствата, за които се счита, че са извършени от Джек Изкормвача. — Б.пр. ↑

10.

Влизаме в участъка на санфранциската полиция, питаме къде можем да намерим Дженифър Чанг и сме упътени към офиса ѝ. Тя ни забелязва и аз изпитвам облекчение, когато виждам радостта в очите ѝ. Идва при нас, а след нея се влачи някакъв мъж, когото не познавам.

— Смоуки! Не ми казаха, че ще идваш.

— Случи се в последната минута.

Дженифър се спира до мен и ме оглежда от глава до пети. За разлика от другите хора тя не крие интереса си към белезите ми. Оглежда ги доста открито.

— Не са много зле — заключава тя. — Зараснали са добре. Как се чувстваш вътрешно?

— Малко наранена, но и там се лекувам.

— Добре. Е, дошли сте да ни вземете случая или какво? — Джени преминава веднага по работа. Трябва да се справя нежно с тази част — наистина сме тук, за да им отнемем случая, но не искам да дразня нея или други служители на санфранциската полиция.

— Да, но само заради писмото до мен. Знаеш правилата, в имейла се съдържа заплаха към федерален агент. — Свивам рамене. — Това прави случая федерален проблем. Разбира се, никой не смята, че санфранциската полиция не може да се справи със ситуацията.

Дженифър обмисля думите ми за момент.

— Е, добре. Винаги сте били точни с мен.

Следваме я в офиса ѝ, който представлява малко помещение с две бюра. Въпреки това съм изненадана.

— Имаш собствен офис? Много съм впечатлена.

— Три години подред бях с най-много разрешени случаи. Капитанът ме попита какво искам и аз му казах това. Даде ми го. — Джени се ухилва. — Изгони двама старци, за да ми го осигури. Това не ме направи много популярна наоколо. Сякаш ми пука. — Сочи към партньора си. — Съжалявам. Забравих да ви представя. Това е Чарли Де Биазе, моят партньор. Чарли, това са федералните.

Мъжът кима с глава. Де Биазе явно е италианско име. Той прилича на такъв, макар и не чистокръвен. Лицето му е спокойно и добродушно. Очите му не си подхождат с него. Изглеждат някак си резки. Резки и зорки.

— Приятно ми е да се запознаем.

— На нас също.

— Така — започва Джени, — какъв е планът?

Кали я запознава със задачите, които сме си разпределили. Дженифър кима одобрително, когато приключва.

— Добре ми звучи. Ще ви направя копия на всичко, с което разполагаме. Чарли, ще се обадиш ли на криминалозите, за да ги пришпориш?

— Аха.

— В кого са ключовете за апартамента й? — питам аз.

Джени взема един плик от бюрото си и го подава на Лио.

— Вътре са. Не се тревожи от замърсяване на местопрестъплението. Събирането на улики приключи. Адресът е написан на плика. Отиди на рецепцията и потърси сержант Биксби, той може да те откара.

Лио ме поглежда и вдига вежда. Аз кимам и го пращам да си свърши работата.

Срещам погледа на Джени.

— Можем ли да поговорим някъде? Искам да ме запознаеш с впечатленията си по случая.

— Разбира се. Можем да отидем да си вземем кафе. Чарли ще се оправи с всичко тук, нали, Чарли?

— Аха.

— Чудесно.

— Съдебният ви лекар добър ли е? — пита Джеймс. Разбира се, тъй като идва от него, въпросът не е просто въпрос, а предизвикателство. Джени се намръщва.

— Според Куонтико *съдебната ни лекарка* е добра. Защо? Да не би да си чул другояче?

Джеймс маха презрително с ръка.

— Просто ми кажете как да стигна до нея, детектив? Нека си спестим сарказма.

Джени повдига вежди. Виждам как погледът ѝ се превръща в буреносен облак. Поглежда ме и вероятно гневното ми изражение, предназначено за Джеймс, я омиротворява.

— Питай Чарли. — Гласът ѝ е груб и рязък, но няма никакъв ефект над Деймиън. Той се извърща от нея, без да я погледне.

Хващам я за лакътя.

— Хайде да се махнем оттук.

Джени стрелва за последно Джеймс с изпепеляващия си поглед и кима. Тръгваме към изхода.

— Винаги ли е такъв тъпак? — пита, докато слизаме по стълбите.

— О, да. Тази дума е измислена специално за него.

* * *

Само след пресечка стигаме до кафене. Явно в Сан Франциско също има толкова много, колкото в Сиатъл. Мястото е приятно и земно, не е като известните вериги. Поръчвам си кафе „Мока“. Джени предпочита горещ чай. Настаняваме се на маса до прозореца. За известно време само се наслаждаваме на приятната обстановка и отпиваме от чашите си. Кафето ми е прелестно. Достатъчно прелестно, за да му обърна внимание въпреки всичката смърт около мен.

Поглеждам навън към оживения град. Сан Франциско винаги ми е харесвал. Той е Ню Йорк на Западния бряг. Космополитен и със силно европейско влияние, определено си има собствен чар и особености. Обикновено познавам жителите на Сан Франциско по облеклата им. Това е едно от малкото места на Западния бряг, където човек може да види вълнени тренчкоти и шапки, барети и кожени ръкавици. Стилно. Денят навън е приятен. Сан Франциско обикновено е хладен, но днес слънцето напича и температурата е около двадесет градуса. Направо е жега предвид стандартите на този град.

Джени оставя чая си и прокарва пръст по ръба на чашата. Изглежда замислена.

— Изненадах се, като те видях тук. Още повече се изненадах, като разбрах, че не си начело на екипа си.

Поглеждам я над кафето си.

— Такава беше сделката. Ани Кинг ми беше приятелка, Джени. За момента трябва да стоя в периферията. Поне официално. Освен това още не съм готова да ръководя „НЦАЖП Координационен“.

Погледът ѝ не разкрива нищо, но поне се радвам, че не е осъдителен.

— Не си готова, защото ти така казваш или Бюрото?

— Аз го казвам.

— Добре... не искам да се обиждаш, Смоуки, но ако наистина е така, как въобще получи разрешение да дойдеш тук? Не мисля, че моят капитан би ме пуснал в подобна ситуация.

Обяснявам ѝ промените, които настъпиха в мен, след като отново се събрах с екипа си.

— Изглежда, това е добра терапия. Заместник-директорът е на същото мнение.

Джени остава мълчалива за известно време, след което казва:

— Смоуки, двете с теб сме приятелки, макар че не си разменяме коледни картички и не си ходим на гости за Деня на благодарността. Но въпреки това сме приятелки, нали?

— Разбира се.

— Тогава като приятелка трябва да те питам нещо. Способна ли си да се справиш с този случай? От началото до края? Тук нещата са кофти. Наистина кофти. Познаваш ме и знаеш, че съм виждала какво ли не. Но това нещо с дъщерята... — Джени потръпва неволно. — Доста дълго ще имам кошмари. Стореното на приятелката ти не е особено красиво. О, да, освен това ти е била приятелка. Знам какво имаш предвид, като казваш, че вероятно ще ти е полезно да пробваш водата отново, но наистина ли смяташ, че това е подходящият случай?

Честна съм в отговора си:

— Не знам. Това е истината. Пълна каша съм, Джени, не го отричам. Предполагам, че няма голям смисъл да се замесвам, но... — Известно време обмислям как да продължа. — Нещата стоят по следния начин. Знаеш ли какво правех, откакто Мат и Алекса умряха? Нищо. Нямам предвид нищо като да я карам спокойно. Имам предвид нищо. Просто си стоях на едно място по цял ден и се вирах в празната стена. Заспивах и сънувах кошмари, събуждах се и отново се вирах в разни неща, докато не заспах отново. О, понякога се гледах в огледалото часове наред и проследявах белезите си с пръст. — В очите

ми напират сълзи. Удовлетворена съм да разбера, че са сълзи от гняв, а не от слабост. — Мога да ти кажа, че това е много по-ужасно, отколкото онова, което мога да видя в случая на Ани Кинг. Поне така си мисля. Знам, че звучи егоистично, но е истина. — Изчерпала съм запаса си от думи и спирам като часовник, който има нужда да бъде навит. Джени отпива от чая си. Градът продължава да поддържа своя ритъм около нас.

— На мен ми звучи разумно. Значи искаш да разбереш какви са впечатленията ми от местопрестъплението? — И това е всичко. Джени не се опитва да ми затвори устата. Отговаря ми по своя начин. Казва ми, че разбира и че е време да се заемем с работата. Благодарна съм ѝ за това.

— Моля.

— Получих обаждането вчера.

Прекъзвам я:

— Имаш предвид лично?

— Да. Потърсиха ме по име. Гласът беше преправен. Каза ми да си проверя имейлите. Може би нямаше да му обърна внимание, но той спомена теб.

— Как беше преправен?

— Приглушен. Сякаш беше сложил парцал на слушалката.

— Някакъв говорен дефект? Употреба на сленг? Акцент?

Джени ме поглежда с объркана усмивка.

— Ще ме обработваш като свидетел ли, Смоуки?

— Ти си свидетел. Поне за мен. Ти си единствената, която е разговаряла с него, и си виждала местопрестъплението от първа ръка. Така че да.

— Добре. — Виждам я как обмисля въпроса ми за момент. — Бих казала не. В интерес на истината, беше точно обратното. Липсваха всякакви отличителни черти. Гласът му беше много равен.

— Можеш ли да си спомниш какво каза точно? — Знам, че отговорът на този въпрос е да. Дженифър има невероятна памет. Тази ѝ способност е също толкова плашеща, колкото и моите умения с пистолета, и винаги вгорчава живота на адвокатите на защитата.

— Аха. Каза: „С детектив Чанг ли разговарям?“. Аз отговорих с да. „Имате имейл“, каза ми той, но не се засмя. Това беше едно от нещата, които ми направиха впечатление. Не се възползва от шанса си

за мелодрама. Просто изрече фактите. Попитах кой се обажда и той отговори: „Някой е мъртъв. Смоуки Барет я познава. Имате имейл“. След което затвори.

— Нещо друго?

— Не.

— Хм. Знаем ли откъде е направено обаждането?

— От уличен телефон в Лос Анджелис.

Ушите ми се наострят.

— Лос Анджелис? — Обмислям всичко наново. — Може би затова е имал нужда от три дни. Или е пътешественик, или наистина е от Лос Анджелис.

— Или просто се опитва да ни обърка. Ако е от Лос Анджелис, бих предположила, че е дошъл тук специално за Ани. — Лицето на Джени е измъчено и изпълнено с неприязън, докато изрича тези думи. Знам защо.

— Което означава, че аз съм онази, чието внимание се опитва да привлече. — Вече съм приела подобна вероятност — по-скоро възможност, макар че все още не съм се изправила пред нея емоционално. Не съм се сблъскала категорично с факта, че Ани може да е мъртва не само заради заниманията си, но и заради факта, че ми е приятелка.

— Да. Но да не забравяме, че това е само предположение. Както и да е, проверих си пощата и...

Прекъзвам я:

— Откъде ти е изпратил имейла?

Джени ме поглежда, изпълнена е с колебание.

— От компютъра на приятелката ти, Смоуки. От нейния имейл адрес.

Отговорът ѝ възпламенява внезапна и неочаквана вълна от гняв в мен. Знам, че го е сторил не просто за да прикрие следите си, а за да покаже, че всичко, което е принадлежало на Ани, вече е негово.

— Продължавай.

— В имейла имаше името и адреса на Ани Кинг, както и четири прикачени файла. Три от тях бяха снимки на приятелката ти. Четвъртият — писмото до теб. В този момент взехме нещата на сериозно. В днешно време можеш да фалшифицираш всичко, особено снимки, но е като при бомбена заплаха — за всеки случай евакуираш

хората. Затова двамата с партньора ми взехме с нас няколко униформени и отидохме на адреса. — Джени отпива от чая си. — Вратата не беше заключена и след като чукахме известно време, без никой да ни отговори, извадихме оръжията си и влязохме. Приятелката ти и дъщеря ѝ бяха на леглото в спалнята. Компютърът ѝ също беше там. — Поклаща глава, докато си спомня. — Картинката никак не беше приятна, Смоуки. Виждала си повече ужасии от мен — методични, преднамерени убийства, но не мисля, че щеше да приемеш нещата различно. Убиецът я беше изкормил, беше ѝ извадил вътрешностите и ги беше оставил отвън. Беше ѝ прерязал гърлото. Но най-лошото беше дъщерята.

— Бони.

— Да. Беше я завързал с лице към майка ѝ. Беше ги притиснал стомах в стомах и беше увил въже около двете, докато не я беше обездвижил напълно. Детето е било така цели три дни, Смоуки. Завързано за собствената си мъртва майка. Знаеш какво се случва с един труп за три дни. Климатикът не беше включен. Шибанякът беше счупил част от един от прозорците. Навсякъде имаше мухи.

Знам. Това, което приятелката ми разказва, е неопишуемо.

— Детето е на десет години, вмирисано от отвратителната воня и цялото в мухи. Беше обърнало глава, за да може да облегне бузата си върху лицето на майка си. — Джени се намръщва и аз разбирам ужаса, който изпитва в този момент. Благодарна съм, толкова съм благодарна, че не съм била там. — Беше тиха. Не изрече нито дума, когато влязохме в стаята. Не и докато я отвързвахме. Представляваше вкочанено и вторачено създание. Не отговаряше на въпросите. Беше дехидратирана. Веднага повикахме линейка и я изпратих с един от полицаите. Физически е добре. Също така съм поставила охрана пред вратата ѝ за всеки случай. Осигурила съм ѝ самостоятелна стая, между другото.

— Благодаря ти. Оценявам го. Наистина.

Джени маха с ръка и отпива от чая си. Изненадана съм да видя, че трепери. Наистина е дълбоко афектирана от спомена, макар че е една от най-силните жени, които познавам.

— Не е проронила и дума. Мислиш ли, че някога ще се справи с преживяното? Въобще някой може ли да го стори?

— Не знам. Винаги съм се изненадвала на силата на хората, но наистина не знам.

Джени ме поглежда преценяващо.

— Вероятно. — Млъква за миг, преди да продължи: — След като я качихме в линейката, отцепих мястото. Обадих се на криминолозите и им сригах здраво задниците. Може би малко повече, отколкото трябваше, но бях толкова... гневна. Дори не мога да ти опиша как се чувствах.

— Разбирам те.

— През това време се обадих на Алън и му разказах всичко. Та ето ни тук. Не разполагам с нищо повече. В самото начало сме, Смоуки. Събиране на улики. Нямах време да седна спокойно и да разгледам ситуацията.

— Нека се върнем малко назад. Позволи ми да те превода през всичко като свидетел.

— Добре.

— Ще го направим като КР.

— Става.

Под КР имам предвид „когнитивен разпит“. Спомените и показанията на свидетелите са най-големият ни кошмар. Хората виждат прекалено малко или въобще не помнят какво са видели заради травма или емоции. Могат да си спомнят неща, които не са се случили в действителност. Техниката когнитивен разпит се използва от доста дълго време и макар да има ясна методология, прилагането ѝ е истинско изкуство. Аз съм добра в нея. Кали е по-добра. Алън е истински майстор.

Основното в когнитивния разпит е просто да превеждаш свидетеля от началото на събитието до края отново и отново, което би довело до възстановяването на още спомени. Използват се три техники. Първата са обстоятелствата. Вместо да започваме от началото на събитието, можем да разгледаме предшестващите го събития, довели до него. Как е протекъл денят на свидетеля, какво му се е случило през него, какви житейски притеснения/радости/баналности са минали през главата му. Караме го да си спомни нормалното си ежедневие, предшестващо ненормалното събитие, което искаме да възпроизведе. Теорията е, че благодарение на това можем да включим събитието към обстоятелствата. Когато го свържем със спомените

преди него, свидетелят е някак си по-склонен да се придвижи напред към събитието и така да си спомни повече подробности. Втората техника е да се промени последователността на спомените. Вместо да се започва от началото, може да се започне от края и да се върви в обратна посока. Или да се започне от средата. Това кара свидетеля да преразгледа всичко отново. Последната част от когнитивния разпит е промяна на перспективата. „Уха — бихте си казали. — Чудя се как ли ще изглежда това за човека, който стои до вратата?“ Така се променят възприятията за събитието на свидетеля и могат да се появят още факти.

С човек като Джени, която е опитен детектив с чудесна памет, когнитивният разпит може да бъде много, много ефикасен.

— Късен следобед е — започвам аз. — Ти си в офиса си и...?

Тя поглежда към тавана и се опитва да си спомни.

— Говоря с Чарли. Обсъждаме случай, по който работим. Шестнадесетгодишна проститутка, която е пребита до смърт и изоставена в малка уличка на „Тендърлойн“.

— А-ха. Какво му казваш?

Очите ѝ стават тъжни.

— По-скоро той ми казва нещо. Как на никого не му пука за някаква мъртва курва, макар да е само на шестнадесет. Чарли е бесен, натъжен и обезумял. Винаги се разстройва, когато някое дете е убито.

— Ти как се чувстваш?

Джени свива рамене и въздиша.

— По същия начин. Бясна. Тъжна. Не обезумявам като него, но го разбирам. Помня, че погледнах бюрото си, докато той се гневеше, и забелязах, че една от снимките ѝ се подава от папката. Снимка на мястото, на което я намерихме. Видях част от крака ѝ, от коляното надолу. Изглеждаше като крайник на мъртъв човек. Почувствах се изморена.

— Продължавай.

— Чарли се кротна. Спря да беснее и просто седна. Погледна ме и ме дари с онази своя глуповата и крива усмивка и каза, че съжалява. Отвърнах му, че няма проблем. — Джени свива рамене. — Някога аз също съм била на неговото място. Затова сме партньори, да се подкрепяме.

— Как го чувстваш в този момент?

— Близък. — Маха с ръка. — Не в романтичен или сексуален смисъл. Никога не съм го приемала по този начин. Просто близък. Знам, че винаги мога да разчитам на него, както и той на мен. Щастлива съм, че имам такъв добър партньор. Имах намерение да му го кажа, когато получих обаждането.

— От убиеца?

— Да. Помня, че се почувствах малко... дезориентирана, когато заговори в слушалката.

— Дезориентирана?

— Животът беше нормален. Просто си стоях с Чарли и някой каза „търсят те по телефона“, а аз отговорих „благодаря“ и вдигнах — нещо, което ми се е случвало хиляди пъти. Нещо нормално. И изведнъж вече не е. Изведнъж говорех с нещо зло... — Джени щраква с пръсти — просто ей така. — Погледът ѝ е изпълнен с тревога, докато изрича тези думи.

Това е другата причина, поради която избрах да използвам когнитивния разпит с нея. Най-големият проблем със спомените на свидетелите е травмата от събитието. Силните емоции ги замъгляват. Хората извън службите на реда не могат да разберат, че ние също преживяваме травми. Удушени деца, разчленени майки, изнасилени млади момчета. Разговори с убийци по телефона. Подобни преживявания са шокиращи. Изпълнени са с емоции, макар да се опитваме да ги потиснем. Тези емоции са травмиращи.

— Разбирам. Мисля, че имаме напредък, Джени. — Гласът ми е спокоен и тих. Тя ми позволява да я отведа до „тогава“ и аз не искам да я отдалечавам от този момент. — Да преминем напред. Да прескочим до момента, в който се озоваваш пред вратата на апартамента на Ани.

Джени присвива очи към нещо, което не мога да видя.

— Тя е бяла. Помня, че си помислих, че това е най-бялата врата, която съм виждала. Това ме накара да се почувствам празна. Цинична.

— В какъв смисъл?

Тя ме поглежда с очите на старица.

— Защото знам, че всичко това е лъжа. Този изключително бял цвят. Пълни глупости. Усещам го чак с червата си. Онова, което се намираще зад онази врата, не беше бяло, съвсем не беше. То щеше да е мрачно, загнило и грозно.

Заливат ме ледени тръпки. Един вид емоционално дежавю. Изпитвала съм това, което описва.

— Продължавай.

— Чукаме на вратата и произнасяме името й. Нищо. Тихо е. — Намръщва се. — Знаеш ли кое беше много странно?

— Кое?

— Никой не се появи, за да види какво става. Имам предвид, че чукахме здравата. Вдигнахме цялата сграда на главата си. Но никой не излезе. Мисля, че не е познавала съседите си. Или просто не са били близки.

Джени въздиша.

— Както и да е. С Чарли се поглеждаме, след което кимаме на униформените. Всички вадим оръжията си. — Захапва устната си. — Имах много лошо предчувствие. Някаква топка подскачаше в стомаха ми. Усещах, че и другите се чувстват по същия начин. Подушвах го. Пот и адреналин. Накъсано дишане.

— Изплашена ли беше? — питам я.

За момент не получавам отговор.

— Да. Бях изплашена. От онова, което бяхме на път да намерим. — Намръщва се насреща ми. — Искаш ли да ти кажа нещо странно? Винаги се страхувам, преди да отида на местопрестъпление. Работя в отдел „Убийства“ от повече от десет години и съм виждала всичко, но всеки път се страхувам.

— Продължавай.

— Опитах дръжката на вратата и се оказа, че е отключено. Отново погледнах колегите си и я отворих... широко. Оръжията ни бяха извадени и готови за действие.

Сменям перспективата.

— Какво мислиш, че е първото нещо, което забелязва Чарли?

— Миризмата. Трябва да е била тя. Миришеше и беше тъмно. Всички лампи бяха изключени освен онази в спалнята. — Джени потръпва, но не го осъзнава. — Вратата към спалнята се виждаше от мястото, на което се намирахме. Беше надолу по коридора, почти срещу входната врата. Целият апартамент беше потънал в мрак, само вратата на спалнята като че ли беше... очертана от светлина. — Прокарва ръка през косата си. — Напомни ми за страховете ми от

детството — за чудовищата в гардероба. За нещата, които дращят отвътре и искат да излязат. Чувството беше ужасно.

— Разкажи ми за миризмата.

Джени се намръщва.

— Парфюм и кръв. На това миришеше. Миризмата на парфюм беше по-силна, но можехме да усетим кръвта някъде там. Тежка и металическа. Едва доловима, но някак си... силна. Обезпокоителна. Като нещо, което виждаш с периферното си зрение.

Оставям това засега.

— После?

— Следвахме рутината. Уведомихме за присъствието си, претърсихме дневната и кухнята. Използвахме фенерчета, защото не исках никой да пипа нищо.

— Това е добре. — Кимам окуражително.

— След това сторихме логичното — насочихме се към вратата на спалнята. — Джени спира и ме поглежда. — Казах на Чарли да си сложи ръкавици, преди да влезем, Смоуки.

Намеква ми, че е знаела, че е усещала, че убийството се е намирало зад тази врата. Знаела е, че ще си има работа с улики, а не с оцелели.

— Помня, че погледнах дръжката. Не исках да отворям. Не исках да видя какво има там. Не исках.

— Продължавай.

— Чарли отвори вратата. Не беше заключена. Изпитахме леки затруднения, защото под нея имаше кърпа.

— Кърпа?

— Напоена с парфюм. Убиецът я беше оставил, за да прикрие вонята на разлагащия се труп на приятелката ти. Не е искал някой да я усети, преди да е готов.

Част от мен иска да спре да слуша. Искане да стана, да изляза от това кафене, да се кача в самолета и да се прибера у дома. Желанието да сторя това е премазващо. Потискам го.

— А след това? — приканвам я.

Джени остава мълчалива за момент и просто се вира в нищото. Когато заговаря отново, гласът ѝ е равен и празен.

— Удари ни с всичка сила. Мисля, че е искал точно това. Леглото беше преместено, за да е успоредно на вратата. За да видим всичко,

когато я отворим. За да подушим всичко. — Поклаща глава. — Помня, че си помислих за изключително бялата предна врата. Това така ме *подразни*. Дойде ми в повече. Мисля, че стояхме неподвижни около минута. Просто гледахме. Първи се опомни Чарли — и забеляза, че Бони е още жива. — Спира да говори, погледът ѝ се е отнесъл в онзи момент. Изчаквам я. — Тя премигна, това си спомням. Бузата ѝ беше опряна в лицето на мъртвата ѝ майка. Самата тя също изглеждаше мъртва. В началото си помислихме, че е. Тогава тя мигна. Чарли започна да ругае и... — прехапва устна — да плаче. Но това да си остане между нас и униформените ни колеги, става ли?

— Не се безпокой.

— Това беше първото ни и да се надяваме, единствено преобаване. Чарли се втурна в стаята и отвърза Бони. Замърси местопрестъплението. — Гласът ѝ звучи едновременно празен и вгълбен. — Не спираше да ругае. Ругаеше на италиански. Звучи много красиво. Странно, нали?

— Да. — Отговорът ми е нежен, внимателен. Джени е там, потънала в онзи момент, и не искам да я изваждам от него.

— Бони беше вдървена и безчувствена. Като някакво безгръбначно. Чарли я отвърза и веднага я изведе от апартамента. Преди да успее да кажа или да измисля нещо. Беше отчаян. Разбирам го. — Лицето ѝ се сбръчква. — Наредих на униформените да се обадят за линейка, на криминолозите и така нататък. Останах сама с приятелката ти. В онази стая, която миришеше на смърт, парфюм и кръв. Бях разгневена и тъжна, идеше ми да повърна. Погледнах я. — Потреперва отново. Стиска и отпуска юмрук. — Забелязвала ли си нещо в мъртвите, Смоуки — колко са неподвижни и тихи? Нищо живо не може да имитира подобно спокойствие. Подобна неподвижност и тишина. В този момент изключих. — Джени ме поглежда и свива рамене. — Знаеш как е.

Кимам. Наистина знам. Преодоляваш първоначалния шок, след което изключваш онази част от теб, за да можеш да си свършиш работата, без да се разревеш, да повърнеш или да си изгубиш ума. Необходимо е да погледнеш ужаса в очите трезво. Това е нещо естествено за нас.

— Странно ми е да си припомням всичко това. Мога да чуя собствения си глас в главата си — монотонен е като на робот. —

Проследявам мимиките ѝ, докато говори: — Бяла жена на около тридесет и пет, завързана гола за леглото си. Видими разрези от врата до коленете, вероятно нанесени с нож. Повечето от тях са дълги и плитки, била е измъчвана. Коремът... — гласът ѝ затреперва за момент — коремната кухня е отворена, а органите са извадени. Лицето на жертвата е изкривено, сякаш е пицяла, когато е умирала. Костите на ръцете и краката изглеждат счупени. Убийството е предумишлено. Очевидно е било бавно. Позата на тялото предполага предварително планиране. Не е престъпление от страст.

— Кажи ми какво мислиш — настоявам аз. — Какво е твоето усещане за убиеца от онова, което си видяла на местопрестъплението?

Джени не отговаря за известно време. Чакам. Тя поглежда през прозореца. Обръща се към мен.

— Агонията ѝ го е накарала да свърши, Смоуки. Бил е най-добрият секс, който някога е имал.

Тези изречения ме спират. Те са мрачни, студени и ужасни.

Но са точно това, което търся. Звучат правдоподобно. Макар да ме изпразват от съдържание и да ме съсипват, започвам да го надушвам. Той мирише на парфюм и кръв, прилича на врата в сенките, очертана от светлина. Мирише на смях, примесен с писъци. Мирише на лъжи, прикрити зад истината, и на разложен труп, който забелязваш с периферното си зрение.

Прецизен е. И се наслаждава на работата си.

— Благодаря ти, Джени. — Чувствам се празна и мръсна, а душата ми е изпълнена с мрак. Също така усещам как нещо вътре в мен се раздвижва. Дракон. Страхувах се, че е мъртва и изгубена, ампутирана от Джоузеф Сандс. Все още не е будна, но отново я чувствам — за първи път от месеци.

Джени продължава да се тресе.

— Много добре. Наистина ме върна там.

— Не се искаше кой знае колко от мен. Ти си свидетел мечта. — Отговорът ми е някак си апатичен. Чувствам се толкова изморена.

За момент просто стоим и мълчим. Замислени и обезпокоени.

Кафето ми вече не е толкова невероятно, а Джени като че ли е изгубила интерес към чая си. Смъртта и ужасите имат такъв ефект. Могат да смажат удоволствието във всеки един момент. Това е нещо, с което трябва постоянно да се бориш в службите на реда. Вината на

оцелелия. Струва ти се като светотатство да се наслаждаваш на живота, докато обсъждаш отвратителния край на някого.

Въздишам.

— Ще ме заведеш ли да видя Бони?

Плащаме сметката и си тръгваме. През целия път се страхувам от срещата с тези втренчени очи. Подушвам кръв и парфюм, парфюм и кръв. Мирише ми на отчаяние.

11.

Мразя болници. Благодарна съм, че ги има, но от тях ми е останал само един добър спомен: раждането на дъщеря ми. Всяко друго посещение в болницата е било, защото аз или някой, за когото ме е грижа, е бил наранен. Или мъртъв. Всеки път. Идваме в болницата, за да видим малко момиче, което е живяло завързано за мъртвата си майка цели три дни.

Собствените ми преживявания в болницата са съхранени в главата ми под формата на сюрреалистични спомени. Те са изпълнени с голяма болка и непрестанното желание да умра. С няколкодневно безсъние, прекратявано от припаданията ми от изтощение. С взирание в тавана в мрака, докато мониторите бучат и меките стъпки на сестрите се носят по коридора. Със слушане на душата ми, която шумеше като празна раковина, допряна до ухото.

Подушвам миризмата на болницата и потръпвам.

— Това е стаята — казва Джени.

Ченгето пред вратата е бдително. Иска да види документите ми, макар че съм с Джени. Одобрявам.

— Имала ли е някакви други посетители? — пита детективът. Мъжът поклаща глава.

— Не. Спокойно е.

— Не пускай никого, докато сме вътре, Джим. Не ми пука кой може да е, ясно?

— Както кажеш, детектив.

Полицаят сяда отново на стола си и разгръща някакъв вестник. Ние влизаме.

Главата ми се замайва в момента, в който пристъпвам прага и виждам неподвижното тяло на Бони. Тя не спи, очите ѝ са отворени. Въпреки това не помръдва при влизането ни. Тя е малка, слабичка, смалена още повече както от болничното легло, така и от случилото се. Изумена съм колко много прилича на Ани. Същата руса коса, същият обърнат нагоре нос и кобалтово сини очи. След още няколко години ще се превърне в близначка на момичето, което някога държах в

прегръдките си в тоалетната на гимназията. Осъзнавам, че съм затаила дъх. Издишам и тръгвам към нея.

Не е включена на системи. Докато идвахме насам, Джени ми обясни, че прегледът ѝ не е показал да е била изнасилена, нито никакви други сериозни наранявания. Част от мен е благодарна за това, но съм наясно, че раните ѝ са много по-дълбоки. Те са отворени и кървящи и никой доктор не може да ги зашие. Психическите наранявания се лекуват далеч по-трудно от физическите.

— Бони? — заговарям с нежен, внимателен глас. Помня, че някъде четох, че хората в кома могат да ни чуват и как това помага. Настоящото положение е доста близко до подобно състояние. — Аз съм Смоуки. Двете с майка ти бяхме най-добри приятелки. Аз съм кръстницата ти.

Никакъв отговор. Тези очи само се взират в тавана. Виждат нещо друго. Може би нищо. Приближавам се до леглото. Колебая се, преди да взема малката ѝ ръчичка в своята. Завива ми се свят при допира на меката ѝ кожа. Това е ръката на дете, символът на онова, което защитаваме, обичаме и ценим. Държала съм ръката на дъщеря си много пъти и една празнина се отваря в мен. Заговарям на Бони, макар да не осъзнавам думите, докато не излизат от устата ми. Джени стои настрана мълчалива. Едва я забелязвам. Говоря тихо и честно, сякаш се моля.

— Скъпа, искам да знаеш, че съм тук, за да намеря мъжа, който стори това на теб и на майка ти. Такава ми е работата. Искам да си наясно, че знам как се чувстваш. Знам колко много те боли. Може би ти се иска да умреш. — Една сълза се търкулва по бузата ми. — Преди шест месеца един лош човек отне съпруга и дъщеря ми. Той ме нарани. Доста дълго време исках да сторя това, което ти се иска в момента. Исках просто да се скрия вътре в себе си и да изчезна. — Млъквам за момент, поемам си дълбоко въздух и стискам ръката ѝ. — Просто исках да ти кажа, че те разбирам. Стой там, колкото е необходимо. Когато си готова да излезеш, няма да си сама. Аз ще съм тук. Ще се погрижа за теб. — Сълзите ми се леят, но не ми пука. — Обичах майка ти, миличка. Много я обичах. Ще ми се двете с нея да прекарвахме повече време заедно. Ще ми се да те бях виждала често. — Усмиввам се накриво през сълзите си. — Ще ми се двете с Алекса да се познавахте. Мисля, че щяхте да се харесате.

Още повече ми се завива свят. Сълзите ми като че ли нямат край. Понякога тъгата е такава. Като вода, която търси да запълни някоя пролука. Образите на Алекса и Ани се преследват в главата ми в някаква ненормална светлинна дисхармония. Имам на разположение само секунда, за да осъзная какво се случва. Припадам.

И пада мрак.

* * *

Това е вторият сън, който е прекрасен.

Намирам се в болницата, на път да раждам. Сериозно обмислям да убия Мат за това, че съм в подобно положение. Чувствам се като разсечена на две, цялата съм плувнала в пот, грухтя като прасе и всичко това между писъците, причинени от болката.

Вътре в мен се намира човешко същество, което се опитва да излезе навън. Хич не ми се струва поетично, чувството е като да се напъваш да изсереш топка за боулинг. Забравила съм за всички думи колко е красиво да родиш дете, искам това чудо вън от мен — обичам го мразя го обичам го — и всичко това е изразено в писъците и проклятията ми.

Гласът на доктора ми е спокоен и ми се приисква да му размажа тъпата плешива тиква.

— Браво, Смоуки, главата на бебето се е подала! Още няколко напъвания и ще излезе. Хайде, давай.

— Да ти го начукам! — крещя аз и напъвам. Доктор Чалмърс дори не ме поглежда. Той изражда деца от доста дълго време.

— Справяш се чудесно, скъпа — казва Мат. Хванал ме е за ръката и една перверзна част от мен се надява да му натроша костите, докато се превърнат в прах.

— Откъде знаеш? — изръмжавам аз. Главата ми се килва назад от силата на контракцията и аз започвам да ругая както никога досега — светотатствени, ужасни думи, които биха накарали и най-грубия рокер да се изчерви. В помещението мирише на кръвта и на пръдните, които съм изпуснала, докато се напъвам. Няма никаква красота във всичко това и ми се иска да избия всички. Болката и напрежението се

усилват — нещо, което не съм смятала, че е възможно. Имам чувството, че главата ми се върти, и аз ругая ужасно.

— Напъни още веднъж, Смоуки — казва доктор Чалмърс измежду краката ми, все още е спокоен в разгара на тази буря.

Следва мляскащ, всмукващ звук, болка, напрежение и... тя излиза. Дъщеря ми се появява на белия свят и първите думи, които чува, са моите проклетия. Настъпва мълчание, режещ звук и нещо, което изгонва болката и гнева. Нещо, което кара времето да спре. Чувам плача на дъщеря си. Звучи също толкова разгневена, колкото бях аз допреди малко. Това е най-прекрасното нещо, което някога съм чувала, най-красивата музика, най-невероятното чудо, което досега дори не съм можела да си представя. Премазана съм, имам чувството, че сърцето ми ще спре да бие. Чувам плача на детето си, поглеждам съпруга си и започвам да плача.

— Здраво момиченце — съобщава доктор Чалмърс и се навежда, за да може сестрата да изчисти Алекса и да я повие. Изглежда потен, изморен и щастлив. Обичам този човек, когото само допреди малко исках да ударя. Той беше част от това и съм му благодарна, макар да не мога да спра да плача и да ми е трудно да намеря правилните думи.

Алекса се роди малко след полунощ наред кръв, болка и ругатни. Това е нещо, което получаваш рядко в живота — момент на съвършенство.

Алекса умря малко след полунощ и се върна в утробата на мрака, от която никога повече няма да се прероди.

Съвземам се, опитвам се да си поема въздух, треса се цялата и плача. Все още съм в болничната стая. Джени се е надвесила над мен. Изглежда обезпокоена.

— Смоуки! Добре ли си?

Устата ми е като от гума. Бузите ми щипят от солените ми сълзи. Чувствам се унижена. Поглеждам към вратата на стаята. Джени поклаща глава.

— Никой друг не е идвал. Макар че ако не се беше съвзела, щях да повикам някого.

Поемам си въздух. Паниката не ме е напуснала напълно.

— Благодаря ти. — Изправям се до седнало положение на пода и се хващам за главата. — Съжалявам, Джени. Не знаех, че ще се случи така.

Детективът мълчи. За момент не изглежда толкова силна, колкото е в действителност, и като че ли в погледа ѝ забелязвам тъга.

— Не се тревожи.

Това са единствените думи, които произнася. Стоя и поемам дълбоки глътки въздух, докато дишането ми не се успокоява. Тогава забелязвам нещо. Точно както в съня болката изведнъж намалява.

Бони е извърнала глава и ме гледа. Една-единствена сълза се търкулва по бузата ѝ. Ставам, отивам до леглото ѝ и взимам ръката ѝ в своята.

— Здравей, скъпа — прошепвам аз.

Тя не отговаря и аз не казвам нищо повече. Просто се гледаме една друга и оставяме сълзите да се стичат по бузите ни. В крайна сметка точно за това са те. Чрез тях душата кърви.

12.

Жителите на Сан Франциско шофират по същия начин като тези на Ню Йорк: безскрупулни са. Трафикът е средно натоварен и Джени се е съсредоточила върху ожесточената война с останалите превозни средства, докато се връщаме към участъка. Симфония от клаксони и псувни изпълва въздуха. Натъпкала съм пръст в едното си ухо, за да мога да чувам Кали, докато говоря с нея по телефона.

— Как върви с криминолозите?

— Добри са, сладкишче. Много добри. Преглеждам всичко щателно, но мисля, че са покрили всяка една база.

— Доколкото разбирам, не са открили нищо.

— Бил е внимателен.

— Да. — Усещам чукащата на вратата депресия, но я отпращам.

— Чу ли се с останалите? Нещо от Деймиън?

— Нямах време.

— Почти стигнахме до участъка. Продължавай в същия дух. Ще проверя останалите.

Кали остава мълчалива за момент.

— Как е детето, Смоуки?

Как е детето? Ще ми се да имах отговор на този въпрос. Нямам и не искам да говоря за това сега.

— В лошо състояние.

Прекратявам разговора, преди да успее да каже нещо, и се заглеждам през прозореца, докато пътуваме из града. Сан Франциско представлява лабиринт от стръмни хълмове и еднопосочни улици, агресивни шофьори и тролеи. Въпреки това притежава красота, на която винаги съм се възхищавала. Той е смесица от интелигенти и декаденти, които са се насочили с бясна скорост към смъртта или успеха. Това вече не ми се струва толкова уникално. Просто още едно място, на което се извършва „убийството“. Това е общото при него. Може да се случи на Северния полюс или на Екватора. Може да бъде извършено от мъже и жени, от млади и стари. Жертвите могат да бъдат праведни или грешници. Убийството е навсякъде и неговото име е

легион. Изпълнена съм с мрак. Не със светлина или полумрак, а само с плътен, солиден мрак.

Стигаме до участъка и Джени напуска натоварената улица, за да влезе в спокойния полицейски паркинг. В Сан Франциско е почти невъзможно да се намери място за паркиране — бог да помага на тези, които са тръгнали с подобна мисия.

Влизаме през една странична врата и се озоваваме в коридор. Алън е в офиса на Джени заедно с Чарли. Двамата са погълнати от папката пред тях.

— Здравсти — поздравява ме Алън. Усещам как очите му ме изучават и претеглят. Правя се, че не забелязвам това.

— Другите обаждали ли са се?

— Никой не е говорил с мен.

— Откри ли нещо?

Алън поклаща глава.

— Засега не. Ще ми се да кажа, че ченгетата тук не стават за нищо, но не е така. Детектив Чанг ръководи кораба си доста стегнато. — Щрака с пръсти и се усмихва на Чарли. — О, да, съжалявам. С помощта на отдадения си чирак, разбира се.

— Да ми духаш — отговаря Чарли, без да откъсва поглед от папката.

— Продължавай. Ще се обадя на Джеймс и Лио.

Алън вдига палци и се връща към четенето.

Мобилният ми иззвънява.

— Барет.

Чувам сърдития глас на Джеймс.

— Къде, по дяволите, е детектив Чанг? — ръмжи той.

— Какво има, Джеймс?

— В моргата няма да започнат да режат, докато малката ти приятелка не се появи. Кажи ѝ да си докара задника тук долу.

Затваря ми, преди да успея да му отговоря. Задник.

— Джеймс има нужда от теб в моргата — казвам на Джени. — Не искат да започнат без теб.

Тя ми се усмихва едва.

— Предполагам, че тъпакът е ядосан?

— Много.

Джени се ухилва.

— Добре. Отивам веднага.

Излиза. Време е да се обадя на Лио, нашия заек. Питам се: каква обещанка носи, когато не е на работа? Телефонът звъни пет-шест пъти, преди да вдигне, и когато чувам гласа му, изтръпвам. Той е празен и ужасен. Зъбите му тракат.

— К-к-к-карнс...

— Обажда се Смоуки, Лио.

— В-в-в-видео...

— Намали темпото, Лио. Поеми си въздух и ми кажи какво има.

Когато проговаря отново, шепти. Думите му изпълват главата ми с бял шум.

— Има в-в-видео на у-у-у-убийството. Ужасно...

Алън ме гледа обезпокоен. Усеща, че нещо не е наред.

Успявам да отговоря:

— Стой там, Лио. Не мърдай от мястото си. Идваме веднага.

13.

Помня района от времето, когато бащата на Ани почина и аз дойдох, за да я видя. Живееше във висока жилищна сграда, където — също като в Ню Йорк — апартаментите бяха огромни — с пищни трапезарии и просторни бани. Спираме пред входа.

— Приятно местенце в хубав квартал — отбелязва Алън.

— Баща ѝ беше заможен — обяснявам аз. — Остави ѝ всичко, което имаше.

Оглеждам този чист и безопасен район. Макар кварталите в Сан Франциско да не могат да се нарекат предградия, определено имаха свой собствен чар. Спасяват те от шумотевицата на града, а добрите от тях ти осигуряват гледка към брега. Тук могат да се намерят старовремски квартали с техните къщи във викториански стил и съвременни като този, в който се намираме.

Осъзнавам една житейска истина: никое място не е достатъчно безопасно, за да избегнеш смъртта. Никое. Това, че тук ще си в по-голяма безопасност, не променя фаталния изход. Алън се обажда на Лио, когато излизаме от колата.

— Идваме, синко, дръж се. Качваме се след секунда.

Минаваме входа и се озоваваме в лобито. Мъжът на рецепцията ни наблюдава, докато се качваме в асансьора, но не казва нищо. Не промълвяваме и дума до четвъртия етаж.

През целия път сме били мълчаливи, мълчаливи сме и сега. Това е най-лошата част от работата ни. Да станем свидетели на грозната действителност. Едно е да разглеждаш уликите в лабораторията и да се опитваш да надникнеш в ума на убиеца, съвсем друго е да видиш мъртво тяло. Да помиришеш кръвта в стаята. Алън често обича да казва: „Едно е да си мислиш за лайна, и съвсем друго е да ги изядеш“.

Чарли е мълчалив и намръщен. Вероятно си спомня миналата нощ, когато е отворил вратата и е видял Бони.

Слизаме на етажа, тръгваме по коридора и завиваме. Лио е отвън. Седнал е на пода и се е облегал на стената. Хванал се е за главата.

— Нека поговоря с него — казва ми Алън.

Кимам и той отива при хлапето. Кляка до него и поставя огромната си ръка на рамото му. Знам от личен опит, че колкото и голяма да изглежда, допирът ѝ е нежен.

— Как си, хлапе?

Лио вдига поглед. Лицето му е бледо и посърнало. Блести от избилата пот. Дори не се опитва да се усмихне.

— Извинявай, Алън. Не се съдържах. Видях го и повърнах. Повече не можех да остана там... — Гласът му заглъхва.

— Чуй ме, синко. — Големият мъж говори тихо, но тонът му изисква внимание. Двамата с Чарли чакаме. Колкото и да ни се иска да влезем вътре и да си свършим работата, също така изпитваме съчувствие към онова, през което преминава Лио. Това е изключително ключов момент в нашата професия. Това е бойното му кръщение. Моментът, в който надникваш в бездната за първи път и осъзнаваш, че Торбалан наистина съществува и наистина се е крил под леглото ти през всичките тези години. Моментът, в който се изправяш лице в лице с истинското зло. Моментът, в който Лио ще успее да се справи или ще си потърси нова работа. — Смяташ, че ти има нещо, защото си полудял от онова, което си видял, нали?

Хлапето кима. Чувства се засрамено.

— Грещиш. Виж, проблемът е, че си гледал прекалено много филми и си чел прекалено много книги. Те ти създават грешна представа за нас. Според тях едно ченге трябва да е кораво, когато се сблъска с трупове и насилие, и ти си мислиш, че трябва да кажеш нещо остроумно, докато си ръфаш сандвича с шунка, и че нищо не може да те трогне. Нали?

— Предполагам.

— Смяташ, че ако не си такъв, то тогава си женчо и трябва да се засрамиш пред старите кучета. Мамка му, вероятно си мислиш, че щом си повърнал, не ставаш за тази работа. — Алън се обръща и ни поглежда. — На колко местопрестъпления си бил, преди да спре да ти се повдига, Чарли?

— Три. Не, на четири.

Лио вдига глава при тези думи.

— Ами ти, Смоуки?

— Със сигурност на повече от едно.

Алън отново се обръща към Лио.

— При мен нещата се оправиха след четвъртото. Дори Кали е повръщала, макар че няма да си признае, ако я попиташ, тъй като е кралицата на бала. — Големият мъж присвива очи пред хлапето. — Синко, нищо в живота не може да те подготви за това. Абсолютно нищо. Няма значение колко снимки си видял или колко досиета си прочел. Истинската смърт е напълно различна игра.

Лио поглежда Алън и аз разпознавам този поглед. Изпълнен е с уважение, дори с боготворене, това е поглед, с който един ученик гледа учителя си.

— Благодаря.

— Няма проблем. — Дватамата стават.

— Готов ли си да ме запознаеш със ситуацията, агент Карнс? — Преправям гласа си, искам да е малко по-груб. Той има нужда от това.

— Да, госпожо.

Цветът отново се завръща в лицето на Лио, който вече изглежда малко по-решителен. За мен просто е млад. Карнс е бебе, което за първи път се сблъсква със смъртта, и е принуден бързо да порасне. Добре дошъл в клуба.

— Давай тогава.

Гласът му е спокоен, докато говори:

— Дойдох и пуснах основните проверки на компютъра, за да се уверя, че няма заложени капани или вируси. След това направих онова, което правите винаги — потърсих последния променен файл. Оказа се текстови със заглавие *прочететемефедерални*.

— Наистина?

— Да. Отворих го. Съдържаше едно-единствено изречение: *Провери джоба на синьото яке*. Не видях никакво синьо яке, но погледнах в гардероба. Там наистина имаше такава, в чийто джоб намерих компактдиск.

— Реши да го гледаш. Няма проблем. Бих направила същото нещо.

Хлапето продължава окуражено:

— Когато направиш диск, обикновено го озаглавяваш. Щом видях заглавието на този, веднага се заинтересовах. — Преглъща. — То гласеше: *Смъртта на Ани*.

Чарли се намръщва.

— Кучи син. Джени ще е много ядосана, че сме пропуснали това.

— Продължавай — приканвам Лио.

— Проверих какви файлове бяха записани на диска. Имаше само един. Видео с високо качество и висока резолюция. В интерес на истината, запълва почти целия диск. — Преглъща отново. Бледият цвят започва да се завръща на лицето му. — Отворих файла и на екрана се появи плейър. Видеото беше... — Поклаща глава и се опитва да се вземе в ръце. — Съжалявам. Убиецът е направил това видео. Не е запис от начало до край — подобен би бил прекалено голям, за да се побере само на един диск заради размера си... по-скоро е... монтаж.

— На убийството на Ани. — Изричам отговора вместо него; знам, че той не иска да го казва.

— Да. То е... *неописуемо*. Не исках да го гледам, но не можех да се спра. Тогава започнах да повръщам, а после ти се обади. Излязох от апартамента и ви изчаках навън.

— Не си повръщал в спалнята, нали? — пита Чарли.

— Успях да стигна до банята.

Алън го потупва по гърба с една от огромните си ръце. Ако Лио имаше протези в устата, щяха да изхвърчат от нея.

— Виждаш ли? Ставаш за тази работа, Лио — успял си да мислиш с главата си. Това е добре.

Хлапетото се усмихва глуповато.

— Да вървим да видим за какво става въпрос — казвам аз. — Лио, не е нужно да си с нас, ако не искаш. Сериозна съм.

Той ме поглежда със сериозен поглед. Очите му са изненадващо зрели. На мига осъзнавам какво си мисли. Знае, че Ани ми е била приятелка. Смята, че ако аз мога да гледам как умира, то всеки би трябвало да е способен на това. Почти мога да чуя мислите му. Очите му потвърждават подозренията ми — стават някак си силни. Той поклаща уверено глава.

— Не, госпожо. Компютрите са моя работа. Смятам да си я свърша.

Обикновено в такива моменти се подкрепяме по един-единствен начин — не правим нищо.

— Добре. Води ни.

Лио отваря вратата на апартамента и всички влизаме вътре. Не се е променил много от последния път, в който го видях. Разполага с три

спални, две бани, голяма дневна и страхотна кухня. Най-невероятното е, че Ани е навсякъде. Тя живее чрез декора, чрез същността на мястото. Синьото беше любимият ѝ цвят — виждам го в завесите, в синята ваза, в снимката с широкото синьо небе. Домът е шикозен, някак си непринуден, без излишните глезотии и преструвки. Всичко е в тон, но не и по онзи раздражителен начин ала „имам психично разстройство“. Апартаментът е урок по премерена красота. И създава приятно усещане.

Ани имаше тази дарба. Успяваше да е модерна, без да си дава много зор. Получаваше ѝ се във всичко, като се започнеше от дрехите, които носеше, до часовника на ръката ѝ. Винаги беше стилна, без да е арогантна или надута. Беше елегантна, без да се самоизтъква. За нея това беше инстинкт, доказателство за вътрешната ѝ красота. Не правеше избори на база чуждото мнение, правеше ги, защото така ѝ харесваше. Смяташе решенията си за правилни. За редни. Апартаментът ѝ е отражение на всичко това. Той е покрит с призрачната прах от душата на Ани.

Улавям и друго присъствие.

— Подушваш ли го? — пита Алън. — Какво е това?

— Парфюм и кръв — измърморвам аз.

— Компютърът е насам — съобщава Лио и ни води към спалнята.

Хармонията е умряла тук. Мястото, на което си е свършил работата. Мястото, на което съзнателно е поругал несъзнателната ѝ красота. Искал е да създаде дисонанс. Да пречупи спокойствието. Да унищожи нещо прекрасно.

Килимът е изцапан с кръв. Улавям силната, гнила миризма на разложение, примесена с парфюма на Ани. Двете противоположности: мирисът на живот и вонята на смърт. Масата е преобърната, а лампата е премазана. Стените са надрани и цялата стая изглежда някак си повредена. Убиецът я е изнасилвал с присъствието си.

Лио сядва пред компютъра. Мисля си за Ани.

— Давай — нареждам му аз.

Лио пребледнява. Размърдва мишката и кликва два пъти върху един файл. Плейърът изпълва екрана и видеото започва. Сърцето ми едва не спира, когато виждам Ани.

Тя е чисто гола и закопчана с белезници за леглото. В гърлото ми се надига жлъчка, защото се сещам за Джоузеф Сандс. Изгонвам го от главата си.

Убиецът е облечен в черно. Лицето му е прикрито от маска.

— Това да не е някакъв шибан нинджа костюм? — избоботва Алън и поклаща глава от отвращение. — Господи. Всичко това е някаква шибана шега за него.

Дарбата ми на ловец се активира автоматично. Убиецът изглежда висок около метър и осемдесет. Видимо е във форма — нещо средно между мускулеста и жилеста фигура. От откритата кожа около очите му мога да заявя, че е бял.

Чакам го да заговори. Технологиите за гласово разпознаване се развиха много и това може да е ключов момент в разследването. Убиецът изчезва от записа за момент. Чувам го как тършува нещо. Когато се връща обратно пред камерата, поглежда право към нея и аз имам усещането — от бръчките около очите му, че се смее зад маската си. Вдига ръка и започва да отброява с пръсти, 1, 2, 1, 2, 3, 4...

Тръгва музика. Тя заглушава всички останали звуци. Отнема ми само момент, за да позная песента. Прилошава ми. Почти.

— Господи — прошепва Чарли, — това „Ролинг Стоунс“ ли са?

— Аха. „Дай ми подслон“^[1] — отговаря Алън. Гласът му е изпълнен с гняв. — За този шибаняк всичко е голям майтап. Пуска си малко музика за *настроение*.

Песента е доста усилена. Когато набира скорост, убиецът започва да танцува. В едната си ръка държи нож. Танцува за Ани и за камерата. Танцът му е френетичен и ненормален, но е в такт. Лудост с ритъм.

— *Изна-а-силване, убийство...*

Затова е избрал тази песен. Това е послание. То отразява мнението ми от по-рано. Той постоянно ще бъде с една крачка пред нас. Затварям очи за момент, след като виждам на видеото, че Ани също е осъзнала това. Виждам го в очите ѝ. Ужас, примесен с безнадеждност.

Убиецът спира да танцува, макар че продължава да се извива в такт. Движенията му изглеждат някак си несъзнателни. Като да си тактуваш на някоя песен, без да усетиш, че го правиш. Той стои до леглото и не отмества поглед от Ани. Изглежда хипнотизиран. Приятелката ми се бори. Не мога да я чуя заради музиката, но съм

сигурна, че пици под парцала в устата си. Убиецът поглежда още веднъж към камерата, след което се навежда с ножа.

Останалото е точно както Лио го описа. Монтаж. Кадри от мъчението, изнасилването, ужаса на Ани. Използва ножа върху нея и съвсем не бърза. Обича да реже бавно и дълго. Докосва я навсякъде с острието. Изтръпвам на всеки нов кадър. Цялото ми тяло се тресе, сякаш съм ударена от акумулатор на кола. Кадър, шок, разтърсване, Ани е измъчвана. Кадър, шок, разтърсване, Ани е изнасилена. Кадър, шок, разтърсване, той реже, той реже, той реже, мили боже, той няма намерение да спре да реже. Очите ѝ са изпълнени с агония, изпълнени са с ужас и се изпразват, и пак се изпълват, докато просто не се вторачва в нищото. Все още е жива, но вече я няма. Убиецът е щастлив, екзалтиран. Танцува дъждовния танц, но дъждът е от кръв. Наблюдавам как приятелката ми умира. Смъртта ѝ е бавна, ужасна и лишена от достойнство. Когато извергът приключва, тя отдавна си е заминала от този свят и прилича на изкормена риба. Наблюдавам я как умира — жената, която съм прегръщала като дете, жената, с която израснах и която обичах. Имам чувството, че се връщам в онова легло и наблюдавам смъртта на Мат.

Не съм плакала истински за Ани, когато научих за смъртта ѝ. Сега плача и осъзнавам, че през цялото време съм плакала.

Сълзите ми са тихи реки, които текат по бузите ми. Те жаят смъртта на единствения друг човек освен Мат, който ме познаваше толкова добре. Сама съм на този свят. Нямам никакви корени, не мога повече.

Ани, мисля си — въобще не заслужаваш това.

Не трия сълзите си. Не съм засрамена от тях. Те са смислени.

Видеото свършва, но никой не продумва.

— Пусни го отново — нареждам аз.

Пусни го отново, защото има дракон вътре в мен и тя се пробужда.

Искам да се пробуди и да е гневна.

---

[1] *Gimme Shelter*, 1969 г. — Б.р. ↑

14.

— Нека си изясним нещо — казва Алън. — Убиецът не само че е заснел това видео, но е седнал и го е обработил?

Лио кима с глава.

— Аха. Но не на този компютър. Харддискът не е достатъчно голям, а и няма софтуер за обработка. Вероятно е носил лаптоп със себе си.

Алън подсвирва.

— Този е студенокръвен, Смоуки. Това означава, че просто е седнал и е обработил видеото, докато приятелката ти е лежала мъртва, а Бони е гледала. Или по-лошо.

Никой не споменава сълзите ми. Чувствам се празна, но съм излязла от вцепенението. Отговарям.

— Студенокръвен, организиран, компетентен, технически грамотен — определено е талант.

— Какво имаш предвид? — пита Лио.

Поглеждам го.

— Прекосил е границата между човека и чудовището и никога няма да се върне обратно. Обожава това, което прави. То го кара да се чувства жив. Ако обожаваш нещо, не го правиш само веднъж.

Хлапетото ме поглежда, концепцията ми го ужасява.

— Сега какво следва?

— Всички ще се разкарате и ще доведем Джеймс тук.

Чувам собствения си глас, докато изричам тези думи, и усещам хладината в него. Я виж ти, мисля си. Започва се. Все още го имам в мен. Какво ще кажеш за това, а?

Чарли и Лио са объркани. Алън ме разбира. Усмивка се, макар че усмивката му не е от истинските.

— Просто двамата с Джеймс се нуждаят от малко пространство. Ние си имаме достатъчно работа за вършене. Искаш ли да звънна на Джеймс и на съдебния лекар? — пита ме той.

— А-ха... — Отговорът ми е някак си далечен и разсеян. Едва осъзнавам, че колегите ми напускат апартамента. Умът ми е огромно

отворено пространство в момента. Погледът ми е някъде в далечината. Защото черният влак идва.

Чувам го там, в далечината, *тъдъ-тъдъ, тъдъ-тъдъ*, издиша пушек, зъби се насреща ми — чудовище, сътворено от жега и сенки.

Сблъсках се с черния влак (така го наричам аз) по време на първия ми случай. Трудно ми е да го опиша какво представлява. Влакът на живота върви по релсите на нормалното и реалното. Той тръгва от гарата на живота и последната му спирка е гарата на смъртта. Изпълнен е със смях и сълзи, трудности и успехи. Пътниците му не са перфектни, но дават всичко от себе си.

Черният влак е различен.

Черният влак се движи по релси, направени от хрущящи, смачкани неща. Той е влакът, на който хора като Джак-младши се возят. Задвижван е от убийства, секс и писъци. Прилича на голяма, черна, кръвопиеща змия с колела. Ако скочиш от влака на живота и побегнеш през гората, ще намериш черния влак. Можеш да вървиш до релсите му, да бягаш до него, когато преминава, и да зърнеш жалката картинка във всеки един от вагоните му. Качи се на борда, разходи се покрай труповете му, покрай шепотите и костите, и ще стигнеш до кондуктора. Той е чудовището, което преследваш, и има много лица. Може да бъде нисък и плешив четиридесетгодишен мъж. Или пък висок, млад и рус. Понякога, но рядко, може да е тя. На черния влак виждаш кондуктора в истинската му форма, виждаш го под фалшивите му усмивки и костюма от три части. Взираш се в мрака и в този момент, ако погледнеш, без да мигаш, ще разбереш.

Убийците, които аз преследвам, не са тихи и усмихнати отвътре. Всяка клетка в тялото им представлява един безкраен, вечен писък. Те говорят бързо, а очите им са ококорени, зли и кървави. Те са създания, които мастурбират, докато ядат човешка плът, които грачат от екстаз, докато се мажат с мозък и екскременти. Душите им не вървят: те се влачат, гърчат се и пълзят.

Черният влак е мястото, на което махам маската на убицеца в ума си. Мястото, на което поглеждам и не извъръщам поглед. Мястото, на което не отстъпвам назад, не си търся извинения или причини, а приемам. Да, очите му са пълни с личинки. Да, той пие сълзите на убитите деца. Да, тук има само убийство.

— Интересно — беше отбелязал доктор Хилстед по време на един от сеансите ни, след като му разказах за черния влак. — Интересно ми е — и определено ме безпокои — нещо, Смоуки. Веднъж качила се на влака, какво те спира да не останеш завинаги на него? Какво те спира да не станеш самата ти кондукторът?

Трябваше да се усмихна.

— Ако го виждаш — ако наистина го виждаш, тогава няма такава опасност. Можеш да разбереш, че не си такъв. И никога няма да станеш. — Извърнах се, за да го погледна в очите. — Ако наистина махнеш маската на кондуктора, осъзнаваш, че той не е нормален. Той е отклонение, съвсем различен вид.

Доктор Хилстед кимна и ми се усмихна в отговор. От погледа му виждах, че не е убеден.

Онова, което не му казах, е, че проблемът не беше да се превърнеш в кондуктора. Проблемът беше да спреш да го *виждаш* без маската. Понякога това отнема месеци, изпълнени с кошмари и ледена пот. Най-трудното за Мат бяха тихите кътчета на съзнанието ми, затворените стаи, в които не можеше да дойде с мен.

Това е цената, която трябва да платиш, за да се возиш на черния влак. Част от теб става олицетворение на самотата, в която другите хора не могат да пристъпят. Част от теб остава самотна завинаги.

Докато стоя тук, в апартаента на Ани, усещам как черният влак лети с бясна скорост към мен. Когато дойде, независимо дали само ще наблюдавам как минава, или ще обхождам вагоните му, не мога да търпя други около мен. Превръщам се в резервирано и студено създание... в нещо неприятно. Както във всяко правило и тук има изключения. Някой, който също разбира влака.

Като Джеймс. Колкото и други недостатъци да има, колкото и голям задник да е, той притежава същата дарба. Може да вижда кондуктора и да се качи на влака.

Ако се опитам да премахна всички метафори, черният влак е място за повишено съблюдаване, създадено от временната емпатия със злото.

Също така е много неприятно.

Оглеждам стаята, искам да я попия. Мога да усетя убиеца, да го подуша. Трябва да успея да го вкуся, да го чуя. Вместо да го отблъсквам, трябва да го привлека. Като любовница.

Точно това не споделих на доктор Хилстед. Не мисля, че някога бих го сторила. Тази интимност не е само притеснителна, тя е като наркотик. Вълнуваща е. Той преследва всичко. Аз преследвам само него. Подозирам обаче, че жаждата ми за кръв е също толкова силна, колкото и неговата.

Той е бил тук, тук трябва да съм и аз. Трябва да го намеря и да се придържам колкото се може по-близо до сенките, личинките и писъците му.

Първото нещо, което усещам, винаги е едно и също. Вълнението му от престъпването на чуждото владение. Човешките същества се делят, създават пространства, които да нарекат свои. Съгласяват се помежду си да уважават собствеността си. Това е първично, дори първобитно. Твоят дом е твой дом. Веднъж затвориш ли вратата му, получаваш своето лично пространство и възможност да свалиш лицето, което носиш пред света. Другите човешки същества идват само ако са поканени. Те уважават това, защото желаят същото в замяна.

Първото нещо, което правят чудовищата и което ги възбужда, е да преминават тази линия. Те надничат през прозорците ти. Следят те през деня, наблюдават те. Може би дори влизат в дома ти, докато те няма, и пристъпват в личните ти места, отриват се в личните ти вещи. Те нахлуват.

Унищожаването на другите е техният афродизиак.

Помня един разпит на едно от чудовищата, които някога залових. Жертвите му бяха малки момиченца. Някои бяха на пет, други на шест, но не и по-големи. Видях техни снимки отпреди — с панделки в косите и сияйни усмивки. Видях техни снимки и след — изнасилени, измъчвани, убити. Мънички трупчета, които щяха да пицят за вечни времена. Тъкмо приключих и смятах да си тръгна от стаята за разпити, когато ми хрумна един въпрос. Обърнах се към него.

— Защо тях? — попитах го. — Защо малки момиченца?

Той ми се усмихна. Голяма, широка, хелоуинска усмивка. Очите му представляваха два грееци, празни кладенеца.

— Защото това беше най-лошото, за което успях да се сетя, сладурче. А колкото по-лошо... — чудовището облиза устните си — толкова по-добре. — Затвори празните си очи и заклати глава като в транс. — Малките... БОЖЕ... толкова е *сладко* да ги нараниш!

Яростта подхранва тази нужда. Не раздразнението, а пълноценната, огнена ярост. Постоянният, буен пламък, който никога не умира. Чувствам го тук, в апартамента на Ани. Обмислил е всичко и е унищожавал в яростта си. Бил е извън контрол.

Подобна ярост се ражда от краен садизъм, на който повечето са били жертви като деца. Побоища, мъчения, содомия, изнасилвания. Голяма част от тези чудовища са направени такива от своите родители франкенщайни. Извратените създават деца по свой образ и подобие. Умъртвяват душите им и ги изпращат по света да правят същото и с другите.

Сблъсквала съм се с всякакви типове. Няма значение от кой точно. Чудовищата в крайна сметка си остават чудовища. Няма значение защо едно куче хапе. Това, че хапе и че зъбите му са остри, предопределя съдбата му.

Живея с всичкото това познание. С това разбиране. То е нежелан спътник, който никога не ме оставя на мира. Чудовищата са се превърнали в моя сянка и понякога имам чувството, че мога да ги чуя как ми се присмиват зад гърба.

— Как ти се отразява черният влак в дългосрочен план? — беше ме попитал доктор Хилстед. — Има ли някакви постоянни емоционални последици?

— Разбира се. — Трудно ми беше да намеря правилните думи. — Не става въпрос за депресия или цинизъм. Не че не мога да бъда щастлива. Просто... — Щраках с пръсти и го поглеждах. — Просто е промяна в климата на душата. — Намръщвах се в момента, в който изричах това. — Каква глупава поетична простотия.

— Стига — смърряше ме той. — Няма нищо глупаво в това да намериш правилните думи, с които да опишеш нещо. Нарича се изясняване. Довърши си мисълта.

— Ами... сещаш ли се как земните маси, които се намират близо до океана, имат определен климат, предопределян от този факт? От тази близост? Възможно е да се случи някоя изненада във времето, но общо взето си е доста постоянно, защото океанът е огромен и не се променя. — Поглеждах го, а той ми кимаше. — При мен положението е подобно. Намирам се в постоянна близост до нещо огромно, мрачно и отвратително. То никога не си отива, винаги е тук. Във всяка една

минута и във всеки един ден. — Свивах рамене. — Климатът на душата ти се определя от това. Завинаги.

Очите на доктор Хилстед ставаха тъжни.

— Опиши ми този климат.

— Там постоянно вали. Не че не може да е красиво — имаш своите слънчеви дни, но най-често е сиво и облачно. И винаги е готово да завали. Близостта е постоянна.

Оглеждам спалнята на Ани и чувам писъците ѝ в главата си. Мисля, че точно сега вали. Ани е била слънцето, а той — облаците. Аз какво съм тогава? Още поетични глупости.

— Луната — прошепвам на себе си. Светлината, която се бори с мрака.

— Здравсти.

Гласът на Джеймс ме изважда от унеса. Той стои на вратата и оглежда мястото. Виждам как очите му обхождат всеки сантиметър от стаята, забелязват следите от кръв, леглото, обърнатата маса. Ноздрите му се издуват.

— Какво е това? — мърмори той.

— Парфюм. Напоил е кърпа с парфюм и я е затъкнал под вратата, за да не може миризмата от тялото на Ани да излезе навън.

— Искал е да си спечели време.

— Да.

Джеймс държи папка в ръката си.

— Взех я от Алън. Доклади и снимки от местопрестъплението.

— Добре. Трябва да гледаш видеото.

Когато започне, нещата протичат по този начин. Разбираме се с кратки откоси като автоматична стрелба. Превърнали сме се в състезатели в щафета — предаваме си я един на друг отново и отново, отново и отново.

— Покажи ми го.

Гледаме го. Гледаме как Джак-младши щурее на воля, а Ани пици и умира бавно. Този път не изпитвам нищо. Недокосната съм. Откъсната и отнесена съм, докато разглеждам влака с присвити очи. В главата ми изниква образ — мъртвото тяло на Ани лежи върху тревисто поле, докато дъждът пълни отворената ѝ уста и се стича по сивите ѝ бузи.

Джеймс е мълчалив.

— Защо ни го е оставил?

Свивам рамене.

— Все още не съм стигнала дотам. Да започнем от началото.

Той отваря папката.

— Открили са тялото около седем часа снощи. Времето на смъртта не е точно, но е базирано на нивото на разлагане, на температурата и така нататък. Според съдебния лекар е умряла преди три дни, около девет или десет вечерта.

Премислям тази информация.

— Ако вземем предвид, че се е нуждаел от няколко часа, за да я изнасили и измъчва, вероятно е дошъл тук около седем. В такъв случай не са били заспали. Как е влязъл вътре?

Джеймс преглежда папката.

— Няма следи от влизане с взлом. Или го е пуснала, или той е успял да влезе по някакъв начин. — Намръщва се. — Наперен шибаняк. Направил го е рано вечерта, когато всички са будни. Уверен е.

— Но как е успял да влезе? — Двамата се гледаме и се чудим.

Дъжд, дъжд, махай се оттук...

— Да започнем с дневната — казва Джеймс.

Автоматична стрелба, дум-дум-дум.

Излизаме от спалнята и тръгваме по коридора, докато не се озоваваме в антрето. Джеймс оглежда наоколо. Очите му спират своите странствания и застиват.

— Чакай. — Отива до спалнята на Ани и се връща с папката в ръка. Подава ми една снимка. — Ето как.

Снимката е на антрето, от вътрешната страна на вратата. Виждам какво иска да видя: три плика лежат на килима. Кимам.

— Направил го е просто — почукал е. Тя отваря вратата, той я блъска и тя изтървава писмата, които е държала. Било е неочаквано. Бързо.

— Била е ранна вечер. Как е успял да предотврати тя да се разпищи и да уведоми съседите?

Взимам папката от ръцете му и разглеждам снимките. Посочвам към една на масата в трапезарията.

— Ето. — На нея се вижда отворен учебник по математика. Поглеждаме към масата. — На по-малко от три метра е. Бони е била

тук, когато Ани е отворила вратата.

Джеймс кима одобрително.

— Ако контролира детето, контролира и майката. — Подсвирква.
— Уха. Това означава, че е влязъл направо вътре. Не се е поколебал и секунда.

— Прелетял е като светкавица. Не ѝ е дал никакво време. Влязъл е, като я е блъснал, затръшнал е вратата, отишъл е право при Бони, сигурно я е заплашил, като е опрял нож във врата ѝ...

— ... и е казал на Ани, че ако изпищи, детето ще умре.

— Да.

— Много хитро.

Дъжд, дъжд, махай се оттук...

Джеймс свива устни, докато размишлява.

— Следващият въпрос е: колко време е минало, докато се заеме с работата си?

Това е мястото, на което започва всичко. На което не просто обсъждаме черния влак, а вече се качваме на него.

— Всъщност въпросите са няколко. — Изброявам ги на пръстите си. — Колко време е минало, докато се заеме с нея? Дали ѝ е казал какво смята да ѝ причини? Какво е правил с Бони междуременно? Дали я е завързал и я е накарал да гледа?

Двамата поглеждаме към предната врата и мислим. Виждам всичко в главата си. Усещам го. Знам, че Джеймс прави същото.

В коридора е тихо и той е развълнуван. Сърцето му бие силно в гърдите, докато чака Ани да отвори вратата. Едната му ръка е вдигната, за да почука отново, а другата държи... какво? Нож?

Да.

Готов е да ѝ разкаже история, която е репетирил безброй пъти. Нещо просто от рода на... че е съсед от долния етаж, който иска да пита нещо. Нещо смислено.

Ани отваря вратата, и то доста широко. Ранна вечер е, градът е буден. Тя си е у дома в охранявана жилищна сграда. Всичките ѝ лампи са включени. Няма причина да се страхува.

Той влиза, преди Ани да може да реагира, подобно на неудържима сила. Блъска вратата, събаря приятелката ми на пода и затваря след себе си. Стрелва се към Бони. Хваща я и слага нож на гърлото ѝ.

— Ако гъкнеш, дъщеря ти умира.

Ани потиска инстинктивния писък. Шокът ѝ е огромен. Всичко се е случило прекалено бързо. Все още търси някакво разумно обяснение. Може би се намира в скрита камера, може би някой приятел си прави шега с нея, може би... шантави идеи, но определено са за предпочитане от истината.

Бони се е ококорила насреща ѝ с изпълнени със страх очи.

Тогава Ани е осъзнала, че тук не става въпрос за шега. Някакъв непознат е опрел нож във врата на дъщеря ѝ. Всичко е ИСТИНА.

— Какво искаш? — е бил първият ѝ въпрос. Надявала се е да се споразумее с този непознат. Разчитала е на това да иска нещо по-малко от убийство. Било е възможно да е крадец или изнасилвач. Моля те, о, моля те, мисли си тя, дано не е педофил.

Спомням си нещо.

— Имаше малка раничка на врата — отбелязвам аз.

— Какво?

— Бони. Имаше малка раничка на врата. — Докосвам своя. — Тук. Забелязах я в болницата.

Джеймс обмисля наученото. Лицето му помръква.

— Работил е с нож.

Не можем да сме сигурни, разбира се. Но имаме чувството, че сме прави.

Непознатият насочва ножа си в ямката на врата на Бони и натиска. Нищо сериозно, потича само капка кръв, но тя е достатъчна, за да покаже, че е сериозен. Достатъчна е, за да накара сърцето на Ани да подскочи в гърдите ѝ от тревога и притеснение.

— Прави каквото ти кажа — нарежда той, — или дъщеря ти ще умре бавно.

И тогава всичко е приключило. Бони е била неговото преимущество и Ани вече му е принадлежала.

— Ще направя каквото искаш. Само не я наранявай.

Той подушва страха на Ани и това го възбужда. Ерекцията напирва в панталоните му.

— Мисля, че Бони е била тук, докато е изнасилвал и измъчвал Ани. Мисля, че я е накарал да гледа всичко — казвам аз.

Джеймс килва глава.

— Защо?

— Поради няколко причини. Основната е, че е оставил Бони жива. Защо? Така е имал още един допълнителен човек, когото да контролира. Щеше да му е много по-лесно, ако просто я беше убил. Но Ани е била плячката. Той харесва мъченията, наслаждава се на страха. След като Бони е била там, а Ани е знаела, че е при тях и вижда какво се случва... това я е подлудило. На него му е харесало.

Джеймс премисля предположенията ми.

— Съгласен съм. Но има още една причина.

— Каква?

Той ме поглежда в очите.

— Ти. Той също така преследва теб, Смоуки. Като е наранил Бони, е направил раната много по-дълбока.

Ококорила съм се насреща му изненадана.

Прав е.

Тъдъ-тъдъ, тъдъ-тъдъ, тъдъ-тъдъ, черният влак набира скорост...

— *Прави каквото ти казва, или ще нараня майка ти — казва на Бони. Използва любовта им една към друга като тояга за добитък, кара ги към спалнята.*

— Премества ги в спалнята. — Тръгвам по коридора. Джеймс ме следва. Влизаме вътре. — Затваря вратата. — Пресягам се и правя същото. Представям си изражението на Ани, когато вижда това и осъзнава, че никога повече няма да я види отворена.

Джеймс гледа леглото и мисли. Визуализира.

— Искал е да контролира двете — казва той. — Едва ли се е страхувал от Бони, но не би се успокоил, преди да обезопаси Ани.

— Във видеото тя беше закопчана с белезници.

— Точно така. Накарал я е да си ги сложи сама. На едната китка е било достатъчно.

— *Сложи си тези — казал е на Ани, когато е извадил чифт белезници от чантата си и ѝ ги е хвърлил...*

Не, не ми се струва правилно. Върни назад.

Държи ножа на гърлото на Бони. Поглежда Ани. Оглежда я от глава до пети, завладява я с поглед. Иска да се увери, че тя е наясно с това.

— *Съблечи се — казва ѝ. — Съблечи се за мен.*

Тя се колебае и той притиска острието във врата на Бони.

— Събличай се.

Ани се подчинява, плачейки, докато Бони гледа. Остава сутиена и бикините си, последен опит за съпротива.

— Всичко! — ръмжи ѝ той и размахва ножа.

Ани се подчинява, вече плаче по-силно...

Не. Върни назад.

Ани се подчинява и се опитва да не заплаче. Трябва да бъде силна заради дъщеря си. Сваля сутиена и бикините и среща погледа на Бони. Гледай лицето ми, казва ѝ, настоява. Гледай лицето ми. Не това. Не него.

Сега онзи вади белезниците от чантата, която носи.

— Закопчай се за леглото — казва на Ани. — Веднага.

Тя изпълнява нареждането. След като чува изщракването, убиецът бърка в чантата си и вади още два чифта белезници. Те са предназначени за тънките китки и глезени на Бони. Детето трепери цялото. Онзи не обръща внимание на хлипанията ѝ, докато ѝ запушва устата. Бони поглежда майка си с умоляващ поглед. Поглед, който казва: „Накарай го да спре!“. Ани започва да плаче още по-силно.

Той продължава да е предпазлив, внимателен. Все още не си позволява да се отпусне. Отива при Ани и закопчава другата ѝ ръка към леглото. Следват глезените ѝ. После запушва устата ѝ.

Сега. Сега вече се отпуска. Плячката му е обезопасена. Не може да избяга, няма да избяга.

Не е избягала, мисля си.

Сега може да се наслади на момента.

Бавно подрежда стаята. Намества леглото, видеокамерата. Съществува някакъв модел, който следва, симетрия, която е важна и изключително съществена. Той не бърза. Ако пропусне нещо, ще се лиши от красотата на акта, а той, актът, е всичко. Той е неговите въздух и вода.

— Леглото — казва Джеймс.

— Какво? — поглеждам го в недоумение.

Джеймс тръгва към него. Леглото на Ани е царствено, направено е от гладки и заоблени дървени части. Здравно е.

— Как е успял да го премести? — пита той, отива до лицевата дъска и поглежда килима. — Има следи от влачене. Значи го е дърпал. — Връща се в долната част на леглото. — Хванал го е някъде тук и го

е дърпал, като е ходил назад. Имал е нужда от опора... — Джеймс коленичи. — Хванал го е в долната част и го е вдигнал. — Изправя се, отива отстрани на леглото, ляга по гръб и се навира под него до раменете. Включва фенерчето си, но след малко го изключва. Когато излиза, на лицето му има усмивка. — Не са напудрили за отпечатащи.

Гледаме се един друг и стискаме палци да излезе нещо от това.

Хората допускат грешка, като смятат, че латексовите ръкавици пречат за оставянето на отпечатащи. В повечето случаи наистина е така. Но невинаги. Тези ръкавици принципно са предназначени за хирурзи, за да могат да осигурят необходимата стерилност по време на операция. Тънкият момент е, че ръкавиците трябва да бъдат като втора кожа, за да могат специалистите да използват необходимите инструменти без абсолютно никаква загуба на прецизност и чувствителност. Тънката и еластична материя може да се оформи по специфичните очертания на пръстите и дланта. В такъв случай, ако — голямо „ако“, но все пак възможно — някой с ръкавици докосне подходяща повърхност, може да остави полезен отпечатак. Леглото на Ани е дървено. Напълно вероятно е почистващите препарати, които са били използвани върху него, да са оставили слой, който да запази всяка форма, дори такава, направена с ръкавицата на убиеца.

Малко вероятно, но все пак вероятно.

— Браво — казвам аз.

— Благодаря.

Като лагера и маслото, мисля си аз. Местопрестъпленията са единственото място, на което Джеймс се държи мило.

Всичко е нагласено. Преместил е леглото... правилно. Камерата е позиционирана... правилно. Той прави една последна проверка, за да се увери, че всичко е перфектно. Такова е. Насочва пълното си внимание към Ани. Вторачил се е в нея.

Едва сега тя разбира. Той е бил разсеян, за да подготви своя театър. Тя все още е имала надежда. Но сега погледът му е насочен към нея и тя разбира. Вижда очи, които нямат граници. Те са бездънни, черни и изпълнени с неутолим глад.

Той знае, че тя разбира. Усетил е точния момент. Това го възпламенява както винаги. Унищожил е надеждата в още едно човешко същество.

Това го кара да се чувства като бог.

Двамата с Джеймс пристигаме на едно и също място на тази времева линия. Виждаме убицеца, виждаме Ани и с периферното си зрение забелязваме Бони. Надушваме отчаянието. Черният влак набира скорост и ние сме готови за пътуването, билетите ни са продупчени.

— Хайде да гледаме отново видеото — казва Джеймс.

Цъкам два пъти върху файла и изглеждаме монтажа. Той танцува, той реже, той изнасилва.

Насилието, което прилага, опръсква навсякъде с кръв и той може да я подуши, да я вкуси, да почувства колко е хлъзгава през дрехите си. По някое време се обръща към дъщерята. Лицето ѝ е бледо, а тялото ѝ се тресе, все едно получава гърч. Това му докарва безкрайна, полуоргазмична симфония от удоволствие. Той също се тресе, всеки негов мускул потръпва от емоциите. Той не е просто лош. Той е изнасилващо добър. Убийствено кадърен. Той е музика, кръв, вътрешности, писъци и ужас. Светът се тресе и той е неговият епицентър. Той се катери към върха, към онзи момент, в който всичко експлодира в изгаряща, ослепителна светлина, където всякакъв разум и всичко човешко изчезват.

Моментът е кратък, той е единственото време, през което гладът и нуждата се превръщат в нищо. Единственото време на удовлетворение и облекчение.

Ножът пада и се лее кръв и кръв и мокра кръв и кръв и той се катери, катери, катери, изправил се е на пръсти на върха на планината, разтяга тялото си, протегнал е пръст не за да докосне лицето на Бог, не за да се превърне в нещо ПОВЕЧЕ, а за да стане нищо, съвсем нищо, и той отмята глава назад, докато тялото му се тресе от оргазъм, който е много по-моцнен от онова, което може да понесе.

И всичко свършва, гневът, който винаги е бил там, отново се завръща.

Нещо потрепва в главата ми.

— Чакай — казвам аз. Използвам контролите на плейъра, за да върна видеото назад. Пускам го отново. Пак това потрепване. Намръщвам се раздразнена. — Нещо не е както трябва. Не мога да го докосна.

— Може ли да го гледаме кадър по кадър? — пита Джеймс.

Отнема ни известно време, докато намерим функцията, която, макар да не ни пуска записа кадър по кадър, го възпроизвежда на забавен каданс.

— Някъде тук — мърморят си аз.

Двамата се навеждаме напред и гледаме внимателно. Някъде към края на записа е. Той стои до леглото на Ани. Виждам потрепване и той отново стои до леглото на Ани, но нещо се е променило.

Джеймс го забелязва първи.

— Къде е картината?

Превъртаме отново назад. Той стои до леглото и на стената зад него има картина с ваза със слънчогледи. Потрепването. Той все още стои до леглото... но картината я няма.

— Какво, по дяволите? — Поглеждам към мястото на стената, където трябва да се намира картината. Виждам я подпряна на обрънатата маса.

— Защо я е махнал от стената? — пита Джеймс. Пита себе си, а не мен.

Гледаме отново видеото. Стои, картина, потрепване, стои... няма картина. Отново и отново. Стои, потрепване, картина, няма картина, картина, няма картина...

Осъзнавам причината и се чувствам като ударена от гръм. Гръм, последван от пронизителен грохот. Устата ми зейва и ми се завива свят.

— Господи! — изкрещявам и стряскам Джеймс.

— Какво?

Връщам записа.

— Гледай го отново. Този път обърни внимание къде е горната част на рамката и когато картината изчезне, не отлепай поглед от тази точка.

Пускаме видеото, потрепването отминава. Джеймс се намръщва.

— Не раз... — Млъква и очите му се ококорват. — Наистина? — Звучи изумен. Пускам му отново записа.

Няма никакво съмнение. Двамата се поглеждаме един друг. Всичко се е променило.

Вече знаем защо картината е била махната. Била е махната, защото е била ориентир. За височина.

Мъжът, който стои над Ани, докато картината е все още на стената, е около пет сантиметра по-висок от мъжа, който стои до нея,

след като картината е махната.

Стигаме до машинното на черния влак и сме шокирани от онова,
което виждаме.

Кондукторът не е един.

Двама са.

15.

— Прави сте — казва Лио и поглежда двама ни с Джеймс с недоумение. Току-що е приключил с преглеждането на видеото. — Това потрепване е заради лошото свързване на кадрите.

Кали, Джени и Чарли също са тук, събрали сме се около монитора. Запознахме ги с новата информация, която им подежда като хвърлена бомба.

Дженифър ме поглежда.

— Уха.

— Попадали ли сте на нещо подобно преди? — пита Чарли. — Двама да работят заедно?

Кимам.

— Веднъж. Макар че нещата стояха по различен начин. Мъжко-женски отбор, при който мъжът беше доминиращ. Много е необичайно двама мъже да работят заедно. Онова, което правят, е лично. Интимно. Повечето не искат да го споделят с друг.

Всички са мълчаливи и обмислят чутото. Кали първа нарушава тишината.

— Трябва да проверя за отпечатъци по леглото, сладкишче.

— Трябваше да се сетя за това — намесва се Джени.

— Да, трябваше — скастрия я Джеймс. Отново е възвърнал нормалното си държание.

Дженифър го поглежда изпепеляващо. Той не ѝ обръща внимание. Вместо това насочва поглед към Кали, която разопакова ултравиолетовата лампа и всичките ѝ добавки. Благодарение на това устройство и на ултравиолетовите му филтри можем да намираме отпечатъци. Лампата излъчва наситена светлина в УВ спектъра. Тази светлина се отразява равномерно по гладките повърхности. Когато попадне на някакво отклонение — като улеите и заврънкулките на отпечатъците, тя ги откроява от еднаквостта на повърхността, върху която се намират. След това е лесно да се направят кристално ясни снимки с УВ фотоапарат, които помагат за сравняването на отпечатъците и идентифицирането им.

Лампата разполага с три неща: дисплей, който предпазва окото от ултравиолетовите лъчи, ултравиолетов емитер и ултравиолетов фотоапарат. Лампата невинаги върши работа, но хубавото при нея е, че не наранява по никакъв начин повърхността, която изследва. Пудрите, лепилата... веднъж приложени, не могат да се махнат. Светлината оставя повърхностите недокоснати.

— Всичко е готово — казва Кали. Прилича на създаване от фантастичен филм. — Изгасете лампите.

Чарли изпълва нареждането, а Кали ляга по гръб и се навира под леглото. Виждаме сиянието на УВ емитера, докато обхожда всяка повърхност с него. Пауза, бърникане, няколко щракания. Още няколко щракания. Светлината на емитера изгасва и Кали излиза изпод леглото. Чарли пуска отново лампите.

Кали е ухилена.

— Три добри отпечатъка от лявата ръка и два от дясната. Съвсем ясни са, сладкишче.

За първи път, откакто научих за смъртта на Ани, изпитвам нещо различно от гняв, мъка и хлад. Чувствам се развълнувана.

— Пипнах те — казвам аз и се ухилвам в отговор на Кали.

Джени поклаща глава.

— Вие сте наистина много, много странни, Смоуки.

Просто се возим на черния влак, Дженифър, казвам си наум. Той ни показва къде са сгрешили убийците.

— Въпрос — намесва се Алън. — Как така никой не се е оплакал от музиката? Нивото ѝ е било доста високо.

— Имам отговор на въпроса ти, сладкишче — отвръща Кали. — Просто се послушай.

Правим го и веднага разбирам причината. Чуваме ритъма на силен бас, примесен с високи, които идват от различни места под и над нас.

Кали свива рамене.

— Тук живеят млади хора, които обичат да слушат музиката си доста високо.

Алън кима.

— Съгласен съм. Втори въпрос. — Той обхваща с жест стаята. — Убийците са били изцапани. Доста при това. Немало е как да излязат оттук целите покрити с кръв. Първо е трябвало да се почистят. Банята

изглежда непокътната. Смятам, че са се почистили там, след което са я излизали, за да прикрият всичко. — Обръща се към Джени. — Криминалозите провериха ли сифоните?

— Ще разбере. — Мобилният ѝ телефон иззвънява и тя приема обаждането. — Чанг. — Поглежда ме. — Наистина? Наистина. Ще ѝ кажа.

— Сега пък какво? — питам аз.

— Обади се моят човек в болницата. Каза, че Бони проговорила. Само едно изречение, но си помислил, че ще искаш да знаеш.

— Какво е казала?

— „Искам Смоуки.“

16.

Джени ме завежда бързо в болницата, не спира на стоповете и използва сирената си за червените светофари. Никоя от двете ни не проговаря през целия път.

Намирам се до леглото на Бони, гледам я и тя ме гледа. Отново съм изумена от приликата ѝ с майка ѝ. Това ме дезориентира; току-що съм гледала как Ани умира, а ето я тук, пред очите ми, жива чрез дъщеря си.

Усмиввам ѝ се.

— Казаха ми, че си питала за мен, скъпа.

Бони кима, но не говори. Осъзнавам, че за момента няма да изрече нищо повече. Шокираният оцъклен поглед си е отишъл от очите ѝ, но нещо друго се е наместило там и е пуснало корени. Нещо тежко, безнадеждно и далечно.

— Трябва да ти задам два въпроса, скъпа. Съгласна ли си? Тя ме поглежда преценяващо. Неспойно. Но кима.

— Лошите мъже бяха двама, нали?

Страх. Устната ѝ започва да трепери. Но кима.

Да.

— Добре, скъпа. Още само един въпрос и повече няма да говорим за това. Видя ли лицата им?

Бони затваря очи. Преглъща. Отваря ги отново. Поклаща глава.

Не.

Въздишам. Не съм изненадана, но това ме ядосва. Има достатъчно време да се отдам на гнева си по-късно. Взимам ръката на Бони в своята.

— Съжалявам, скъпа. Искала си да ме видиш. Не е необходимо да говориш, ако не можеш. Просто ще ми показваш, нали?

Детето продължава да ме гледа. Явно търси нещо в очите ми, някакво уверение. От изражението ѝ не мога да преценя дали го намира, или не. Но кима.

Пресяга се и ме хваща за ръката. Чакам, но тя не прави нищо друго. Тогава разбирам.

— Искаш да дойдеш с мен?

Тя кима отново.

Милион мисли изникват като гъби в главата ми. Една от тях е колко съм неспособна да се грижа за себе си, камо ли и за нея. Другата е, че имам случай и не знам кой ще я гледа. Осъзнавам, че нищо от това няма значение. Усмиввам ѝ се и стискам ръката ѝ.

— Трябва да свърша някои неща, но когато съм готова да напусна Сан Франциско, ще дойда да те взема.

Тя продължава да се вира в очите ми. Явно е намерила онова, което търси. Стиска ме за ръката и я пуска. Извърта глава на възглавницата и затваря очи. Оставам още известно време при нея и само я гледам.

Излизам от болничната стая със знанието, че нещо в живота ми се е променило. Чудя се дали е за добро, или за зло, но осъзнавам, че няма никакво значение. Тук не става въпрос за добро, за зло или за нещо средно. Става въпрос за оцеляване. Двете с Бони се опитваме да сторим точно това — да оцелеем.

* * *

Насочваме се обратно към участъка. В колата е тихо като в гробница.

— Ти ли ще я вземеш? — пита Джени.

— Аз съм всичко, което ѝ е останало. Може би тя също е всичко, което е останало и на мен.

Дженифър кима с глава и на лицето ѝ се появява лека усмивка.

— Това е много добре, Смоуки. Наистина много добре. Не е особено желателно за дете на нейната възраст да попадне в системата. Прекалено е голяма. Никой няма да я осинови.

Обръщам се към нея. Усещам нещо скрито зад думите ѝ. Някакво подводно течение. Намръщвам се. Тя ме стрелва с изпълнен с напрежение поглед. След което въздиша и се отпуска.

— Аз съм сираче. Родителите ми починаха, когато бях на четири, и израснах в системата. Никой не изглеждаше заинтересуван да осинови китайче по онова време.

Шокирана и изненадана съм.

— Нямах представа.

Тя свива рамене.

— Не е нещо, с което да се хвалиш. Сещаш се: „Здрасти, аз съм Джени Чанг и съм сираче“. Не ми се иска да говоря по темата. — Поглежда ме сериозно, като така ми показва, че този момент също не е изключение. — Ще кажа само това: правиш нещо много добро. Нещо чисто.

Обмислям думите ѝ и осъзнавам, че са истина.

— И аз мисля, че е правилно. Ани я е оставила на мен — или поне така чувам. Все още не съм виждала завещанието ѝ. Вярно ли е, че го е оставил до трупа ѝ?

— Да. Можеш да го намериш в досието ѝ.

— Прочете ли го?

— Да. — Джени отново млъква за миг. Поредната от изпълнените ѝ с размисли пауза. — Оставила е всичко на теб, Смоуки. Дъщерята е истинската наследница, но е посочила теб като изпълнител на завещанието и като неин попечител. Вероятно сте били много добри приятелки.

Изпитвам болка при тези думи.

— Тя ми беше най-добрата приятелка. Още от гимназията.

Джени остава мълчалива за известно време. Когато проговаря, казва само едно нещо, което е изпълнено с целия смисъл, който трябва да ми предаде:

— Да го еба.

Еби това и еби света, и еби несправедливостите, и случилото се с дъщеря ти, и с децата, които постоянно биват убивани, и еби всичко, докато не пукне и не бъде заровено, и не се превърне в прах, и прахта не изчезне завинаги. Точно това иска да ми каже.

Отвърщам ѝ по подобен начин:

— Благодаря.

17.

— Пълната или кратката версия искаш?

Алън отваря папката, в която се съдържа докладът от аутопсията.

— Кратката, моля.

— Ето основното. Убиецът или убийците са я изнасилили — преди и след смъртта ѝ. Той или те са я отворили с остър нож, преди да умре, като повечето от нараняванията не са били смъртоносни.

Мъчения. Кимам му да продължи.

— Причината за смъртта е кръвозагуба. Кървила е заради нараняване на югуларната вена. — Алън поглежда към една от страниците в папката. — След като е умряла и те са приключили със забавленията си, са я отворили. Премахнали са органите ѝ и са ги сложили в торби, които са оставили до трупа. — Поглежда ме. — Всички органи са налице с изключение на черния дроб.

— Вероятно са го взели със себе си — казва Джеймс и нарушава налегналата тишина. — Или са го изяли. — Прикривам потреса си от тези му думи. Сигурна съм, че е прав.

— Прегледът на раните показва, че са нанесени със скалпел. Съдебният лекар е на мнение, че премахването на органите е направено от професионалист. Не само че е оперирал, но е знаел къде се намира всеки орган и как да го отстрани, без да засегне нещо друго. Не само са отделили тънките и дебелите черва, но също така са ги разделили на съставните им части — три на тънките и четири на дебелите.

Обмислям за момент тази нова информация.

— Случайно той... извинете, *те* да са направили дисекция на някой друг орган по подобен начин?

Алън преглежда папката и поклаща глава.

— Не. — Поглежда ме. — Просто са се фукали.

— Това е добре — отвърщам сурово аз.

Лию ме поглежда потресен.

— В какъв смисъл е добре?

Алън се обръща към него и му отговаря на въпроса вместо мен:

— Имаме шанс да хванем тези типове само ако допускат грешки. Щом се фукат, значи самият акт не им е достатъчен. Желаят да привлекат нашето внимание. Това означава, че няма да са толкова внимателни колкото трябва да бъдат. Или могат да бъдат. По този начин ще допускат повече грешки.

— С прости думи, дете — подхваща Кали, — това означава, че са още по-големи откачалки от обикновените. Това увеличава шансовете им да се подхлъзнат.

— Чатнах. — Въпреки отговора си Лио изглежда малко обезпокоен. Разбирам го. Да гледаш на дисекция на човешки органи, направена от двама психопати, като на нещо хубаво, не е най-разумното нещо на света. Вероятно се чуди дали въобще да се опитва да ни разбере.

Алън продължава:

— След като са премахнали органите, са оставили коремната кухина отворена и са завързали Бони за трупа. — Затваря папката. — Не са намерени семенни течности. Има следи от латекс във вагината ѝ. Използвали са ръкавици, за да не оставят ДНК.

— Няма нищо друго. Няма косми или отпечатъци върху или в тялото. Това е.

— Къде се намираме тогава?

Джеймс свива рамене.

— Виж останалата част от картината. Няма никакви случайни рани. Оперирали са с ясната идея какво точно правят, когато е дошло времето да я отворят. Възможно е единият от тях да има медицинско образование. Мисля, че е много вероятно.

— Или просто са хора с голяма практика — измърморва Кали.

— Какво друго знаем? — поглеждам всеки един от присъстващите. Алън вади бележник и химикал. Това е част от рутината ни. Готов е да запише всяка мисъл или предположение.

— Знаем, че двамата са мъже, бели — съобщава Кали. — Единият е около метър и осемдесет и пет, а другият около метър и осемдесет. Във форма са.

Алън подема щафетата:

— Също така са внимателни. Разбират добре, че могат да оставят доста следи, и са изключително прецизни. Няма косми, кожа или семенна течност.

— Не са толкова умни, за колкото се мислят — отбелязвам аз. — Разполагаме с отпечатъците по леглото. Също така установихме, че са двама.

— Е, точно това е проблемът, нали? — отвърща Алън с огорчен глас. — Ако наистина разбират, че могат да оставят следи, то значи чудесно разбират, че това винаги се случва някак си.

Алън има предвид „Принципа на Локард“. Локард се смята за бащата на съвременната криминология и всички знаем какво гласи принципът му: *Когато два обекта влязат в контакт, винаги има размяна на материал от единия към другия. Този материал може да е в изключително малки или големи количества, да е труден за намиране, но винаги го има и задължение на разследващия екип е да събере всичкия този материал, независимо в колко малко количество е той, и да докаже размяната.*

Нашите убийци са били внимателни. Липсата на семенна течност е достатъчно доказателство за това. То показва контрол. С появата на криминалните книги, телевизионните шоута и СПИН изнасилвачите започнаха да използват презервативи, да. Но не много често. Изнасилването е проява на сексуално надмощие и посегателство. Изнасилвачите се опияняват от силата, която това усещане им дава. Кондомите пречат както на посегателството, така и на усещането. Джак-младши и компания са ги използвали.

— Знаем, че не са перфектни — казва Джеймс. — Имат една слабост — фукат се и искат да ни дразнят. Рискът, който поемат, е много по-висок и има голяма вероятност да се прецакат във всеки един момент.

— Така е. Какво друго?

— Поне единият от двамата е технически грамотен — произнася се Лио. — Имам предвид, че в днешно време не е точно ракетна наука да монтираш видео, но си има някои тънкости, които виждам, че са използвани. Неца, които не всеки, който чати на компютър, знае.

— Нашето предположение е, че са от Лос Анджелис, нали? — пита Кали.

Свивам рамене.

— Засега ще приемем, че е така. Но не можем да бъдем сигурни. Познаваме типа на жертвите им. Те ни показват какъв е планът им —

смятат да тръгнат след други жени като Ани. — Обръщам се към Лио. — Как я нарекоха в писмото?

— *Съвременна курва на информационната супермагистрала.*

— Какво ще кажеш за това? За каква бройка точно говорим?

Лио се намръщва на въпроса.

— Хиляди, ако погледнем на САЩ като цяло. Може би хиляда, ако стесним само до Калифорния. Но това не е единственият проблем. Помисли за следното: всяка момиче със собствен сайт е потенциален независим изпълнител. Докато някои са спонсорирани от чадъра на една компания, *много* от тях са като твоята приятелка. Те си създават, поддържат и управляват свой собствен уебсайт. Това е бизнес от един човек, който е и единствен служител. Не съществува търговска камара за такива като тях. Те са в най-различни списъци, но никой от тях не участва в някакъв работнически синдикат.

Това май са доста лоши новини. Нещо ми хрумва.

— Съгласна съм с теб, но какво ще кажеш, ако погледнем нещата от следния ъгъл: вместо да търсим сред всички в тази индустрия, нека помислим за местата, на които убийците са намерили Ани. Каза, че има списъци с подобни сайтове, нали?

Лио кима.

— Струва ми се малко вероятно да е на всеки един от тях — продължавам аз. — Ще потърсим онези, в които фигурира, и след това ще стесним потенциалните си жертви до жените от тях.

Лио отново поклаща глава, но този път не е съгласен.

— Не е толкова просто. Ами ако са я намерили чрез търсачка? Каква дума или фраза са използвали, за да го сторят? Също така повечето собственици на сайтове като нея създават свои „фийдър сайтове“. Малки, безплатни сайтове с рекламни снимки и линк към основния им сайт. Нещо от рода на „опитайте стоката и ако ви хареса, елате в магазина“. Възможно е да са попаднали на някой от тези фийдъри.

— Да не забравяме факта, че е възможно да са я намерили чрез теб, Смоуки. — Кали изрича неохотно тези думи. Поглеждам я и ѝ показвам, че съм съгласна с нея. Въздишам обезкуражена.

— Значи уеб следата няма да ни доведе до никъде?

— Не до никъде — отвърща Лио. — Мястото, на което трябва да търсим, е списъкът с абонатите ѝ. Хората, които са платили, за да

влязат в зоната „само за членове“.

Ушите ми се наострят. Алън кима.

— Да, да — казва той. — Така хванаха всички онези извратеняци в случая с детското порно, нали?

Лио му се усмихва.

— Аха. Съществуват много закони и проверки, що се отнася до използване на кредитни карти. Най-хубавото е, че повечето ползватели имат един основен адрес. Той се въвежда при регистрацията и трябва да отговаря на адреса на картопритежателя в досието му.

— Знаем ли колко абонати е имала?

— Все още не. Но няма да е трудно да разберем. Трябва да вземем заповед, но повечето от тези компании са склонни да сътрудничат. Не очаквам никакви проблеми.

— Искам да продължиш работата си над това, когато се приберем — нареждам му аз. — Алън ще те запознае с процедурата за заповедите и всичко останало. Намери списъка и го мини през сито. Искам да претърсиш компютъра ѝ. Търси всичко — наистина *всичко*, — което може да се окаже следа. Може би е забелязала нещо, отбелязала си го е някъде...

— Да. Също така ще вляза в имейла ѝ. В предвид кой е доставчикът ѝ ще поискам копия от имейлите, които вече не са на компютъра ѝ.

— Добре.

— Има още нещо — намесва се Джени. — Създали са си доста неприятности, за да ни накарат да смятаме, че убиецът е само един.

— Може би са се надявали по-късно да ни объркат по някакъв начин — отвръщам аз. — Знам ли. Все още не съм измислила каква може да е идеята им. — Клатя глава. — Важното е, че имаме откъде да започнем. Отпечатъците. — Обръщам се към Кали. — Докъде стигнахме по този въпрос?

— Смятам да ги въведа в системата, когато приключим тук и се върнем в Лос Анджелис. Програмата претърсва сред милиони отпечатъци за минута-две, така че не мисля, че ще отнеме повече от няколко часа.

Това кара присъстващите да се развълнуват. Нещата може да са много прости. Автоматичната система за пръстови отпечатъци е могъщ приятел. Ако извадим късмет, ще намерим доста бързо нашия човек.

— Да се захващаме за работа тогава.

— Какво научихте двамата с Джеймс за тях, Смоуки? — пита Кали.

— Да, дайте да чуем — избоботва Алън. Двамата ме пронизват с погледи и чакат.

Знаех, че ще попитат, винаги го правят. Все пак се возя на черния пуф-паф влак и съм виждала чудовищата или поне едно от тях. Кали и Алън искат да научат следното: какво съм видяла?

— Всичко е на база чувства и догадки — обяснявам аз.

Алън маха пренебрежително с ръка.

— Да, да, да. Винаги се опитваш да минеш с това глупаво извинение. Просто ни кажи.

Усмиввам му се, отпускам се назад на мястото си и поглеждам тавана. Затварям очи и събирам мислите си. Завирам нос в случая и улавям мириса му.

— Малко ми се сливат. Все още не съм ги разделила. Двамата са... умни. Много умни. Не се правят на такива. Смятам, че поне единият има много добро образование. — Поглеждам Джеймс. — Вероятно от медицинско училище. — Той кима, съгласен е с мен. — Планират предварително. Не оставят нищо на случайността. Прецизни са. Отделили са часове в изучаване на методите на криминалистите, за да не оставят нищо след себе си. Това е много, много важна част. Джак Изкормвача е един от най-известните серийни убийци на всички времена. Защо? Поради една-единствена причина — *никога не е бил заловен*. Те се опитват да го имитират, да му подражават. Изкормвача се е подигравал с полицията, това правят и те. Неговите жертви са били проститутки, затова те са тръгнали след съвременните им еквиваленти. Ще има и други паралели.

— Нарцисизмът е един от проблемите им — намесва се Джеймс.

Кимам.

— Така е.

Чарли се намръщва.

— Какво имаш предвид?

— Погледни нещата от този ъгъл: когато караш колата си, замисляш ли се какво правиш? — питам аз.

— Не, просто шофирам.

— Точно така. Но при Джак-младши и приятели шофирането не е достатъчно. Те имат нужда някой да се възхищава на *доброто* им каране. На това колко перфектно и изкусно е то. Подобен нарцисизъм, при който се наслаждават на онова, което правят, докато го правят... — Свивам рамене. — Ако се опитваш да се гледаш как шофираш, вниманието ти не е изцяло на пътя.

— Оттук и отпечатъците на леглото — обяснява Джеймс. — Това не е малко прецакване. Не говорим за косми или влакна. Говорим за пет отпечатъка. Били са прекалено заети да се гледат, за да забележат това.

— Яко — отговаря Чарли.

— Знаеш ли, когато казах, че двамата малко ми се сливат, не бях изцяло искрена. — Сбръчквам устни, докато обмислям следващите си думи. — Наистина има Джак-младши. Мисля, че той е една личност. Прекалено важна роля е, за да бъде споделяна. — Поглеждам Джеймс. — Съгласен ли си?

— Да.

— Тогава другият тип какъв е? — пита Альн.

— Не съм сигурна. Може би ученик? — Клатя глава. — Не мога да го видя ясно. Все още не. Мисля, че Джак-младши, който и да е той, е доминантната фигура.

— Това е характерно за „двойните комбини“, с които сме се сблъскали — отбелязва Кали.

— Да. Така, ето какви изводи си направихме: те са умни, прецизни и нарцисични. Но едно от нещата, които ги прави толкова опасни, е тяхната отдаденост. Няма проблем да действат решително. Това е лошо за нас, защото означава, че не усложняват *много* нещата. Гледат всичко да е чисто и просто. Чукат на вратата, бльскат жертвата си, затварят вратата, поемат контрола. А, Б, В, Г. Това не е характерно за всички хора. Възможно е единият или двамата да имат история в армията или службите на реда. Някъде, където ги обучават да подчиняват на волята си други човешки същества.

— Жаждата за изнасилване и убийства е истинска — казва Джеймс.

— Това не е ли ясно от самото начало? — пита Джени.

Поклащам глава.

— Не. Понякога престъпниците се опитват да прикрият едно обикновено убийство като серийно. Но онова, което са сторили на Ани, начинът, по който са го сторили... всичко е истинско. Те са истински.

— Двойствена жертвология — вмъква Джеймс.

Кали се намръщва. Въздиша.

— Имаш предвид че ние също като жените, които преследват, сме в полезрението им.

Джеймс кима.

— Точно така. Изборът на жертви в този случай е бил обоснован и специфичен. Ани Кинг е отговаряла на две от условията им. Имала е уебсайт за възрастни и е била приятелка на член от екипа ни. Доста са се постарали, за да привлекат вниманието ти, Смоуки.

— Е, вече го имат. — Облягам се назад за момент и премислям отново нещата в главата си. — Мисля, че това е всичко. Нека не забравяме най-важното, което знаем за тези момчета.

— Което е? — пита Лио.

— Ще го направят отново. И ще продължават да го правят, докато не ги заловим.

18.

Помолих Джени да ме откара в болницата, за да мога да видя Бони, докато останалите работят по задачите си. Когато пристигаме пред вратата на болничната ѝ стая, полицаят, който е на пост, ми подава пощенски плик.

— Това пристигна за вас, агент Барет.

Веднага разбирам, че нещо не е наред. Няма причина някой да ми оставя нещо тук. Сграбчвам го от ръцете на мъжа и го поглеждам. Дебели черни букви гласят: **на вним.: специален агент барет.**

Джени се намръщва.

— Господи, Джим! Размърдай си мозъка! — Чатнала е ситуацията. Джим, от своя страна, не е толкова бърз. Когато осъзнава положението, физиономията му се променя — пребледнява. — О... мамка му.

Не мога да му отрека адекватната реакция: скача от стола, вади оръжието си и влиза в стаята на Бони. Аз съм точно зад него и съм почти премазана от облекчение, когато виждам, че детето спи спокойно и е в безопасност. Правя знак на полицая да излезе. Когато всички сме навън, той пита:

— Вероятно писмото е от убиеца, нали?

— Да, Джим — отговарям аз, — вероятно е от него. — Нямам енергията да го скастрия. Просто съм изморена. Джени от своя страна няма подобен проблем. Тя забива пръст в гърдите му със сила, която го кара да потръпне.

— Прееба се! Много се прееба и това ме побърква, защото иначе си добро ченге. Знаеш ли защо мисля, че си добро ченге? Защото лично поисках ти да поемеш задачата и знаех, че ще си нещо повече от топло тяло. — Дженифър съвсем не е ядосана, направо е вбесена. Джим приема критиката без следа от недоволство и не се опитва да се оправдава.

— Права сте, детектив Чанг. Нямам никакво оправдание. Сестрата от рецепцията ми го донесе. Видях името на агент Барет, но не направих връзката. Продължих да си чета вестника. — Мъжът

изглежда толкова гузен, че почти изпитвам съжаление към него. Почти. — Проклятие! Оставих се да бъда приспан! Новобранска грешка! Проклятие, проклятие, проклятие!

Явно Джени също изпитва съжаление към ченгето, докато го гледа как се самопорицава. Следващите й думи са по-мили:

— Ти си добро ченге, Джим. Познавам те. Ще помниш това преобаване до сетния си час — така и трябва, но вероятно никога повече няма да допуснеш подобна грешка. — Въздиша. — Освен това си свършил работата си тук. Опазил си детето.

— Благодаря, лейтенант, но това не ме кара да се чувствам по-добре.

— Преди колко време ти беше доставено писмото?

Джим обмисля въпроса около секунда, преди да отговори.

— Бих казал... преди час и половина. Да. Сестрата от рецепцията ми го донесе и ми каза, че някакъв мъж го е доставил. Предположила, че мога да ви го предам.

— Върви да разбереш всички подробности. Как е било доставено, от кого, всички.

— Да, госпожо.

Поглеждам плика, след като Джим хуква да изпълнява възложената му задача.

— Да надникнем.

Отварям го. Вътре има няколко листове, прихванати с телбод. Прочитам написаното най-отгоре: *Здравей, агент Барет!* Това е достатъчно засега. Поглеждам Джени.

— От него е. От тях.

— Проклятие!

Дланите ми са малко потни. Знам, че трябва да прочета написаното вътре, но се страхувам от следващите разкрития на този убиец. Въздишам и бъркам в джоба на якето си за латексовите ръкавици, които винаги нося в себе си. Нахлузвам ги, отварям плика и вадя листовете. Писмото е най-отгоре.

Здравей, агент Барет!

Предполагам, че ти и екипът ти вече сте нагазили надълбоко. Хареса ли ти видеото, което ти оставих?

Сметнах, че музиката към него е много подходяща.

Как е малката Бони? Може би пици и плаче или просто мълчи? Задавам си този въпрос от време на време. Моля те, поздрави я от мен.

По-голямата част от мислите ми, разбира се, са посветени на теб. Как върви лечението, агент Барет? Все още ли спиш гола? С кутията цигари на нощното си шкафче вляво от леглото ти? Бил съм там и мога да споделя, че говориш доста силно на сън.

— Майка му стара — прошепва Джени.

Подавам ѝ листовете.

— Подръж ги за малко.

Взема ги. Прибягвам до най-близкото кошче и повръщам всичко, което се намира в стомаха ми. Били са в къщата ми! Гледали са ме как спя! Страхът ме пробужда като огромна кука за плетене, последвана от главозамайване. В тялото ми се надига гняв. Под него се крие ужасът. Чувам писък в главата си: може да се случи отново! Цялото ми тяло се тресе и удрям с юмрук кошчето за боклук. Избърсвам уста с опакото на ръката си и се връщам при Джени.

— Добре ли си?

— Не. Но трябва да го прочета. — Тя ми връща листовете. Ръцете ми треперят, но продължавам.

Матю и Алекса, каква загуба. Ти, сама в този призрачен кораб, който наричаш дом, стоиш и се взираш в обезобразеното си лице в огледалото. Толкова е тъжно.

Мисля, че си много по-красива с белезите си, макар да знам, че си на друго мнение. Ще ти кажа нещо важно, агент Барет, нещо, което трябва да запомниш, защото няма да го повторя повече. Белезите не са причина за срам. Те са знакът на оцелелия.

Може би се чудиш защо искам да ти помогна. Искам играта ни да е честна. Също така и вълнуваща. Има много хора на този свят, които могат да ме преследват

задоволително, но ти... мисля, че ти можеш да ме преследваш най-добре.

Преминах през доста, за да се уверя, че си отново в играта, но остана още нещо, още една последна рана за шиене.

Един ловец се нуждае от оръжие, агент Барет, а ти не можеш да докоснеш своето. Трябва да поправим това, за да има баланс в играта ни. Приложил съм определена информация, която смятам, че е в сърцето на това ти затруднение. Може да ти остави нов белег, след като я прочетеш, но не забравяй: белегът винаги е по-добър от отворена и неизлекувана рана.

От Ада,
Джак-младши

Отгръщам страницата. Нужни са ми само няколко секунди, за да осъзная какво има предвид. Всичко около мен става някак си тихо и бавно. Виждам, че Джени ми говори, но не чувам думите ѝ.

Студена съм и изстивам още повече. Зъбите ми тракат, започвам да треперя и светът се отдалечава от мен. Сърцето ми тупти все по-бързо и по-бързо. След малко звукът се завръща като хаотичен гръм от ясно небе. Все още съм студена.

— Смоуки! Господи... Докторе!

Чувам я, но не мога да говоря. Не мога да спра тракането на зъбите си. Виждам някакъв доктор да се приближава до мен. Опипва главата ми, гледа очите ми.

— Изпаднала е в шок — оповестява той. — Сложете я да легне на пода. Вдигнете ѝ краката. Сестра!

Джени се навежда над мен.

— Смоуки! Кажете нещо.

Ще ми се да можех, Джени. Вцепенена съм, светът е замръзнал около мен, както и слънцето. Всичко и всички са смърт, мъртви са или умират.

Той беше прав. Прочетох вестника и — просто ей така — си спомних.

Балистичен доклад. Частта, която беше заградил, за да мога да я видя, гласеше: *Балистичните тестове показаха категорично, че куршумът, изваден от тялото на Алекса Барет, е от оръжието на агент Барет...*

Аз застрелях дъщеря си.

Чувам този странен звук и се изумявам от него, докато не осъзнавам, че аз съм тази, която го издавам. Писък, който се заражда в гърлото ми и след това се изкачва с една октава нагоре, а после с още една и с още една, докато не става толкова висок, че може да пръсне стъкло. Задържа се във въздуха като вибрато на оперен певец. Имам чувството, че ще продължи завинаги.

Всичко потъмнява. За щастие.

19.

Събуждам се в болнично легло, а Кали снове около мен. Няма никого друго в стаята. Когато поглеждам приятелката си в лицето, разбирам защо.

— Знаела си, нали?

— Да, мила — отвръща тя. — Знаех.

Извърщам лице от нея. Никога не съм се чувствала по-апатична, по-изсмукана от живота, откакто се събудих в болницата след онази нощ със Сандс.

— Защо не ми каза? — Не знам дали гласът ми съдържа гняв. Не ми пука.

— Доктор Хилстед ме помоли да не го правя. Не мислеше, че си готова. Бях съгласна с него. Все още съм.

— Наистина? Мислиш си, че ме познаваш добре ли? — Гласът ми е пресипнал. Гневът вече е намерил мястото си — пари и трови.

Кали дори не потръпва.

— Знам едно: все още си жива. Не си лапнала дулото на пистолета си и не си си пръснала мозъка с него. Нямам никакви угризения, сладкишче. — Следващите й думи са изречени шепнешком: — Това не означава, че не ме боли, Смоуки. Обичах Алекса, знаеш, че я обичах много.

Това ме кара да я погледна и всичкият ми гняв се изпарява. Просто ей така.

— Не те виня. Нито теб, нито него. Вероятно в крайна сметка е бил прав.

— Защо казваш това, мила?

Свивам рамене. Изморена съм, толкова съм изморена.

— Защото вече си спомням всичко. Но продължавам да не искам да умра. — Затварям се в себе си за момент заради изпепеляващата болка. — Имам чувството, че съм ги предала, Кали. Имам чувството, че щом искам да живея, значи не съм ги обичала достатъчно.

Поглеждам я и разбирам, че е вцепенена от думите ми. Моята Кали, моята весела адска кралица, изглежда така, сякаш съм я

праснала в лицето. Или съм пронизала сърцето ѝ.

— Е — изрича тя след един дълъг момент, — това не е вярно. Да продължиш да живееш след смъртта им, Смоуки... това не означава, че не си ги обичала. Означава само, че те са умрели, а ти не.

По-късно трябва да отдам необходимото внимание на думите ѝ, защото мисля, че са изпълнени със смисъл и значение.

— Странно, нали? Винаги съм можела да уцеля каквото си искам с пистолет. Винаги ми е идвало отвътре. Помня, че се прицелих в главата му, но той беше прекалено бърз. Никога не бях виждала някой да се движи толкова бързо. Сграбчи Алекса от леглото и се предпази с нея — тя отнесе куршума ми. Гледаше ме право в очите, когато се случи. — Лицето ми се изкривява. — Знаеш ли, той изглеждаше някак си изненадан. След всичко, което направи, продължаваше да има онова изражение на лицето, като че ли за момент си беше помислил, че е прекалил. Тогава го застрелях.

— Помниш ли тази част, Смоуки?

Намръщвам се.

— Какво имаш предвид?

Кали се усмихва. Усмивката ѝ е тъжна.

— Не просто го застреля, сладкишче. Напълни му задника с куршуми. Изпразни четири пълнителя в него и беше готова да заредиш пети, когато те спрях.

Изведнъж се пренасям там и си спомням всичко.

Той ме изнасили, ряза ме. Мат беше мъртъв. Болката идваше на вълни, изпадах в безсъзнание и отново се съвземах. Всичко ми се струваше изключително сюрреалистично. Имах усещането, че съм упоена. Като махмурлука, който изпитвах, когато си дремвах малко повече следобед.

Беше ме налегнало чувство за неотложност, усещах го. Но ми се струваше някак си далечно. Като през лека мъгла. Трябваше да газя в някаква лепкава тиня, докато стигна до него.

Сандс се наведе напред и приближи лицето си до моето. Усещах дъха му на бузата си. Беше необикновено горещ. Нещо лепкаво потече по гърдите ми — осъзнах, че това е слюнката му. Потръпнах. Цялото ми тяло се разтресе.

— Сега ще развържа ръцете и краката ти, сладка Смоуки — прошепна в ухото ми. — Искам да докоснеш лицето ми, преди да

умреш.

Очите ми се завъртяха към него, след което побеляха. Губех време. Насилих се да се върна в реалността и усетих как развързва ръцете ми. Отново се потопих в мрака. Отново изплувах, той развързваше краката ми. Юхуу. Светлина и мрак, мрак и светлина.

Идвам в съзнание и той стои до мен, притиснат в тялото ми. Гол е и усещам, че е надървен. Лявата му ръка е стиснала в юмрук косата ми и извива главата ми назад. Дясната е опряна в стомаха ми. Тя държи ножа. Отново усещам дъха му — неприятен и горещ.

— Време е да вървим, сладка Смоуки — прошепва Сандс. — Знам, че си изморена. Но трябва да свършиш още едно нещо, преди да заспиш. — Дишането му учестява. Еректиралият му penis се удря в бедрото ми. — Докосни лицето ми.

Той е прав. Наистина съм изморена. Толкова изморена. Просто искам да отплавам към мрака, искам всичко да свърши. Усещам как ръката ми се надига, готова съм да изпълня последното му желание... и тогава се случва.

— МАМО! — пици Алекса. Дъщеря ми е обезумяла от ужас.

Усещам силен, разтърсващ костите ми шамар по лицето.

— Той ни каза, че Алекса е мъртва, Кали — прошепвам в болничната стая. — Каза ни, че е убил първо нея. Чух я да пици и осъзнах, че ме е излъгал. Знаех — БЯХ СИГУРНА, че тя ще е следващата! — Стискам юмрук, докато си спомням случилото се, и усещам как тялото ми се тресе от гняв и ужас.

Имах чувството, че някой е детонирал бомба вътре в мен. Не просто се събудих, направо експлодирах. Драконът изпълзя от стомаха ми и започна да реве и реве, и реве.

Размазах лицето на Сандс, усетих как носят му хрущи под долната част на дланта ми. Той изръмжа, но аз вече бях станала от леглото и бягах към нощното шкафче, на което държах пистолета си. Този човек беше като животно. Див и изключително бърз. Не се подвоуми нито за миг. Завъртя се на пода и се стрелна през вратата на спалнята. Чух стъпките му по дюшемето — беше се насочил към Алекса.

Започнах да пища. Имах чувството, че горя. Всичко се превръщаше в горещо бяло, адреналинът ме изгаряше, а и напрежението беше премазващо. Времето промени своя ход. Вече не

вървеше бавно, а точно обратното. Беше забързало. Беше по-бързо от мисълта.

Взех оръжието си и не точно хукнах по коридора, а направо се *телепортирах* в стаята на Алекса. Аз също бях бърза, изключително бърза, защото той тъкмо прекрачи прага ѝ. Влязох след него и я видях. Лежеше на леглото, а парцалът, с който беше запушил устата ѝ, се беше охладил. Добро момиче, помислих си.

— МАМО! — изпищя отново дъщеря ми, очите ѝ бяха ококорени, а по бузите ѝ се стичаха реки от сълзи. Сега аз бях животното. Без да се колебая и за миг, вдигнах оръжието си и го насочих в главата му...

След това — ужас. Ужас, ужас, ужас, вечен ужас, безкраен ад.

След това — аз пищя. Пищя, пищя, пищя, вечен писък, безкраен ад. Аз застрелвам Сандс — отново и отново и отново — решена съм да го стрелям, докато не ми свършат патроните и тогава...

— О, боже, Кали! — Очите ми се пълнят със сълзи. — Боже, боже, боже, толкова съжалявам.

Тя ме хваща за ръката и поклаща веднъж глава.

— Не се тревожи, Смоуки. — Стиска ме силно. Причинява ми болка. — Сериозна съм. Не беше на себе си.

Спомням си как Кали връхлетя през предната ми врата с пистолет в ръка. Приблужи се до мен изключително предпазливо и ми каза да сваля оръжието си. Разпищях ѝ се. Тя тръгна към мен. Знаех, че иска да ми отнеме пистолета, но не можех да ѝ позволя да го стори. Исках да го опра в главата си и да се прострелям, да умра. Заслужавах да умра, защото застрелях детето си. Затова направих единственото, което ми се струваше логично. Насочих пистолета си към Кали и дръпнах спусъка.

Чист късмет беше, че нямаше патрон. Сега, като се замисля, се сещам, че тя дори не забави крачка, продължи да върви към мен, докато не стигна достатъчно близо, за да ми отнеме оръжието и да го хвърли настрана. След това не помня много.

— Можех да те убия — прошепвам.

— Мене. — Кали ми се усмихва отново. Усмивката ѝ пак е малко тъжна, но дяволитата ѝ същност прозира отдолу. — Целеше се в крака ми.

— Кали. — Скастриям я аз, макар и с нежен тон. Спомням си. Не се целех в крака ѝ. Целех се в сърцето ѝ.

Приятелката ми се навежда напред и ме поглежда право в очите.

— Смоуки, ти си човекът, на когото имам най-голямо доверие в този свят. Това не се е променило. Не знам какво друго да ти кажа. Освен че никога повече няма да говоря с теб за това.

Затварям очи.

— Кой друг знае?

Тишина.

— Аз. Екипът. Заместник-директорът Джоунс. Доктор Хилстед. Това са. Джоунс запази нещата между нас.

Само дето това не е достатъчно, мисля си аз. *Те* знаят.

Виждам, че Кали иска да ми каже още нещо.

— Какво?

— Ами... трябва да знаеш. Доктор Хилстед е единственият, който научи за реакцията ти от днес. Освен Джени и екипа.

— Не си казала на заместник-директора?

Поклаща глава.

— Не.

— Защо?

Кали пуска ръката ми. Чувства се неудобно, нещо нехарактерно за нея. Става и започва да крачи.

— Страхувам се... страхуваме се, че ако го сторим, всичко ще приключи. Ще реши, че никога няма да си в състояние да се върнеш на работа. Никога. Наясно сме, че и ти можеш да стигнеш до това заключение, но предпочитаме изборът да е твой.

— Всички ли са съгласни?

Колебае се.

— Всички освен Джеймс. Каза, че първо иска да говори с теб.

Затварям очи. Точно сега той е последният човек, с когото искам да разговарям. Наистина последният.

Въздишам.

— Добре. Прати ми го. Все още не знам какво ще реша, Кали. Едно е ясно — искам да се прибера у дома. Искam да взема Бони и да се прибера у дома, където да се опитам да разреша всичко това. Искam да си прочистя ума веднъж и завинаги или съм свършена. Вие можете

да продължите с проверката на отпечатъците и всичко останало. Аз искам да се прибера.

Кали поглежда пода, а после и мен.

— Разбирам. Ще задвижа нещата.

Отива до вратата. Спира се и се обръща към мен.

— Има едно нещо, върху което трябва да помислиш, сладкишче. Познаваш оръжията по-добре от кой да е друг човек на света. Може би, когато насочи пистолета си към мен, си дръпнала спусъка, защото си знаела, че е празен. — Намига ми, отваря вратата и излиза.

— Може би — прошепвам си.

Но не мисля така.

Мисля, че дръпнах спусъка, защото в този момент исках целият свят да умре.

20.

Джеймс влиза и затваря вратата след себе си. Сяда на стола до леглото ми. Мълчи и аз не мога да го разчета. Не че някога съм можела.

— Кали ми каза, че си искал да говориш с мен, преди да решиш дали да ме изпортиш на заместник-директора.

Не отговаря веднага. Просто си седи на стола и ме гледа. Това е изключително вбесяващо.

— Е?

Свива устни.

— Противно на онова, което вероятно си мислиш, нямам проблем да се върнеш на активна служба, Смоуки. Наистина. Добра си в това, което правиш, и компетенцията ти ми е достатъчна.

— Тогава?

Проблемът ми е, че си само наполовина тук. — Посочва към мен и леглото. — Ето ти пример. Опасна си, защото не може да се разчита на теб.

— О, я се таковай!

Не обръща внимание на заяждането ми.

— Така е. Помисли си. Когато бяхме в апартамента на Ани Кинг, видях старото ти аз. Компетентното. Както и всички останали. Кали и Алън започнаха отново да те слушат, да разчитат на теб. Заедно намерихме улики, които щяха да бъдат пропуснати. Но след това получи едно писмо и се сринна.

— Малко по-сложно е от това, Джеймс.

Той свива рамене.

— Не и според мен. Или ще се върнеш напълно, или въобще няма да се връщаш. Защото, ако продължаваш да се държиш така, ще ни бъдеш в тежест. И това ни отвежда до моето заключение.

— Което е?

— Или ще се върнеш оправена, или ще си стоиш у вас, мамка му. Ако се опиташ да се върнеш, докато все още си прецакана, отивам

право при заместник-директора и ще продължа да настоявам, докато някой не ме послуша и не те прати да пасеш.

Яростта ми е горещо бяла.

— Ти си един арогантен тъпак.

Не е трогнат от обидата ми.

— Така стоят нещата, Смоуки. Имам ти доверие. Ако ми дадеш дума, знам, че ще я спазиш. Само това искам от теб. Върни се оправена или въобще не се връщай. Не подлежи на обсъждане.

Гледам го втренчено. Не виждам съжаление или укор в погледа му.

Осъзнавам, че наистина не иска много. Думите му са разумни.

Мразя го.

— Давам ти думата си. Сега се разкарай оттук, мамка ти.

Той става и напуска стаята, без да погледне назад.

21.

Тръгваме рано сутринта и полетът на обратно е доста мълчалив. Бони седи до мен, държи ме за ръката и се взира в далечината. Кали се обади веднъж, за да ме уведоми, че двама агенти ще останат пред дома ми, за да ни пазят. Не мисля, че убиецът ще се върне, след като си разкри картите, но съм щастлива, че ще имам охрана. Също така ми съобщи, че не са постигнали нищо с отпечатъците. О, ама че ден.

Завирам отвътре, превръщам се в една голяма каша от болка, объркване и паника. Не ме премазват емоциите, а реалността. Реалността за Бони. Поглеждам я. Тя ме кара да се чувствам още по-неудобно, като се обръща към мен и също ме поглежда с открито, честно лице. Гледа ме известно време, след което отново се връща към вцепенението и вирането си.

Стискам юмрук и затварям очи. Паниката ме напада под формата на избухващи звезди — те блестят, пукат и трещят.

Ужасена съм отново да бъда майка. Защото става въпрос точно за това. Аз съм всичко, което е останало на Бони, и двете трябва да извървим много, много дълъг път. Училище, Коледи, имунизации, яж си зеленчуците, научи се да шофираш, да се прибереш до десет и така нататък, и така нататък. Всичките баналности — големи, малки и прекрасни, които вървят редом с теб, когато се грижиш за друг.

Едно време си имах система. Тя не се наричаше просто майчинство. Наричаше се да бъдеш родител. Имах Мат. Разделяхме си грижите, спорехме кое е най-добро за Алекса, обичахме я заедно. Голяма част от това да си родител, е да си мислиш, че постоянно се проваляш и е много удобно да споделиш вината с другия.

Бони има мен. Само мен. Проваля ли се, настоящото ѝ положение ще се превърне в безкраен филм на ужасите, бъдещето ѝ ще бъде... какво? Ще проговори ли отново? Ще има ли приятели? Гаджета? Ще бъде ли щастлива?

С нарастването на паниката ми осъзнавам, че не знам нищичко за това малко момиченце. Не знам дали я бива в училище. Не знам какви

телевизионни предавания обича да гледа или какво иска да яде за закуска. Нищо не знам.

Ужасът ми нараства ли, нараства и аз съм толкова обърквана, че ми се иска да отворя страничния люк на самолета и да скоча, пищейки, в празното въздушно пространство, да се хия и да плача, да...

Отново чувам гласа на Мат. Той е нежен, тих и успокоителен.

Шшшшт, бебчо. Успокой се. Карай я по-полека, вече свърши най-трудната работа.

„Каква е тя?“, скимтя наум.

Усещам го, че се усмихва. *Взе я. Вече е твоя. Каквото и да се случи, колкото и тежко да стане положението, ти я взе и никога няма да се откажеш от нея. Това е Първото правило на майката и ти вече го изпълни. Останалото ще си дойде само на мястото.*

Сърцето ми се свива и ми се иска да изкрещя.

Първото правило на майката...

Алекса си имаше своите проблеми, тя не беше перфектно дете. Понякога се нуждаеше от доста уверения, че е обичана. В тези моменти винаги ѝ казвах едно и също нещо. Прегръщах я, допирах устни до косата ѝ и ѝ прошепвах:

— Знаеш ли какво е Първото правило на майката, скъпа?

Знаеше, но винаги отговаряше по един и същ начин:

— Какво е, мамо? Какво е Първото правило на майката?

— Ти си моя и никога няма да те оставя. Независимо какво ще се случи, независимо колко тежко ще стане положението, независимо дали...

— ... вятърът ще спре да духа, слънцето ще спре да грее и звездите ще спрат да светят — казваше тя, за да довърши този наш ритуал.

Това беше всичко, което трябваше да направя, и тя се успокояваше.

Сърцето ми се отпуска.

Първото правило на майката.

Мога да започна с това.

Звездните експлозии в мен намаляват.

Засега.

* * *

Всички слизаме от самолета. Вървя, без да говоря, а Бони ме следва.

Въпросните агенти, които трябва да ни охраняват, са плътно зад нас. Времето е хладно и мъгливо. Магистралата не е много натоварена, но съвсем скоро ще бъде. Колите приличат на мравуняк с мудни мравки, които чакат слънцето да ги сгрее.

В колата е тихо през целия път. Бони не говори, а аз съм прекалено заета да мисля, да се тревожа, да се измъчвам.

Мислите ми са насочени към Алекса. До вчера не ми беше хрумвало колко малко се сещам за нея от смъртта ѝ насам. В момента ми е някак си... *неясна*. Размазано лице в далечината. Смътна фигура в съня ми за Сандс. Писмото от Джак-младши и спомените, които ми навя, я възвърнаха съвсем ясно в съзнанието ми.

Вече е ярка, ослепителна и болезнено красива. Спомените ми за нея са симфония, изсвирена прекалено силно. Ушите ме болят, но не мога да спра да слушам.

Симфонията на майчинството е да обичаш с пълна отдаденост, да обичаш безусловно, да обичаш от дъното на душата си. Да обичаш със страст, която може да изгори слънцето. Да обичаш силно и яростно и това да те разкъсва от радост.

Господи, така я обичах. Толкова много. Повече, отколкото обичах себе си, повече, отколкото обичах Мат.

Знам защо лицето ѝ беше неясно. Защото светът без нея е... *непоносим*.

Въпреки това съм тук и понасям всичко. Нещо вътре в мен се пречупва, нещо, което никога няма да зарасне.

Радвам се.

Защото искам болката да остане — завинаги.

* * *

След двадесет минути стигаме до къщата ми. Агентите не казват нищо, само ми кимат. Искат да съм спокойна, че са на пост.

— Изчакай тук секунда, скъпа — казвам на Бони.

Отивам до колата им. Прозорецът от страната на шофьора се прибира и аз се усмихвам, когато разпознавам единия от агентите. Дик Кийнън. Той беше един от обучаващите в Куонтико, докато бях в академията. Дик приближаваше петдесетте и беше решил, че иска да приключи кариерата си на „улицата“. Той е едър мъж, олдскул ФБР агент, с късо подстригана коса и всичко останало. Също така е голям шегаджия и добър стрелец.

— Как получи това назначение, Дик? — питам го аз.

Той се усмихва.

— Заместник-директор Джоунс.

Кимам. Разбира се.

— Кой е колегата ти?

Другият мъж е по-млад, по-млад дори от мен. Чистак-бърсак и все още въодушевен да бъде агент на Бюрото. Няма търпение да стои по цели дни в колата си и да не прави нищо.

— Ханибал Шанц — отговаря младежът и протяга ръка към мен.

— Ханибал, а? — ухилвам се.

Мъжът свива рамене. Прилича на един от онези добродушни типове, които разпознаваш веднага като ги видиш. Няма как да не ти влезе под кожата и да не го харесаш.

— Запознат ли си със ситуацията, Дик?

Кимането му е рязко.

— С теб. С малкото момиченце. И да, знам как се е озовала тук.

— Хубаво. Нека се разберем за нещо: тя е приоритет. Ясно? Ако настъпи момент, в който трябва да избираш между нея и мен, искам да пазиш нея.

— Чатнах.

— Благодаря ти. Радвам се, че се запознахме, Ханибал.

Оставям ги доволна. Виждам, че Бони ме чака пред къщата.

Докато шофирах насам, се чудех защо останах тук. Направих го по-скоро от инат. Възможно е да е било и от тъпотия. Осъзнах, че къщата е част от мен. Тя е моят дом. Ако бях отстъпила, ако се бях предала, то тогава никога вече нямаше да бъда цяла.

Тук има тигри^[1], така е. Но въпреки това не бих си тръгнала.

* * *

Намираме се в кухнята. Задавам въпроса си някак си машинално:
— Гладна ли си, скъпа?

Бони ме поглежда и кима.

Аз също ѝ кимам доволна. Първо правило на майката: обичай.
Второ правило на майката: нахрани отрочето си.

— Да видим с какво разполагаме.

Тя ме следва до хладилника и надниква в него, когато го отварям. Научи ги да ловуват, мисля си, след което едва потискам желанието си да се смея истерично. Положението в хладилника никак не е розово. Има полупразно бурканче фъстъчено масло и прясно мляко, чийто срок на годност отдавна е преминал.

— Съжалявам, скъпа. Май ще се наложи да отидем на пазар. — Потърквам очи и въздишам. Господи, толкова съм изморена. Но това е едно от характерните неща за родителите. Не е правило. По-скоро е природен закон. Децата са си твои и ти си отговорен за тях. Така че горко ти, ако си изморен, защото... ами не могат да шофират и нямат никакви пари.

Да върви по дяволите всичко. Поглеждам Бони и ѝ се усмихвам.

— Хайде да купим малко храна.

Тя ме дарява с поредния от откритите си погледи, който е последван от усмивка.

— Така. — Взимам дамската си чанта и ключовете си. — Да вървим.

* * *

Наредих на Кийнън и Шанц да стоят пред къщата ми. Мога да се грижа за себе си. За мен по-важно е да знам, че когато се прибера, никой няма да ме чака вътре.

Вървим между рафтовете на супермаркет „Ралф“ и го играем съвременни жътвари, които прибират фуража.

— Води ме, скъпа — казвам на Бони. — Не знам какво обичаш, затова ми покажи.

Бутам пазарската количка и следвам детето, което върви безшумно и с широко отворени очи. Всеки път, в който посочи нещо, го взимам и го поглеждам за момент, за да може да остане в подсъзнанието ми. Чувам силен, басов глас да реди в главата ми: *МАКАРОНИ СЪС СИРЕНЕ. СПАГЕТИ С КАЙМА — БЕЗ ГЪБИ, НИКОГА, ОПАСНОСТ ОТ СМЪРТ. ЧИЙТОС — ОТ ЛЮТИВИТЕ.* Хранителните заповеди. Те са начин да стигна до Бони, което означава, че са важни.

Имам чувството, че нещо ръждясало и прашно се раздвижва вътре в мен. Скърцат лагери. Любов, покрив над главата, макарони със сирене. Тези неща ми се струват естествени и правилни.

Като да караш колело, бебчо, чувам Мат в главата си.

— Може би — измърморвам в отговор.

Толкова съм заета да си говоря сама, че не забелязвам, че Бони е спряла и едва не я прегазвам с количката. Дарявам я с вяла усмивка.

— Съжалявам, скъпа. Взехме ли всичко необходимо?

Тя се усмихва и кима. Всичко е готово.

— Тогава да се прибираме и да похапнем.

Не карането на колело е проблемът, осъзнавам аз. Пътят, по който върви колелото, се е променил. Любов, покрив над главата, макарони със сирене, разбира се. Също така няма дете и нова майка, която е изплашена, говори си сама и е малко луда.

* * *

Говоря със съпругата на Алън по телефона, докато гледам с каква отдаденост и бързина Бони поглъща макароните си със сирене. Децата са наистина прагматични, що се отнася до храната. *Знам, че небето ще пропадне, но хей, трябва да се яде, нали?*

— Наистина го оценявам, Елейна. Алън ми разказа какво се случва и не бих те молила, но...

Тя ме прекъсва.

— Моля те, спри, Смоуки. — Гласът ѝ съдържа укор, но е нежен. Кара ме да си спомня Мат. — Нуждаеш се от време, за да подредиш нещата в живота си, а това малко момиченце има нужда от място, на което да остане, когато теб те няма. Докато всичко се успокои. — Не

мога да отговоря заради бучката в гърлото ми. Явно ме е усетила, което си е характерно за Елейна. — Всичко *ще* се оправи, Смоуки. Ще се справиш с нея. — Млъква за миг. — Беше чудесна майка на Алекса. Ще си такава и на Бони.

Залива ме смесица от мъка, благодарност и мрак. Успявам да прочистя гърлото си и да изграча едно „Благодаря“.

— Няма проблем. Обади ми се, когато се нуждаеш от мен.

Елейна не иска повече обяснения от мен и затваря. Винаги е била чудесна приятелка. Съгласи се да гледа Бони, когато имам нужда от детегледачка. Без да се поколебае, без да задави излишни въпроси.

Не си сама, бебчо, прошепва Мат.

— Може би — прошепвам в отговор и аз. — Може би не съм.

Телефонът иззвънява и ме изважда от разговора с призрака на съпруга ми. Отговарям.

— Здравсти, сладкишче — казва Кали. — Имаме развитие по случая и много ми се прииска да го споделя с теб.

Сърцето ми се свива. Какво ли има сега?

— Слушам те — приканвам я.

— Кабинетът на доктор Хилстед е бил подслушван.

Намръщвам се.

— Какво?

— Нещата, които Джак-младши казва в писмото си, сладкишче. Не се ли запита откъде ги знае?

Мълчание. Изненадана и вцепенена съм. Не, мисля си. Не се зачудих.

— Майка му стара, Кали, въобще не ми хрумна. Господи. — Чувствам се ужасно. — Как е възможно?

— Не се ядосвай. С всичко останало, което ни се изсипа на главите, аз също не се сетих. Можеш да благодариш на Джеймс за идеята. — Млъква за миг. — Майко мила, да не казах „благодарности“ и „Джеймс“ в едно изречение? — Чувам я как потръпва от удоволствие от другата страна на линията.

— Искам подробности, Кали — смъмрям я. Говоря стегнато и нетърпеливо. Точно сега не ми е до шеги и съм прекалено изморена, за да се извинявам.

— Поставил е две подслушвателни устройства в кабинета на доктор Хилстед — функционирали са, но не са били от обикновените.

— Опитва се да ми обясни, че не са били от тези, които лесно могат да се засекаат. — Можели са да бъдат активирани от разстояние. Предавали са безжично до миниатюрен записващ апарат, поставен в килера на поддръжката. Единственото, което е било необходимо на убиеца, са часовете, в които са се провеждали сеансите ти при доктор Хилстед, сладкишче. Тогава е активирал устройствата, а записите е можел да прибере по-късно.

В мен се надига вълна на недоволство, която е като силен електрически ток. Той е слушал? Слушал ме е да говоря за Мат и Алекса? Слушал ме е, докато съм *слаба*? Яростта ме премазва, имам чувството, че ще припадна или ще повърна.

Това усещане си отива също толкова бързо, колкото се появи, след него в мен е единствено празнота. Вълната се е отдръпнала и е оставила брега сух и самотен.

— Трябва да вървя, Кали.

— Добре ли си, сладкишче?

— Благодаря ти, че ми се обади, за да ми съобщиш. Сега трябва да вървя.

Затварям и се чудя на собствената си празнота. По свой си начин тя е изискана. Перфектна.

— Поне винаги ще бъдем заедно — измърморвам и ми иде да се разсмея.

Осъзнавам, че Бони е приключила с храната си и ме гледа. Изучава ме. Това ме стряска и ме разтърсва до мозъка на костите ми.

Господи, мисля си, това е първото нещо, което трябва да си набия в дебелия глава. Вече не съм сама. Тя е тук и ме вижда.

Дните ми да си говоря сама, да се крия в мрака и да се вирам в нищото, трябва да свършат.

Никой няма нужда от луда майка.

* * *

В стаята ми сме, седим на леглото и се гледаме една друга.

— Как ти се струва тук, скъпа? Харесва ли ти?

Тя се оглежда наоколо, прокарва ръка върху завивката и се усмихва, кима с глава. Усмихвам ѝ се в отговор.

— Добре. Помислих си, че вероятно ще предпочетеш да спиш тук с мен... но ако не искаш, ще те разбера.

Бони ме сграбчва за ръката и поклаща глава като кукла. Определено отговорът ѝ е „да“.

— Супер. Трябва да поговорим за някои неща, скъпа. Съгласна ли си?

Кимане.

Някои хора може би няма да одобрят подобен подход — да се заемам за работа толкова скоро. Не съм съгласна. Карам я по предчувствие и нещо ми казва, че трябва да бъде честна с детето, да не ѝ спестя нищо.

— Първото, което искам да ти споделя, е, че когато спя — поне през повечето време — сънувам кошмари. Понякога наистина ме плашат и се събуждам от писъците си. Надявам се, когато сме двете, това да не се случи, но просто не мога да го контролирам. Не искам да се изплашиш, ако се случи.

Бони оглежда лицето ми, след което премества поглед върху снимката в рамка на нощното ми шкафче. Там сме аз, Мат и Алекса, всички сме усмихнати и нямаме представа какво ни очаква в бъдеще. Бони се взира в нея известно време, след което отново ме поглежда и повдига вежди.

Отнема ми секунда, за да разбера какво има предвид.

— Да. Кошмарите ми са свързани със случилото се с тях.

Тя затваря очи. Вдига ръка и се тупа в гърдите. Отваря очи и ме поглежда.

— Ти също имаш кошмари, така ли? Добре, скъпа. Какво ще кажеш да сключим сделка — няма да се плашим, ако някоя от нас се събуди с писъци.

Бони се усмихва. За момент осъзнавам колко сюрреалистично е всичко това. Не говоря с едно десетгодишно за дрехи, музика или разходка в парка. Двете сключваме договор за нощните си писъци.

— Следващото нещо... е малко трудно за мен. Трябва да реша дали да продължа да върша работата си. Тя е да залавям лоши хора — хора, които вършат лоши неща като това, което беше сторено на майка ти. Може би съм прекалено натъжена, за да продължавам с нея. Разбираш ли ме?

Бони кима някак си сериозно. О, да, разбира ме много добре.

— Все още не съм решила. Ако се откажа от работата си, двете с теб можем да решим как да продължим напред. Ако остана на нея... е, няма да сме заедно през цялото време. Ще се наложи да намеря някого, който да те гледа, докато съм на работа. Но мога да ти обещаая едно: ако се стигне дотам, ще взема човек, когото харесваш. Какво ще кажеш, съгласна ли си?

Внимателно кимане. Започвам да свиквам с това. *Да*, означава то... *но с определени резерви*.

— Ето и последното нещо, скъпа. Мисля, че то е най-важното, затова ме слушай внимателно, става ли? — Хващам я за ръката и я гледам право в очите, докато изричам следващите думи: — Ако искаш да останеш с мен, ще останеш. Няма да те изоставя. Никога. Обещавам ти.

На лицето ѝ се изписва първата истинска емоция, откакто я видях на онова легло в болницата. Тя е погълната от мъка. Сълзите потичат по бузите ѝ. Сграбчвам я и я притискам силно към себе си, започвам да се поклащам в бавен ритъм, тя плаче мълчаливо. Държа я и шептя в ухото ѝ, докато си мисля за Ани и Алекса и за Първото правило на майката.

Необходимо ѝ е известно време, но накрая Бони спира да плаче. Продължава да се притиска в мен, главата ѝ е облежната на гърдите ми. Хлипанията отшумяват и тя се откъсва от мен, докато бърше лице с длани. Килва глава на една страна и ме поглежда. Наистина ме поглежда. Виждам как очите ѝ обхождат белезите ми. Стръскам се, когато ръката ѝ посяга към лицето ми. С невероятна нежност проследява очертанията им с пръст. Започва с тези на челото ми и преминава надолу като перце върху плът. Очите ѝ отново се пълнят със сълзи и поставя длан върху бузата ми. Връща се в обятията ми. Този път тя е тази, която ме прегръща.

Странно е, но не ми идва да се разплача. Вместо това получавам моментно облекчение. Моментно успокоение. Онази част от мен, която е замръзнала от онзи ден насам, започва бавно да се разтапя.

Отдръпвам се назад и ѝ се усмихвам.

— Голяма двойка сме, а?

Тя също ми се усмихва искрено. Знам, че реакцията ѝ е моментна. Знам, че когато истинската ѝ тъга се надигне в нея, е като цунами. Въпреки това е приятно да видя усмивката ѝ.

— Виж, нали се сещаш за онази част, в която трябва да реша дали да се върна на работа, или не? Що се отнася до нея, трябва да свърша нещо тази вечер. Искаш ли да дойдеш с мен?

Бони кима. О, да. Дарявам я с още една усмивка и я докосвам по брадичката.

— Е, да вървим тогава.

* * *

Паркирам пред едно от стрелбищата в Сан Фернандо Вали. Премислям нещата още веднъж, преди да изляза от колата, опитвам се да си успокоя нервите. Сградата е в окаяно състояние — боята на външните стени се бели, а прозорците вероятно никога не са били мити. Прилича на пистолет, мисля си аз. Пистолет, който е изгубил блясъка си с времето. Но единственото, което е от значение, е дали все още може да изстрелва куршуми? Тази сграда е същата. Някои много *сериозни* любители на оръжията идват тук. Под сериозни нямам предвид ентузиаста. Имам предвид мъже (и жени), които са отдали живота си в убиването на хора или в пазенето на мира.

Хора като мен. Поглеждам Бони и я дарявам с крива усмивка.

— Готова ли си? — питам я аз.

Тя кима.

— Да вървим тогава.

* * *

Познавам собственика. Той е бивш снайперист от военноморската пехота с очи, които са топли отвън и ледени отвътре. Вижда ме и гласът му прогърмява:

— Смоуки! Не съм те мяркал от известно време!

Усмиввам му се и посочвам към белезите си.

— Случиха ми се някои лоши неща, Джаз.

Мъжът забелязва Бони и ѝ се усмихва. Тя не му отвръща по същия начин.

— Кой е това?

— Бони.

Джаз винаги е умеел добре да разчита хората. Той вижда, че детето не е добре, и не я притеснява с „хей, сладурче, как си“ глупостите. Само ѝ кима и ме поглежда отново, подпрян на тезгяха.

— От какво се нуждаеш тази вечер?

— Онзи „Глок“. — Посочвам към него. — И един пълнител. Както и антифони за двете ни.

— Ясно, ясно. — Мъжът вади пистолета от витрината и оставя пълен пълнител до него. Сваля антифони от стената.

Ръцете ми се потят.

— Аз, ъх, имам нужда от услуга, Джаз. Занеси пистолета в стрелбището и го зареди.

Мъжът повдига вежди. Изчервявам се от срам. Гласът ми пресипва.

— Моля те, Джаз. Това е тест. Ако отида там и не мога да взема оръжието, вероятно никога вече няма да стрелям. Не искам да го докосвам преди това.

Очите му ме преценяват, те са едновременно топли и студени. Топлината побеждава.

— Няма никакъв проблем, Смоуки. Дай ми секунда.

— Благодаря ти. Много ти благодаря. — Грабвам антифоните и приляквам пред Бони. — Трябва да ги носим в стрелбището, скъпа. Много е шумно, когато стреляш с пистолет, и ако не ги носим, ще си повредим ушите.

Тя кима и протяга ръка. Давам ѝ нейните. Тя си ги слага и аз следвам примера ѝ.

— Последвайте ме — прави ни жест с ръка Джаз.

Минаваме през вратата, която води до стрелбището. Веднага подушвам онази миризма. На дим и метал. Никога не мога да я сбъркам. Усецам облекчение, когато виждам, че вътре няма никого.

Обяснявам съвсем категорично на Бони, че трябва да стои до стената. Джаз ме поглежда и зарежда пълнителя в пистолета. Оставя оръжието на малкия дървен плот. Този път очите му са студени, но той ми се усмихва, обръща се и се връща на работното си място. Наясно е, че искам да съм сама.

Поглеждам Бони и ѝ се усмихвам. Тя не ми отвръща със същото. Вместо това просто ме гледа някак си настоятелно. Осъзнава, че правя

нещо важно. Затова се държи с всичката необходима сериозност.

Вдигам мишената в човешки размери и я закачам за щипките. Натискам бутона и я наблюдавам как се отдалечава от мен и отива все по-далеч, по-далеч, по-далеч. Докато не се превръща в размерите на карта за игра.

Сърцето ми тупти в гърдите. Треперя и се потя едновременно.

Поглеждам глока.

Мазен, черен инструмент на смъртта. Някои ненавиждат съществуването му, други смятат, че е произведение на изкуството. За мен винаги е бил продължение на ръката ми. Докато не ме предаде.

Това е „Глок“, модел 34. Цевта му е дълга 13,51 сантиметра и тежи 935 грама с пълнен пълнител, който събира седемнадесет деветмилиметрови патрона. Усилието на спусъка е 2 килограма. Знам всичко това. Знам го, както знам собствените си височина и тегло. Въпросът е дали двете с тази черна птичка ще успеем да се помирим.

Посягам към него. По тялото ми избива още повече пот. Чувствам се замаяна. Стискам зъби и се насилвам да продължа. Виждам очите на Алекса и отворената ѝ уста, докато куршумът ми пронизва гърдите ѝ и я кара да замълчи завинаги. Тази сцена се върти отново и отново в главата ми като филм, който е зациклил. Изстрел и смърт, изстрел и смърт, изстрел и смърт, изстрел и края на света.

— МАМКА ТИ МАМКА ТИ МАМКА ТИ! — не знам дали ругая Господ, Джоузеф Сандс, себе си или пистолета.

Сграбчвам глока с едно плавно движение и започвам да стрелям с него. Черната стомана подскача в ръката ми, *бам-бам-бам-бам-бам!*

Чувам изцракване, когато магазинът свършва. Треса се цялата, плача. Но глокът е в ръката ми, а аз не съм припаднала.

Добре дошла, чувам го да ми прошепва.

С трепереща ръка натискам бутона, който ще ми върне мишената обратно. Тя пристига и онова, което виждам, ме изпълва с екстаз и щипка тъга. Десет изстрела в главата и седем в сърцето. Уцелила съм всичко, което исках и където исках. Както винаги.

Поглеждам мишената, после глока и отново изпитвам радост и тъга. Вече знам, че стрелбата няма да е онова приятно усещане, което беше някога. Зад нея се крие прекалено много смърт. Прекалено много мъка, която никога няма да забравя.

Няма проблем. Вече знам онова, което трябваше. Отново мога да държа оръжие. Дали ми харесва, или не, не е важно.

Изваждам магазина, свалям мишената и се обръщам към Бони. Тя се е ококорила към мен и към парчето хартия в ръката ми. Усмивва ми се. Разрошвам косата ѝ. Двете излизаме от стрелбището и се връщаме при Джаз. Той седи на стола си със скръстени ръце. На лицето му играе вяла усмивка. Очите му са изцяло топли, студенината си е отишла.

— Знаех си, Смоуки. В кръвта ти е, мила. В кръвта ти е.

Поглеждам го и кимам. Прав е.

Ръката ми и пистолета. Отново сме сключили брак. Макар подобна връзка да е трудна, осъзнавам, че ми е липсвала. Тя е част от мен. Разбира се, пистолетът също не е млад вече. Остарял е и е белязан.

Затова ме е избрал за своя булка.

---

[1] Английски идиом, който се използва в смисъла на „непозната територия“. Също така има разкази със същото заглавие (*Here There Be Tugers*) от Рей Бредбъри от 1951 г. и Стивън Кинг от 1968 г. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ
СЪНИЩА И ПОСЛЕДСТВИЯ

22.

Бони се събужда, пицейки, по средата на нощта.

Това не е детски писък. Това я воят на човек, затворен в стая в Ада. Бързам да цъкна лампата до леглото. Изпадам в шок, когато виждам, че очите ѝ още са затворени. Аз винаги се събуждам, когато започна да пища. Бони пищи насън. Хваната е в капана на кошмарите си. Може да даде глас на страховете си, но не може да избяга от тях.

Сграбчвам я и я разтрисам силно. Пищенето спира, очите ѝ се отварят, но тя продължава да мълчи. Още чувам писъците ѝ в главата си. Цялото ѝ тяло трепери. Притискам я силно до себе си, не говоря, само я галя по косата. Тя се свива в прегръдката ми. Съвсем скоро се поуспокоява. И заспива отново.

Откъсвам се от нея колкото се може по-внимателно. Изглежда толкова спокойна. Заспивам, докато я гледам. За първи път от последните шест месеца сънувам Алекса.

* * *

— Здравсти, мамо — казва ми тя и ми се усмихва.

— Какво става, пилешко дупе? — питам аз. Първия път, в който я нарекох така, тя се смя толкова много, че главата я заболя, а очите ѝ се насълзиха. Наричах я така от тогава насам.

Тя ме поглежда с добре познатия ми сериозен поглед. Онзи, който едновременно ѝ отива и не. Не ѝ отива, защото е прекалено малка за него. Отива ѝ, защото показва коя е тя. Нежните кафяви очи на баща ѝ ме гледат от луничавото лице, появило се чрез смесването на моите и неговите гени. Луничките, разбира се, са изцяло нейни. Мат се шегуваше, че пощальонът имал лунички и вероятно ми е донесъл *специалната си пратка*, ха-ха-ха.

— Тревожа се за теб, мамо.

— Защо, миличка?

Очите ѝ са толкова тъжни. Прекалено тъжни за възрастта ѝ, прекалено тъжни за тези лунички.

— Защото ти липсвам изключително много.

Поглеждам към Бони и отново връщам вниманието си на Алекса.

— Какво ще кажеш за нея, скъпа? Съгласна ли си с всичко това?

Събуждам се, преди да успее да ми отговори. Очите ми са сухи, но сърцето ми препуска в гърдите. Трудно ми е да дишам. След малко се успокоявам. Обръщам се. Бони спи, а лицето ѝ е спокойно.

Отново заспивам, докато я гледам, но този път не сънувам нищо.

* * *

Сутрин е. Гледам се в огледалото, а Бони гледа мен. Обличам си най-хубавия официален тоалет. Мат го наричаше моя „убийствен костюм“. Все още ми стои чудесно.

Месеци наред не обръщах никакво внимание на косата си. Ако правех нещо с нея, то беше да прикривам белезите си. Някога я носех пусната и обемна. Сега съм я сресала ниско до главата си. Бони ми помогна да си направя конска опашка. Вместо да крия белезите си, аз акцентирам върху тях.

Странно е, мисля си и се гледам в собствените си очи. Наистина не изглеждам чак толкова зле. О, да, това обезобразяване. Шокиращо е. Но... не изглеждам като извадена от шоу с изроди. Чудя се защо не съм забелязала това досега, защо съм имала чувството, че съм ужасно грозна. Може би защото носех толкова много отвращение вътре в себе си.

Харесва ми каква съм. Изглеждам силна. Изглеждам твърда. Изглеждам застрашителна. Всичко това съвпада с настоящия ми мироглед. Извърщам се от огледалото.

— Какво мислиш? Добре ли изглеждам?

Кимане, усмивка.

— Да тръгваме, скъпа. Имаме да посетим някои места днес.

Бони ме хваща за ръката и двете излизаме.

* * *

Първата спирка е кабинетът на доктор Хилстед. Обадих му се предварително и той ни чака. Когато пристигаме, убеждавам Бони да остане при Имелда, рецепционистката на психотерапевта. Тя е латиноамериканка, съвсем открита жена и очевидно Бони оценява топлотата и безцеремонността, които лъхат от нея. Разбирам я. Двете с нея ненавиждаме съжалението. Просто искаме да се отнасят нормално с нас.

Влизам и доктор Хилстед става, за да ме посрещне. Изглежда опустошен.

— Смоуки. Искам да ти кажа колко много съжалявам заради случилото се. Не исках да се случва така.

Свивам рамене.

— Да, няма проблем. Бил е в дома ми. Гледал ме е, докато спя. Предполагам, че ме е следил доста изкъсо. Едва ли си можел да го предотвратиш.

Психотерапевтът изглежда шокиран.

— Бил е... в дома ти?

— Аха. — Не поправам употребата му на *той*. Фактът, че *той* всъщност са *те*, си остава информация в рамките само на екипа. Това е нашето асо в ръкава.

Доктор Хилстед прокарва ръка през косата си. Изглежда потресен.

— Това е доста смущаващо, Смоуки. Занимавам се от много време с подобни случаи, но винаги от втора ръка. Сега е първият път, в който участвам в действителност.

— Така се случва понякога.

Вероятно спокойствието в гласа ми привлича вниманието му. За първи път, откакто съм пристъпила в този кабинет, той наистина ме поглежда. Вижда промяната и като че ли тя събужда отново лечителя в него.

— Защо не седнеш?

Разполагам се в едно от кожените кресла срещу бюрото му.

Той ме гледа и размишлява.

— Ядосана ли си ми, че скрих от теб балистичния доклад?

Клатя глава.

— Не. Имам предвид... бях. Но разбирам какво си се опитвал да направиш, и мисля, че си бил прав.

— Не исках да ти казвам, преди да се уверя, че си готова да го чуеш.

Дарявам го с вяла усмивка.

— Не знам дали бях готова, или не, но вече знам.

Той кима.

— Да, виждам промяната в теб. Разкажи ми за нея.

— Няма много за казване — отвързвам и свивам рамене. — Удари ме здраво. За момент не можех да повярвам. Тогава си спомних всичко. Как застрелях Алекса. Как се опитах да гръмна Кали. Почувствах се така, сякаш всичката болка, която изпитвах през последните шест месеца, ме удари изведнъж. Припаднах.

— Кали ми каза.

— Важното е, че когато се събудих, не исках да умра. Почувствах се зле заради това. Виновна. Въпреки това не исках да умра.

— Много добре, Смоуки — отговаря с тих глас доктор Хилстед.

— Не е само това. Беше прав за екипа ми. Те са моето семейство. И те са преобрани. Съпругата на Алън има рак. Кали преживява нещо, за което не иска да говори с никого. Осъзнах, че не мога просто да им обърна гръб. Обичам ги. Трябва да съм при тях и да им помагам, ако имат нужда от мен. Разбираш ли?

Той кима.

— Да. Трябва да си призная, че се надявах точно на това. Не на нещастията на екипа ти. Надявах се да излезеш от вакуума, в който живееше. Надявах се срещата с тях да ти напомни за единственото нещо, заради което си струва да живееш.

— Кое е то?

— Дългът. Той е движеща сила при теб. Имаш дълг към тях. И към жертвите.

Този отговор ме хваща неподготвена. Защото осъзнавам, че е изключително точен. Може би никога няма да се излекувам напълно. Може да се събудам с писъци до сетния си час. Но докато приятелите ми имат нужда от мен, докато чудовищата продължават да убиват, трябва да се навъртам наоколо. Нямам друг избор.

— Проработи — признавам аз.

Докторът се усмихва нежно.

— Радвам се.

— Е, добре — въздишам аз. — На прибиране от Сан Франциско имах доста време за размисъл. Знаех, че има едно нещо, което трябва да направя. Ако не го сторех, значи бях свършена. Още днес щях да си подам оставката.

— Какво беше това нещо? — пита ме той. Мисля, че знае. Просто иска да го кажа на глас.

— Отидох на стрелбището. Взех си един глок, за да видя дали ще мога да стрелям с него. Дали ще успея да го хвана в ръка, без да припадна.

— И?

— Всичко си беше на мястото. Сякаш никога не си беше тръгвало.

Психотерапевтът преплита пръсти и ме поглежда.

— Има още, нали? Изглеждаш коренно променена.

Поглеждам го в очите — мъжа, който се опитваше да ми помогне през всичките тези месеци. Осъзнавам, че уменията му да помага на хора като мен приличат на невероятен танц, на смесица от хаос и прецизност. Знае кога да се отдръпне, кога да залегне и кога да атакува. Знае как да събере пъзела на разума. Успя да ме накара да искам да преследвам отново серийни убийци.

— Вече не съм жертва, доктор Хилстед. Не мога да се изразя по-просто. Не е необходимо да се обяснявам с много думи. Така е. Точка. — Облягам се назад на мястото си. — Имаш голяма заслуга за това и искам да ти благодаря. Ако не беше ти, сега можеше да съм мъртва.

Усмива се. Поклаща глава.

— Не, Смоуки. Не мисля, че щеше да си мъртва. Радвам се, че смяташ, че съм ти помогнал, но ти си родена да оцеляваш. Не мисля, че щеше да се самоубиеш, ако се стигнеш дотам.

Може би да, може би не, мисля си.

— Сега какво следва? Да не би да ми казваш, че повече нямаш нужда да идваш? — Въпросът му е искрен. Не оставам с впечатление, че вече е решил какъв трябва да бъде правилният отговор.

— Не, не казвам това. — Усмивам се. — Странно, ако ме беше попитал преди година дали бих отишла на психиатър, щях да направя някакъв подигравателен коментар и да се почувствам по-силна от хората, които имат нужда от такъв. — Клатя глава. — Вече не е така.

Все още имам проблеми, които трябва да решим. Приятелката ми умря... — Поглеждам го. — Знаеш ли, че дъщеря ѝ е при мен?

Доктор Хилстед кима, изглежда изключително сериозен.

— Кали ме запозна с онова, което ѝ се е случило. Радвам се, че си я взела. Вероятно се чувства много самотна в момента.

— Не говори. Само кима. Миналата вечер пища в съня си.

Психотерапевтът потръпва. Никой разумен човек не се наслаждава на болката на едно дете.

— Предполагам, че ще ѝ е необходимо доста време, за да се оправи, Смоуки. Може да не проговори години наред. Най-доброто нещо, което може да се направи сега, е онова, което вече правиш — просто да си до нея. Не се опитвай да ѝ говориш за случилото се. Още не е готова. Съмнявам се през следващите месеца да е.

— Наистина? — Гласът ми е някак си безличен. Очите на доктора са мили.

— Да. Виж, най-важното за нея сега е да знае, че е в безопасност и че ти ще бъдеш до нея. Да осъзнае също, че животът продължава. Детското ѝ доверие в основните неща — родителите ѝ да са до нея, безопасността на дома — е разклатено. По много личен и ужасен начин. Ще ѝ е необходимо известно време, за да възвърне това доверие. — Поглежда ме преценяващо. — Трябва да си наясно с това.

Преглъщам, кимам.

— Бих препоръчал да ѝ дадеш малко време. Да я гледаш, да бъдеш до нея. Мисля, че ще разбереш кога е настъпил правилният момент да поговорите. Когато дойде... — Очевидно се колебае, но само за миг. — Когато дойде, ела и ми кажи. Ще се радвам да ти препоръчам психотерапевт, при когото да я заведеш.

— Благодаря ти. — Хрумва ми нещо. — Какво ще кажеш за училище?

— Трябва да почакаш. Психическото ѝ здраве е основната ни цел. — Доктор Хилстед се намръщва. — Трудно е да се каже какво ще се случи там. Чувала си клишето, което между другото е самата истина: децата са много жестоки. Може би в един момент ще се оправи и ще е готова за сложността на социалните взаимоотношения в училище или — свива рамене — може да е необходимо домашно обучение, докато завърши. Поне засега мога да кажа, че това е най-

малкият ти проблем. Важното е да я накараш да се чувства добре. Ако имаш нужда от моята помощ, ще бъда насреща.

Залива ме облекчение. Пътеката ми е посочена, не е необходимо сама да я избирам.

— Благодаря ти. Искрена съм.

— Какво ще кажеш за себе си? Как ти се отразява тя на твоето състояние?

— Чувствам се виновна. Щастлива. Виновна, че съм щастлива. Щастлива, че съм виновна.

— Защо е цялото това противоречие? — Гласът му е тих.

Той не твърди, че противоречието е нещо лошо. *Кажу ми защо*, гласи въпросът му.

Потърквам челото си.

— Мисля, че „защо не“ е по-точният въпрос, док. Изплашена съм. Алекса ми липсва. Тревожа се, че мога да се проваля. И какво ли още не.

Психотерапевтът ми се навежда напред, напрегнат е. Хванал се е за нещо и не иска да се откаже от него.

— Охлади страстите, Смоуки. Разбирам, че съществуват много фактори. Има много причини да си емоционална. Но погледни на ситуацията от друг ъгъл, от такъв, който можеш да приемеш.

Изведнъж всичко ми се изяснява, просто ей така.

— Проблемът е, че за мен тя *е* и *не е* Алекса.

Точно това е, толкова е просто. Бони е моят втори шанс да имам дъщеря. Но тя не е Алекса, защото Алекса е мъртва.

В крайна сметка не всяка истина е добра. Някои истини носят болка. Някои от тях са началото на едно тежко изкачване. Истината ме кара да се чувствам празна. Като камбана, която бие наред празно поле.

Ако успея да се справя с тази истина, нещата ще се променят. Но това е доста тежка и неприятна работа, която ще ме нарани.

— Да — успявам да отвърна. Гласът ми е пресипнал. Взимам се в ръце и успявам да изгоня болката. — Добре. Нямам време за това точно сега. — Думите ми звучат грубо. Добре. Имам нужда от гнева си. Имам нужда от онази част от мен, която е твърда.

Доктор Хилстед не е обиден.

— Разбирам. Просто искам да намериш време и да порботиш над това, което ти казах.

Кимам.

Той се усмихва.

— Да се върнем на първоначалния ми въпрос: какво смяташ да правиш сега?

— Смятам — отвърщам с леден глас, който идва от дъното на душата ми — да се върна на работа. И да намеря човека, убил Ани.

Доктор Хилстед ме гледа един дълъг, дълъг миг. Погледът му ме пронизва като лазер. Преценява ме, обмисля дали е съгласен с решението ми. Преди да ми отговори, знам какво е мнението му, защото бърка в чекмеджето си и изважда от него глока ми. Все още е в плика.

— Знаех, че ще чуя нещо подобно, затова го приготвих за теб. — Килва глава на една страна. — Всъщност дойде при мен точно за него, нали?

— Не — отвърщам с усмивка на лице, — но той е една от причините. — Сграбчвам пистолета и го прибирам в дамската си чанта. Ставам и се ръкувам с доктор Хилстед. — Също така исках да видиш, че съм по-добре.

Той задържа ръката ми малко по-дълго от необходимото. Усещам нежната душа на този човек, виждам я в очите му.

— Ще бъда тук, ако имаш нужда да поговорим отново. По всяко време.

Изненада — сълзи. Смятах, че съм приключила с тях. Може би това е нещо хубаво. Не искам да съм безчувствена към добротата, независимо дали идва от непознат, или от приятел.

23.

— Това е сградата, в която работя, скъпа.

Бони ме е хванала за ръката и ме гледа любопитно.

— Да, връщам се на работа. Първо трябва да кажа на шефа ми.

Тя ме стиска за ръката. Явно одобрява решението ми. Първо се качваме в офисите на „НЦАЖП Координационен“. Когато влизаме, само Кали и Джеймс са там.

— Здравсти. — Гласът на приятелката ми е колеблив. Джеймс гледа, но не говори.

— Кали, трябва да се видя със заместник-директора Джоунс. Ще гледаш ли Бони за малко? Няма да се бавя.

Тя ме изучава известно време. Поглежда детето и ѝ се усмихва.

— Какво ще кажеш, сладкишче? Имаш ли нещо против да останеш при мен?

Бони също я изучава, но Кали издържа това търпеливо. Детето кима, пуска ми ръката и се хваща за нея.

— Ще се върна след малко. — Излизам от офиса. Знам, че съм оставила Кали и Джеймс в недоумение. Няма проблем. Съвсем скоро ще разберат за какво става въпрос.

Вървя към офиса на заместник-директор Джоунс, който е на последния етаж. Шърли, неговата секретарка, ме посреща с професионална усмивка.

— Здравсти, Смоуки.

— Здравсти, Шърли. Той вътре ли е?

— Чакай да проверя. — Жената вдига слушалката на телефона и натиска бутона за интеркома. Тя знае, че е вътре. Има предвид, че ще провери дали Джоунс иска да ме види. Не го приемам лично. Шърли би накарала и президента на САЩ да чака. — Сър? Агент Барет е тук. А-ха. Да. — Затваря. — Влизай.

Шърли ме тупва по ръкава, преди да тръгна. На лицето ѝ играе лека, лукава усмивка.

— Добре дошла обратно. Я не се изненадвай толкова много. Всеки, който има малко мозък в главата, може да разбере какво се

случва. Изглеждаш добре, Смоуки. Наистина изглеждаш добре.

— Трябва да дойдеш да работиш за мен, Шърли. Не бива да похабяваш такъв остър ум.

Тя се засмива.

— О, не, благодаря. При вас е прекалено спокойно. Тази работа е много по-опасна.

Ухилвам ѝ се в отговор и отварям вратата на шефа си. Заместник-директорът Джоунс стои зад бюрото си и ме оглежда от глава до пети. Явно вижда нещо, което му харесва, и кима, но не на мен, а на себе си.

— Сядай. — Разполагам се на един стол, а той се отпуска на своя. — Доктор Хилстед ми се обади преди около десетина минути. Имаш благословията му да се върнеш на работа на пълен работен ден. Затова си дошла, нали?

— Да. Готова съм да се върна на активна служба. Но имам едно условие: искам да водя случая на Ани.

Джоунс поклаща глава.

— Не знам, Смоуки. Не мисля, че това е добра идея.

Свивам рамене.

— Тогава напускам. Ще мина в частния сектор и ще продължа да работя същото.

Заместник-директорът като че ли изпитва затруднения да не зяпне насреща ми. Също така изглежда вбесен. Като вулкан, като водородна бомба.

— Ултиматум ли ми даваш?

— Да, сър.

Продължава да ме гледа намръщен — шок и гняв се борят в него за надмощие. Изведнъж и двете се изпаряват. Той поклаща глава. В едното ъгълче на устата му се появява намек за усмивка.

— Хвърляш ми много трудна топка, агент Барет. Но добре. Отново си в играта, случаят е твой. Дръж ме в течение.

Това е. Джоунс ми казва, че разговорът е приключил и е време да се върна на работа. Ставам.

— Смоуки.

Обръщам се към него.

— Хвани тези шибаняци.

* * *

Връщам се отново в Офиса на смъртта, където ме чакат Кали и Джеймс. Знаят, че нещо се случва. Осъзнавам, че това е критичен момент за тях, за целия ми екип. Момент, в който животът може да се промени напълно. Трябваше да им кажа, когато пристигнах преди малко, но не бях сигурна, не и на сто процента, дали заместник-директорът Джоунс щеше да ми позволи да поема случая на Ани. Бях сериозна, като му казах, че в противен случай ще напусна.

— Ще оставя Бони при Елейна, Кали. — Приятелката ми повдига вежди. Джеймс също ме гледа въпросително. — Спазих си думата. Връщам се.

Той кима веднъж, без да задава въпроси. Кали е изпълнена с облекчение и щастие. Радвам се, че е така, но и съм малко натъжена. Чудя се дали си мисли, че всичко ще е както беше. Надявам се да не е така. Нещата ще се оправят отново, спор няма. Работата с екипа ми ще ме върне в правия път.

Само дето вече сме по-стари. По-трудни. Като непобедим отбор, който е загубил първия си мач, разбрахме, че не сме неуязвими и че можем да бъдем наранени. Възможно е дори да умрем.

Аз също съм променена. Дали ще забележат? Дали промяната ще ги накара да се радват или да съжеляват? Онова, което казах на доктор Хилстед, е самата истина. Вече не искам да съм жертва, но това не означава, че съм същата Смоуки Барет, която някога бях.

На стрелбището имах чувството, че е Богоявление. Като че ли Бог, в когото не вярвам, ми говореше. Осъзнах, че никога вече няма да обичам. Мат беше любовта на живота ми, но вече го няма. Никой никога няма да може да го замести. Не става въпрос за фатализъм или депресия. Става въпрос за сигурност, която ми носи частичен мир. Ще обичам Бони. Ще обичам екипа си.

Освен това моята единствена любов ще бъде онази, която ще осмисли живота ми до самия му край: ловът.

Държа глока в ръцете си и точно тук, точно в този момент осъзнавам нещо важно. Вече не съм жертва. Вече съм станала едно с оръжието си.

В добро и лошо, докато смъртта ни раздели.

24.

Поглеждам Бони, преди да излезем от колата.

— Добре ли си, скъпа?

Тя отвръща на погледа ми с прекалено старите си очи. Кима.

— Добре. — Разрошвам косата ѝ. — Елейна е много, много добра моя приятелка. Тя е съпруга на Алън. Помниш ли го? Срещна го на самолета.

Кима.

— Мисля, че много ще я харесаш. Въпреки това, ако не искаш да си тук, само ми кажи и ще измислим нещо друго.

Бони килва глава на една страна. Като че ли претегля истината в думите ми. Усмива се и кима. Ухилвам ѝ се в отговор.

— Чудесно.

Поглеждам в огледалото за обратно виждане. Кийнън и Шанц са паркирали пред къщата. Те знаят, че ще оставя Бони тук и че трябва да я пазят. Почти се чувствам спокойна, че ще е под зоркия им поглед. Почти.

— Да вървим, скъпа.

Излизаме от колата, отиваме до предната врата на къщата и звъним на звънеца. След малко отваря Алън. Изглежда по-добре, отколкото на самолета, но все още е изморен.

— Здравсти, Смоуки. Здравсти, Бони.

Детето го поглежда и го изучава, като се взира право в очите му. Той издържа това с огромното търпение, на което всъщност е олицетворение, докато тя не му се усмива — нейният еквивалент, че всичко е наред.

Той също я дарява с усмивка.

— Заповядайте. Елейна е в кухнята.

Влизаме и главата на съпругата му се появява иззад ъгъла. Очите ѝ светват, когато ме вижда, и сърцето ми се свива от радост. Това е Елейна. От нея винаги струи доброта.

— Смоуки! — изревава тя и се спуска към мен. Позволявам ѝ да ме прегърне и я притискам силно до себе си.

Тя отстъпва назад, на една ръка разстояние и двете се гледаме една друга. Елейна не е толкова ниска, колкото мен, но с нейните метър и шестдесет е направо джудже пред Алън. Невероятно красива е. Не по начин, който те кара да си глътнеш граматиката, какъвто е случаят при Кали; нейната красота е смесица от физически качества и вътрешно излъчване. Тя е от онези жени, чиито интелигентност и доброта определят личността им и те карат да желаш да си близо край тях. Веднъж Алън успя да обобщи всичко това в едно изречение: „Тя е мама“.

— Здравсти, Елейна — поздравявам я с усмивка и аз. — Как си?

Някаква емоция се появява за кратко в очите ѝ и изчезва. Тя ме целува по бузата.

— Вече много по-добре, Смоуки. Липсваше ни.

— И при мен така — отвръщам. — Имам предвид, че и вие ми липсвахте, приятели.

Елейна ме гледа преценяващо един дълъг момент и кима.

— Много по-добре — казва тя. Знам, че има предвид мен. Поглежда Бони и кляка до нея. — Ти трябва да си Бони.

Двете се гледат известно време — момент от вечността. Елейна просто стои до нея и излъчва любов по своя си мълчалив и несъзнателен начин. Всичко това е в природата ѝ, то е силата, която притежава. Тя ѝ помага да срине бариерите, които болката издига около сърцето ѝ. Бони застива. Тялото ѝ потреперва и нещо неясно преминава през лицето ѝ. Отнема ми известно време, за да разбера какво е то, но когато го правя, ме поразява невероятна болка. От детето лъхат страдание и копнеж — дълбоки, мрачни и презрителни емоции. Любовта на Елейна е могъща. Тя е сурова и естествена. Тя не е нещо, с което можеш да се шегуваш. Виждам как пронизва Бони като нож, направен от слънчева светлина, реже надълбоко и разкрива скритата ѝ болка. На мига. Просто ей така. Виждам как Бони губи вътрешната си борба, лицето ѝ се сгърчва против волята ѝ и сълзите потичат по бузите ѝ.

Елейна протяга ръце и детето се хвърля в обятията ѝ. Тя я притиска до себе си, роши косата ѝ, запява ѝ на онази смесица от английски и испански, която помня добре.

Стоя онемяла. Една бучка е заседнала в гърлото ми. Иде ми да се разплача. Изгонвам това желание. Поглеждам Алън. Той също се бори.

И при двама ни причината за това е една и съща. Не е само болката на Бони. Добротата на Елейна кара детето веднага да осъзнае, че прегръдката ѝ е място, на което може да бъде в безопасност.

Точно това е тя. Тя е мама.

Този момент като че ли трае цяла вечност.

Бони се отдръпва и бърше лице с ръце.

— По-добре ли си сега? — пита Елейна.

Детето я поглежда и ѝ отговаря с изморена усмивка. Не само усмивката ѝ е изморена. Току-що е изплакала част от душата си и това я е изтощило.

Елейна я погалва по бузата.

— Спи ли ти се, миличка?

Бони кима, очите ѝ се затварят. Заспива права. Елейна я взима в ръцете си. Главата на детето се отпуска на рамото ѝ и то се унася.

Същинска магия. Елейна изсмука болката ѝ и вече може да заспи. Аз също спях онази нощ в болницата, след като ме посети тя. Първото спане от дни.

Изпълва ме страх, докато гледам Бони, заспала в ръцете ѝ, спокойна. Мразя се за това чувство, но не мога да се спра. Ами ако Бони се сближи с тази чудесна жена и също я изгубя? Осъзнавам, че тази мисъл ме ужасява.

Елейна присвива очи към мен и ми се усмихва.

— Нямам намерение да ходя никъде, Смоуки. — Винаги е била добра в емпатията. Чувствам се засрамена. Но тя отново се усмихва и срамът ми изчезва. — Мисля, че ще се оправим тук. Двамата с Алън можете да вървите на работа.

— Благодаря ти — измрънквам, все още се боря с онази буца в гърлото ми.

— Ако искаш да ми благодариш, ела на вечеря довечера, Смоуки. — Елейна се приближава до мен и докосва лицето ми от страната с белезите. — По-добре си — казва тя. След което по-утвърдително заявява: — Определено си по-добре.

Целува Алън и се оттегля, а след нея се носи онази естествена любов и доброта. Тя променя всичко, до което се докосне, само с присъствието си.

Двамата с Алън излизаме навън и се спираме на предната веранда за момент. Разчувствани, замаяни, леко изнервени.

Той първи нарушава тишината с действия, а не с думи. Огромните му ръце се стрелват към лицето му рязко и отчаяно. Сълзите му потичат като тези на Бони и на мен ми е също толкова тежко да го гледам как плаче, както и детето. Нежният гигант се разтриса. Знам, че плаче от страх. Разбирам го. Да си женен за Елейна, е като да си женен за слънцето. Страхува се, че ще я изгуби и ще попадне завинаги в мрака. Мога да му кажа, че животът продължава и така нататък.

Но знам, че няма нужда.

Хващам го за рамото и го оставям да си поплаче. Аз не съм Елейна, но знам, че никога няма да й позволи да го види, че се тревожи и че го боли за нея. Давам всичко от себе си, за да му вдъхна сили. Наясно съм, че не съм добра в това, но е по-добре от нищо.

Бурята отминава бързо.

Очите му отново пресъхват, което не ме изненадва особено. Ние сме такива, мисля си, тъжни хора.

Колкото и да ни се иска да се пречупим, единственото, което може да се случи, е да се огънем.

25.

Всички изглеждат изтощени и някак си negliже. Косите им са сресани, но не както трябва. Избръснати са, но не и гладко. Всички освен Кали, разбира се. Тя е красива и перфектна.

— Как е Бони? — пита тя.

Свивам рамене.

— Трудно е да се каже. Засега изглежда добре. Но... — отново свивам рамене.

Никой не казва нищо относно това. Може да се оправи, може и никога да не се оправи... Колкото и да го мериш, пак не можеш да го отрежеш правилно.

Звучно *зън-зън* изпълва помещението.

— Какво, по дяволите, е това? — питам аз стресната.

— Получих имейл, сладкишче. Имам програма, която проверява на половин час и ме уведомява, ако съм получила нещо. Поглеждам Кали в недоумение.

— Наистина? — Подобни неща са ужасяващи за мен. Виждам толерантните погледи на колегите си. Чувствам се като жена от миналия век.

Кали отива до лаптопа на бюрото си и натиска няколко клавиша на клавиатурата му. Намръщва се и ме поглежда.

— Имам психарски имейл — съобщава тя.

Чувството за летаргия, което беше завзело офиса, се изпарява за стотна от секундата. Всички се събирате около бюрото ѝ. Входящата кутия на електронната ѝ поща показва, че има едно ново съобщение. Темата му е: *Писмо от Ада*, а изпращач: *Ти Знаеш Кой*. Кали кликва два пъти върху имейла, за да го отвори.

Здравей, агент Торн! Здравей и ти, агент Барет — сигурен съм, че и двете четете писмото ми.

Вече се върнахте в гнезденцето си, където да се подготвите за лова. Трябва да си призная, че съм развълнуван какво ще се случи в следващите няколко дни.

Ловният сезон е открит, а аз не бих си и мечтал за по-добри опоненти от вас.

Имам специална задача за теб, агент Торн, но преди да стигнем дотам, трябва малко да се отклоня. Надявам се двете да ми простите.

Сигурен съм, че всички се чудите защо ви предизвиквам толкова открито? Вероятно вече сте събрали екип от профайлъри, които разнищват мотивацията ми и се опитват да намерят причините, стоящи зад действията ми.

— Ще ти се — измърморва Кали.

Това не е напразен коментар от нейна страна. „Те“ ни показват нещо важно тук, нещо, което ги кара да вършат деянията си. Мисълта, че инвестираме време и ресурси, за да ги разберем, гъделичка егото им. Надървя ги.

Отговорът, от своя страна, не е сложен. Както и самият аз. Мотивацията ми не е тайна, агент Торн и компания, не е и голяма мистерия. Мотивацията ми е ясна и открита като острието на стерилен и лъскав скалпел.

Предизвиквам ви, защото ме заслужавате. Вие преследвате преследвачите и сигурен съм, доста години сте се тупали доволно по гърбовете. Хвалели сте се един на друг и сте се опиянявали от уменията си, с които сте затваряли в клетки онези, които убиват.

Наистина ме заслужавате. Защото, ако преследваните от вас са били сенките, аз съм мракът. Ако те са били чакалите, аз съм лъвът. Смятате се за много кадърни? Тогава ме преследвайте, агенти. Преследвайте ме.

Копнея за опоненти, които са ми равни, агент Барет. Чети внимателно писмата ми. Търси миризмата ми. Вероятно ще уловиш мириса на смърт. В следващите няколко дни той ще те напътства.

Научете се да живеете с мисълта, че сте под обсада. Сега нямате представа какво имам предвид, но скоро ще разберете. Научете се, приежете съвета ми сериозно. След

което го използвайте, за да ме преследвате. Защото ви обещавам, че оставите ли ме на свобода, ще живеете в постоянна опасност.

Последните му думи ме карат неволно да потръпна.

Но да се върнем отново към теб, агент Торн. Да направим нещата лични, какво ще кажеш? Макар агент Барет да е тази, която е основното предизвикателство, осъзнавам, че всяка хвърлена към нея ръкавица е хвърлена и към всички вас. И тъй като имаме цял ден, преди пратката ми да пристигне при вас, да използваме времето си разумно.

Агент Барет загуби най-добрата си приятелка. Да видим дали можем да изравним резултата, да направим така, че и ти да изгубиш нещо също толкова важно.

След като прочитам последното изречение, в главата ми зазвучават аларми. Все още не познавам плячката си по начина, по който познавах всички убийци, които преследвах. Все още не съм ги разчела. Но едно нещо съм разбрала пределно ясно и заради него последното изречение ме кара да изтръпвам: тези двамата не се шегуват.

Ето ти линк към един уебсайт, агент Торн. Посети го и всичко ще ти стане ясно, ако се вгледаш достатъчно внимателно. Мисля, че ще оцениш иронията.

От Ада,
Джак-младши

В имейла има хиперлинк, който гласи: *Кликни тук*.
— Е? — пита Кали.
Кимам.

— Давай.

Тя кликва върху линка и веднага се отваря нов прозорец. Чакаме, докато се свързваме с уебсайта, и той започва да изпълва екрана. Фонът е бял. Появява се червено лого. *ЧЕРВЕНАТА РОЗА*, гласи то, а под него с малки букви пише: *ИСТИНСКА ЧЕРВЕНОКОСА АМАТЬОРКА*.

Страницата зарежда и останалата част от изображението и онова, което виждам, ме кара да премигам.

Алън се намръщва.

— Какво, по дяволите?... Какво е това...?

Снимката на екрана е на висока, красива червенокоса жена в началото на двадесетте си години, облечена единствено с червени прашки и нищо друго. Гледа право във фотоапарата, усмихва се съблазнително, така че виждаме доста добре лицето ѝ. Обръщам се към Кали. Тя е побеляла като платно. Кръвта е изтекла от лицето ѝ. Очите ѝ се изпълнени с непосилен страх.

— Кали... какво означава това?

Всички сме насочили погледи към нея. Защото младата жена, която се нарича Червената Роза, прилича толкова много на нея, че може да ѝ е сестра.

— Кали? — гласът на Алън е разтревожен, той отива при нея. Тя бута стола назад от бюрото си и се удря в стената зад себе си. Запушва с юмрук устата си. Очите ѝ са ококорени. Цялото ѝ тяло се тресе. Алън протяга ръка към нея.

Кали експлодира. Имам чувството, че гледам появата на невероятно силен ураган посред бял ден. Страхът се изпарява от погледа ѝ и е заместен от такава ярост, че потръпвам. Обръща се към Лио и му изръмжава така, че той се стряска и се дръпва назад. Думите ѝ са като тътен:

— *Намери ѝ шибания адрес веднага! Веднага веднага веднага веднага веднага!*

Лио се опулва насреща ѝ само за стотна от секундата и се заема със задачата. Сяда на най-близкия компютър. Кали се надвесва над бюрото си. Стиснала го е толкова силно, че пръстите на ръцете ѝ побеляват. Усеща се електричеството около нея. Имаме чувството, че всеки момент нещо ще експлодира.

Джеймс е достатъчно смел, за да я попита:

— Кали — започва той с тих глас, — коя е тя?

Приятелката ми го поглежда. Очите ѝ сипят светкавици.

— Дъщеря ми.

След което изпищява и преобръща бюрото си заедно с лаптопа и всичко върху него.

Всички се отдръпваме назад със зяпнали усти. Шокирани сме, но не от изблика ѝ на ярост, а от откровението.

— *Мъртъв, мъртъв, мъртъв е, мамка му!* — Обръща се към мен: — *Чуваш ли ме, Смоуки?* — Това не е въпрос, това е рев от агония.

В главата ми изниква онзи спомен, в който преди няколко месеца насочих оръжието си към нея и натиснах спусъка, но пълнителят беше празен. Да, чувам я.

— Намери адреса, Лио — казвам аз, без да отлепям очи от Кали.
— И то бързо.

26.

Намирам се в колата на Кали и се моля да оцелеем до адреса на „Вентура Каунти“, за който сме тръгнали. Тя кара по магистрала 101 като някаква луда, отвъд звуковата бариера. Мога само да се надявам останалите да са зад нас. Лио намери адреса на собственичката на домейна на Червената Роза и Кали излетя от офиса, преди някой от нас да успее да реагира. Само аз съумях да хукна след нея.

Гледам я. Ужас и страх се преплитат в нея.

— Говори с мен, Кали — казвам ѝ и се хващам за дръжката на вратата.

— Погледни в портмонето ми — изръмжава тя. — В дамската ми чанта е.

Намирам портмонето ѝ и го отварям. Разбирам какво иска да намеря в момента, в който го виждам. Малка снимка. Черно-бяла. Като онези, които правят в родилното. На нея е новородено със затворени очи, чиято глава все още прилича на конус заради борбата за излизане от родилния канал.

— Бях на петнадесет — обяснява Кали и прави остър завой. Чувам писъка на гумите. Гласът ѝ е измъчен. — Бях на петнадесет, глупава и наивна. Спах с Били Хамилтън, защото успя да ми свали полата и миришеше много добре. Не е ли смешно, сладкишче? — пита ме с кисел тон. — Това си спомням от Били. Миришеше добре. Като смес от слънце и дъжд.

Не отговарям. Няма нужда.

— Забременях от Били и направо си нямаш представа какъв невиджан за семейство Торн скандал последва. Както и в семейство Хамилтън. Баща ми почти се отказа от мен. Майка ми отиде на църква и остана там с дни. Абортът не беше опция — все пак бяхме добро католическо семейство, нали се сещаш? — Думите ѝ са хапещи, изпълнени със сарказъм и болка. — Бащите ни се събраха заедно и разрешиха проблема. Така се правеха нещата в изискания Кънектикът. Били имаше бъдеще, вероятно и аз щях да имам такова — макар че вече бях опетнена. — Забелязвам как е стиснала още по-силно волана.

— Решиха да довърша обучението си през годината у дома, да родя бебето тихомълком и след това да го дам за осиновяване. Домашното обучение щеше да бъде обяснено с лъжлива история — че се лекувам от няколко тежки алергии, които изискват няколко месеца изолация. Това решиха и точно това се случи. Всичко си дойде на мястото. Родих я през лятото и бях готова да се върна на училище за следващата учебна година, все едно нищо не се беше случило. Горедолу така и стана. Сякаш нищо не се беше случвало. — Още един рязък завой и поредното изпищяване на гумите. — Не ми позволявах да излизам, а на Били му бяха казали да си затваря плювалника, ако не иска да бъде пречукан. — Свива рамене. — Не беше лошо момче. Наистина си държа устата затворена и никога не се отнесе зле с мен след това. Просто всичко... отлетя. — Кали кима към снимката в ръката ми. — Макар да бях глупава и наивна, знаех, че не е правилно да се преструвам, че всичко е просто един сън. Една от сестрите направи снимката за мен. Наложих си да я гледам поне веднъж месечно. Също така взех някои решения. — Гласът ѝ е тих, честен. Мога да си я представя как стои сама в стаята си и прави мълчаливите си обещания. — Никога вече да не бъда глупава и наивна. Да не бъда католичка. Също така това беше последният път, в който някой друг щеше да взима жизненоважни решения от мое име.

— Господи, Кали. — Нямам представа какво друго да кажа.

Тя поклаща глава.

— Не съм се опитвала да я намеря, Смоуки. Не смятах, че ще е правилно. Имам предвид, че знаех, че е осиновена. Поне дотолкова бях наясно. Но не си позволявах да си пъхам носа повече, реших, че трябва да ѝ позволя да живее свой собствен живот. — Засмива се болезнено, звукът прилича на нож, който реже метал. — Предполагам, че онова, което казват, е истина, сладкишче — че никога не спираш да бъдеш родител дори да си дадеш детето. Има порносайт и вероятно е мъртва, защото съм нейна майка. Животът не е ли гаден?

Ръцете на Кали треперят върху волана. Отново поглеждам снимката. Точно нея гледаше онзи ден, когато излязох от тоалетната. Не мога да позная нахаканата си и устата приятелка, която никога не си мери думите и винаги е изпълнена с увереност. Колко ли пъти в годината вадеше тази малка снимка, поглеждаше я и изпитваше тъгата, която в момента виждам изписана на лицето ѝ?

Поглеждам през прозореца. Хълмовете се вият покрай нас, както и знаците за изход от магистралата. Слънцето хвърля златистите си лъчи, а небето е безоблачно и перфектно. Точно за подобна ясна красота се сещат хората, когато чуят Калифорния.

Заеби перфектните небеса и слънчеви лъчи. Част от мен иска да пици. Защото реалността продължава да забива шибаните си пирони, човече: Мат, Алекса, Ани, Елейна... а сега и Кали. Вместо това се опитвам да облека в думи онова, което си мисля в момента.

— Чуй ме, Кали. Може би не е мъртва. Може би просто се ебават с теб.

Приятелката ми не отговаря. Поглежда ме за миг. Очите ѝ са изпълнени с отчаяние. Настъпва педала на газта.

* * *

Пристигаме в Морпарк^[1] около тридесет минути след като сме тръгнали от службата, благодарение на състезателното шофиране на Кали. Той е малък, но разрастващ се град до Сими Вали и Таузънд Оукс, в който преобладава средната и малко над средната класа. В момента сме в предградията. Спираме пред къщата. Тя е двуетажна и е боядисана в бяло със син оттенък. Наоколо е тихо и спокойно. Един съсед от другата страна на улицата си коси градината. Цялата тази банална картина е някак си сюрреалистична.

Кали направо скача от колата и изважда пистолета си. Превърнала се е в червенокоса машина на смъртта, задвижвана от страха.

— Мамка му — измърморвам и излизам, за да я последвам. Всичко това ми се струва някак си грешно.

Оглеждам улицата зад нас, надявам се да видя Алън или Джеймс да приближават, но тишината е поела командването наоколо. Следвам Кали до вратата. Съседът, който косеше тревата, изключва косачката и се оттегля с ококорени очи.

Кали чука безцеремонно на предната врата.

— ФБР! — провиква се тя. — Отворете!

Следва тишина. След което чуваме стъпки отвътре. Поглеждам Кали. Очите ѝ са ококорени, а ноздрите ѝ пръхтят. Ръцете ѝ стискат

пистолета още по-силно.

Чува се глас. Женски.

— Кой е?

— ФБР, госпожо — отговаря Кали, пръстът ѝ е готов да натиска спусъка. — Моля ви, отворете вратата.

Представям си колебанието от другата страна, мога да го почувствам. Ключалката се завърта, вратата се отваря и...

Пред нас се изправя дъщерята на Кали — жива и с ококорени очи. Ужасява се, като вижда оръжията ни.

В ръцете си държи бебе.

---

[1] Морпарк — град в окръг Вентура, Калифорния. — Б.пр. ↑

27.

Жената ни покани вътре. Кали стои в дневната, хванала се е за главата. Аз съм в кухнята и говоря по мобилния с Алън.

— Тук няма нищо — съобщавам му аз. — Само се е ебавал с Кали.

— Двамата с Джеймс сме на десетина минути от вас. Все още ли искаш да дойдем?

Поглеждам Кали и дъщеря ѝ в дневната. Положението там е напрегнато, изпълнено със страх и изтощение след прилива на адреналин.

— Неее... Май колкото по-малко сме тук — по-добре. Връщайте се в службата. После ще ти се обадя.

— Разбрано.

Алън затваря. Поемам си дълбоко въздух и се престрашавам да вляза в емоционалния циклон. Дъщерята на Кали, чието име е Мерилин Гейл, е изнервена и ходи напред-назад, спира се от време на време, потупва бебето по гърба и отново тръгва. Май го тупа за свое успокоение, а не за негово.

Господи, как прилича на Кали. Нещо, което младата жена все още не е забелязала. Малко по-ниска е от нея, малко по-пълничка и с малко по-нежни черти. Но червената ѝ коса е точно копие. Лицето и тялото ѝ са направени по същия красив шаблон като на майка ѝ. Очите ѝ са различни. Предполагам, че тях ги е наследила от Били Хамилтън. Нещо друго ми напомня изключително много за Кали, а именно гневът на Мерилин в този момент. Тя е вбесена, изключително вбесена — реакция, породена от внезапния страх.

— Искате ли да ми кажете какво точно се случва? — пици тя. — Защо на вратата ми се появяват агенти на ФБР с извадени пистолети?

Кали не отговаря. Все още се държи за главата. Изглежда изтощена.

Ще трябва аз да се заема с приказките засега.

— Желаете ли да седнете, госпожо Гейл? Ще ви обясня всичко, но мисля, че първо трябва да се успокоим.

Жената спира да крачи из стаята и ме поглежда гневно. Това е достатъчно, за да ми докаже, че гените играят важна роля в личността на един човек. Стоманеният нрав на Кали струи от тези очи.

— Ще седна, но не ми казвайте да се успокоя.

Дарявам я с вяла усмивка. Тя сяда. Кали все още не е махнала ръце от главата си.

— Аз съм специален агент Смоуки Барет, госпожо Гейл, и...

— Не съм госпожа — прекъсва ме тя, — госпожица съм. — Прави кратка пауза. — Барет? Вие сте агентката, нападната от онзи мъж преди шест месеца? Онази, която изгуби семейството си?

Вътрешно потръпвам, но кимам.

— Да, госпожице.

Като че ли това кара страха ѝ да се оттегли. Виждам, че все още не е доволна, но гневът ѝ е примесен със съчувствие. Циклонът отслабва. Забелязват се само бегли проблясъци от светкавици.

— Съжалявам — казва Мерилин. Явно едва сега забелязва белезите ми. Гледа ги внимателно и ненатрапчиво и не е отвратена от тях. Поглежда ме право в очите и виждам нещо, което ме изненадва. Не е съжаление. А уважение.

— Благодаря ви — отвърщам аз. Поемам си дълбоко въздух. — Начело съм на лосанджелиското подразделение на ФБР, което се занимава с тежки престъпления. Серийни убийства. Преследваме мъж, който вече уби една жена, поне за толкова знаем. Той изпрати имейл до агент Торн, в който заявява, че сте мишена.

Мерилин пребледнява и притиска бебето по-силно до гърдите си.

— Какво? Аз? Защо?

Кали вдига поглед. Едва мога да я позная. Има измъчен, състарен вид.

— Преследва жени, които имат лични порносайтове в интернет. Изпрати ни линк до вашия.

Изплашената физиономия на Мерилин е заменена от изненадана. Не, не е само изненада. Пълен шок.

— А? Но... аз нямам уебсайт. Да не говорим за порносайт, опазил ме бог! Уча в колеж... е, сега съм в майчинство. Това е вторият дом на родителите ми. Те ми позволиха да остана тук.

Тишина. Кали я поглежда и се опитва да разбере дали объркването ѝ е искрено. Осъзнава също като мен, че подобни емоции

не могат да се фалшифицират. Мерилин казва истината.

Кали затваря очи. На лицето ѝ се изписва облекчение, примесено с щипка тъга. Разбирам я. Облекчена е, че дъщеря ѝ не прави порно, но също така има само една причина да привлече вниманието на Джак-младши. Сигурна съм, че краката ѝ омекват от облекчението и изпитва болезнена вина, любимото ми чувство.

— Сигурни ли сте, че този... мъж е говорел за мен?

— Сигурни сме — отвърща тихо Кали.

— Но аз нямам порносайт.

— Има си други причини. — Приятелката ми поглежда дъщеря си. — Осиновена ли сте, госпожице Гейл?

Мерилин се намръщва.

— Да. Защо ме...

Гласът ѝ като че ли се изгубва, когато поглежда внимателно Кали и наистина я вижда за първи път. Очите ѝ се разширяват, а устата ѝ зейва отворена. Забелязвам как оглежда лицето ѝ и прави сравненията в главата си. В един момент осъзнава каква е истината.

— Вие... Вие сте...

Кали се усмихва, горчива усмивка.

— Да.

Мерилин стои на мястото си неподвижно, прилича на човек, ударен от гръм. Емоциите прелитат една след друга върху лицето ѝ. Шок, учудване, тъга, гняв... но никоя от тях като че ли не е подходящата за момента.

— Аз... не знам какво да... — Рязко става от мястото си и притиска бебето до себе си. — Отивам да го сложа в кошарата му. Веднага се връщам. — Обръща се и хуква по стълбите към втория етаж на къщата.

Кали се отпуска на мястото си и затваря очи. Изглежда като човек, който може да поспи безброй години.

— Мина добре, сладкишче.

Обръщам се към нея. Лицето ѝ е изморено и уплашено. Изтощено. Какво да ѝ кажа?

— Тя е жива, Кали.

Тази проста истина като че ли е най-правилното нещо, което мога да ѝ предложа. Тя върши работа също както и онова, което тя ми каза в болницата. Кали отваря очи и ме поглежда.

— Ама ти си била голяма оптимистка — отвръща ми с усмивка. Усещам нервността в гласа ѝ, но съм окуражена.

Чуваме стъпки по стълбите. Мерилин идва в дневната. Явно се е възползвала от прекараното време горе, за да се вземе в ръце. Изглежда някак си по-внимателна, по-предпазлива. Може би дори малко заинтригувана.

Възхищавам се на скоростта, с която се е опомнила, но бързо си спомням коя е майка ѝ.

— Да ви донеса ли нещо? Кафе, вода?

— Кафе — отвръщам аз.

— За мен вода — отвръща Кали. — Не се нуждая от повече стимуланти в момента.

Това кара Мерилин да се усмихне едва.

— Веднага идват.

Отива в кухнята и след малко се връща с поднос. Подава ми кафето и ми посочва захарницата и сметаната. Сервира водата на Кали и взема чаша кафе за себе си. Сяда върху краката си и държи напитката си в две ръце.

След като първоначалният шок си е отишъл, е ясно, че е интелигентна жена. Вижда се в очите ѝ. И в силата ѝ. Не е същата като тази на Кали, не е толкова твърда. Нещо средно между Елейна и Кали. Мама и стомана.

— Значи ти си моята майка — казва тя, минавайки веднага на въпроса. На кого ли прилича?

— Не.

Мерилин се намръщва.

— Но... мисля, че каза...

Кали вдига ръка.

— Майка ти е онази жена, която те е отгледала. Аз съм тази, която те даде.

Болката, която чувам в гласа ѝ, ме измъчва. Самопрезира се. Лицето на Мерилин се отпуска.

— Добре. Значи ти си моята биологична майка.

— Не оспорвам, Ваша чест.

— На колко години си?

— Тридесет и осем.

Мерилин кима и пресмята наум.

— Била си на петнадесет, когато си ме родила. — Отпива от кафето си. — Доста млада.

Кали не отвръща нищо. Мерилин я поглежда. Не виждам гняв в погледа ѝ, само любопитство. Ще ми се Кали да го е забелязала.

— Разкажи ми всичко.

Кали изглежда замислена. Отпива от водата си. Поглежда отново Мерилин. Опитвам се да бъде неподвижна и незабележима. Странно, мисля си. Появихме се тук с извадени оръжия и с история за сериен убиец. Но младата жена не иска да научи повече за това, а за майка си. Чудя се дали това ни определя като добри, или абсурдни същества.

Кали започва да говори, в началото малко бавно, след което набира скорост, разказва историята на очарователния Били Хамилтън и на арогантното семейство Торн. Мерилин слуша внимателно и отпива от кафето си. Когато майка ѝ приключва, остава мълчалива доста дълго време.

Подсвирква.

— Уха. Много гадно.

Ухилвам се. Определено прилича на Кали. Винаги знае какво да изцепи.

Кали е мълчалива — като човек, който чака съдията да произнесе присъдата.

Мерилин маха пренебрежително с ръка.

— Не е била твоя вината. — Свива рамене. — Имам предвид, че случилото се е много гадно. Но все пак си била на петнадесет. Не те виня. — Това звучи като прибързано изказване. Кали навежда поглед към масата за кафе.

Мерилин забелязва това.

— Не, наистина. Не те виня. Виж, осиновена съм от чудесни хора. Те ме обичат и аз ги обичам. Имам хубав живот. Предполагам, че всичко това трябва да е много специално и важно, но — не ме разбирай погрешно — не съм прекарала двадесет и три години, вайкайки се, че съм предадена и изоставена, не съм те мразила. — Свива рамене. — Не знам. Животът не е съставен само от хубави неща. Така като гледам, е бил по-труден за теб, отколкото за мен. — Млъква за момент. Когато заговаря отново, гласът ѝ е колеблив: — От време на време си те представях. Трябва да призная, че действителността е по-добра от представите ми. Облекчена съм, честно.

— Какво искаш да кажеш? — пита Кали.

Мерилин се ухилва.

— Можеше да си курва наркоманка. Можеше да си ме дала за осиновяване, защото си ме мразела. Можеше да си мъртва. Повярвай ми, много по-лесно ми е да приема това обяснение от онези, които ми минаваха през ума.

Тези думи имат почти магически ефект върху Кали. Виждам как цветът се завръща отново на лицето ѝ и животът в очите ѝ. Изправя се на мястото си.

— Благодаря ти за това. — Млъква за миг. Очите ѝ отново се забиват надолу в скута ѝ. — Съжалявам. — Господи, звучи окаяно. Така ми се иска да я прегърна.

Очите на Мерилин просветват. Гласът ѝ е изпълнен с укор.

— Престани да се обвиняваш. Все пак има смисъл, нали?

Кали се намръщва.

— Какво имаш предвид?

— Е, погледни ме. Забеляза ли бебето? И титлата госпожица, а не госпожа Гейл?

Кали повдига вежди.

— Имаш предвид, че...

Мерилин кима.

— Аха. Аз си имам свой собствен Били Хамилтън. — Поредното свиване на рамене. — Но няма проблем. Него го няма, но имам Стивън. Смятам, че сделката е повече от честна. Родителите ми ме подкрепят и ще ми помогнат да завърша колеж. — Усмива се. — Харесвам си живота. Добър е. — Навежда се напред, за да се увери, че Кали я гледа в очите. — Трябва да разбереш, че това, което си направила, не ме е провалило като човек, чу ли?

Кали въздиша. Чука с пръсти по масата. Оглежда стаята, отпива от водата си. Обмисля казаното.

— Добре, по дяволите. — Усмива се. — Странно е да те оневинят толкова лесно. — Подвоумява се и бърка в дамската си чанта. — Искаш ли да видиш нещо? — обръща се към Мерилин. Изважда бебешката снимка и ѝ я подава.

Дъщеря ѝ я поглежда.

— Това аз ли съм?

— В деня, в който се роди.

— Уха, била съм грозно бебе. — Вдига поглед от снимката и поглежда Кали. — Оттогава я носиш в себе си?

— Винаги.

Мерилин ѝ връща снимката. Очите ѝ са нежни. Онова, което казва, е изцяло характерно за Кали.

— Божке, направо сме като някакво семейно риалити, а?

Настъпва шокираща тишина, след която избухваме в смях.

Всичко ще бъде наред.

28.

Качваме се на втория етаж и сядаме пред компютъра на Мерилин. Отваряме уебсайта на Червената Роза.

— Ще ми се да бях аз — казва младата жена. — Но не съм, повярвайте ми. — Усмива се на Кали. — Циците ми не са толкова големи. И имам стрии на корема.

— Просто копи и пейст — казва Кали. — Лицето ти е сложено върху тялото на Госпожица Върховна. — Прокарва ръка през косата си. — Направил го е, за да ме ядоса. Дори е регистрирал домейн на твое име. Така разбрахме адреса ти — той ме доведе тук.

Мерилин се извързва от компютъра.

— В опасност ли съм? Двамата със Стивън в опасност ли сме?

Кали не отговаря веднага. Претегля думите си.

— Възможно е. Не съм сигурна. Не се вписваш в профила му, но...

— Серийните убийци са непредвидими.

— Да.

Мерилин кима замислена. Изненадана съм, че не е поизплашена.

— Това е достатъчно, за да ме накара да преосмисля специалността си.

Кали се намръщва.

— Каква е тя?

— Криминология.

Приятелката ми се опулва насреща ѝ с отворена уста. Както и аз.

— Шегуваш се.

— Не. Странно, а? — Дарява ни с крива усмивка. — Съвпадение? — пита с тих глас. — Не мисля!

На лицето на Кали се появява лека усмивка.

— Странни дни, наистина.

— Най-странните, мамо — остроумничи Мерилин, усетила препратката към песента на Джон Ленън^[1]. Двете се засмиват.

— Нямам намерение да рискувам — казва Кали, отново е станала сериозна. — Ще назнача полицейска охрана, докато всичко това приключи.

Мерилин кима, съгласна е. Тя също е майка и не би отказала подобно предложение.

— Смяташ ли, че някога ще свърши?

Кали я дарява с крива усмивка. Тя е изпълнена с цял набор обещания, насочени към Джак-младши.

— Добри сме, Мерилин. — Кали ме посочва. — Тя е най-добрата. От всички.

Младата жена ме оглежда. Отделя голямо внимание на белезите ми.

— Така ли е, агент Барет?

— Ще го пипнем — отговарям аз. Решавам да спра дотук. Изглеждам уверена, затова не споделям собствените си съмнения. — Винаги така правим. Тези момчета все се издънват някъде. Този ще направи същото и тогава ще го пипнем.

Мерилин оглежда двете ни. Явно приема отговора.

— Сега какво следва? — пита тя.

— Сега — отговарям аз — агент Торн ще се обади на местната полиция и ще назначи двадесет и четири часова охрана на дома ти. Аз от своя страна ще се обадя на екипа ни и ще ги запозная със ситуацията. Вероятно са доста притеснени.

Правим обажданията си. Алън звучи искрено облекчен. Кали не среща никакви затруднения с местните.

— Тръгват насам — съобщава тя.

Не искам да го казвам, но се налага:

— Ние също трябва да тръгваме, когато пристигнат. Трябва да се връщаме.

Кали се колебае, но кима.

— Знам. — Обръща се към дъщеря си и захапва долната си устна. — Мерилин... мога ли да... — Засмива се и поклаща глава. — Всичко това е толкова сюрреалистично и странно, сладкишче, но... може ли отново да се видим?

На лицето на дъщеря ѝ светкавично се появява усмивка.

— Разбира се. При едно условие.

— Какво е то? — пита Кали.

— Да ми кажеш как се казваш. Не мога вечно да те наричам „агент Торн“.

* * *

Стоим в колата. Кали още не е запалила двигателя. Взира се в къщата на дъщеря си. Не мога да разшифровам изражението ѝ или да разгадая мислите ѝ.

Затова ѝ задавам най-логичния въпрос.

— Как си?

Продължава да се взира, но накрая ме поглежда. Изморена и замислена е.

— Ами... добре съм, сладкишче. Не го казвам само за да ме оставиш на мира. Мина по-добре и от най-смелите ми очаквания. Или надежди. Но нещо ме гложди.

— Какво?

— Какво са си мислели, че ще изгубя. Казаха, че и аз ще изгубя нещо като теб. Но това не се случи, даже напротив. Мислиш ли, че са очаквали подобна развързка?

Обмислям добре въпроса.

— Не. Не мисля. Смятам, че са били убедени, че тя няма да те приеме. Смятам също така, че са вярвали, че това ще те извади от равновесие и ще те направи неспособна да си играеш играта.

Кали свива устни.

— Не съм сигурна за това. Съгласна съм с първото ти предположение, но не мисля, че са се надявали да стана безполезна в резултат на него. В интерес на истината, мисля, че са се надявали точно на обратното. Такова е моето предчувствие, сладкишче. Те не желаят да ги хванем, но искат да ги преследваме. Искат също така да сме в най-добра форма. — Поглежда ме свирепо. — Знаеш ли какво? Сработи. Няма да се откажа, докато не ги пипнем. Това беше целта им, разбираш ли? Искаха да ми покажат, че тя никога няма да бъде в безопасност, докато не ги заловим.

Няма как да не се съглася с Кали. Тя си знае работата и получава същите малки богоявления като мен. Точно това ни прави толкова добри. Изричам единственото нещо, което има смисъл в този момент:

— Тогава хайде да ги пипнем.

---

[1] „Странни дни наистина — най-странните, мамо“ е началото на песента на Джон Ленън „Никой не ми каза“ (*Nobody Told Me*), 1984 г. — Б.пр. ↑

29.

Отнема ни цяла вечност да се върнем обратно. Когато тръгнахме, беше ранен следобед, а в Южна Калифорния задръстванията започват отрано. Пристигаме в офиса и всички стават прави. Очакват да разберат какво се е случило.

— Не ме питайте, сладкишчета — казва Кали и вдига ръка. — Не ми се говори точно сега. — Мобилният ѝ звъни и тя се обръща, за да приеме разговора.

Завесата ѝ отново е дръпната. Облекчена съм, а така като гледам, и другите. Кали ще се оправи. Всички ще сме тук, за да ѝ помогнем, но да я гледаме толкова уязвима, е направо обезпокоително. Чудя се дали това не е една от причините да се затвори в себе си отново. Не толкова заради самата нея, колкото заради нас.

Алън нарушава тишината.

— Ще прегледам отново папката на Ани — казва той. — Нещо ме тревожи, макар все още да не съм сигурен какво.

Кимам, но съм разсеяна. Или просто съм изморена. Поглеждам си часовника и съм шокирана да разбера, че краят на деня приближава.

Не че работното ни време не е просто теоретично определено. Залозите са прекалено високи, за да спираме точно сега. Винаги съм си мислела, че усещането да си на бойното поле, е същото. Когато куршумите полетят, трябва да им отвърнеш, независимо по кое време се случва това. Ако имаш възможност да набереш преднина пред врага, определено се възползваш от нея, без значение дали е четири сутринта, или следобед. Другото общо е, че се възползваш от всяка възможност за почивка или спокойствие, защото не знаеш кога отново ще ти се отвори такава.

Сега ми се струва, че моментът е точно такъв, и правя онова, което всеки добър генерал би сторил.

— Искам всички да се приберете по домовете си — нареждам аз. — Нещата утре може да полудеят. Направо да откачат. Починете си.

Джеймс идва при мен.

— Утре няма да дойда преди обяд — казва тихичко той. — Утре е онзи ден за мен.

Нужно ми е известно време, за да се сетя какво има предвид.

— О! — Намръщвам се. — Съжалявам, Джеймс. Забравих. Прати много поздрави на майка си.

Той се обръща и си тръгва, без да каже и дума.

— Аз също забравих, сладкишче — измърморва Кали. — Вероятно защото това донякъде прави Деймиън човек.

— Какво сте забравили? — пита Лио.

— Утре е годишнината от смъртта на сестра му — обяснявам аз. — Тя беше убита. Всяка година ходят на гроба ѝ.

— О-о! — Хлапето се намръщва. — Мамка му!

Думите му са толкова пламенни, че се стряскам.

Лио маха с ръка.

— Съжалявам. Просто... се разчувствах.

— Добре дошъл в клуба, сладкишче. — Гласът на Кали не е груб.

— Да. Вярно. — Поема си дълбоко въздух и го изпуска. Прокарва ръка през косата си. — Ще се видим утре.

Маха вяло за довиждане и тръгва. Кали го гледа замислена.

— Първият случай винаги е труден. А този е особено гаден.

— Да. Ще се оправи.

— И аз така мисля, сладкишче. Не бях сигурна в началото, но Лио е точен. — Обръща се към мен. — Какво смяташ да правиш тази вечер?

— Ще вечеря у нас, това ще прави — избоботва Алън и ме поглежда. — Елейна настоява.

— Не знам...

— Трябва да отидеш, Смоуки. Ще ти се отрази добре — уверява ме приятелката ми и ме дарява с многозначителен поглед. — Също така ще се отрази добре на Бони. — Отива до бюрото и си взема дамската чанта. — Освен това и аз смятам да направя същото.

— Да дойдеш на вечеря в Алън?

— Не, глупаче. Преди малко ми звънна дъщеря ми. — Млъква за миг. — Звучи странно, нали? Както и да е... Ще вечерям заедно с нея и с... — потръпва при мисълта — внука ми.

— Това е чудесно, Кали! — ухилвам ѝ се насреща. — Или може би трябва да кажа „бабче“?

— Не и ако искаш да ми останеш приятелка, сладкишче — отвръща тя, насочва се към вратата на офиса, но се спира и се обръща към мен. — Отиди да вечеряш в Алън. Прави нормални неща с други хора.

— Е, какво ще кажеш? — пита Алън. — Ще дойдеш ли, или ще ми навлечеш неприятности с Елейна?

— О, за Бога. Добре.

Алън се ухилва насреща.

— Супер. Ще се видим у нас.

Двамата с Кали си тръгват и аз оставам сама в службата. Смятам да последвам съвета на приятелката си. Онова, което ме убеди, беше коментарът за Бони. Наистина ще е добре за нея. Определено ще е по-добре, отколкото да се прибере направо в моя — как го нарече той — *призрачен кораб, който наричаш дом*.

Искам да постоя тук за момент. Нещата се движат с такава ненормална скорост, че физически, психически и духовно се енергизирам и изтощавам едновременно. Припомням си последните няколко дни. От желанието да се самоубия, съм стигнала до желанието да живея. Загубих най-добрата си приятелка. Отново се запознах с един по-стар мой приятел — пистолета ми. Спечелих няма дъщеря, която може никога да не се оправи. Спомних си, че убих собствената си дъщеря. Разбрах, че Кали не само има дъщеря, но и внук. Открих, че жената, която обичам като сестра, Елейна, има рак. Запознах се много по-добре с порнографията, отколкото съм искала.

Да, куршумите наистина започнаха да летят.

Точно сега обаче не чувам стрелба и на власт е тишината. Като добър войник смятам, че е време да се възползвам от нея. Ставам и също си тръгвам от офиса, заключвам вратата след себе си и се насочвам към асансьора.

Напът за долу осъзнавам, че моята тишина е различна от тази на обикновените хора. За мен е възможност да си почина, наистина да го сторя. Също така е тишина, изпълнена с напрежение и очакване. Защото човек никога не знае кога отново ще полетят куршумите.

Дали Джак-младши и компания не правят същото сега? Дали не почиват преди следващото си убийство?

* * *

Алън отваря вратата и аз настръхвам. Изглежда разстроен, разгневен, човек, който се бори със сълзите и с желанието си да убие някого.

— Този *кучи син* — изсъсква той.

— Какво?!? — питам аз обезпокоена и влизам вътре. — Елейна добре ли е? Бони?

— Никой не е наранен, но този шибаняк... — Алън просто стои и стиска гневно юмруци. Ако не ми беше приятел, щях да се ужася. Отива до масата, вдига някакъв голям плик и ми го подава.

Поглеждам го. Адресиран е до *Елейна Уошингтън: Да почива в мир*. Вътрешностите ми се вледеняват.

— Отвори го — ръмжи Алън.

Изпълнявам нареждането. Вътре има напечатано писмо и прикачени към него листове. Когато ги поглеждам, разбирам всичко.

— Мамка му, Алън...

— Шибаната ѝ медицинска история — обяснява той и започва да крачи напред-назад. — Всичко за тумора, за бележките на доктора. — Грабва плика от ръцете ми и разлиства страниците. — Виж тази част, която е отбелязал, за да може да я види тя! Взимам листовете отново и зачитам ограденото.

Г-жа Уошингтън е във втора фаза, на границата на трета. Изгледите са добри, но трябва да обясня на пациентката, че е напълно възможно да влезе в трета фаза, макар да не ми се струва вероятно.

— Прочети му шибаното писмо!

Поглеждам го и прочитам добре познатия му поздрав.

Здравей, госпожо Уошингтън!

Не бих се нарекъл приятел на съпруга ти. По-скоро съм... бизнес познат. Помислих си, че би желала да

разбереш истината за настоящото си състояние.

Знаеш ли какъв е процентът на оцелелите от трета фаза, скъпа? Цитирам: „Фаза III: Метастази в лимфните възли около дебелото черво, 35–60 процента шанс за продължителност на живота от пет години“.

Господи! Ако обичах хазарта, определено нямаше да заложа на теб!

Пожелавам ти късмет... ще те държа под око!

От Ада,
Джак-младши

— Това истина ли е, Алън?

— Не и по начина, по който го е написал — изръмжава той. — Обадох се на доктора. Отговори ми, че ако *наистина* смятал, че има опасност, щял да ни каже. Не криел нищо. Мамка му, водил си бележки, за да знае какво да ни каже при следващото ни посещение.

— Но Елейна е видяла всичко това написано, без да има възможност да получи обяснение за съществуването му.

Тъгата в очите му е достатъчен отговор.

Извърщам се от него и се хващам за челото. Заслепена съм от силна ярост. От всички хора, които може да нарани, Елейна е тази, която най-малко го заслужава. Спомням си как самото ѝ присъствие проби бариерите на Бони. Спомням си посещението ѝ в болницата. Искам да убия Джак-младши.

Той продължава да се домогва до животите ни, до личното ни пространство. Беше монтирал подслушвателни устройства в офиса на доктор Хилстед заради мен. Какво е сторил сега? Нахълтал е в болницата, за да открадне медицинския картон на Елейна?

Какво ли друго знае?

Обръщам се към Алън.

— Как е тя?

Той сядва в един от фотьойлите. Изглежда изгубен.

— Първоначално се изплаши. След това започна да плаче.

— Къде е сега?

— Горے в спалнята, заедно с Бони. — Алън ме поглежда с изморени очи. — Бони не иска да се отдели от нея. — Хваща се за

главата. — По дяволите, Смоуки... защо нея?

Въздишам, отивам при него и слагам ръка на рамото му.

— Защото са знаели, че ще те наранят силно по този начин,
Алън.

Той вдига рязко глава и виждам, че очите му пламтят.

— Искам да пипна тези копелета.

— Знам. — Боже, мен питаш ли ме. — Слушай, Алън. Знам, че вероятно няма да е от полза... но не мисля, че Елейна е в опасност от Джак-младши и компания, поне сега не е. Не смятам, че това е целта.

— Защо?

Клатя глава и си мисля за онова, което каза Кали по-рано днес.

— Това е част от играта им. Те *искат* ние да ги преследваме. И искат да сме в най-добрата си форма. Искат да го направят лично.

Лицето му помръква.

— Засега планът им сработва.

Кимам.

— Говори ми.

Алън се отпуска на креслото си и въздиша. Усеждам тъгата в него.
Поглежда ме с молещи очи.

— Ще отидеш ли горе при нея?

Докосвам го по рамото.

— Разбира се.

Страхувам се, но отивам.

* * *

Чукам на вратата на спалнята, отварям я и надниквам вътре. Елейна лежи на една страна с гръб към мен. Бони е до нея и я гали по косата. Детето ме поглежда, като влизам, и това ме кара да застина на място. Очите ѝ са бесни. Гледаме се една друга известно време и аз кимам разбиращо. Те са наранили нейната Елейна. Затова е бясна.

Отивам до леглото и сядам на ръба му. Споменът за болницата отново изниква в главата ми. Очите на Елейна са отворени и се взират в нищото. Лицето ѝ е подпухнало от сълзите.

— Здравей — казвам ѝ аз.

Тя ме поглежда. И отново се връща към нищото. Бони продължава да я гали по косата.

— Знаеш ли кое ме разстройва най-много, Смоуки? — нарушава тишината Елейна.

— Не. Кажи ми.

— Че двамата с Алън нямаме деца. Опитвахме ли, опитвахме, но просто не се получи. Вече съм прекалено стара, а и трябва да се справям с рака. — Затваря очи и отново ги отваря. — Този мъж се прокрадва в живота ни. Смее ни се. Смее се на мен. Кара ме да се страхувам.

— Точно това се опитва да направи.

— Да. И му се получава. — Мълчание. — Бих била добра майка, не мислиш ли, Смоуки?

Лицето ми се изкривява. Ужасена съм от дълбочината на болката на Елейна. Бони отговоря на въпроса ѝ. Потупва я по рамото и тя се обръща, за да я погледне. Детето първо се уверява, че го гледа, и ѝ кима.

Да, казва ѝ то. Би била чудесна майка.

Елейна омеква. Докосва лицето на Бони.

— Благодаря ти, миличка. — Тишина. Поглежда ме. — Защо прави това, Смоуки?

Защо го прави, защо продължава да го прави и защо се случва всичко това? Защо дъщеря ми, синът ми, съпругът ми, съпругата ми? Това са вечните въпроси на жертвите.

— Краткият отговор е, че му харесва да те наранява, Елейна. Проста мотивация. От друга страна, знае, че ще накара Алън да се страхува. Така се чувства силен. А това много му харесва.

Разбира се, наясно съм, че няма добър отговор на тези вечни въпроси. Защо аз? Аз съм добра майка/баща/брат/дъщеря/син. Държа си главата наведена, давам всичко от себе си. Да, лъжа по мъничко, но казвам истината по-често от лъжата и обичам хората в живота си. Опитвам се да постъпвам повече правилно, отколкото грешно, и съм щастлив, когато по-често виждам усмивки, а не болка. Не съм герой и няма да ме впишат в някой учебник по история. Но съм тук и само това има значение. Така че защо аз?

Не мога да им кажа какво мисля наистина. Защо? Защото дишаш и ходиш, а и защото злото съществува. Защото космическите зарове са

били хвърлени и ти си станал излишен. Господ или е забравил за теб в този ден, или това е част от Големия му план, сам си избери кое ти харесва повече. Истината е, че лоши неща се случват всеки ден и днес просто е дошъл твоят ред.

Някои хора биха нарекли възгледите ми мрачни или цинични, но те ми помагат да запазя здравия си разум. Иначе започваш да вярваш, че лошите ръководят парада. Предпочитам да си мисля: *Не. Няма парад. Просто злото преследва доброто, а днес доброто има лош ден.* Напълно е възможно обаче утре местата да бъдат разменени. Това се нарича надежда.

За съжаление, нищо от възгледите ми не е от полза, когато ме попитат „защо“, затова им казвам някаква дребна истина като тази, която току-що предложих на Елейна. Понякога помага за болката, понякога не. Обикновено не помага, защото, ако си задал въпроса, не ти пука особено за отговора.

Елейна обмисля положението. Когато ме поглежда, виждам непозната емоция на лицето ѝ. Гняв.

— Хвани този човек, Смоуки. Чуваш ли?

Преглъщам.

— Да.

— Добре. Знам, че ще го сториш. — Изправя се. — Ще ми направиш ли една услуга?

— Каквото кажеш. — Сериозна съм. Ако ме помоли да ѝ сваля някоя звезда от небето, ще дам всичко от себе си.

— Кажи на Алън да се качи, когато слезеш долу. Познавам го. Обвинява себе си. Кажи му да си избие тази мисъл от главата. Нуждая се от него.

Елейна е потресена, но силата ѝ отново се е завърнала. Осъзнавам нещо, което знам от доста дълго време: обичам тази жена.

— Ще го сторя. — Обръщам се към Бони. — Да вървим, миличка.

Тя поклаща глава. Не. Тупа Елейна по рамото, след което я прегръща силно, собственически. Намръщвам се.

— Скъпа, мисля, че трябва да оставим Елейна и Алън сами тази вечер.

Детето отново поклаща глава, този път много по-енергично. Няма начин.

— За мен няма проблем да остане, ако нямаш нищо против. Бони е прекрасна.

Поглеждам Елейна.

— Сигурна ли си?

Тя разрошва косата на детето.

— Абсолютно.

— Е... добре тогава. — Освен това ще е необходимо чудо, за да я откъсна от Елейна в този момент. — В такъв случай аз ще си тръгвам. Бони, ще дойда да те видя на сутринта, скъпа.

Тя кима. Насочвам се към вратата, но се обръщам, когато чувам мънички стъпки зад себе си. Станала е от леглото и върви след мен. Хваща ме за ръката и ме дърпа да приклекна. Виждам, че е притеснена.

— Какво има, скъпа?

Тупа себе си, а след това тупа и мен. Прави го отново, но по-настоятелно този път. Притеснението е все по-ясно изписано на лицето ѝ. Схващам какво има предвид. Изчервявам се, а очите ми се пълнят със сълзи. Аз съм с *теб*, казва ми Бони. Оставам тук само за да помогна на Елейна. Но съм с *теб*. Иска да се увери, че я разбирам. Да, Елейна е мама. Но аз съм с *теб*.

Не казвам нищо. Вместо това само кимам в отговор и я прегръщам, преди да изляза от стаята.

* * *

Долу Алън е застанал до прозореца и се взира навън към падащия мрак.

— Елейна ще се оправи — казвам му. — Помоли ме да ти кажа да спреш да се виниш и да отидеш при нея. Има нужда от *теб*. О, и Бони ще остане при вас тази вечер. Отказа да се отдели от нея.

Това като че ли го отрезви.

— Наистина?

— А-ха. Настроена е да защитава. — Ръгам го в гърдите. — Знаеш, че съм на твоя страна, Алън. Знаеш го. Но сега трябва да си закараш задника горе и да прегърнеш съпругата си. — Усмиввам му се. — Бони ще ти пази гърба.

— Да — отвръща той след малко. — Права си. Благодаря ти.

— Пак заповядай. Ако имаш нужда от малко време утре, имаш го.

Лицето му е сериозно.

— Забрави, Смоуки. Те получиха онова, което искаха. Ще преследвам тези шибаняци, докато не ги хванем или убием. — Алън се усмихва, но този път усмивката му е плашеща. — Ще получат повече, отколкото са очаквали.

— Точно така — отвръщам аз.

30.

Пътят към дома е самотен. Кийнън и Шанц са където трябва да бъдат, а именно с Бони, така че наистина съм сама. Навън е тъмно и магистралите навяват чувство на изолираност. Понякога подобно усещане е добре дошло. Изолацията ми е изпълнена с гневни мисли, тъга и стискане на волана, сякаш той е вратът на Джак-младши. Луната свети силно. Част от мен смята, че тази светлина е красива. Навява ми спомени за локвите кръв на лунна светлина. Винаги е черна, огледална и фатална.

През целия път си мисля за кръв. Паркирам пред нас, когато мобилният ми телефон иззвънява.

— Джеймс е.

Изправям се на мястото си. Има нещо в гласа му, което никога досега не съм чувала.

— Джеймс? Какво има?

Гласът му трепери.

— Тези... тези *шибаняци*!

Джак-младши.

— Кажи ми какво е станало, Джеймс.

Чувам дишането му в апарата.

— Пристигнах в къщата на майка ми преди около двадесет минути. Тъкмо щях да почукам на вратата, когато видях, че за нея е залепен някакъв плик. Пишеше името ми на него. Затова го отворих. — Поема си дълбоко въздух. — Вътре имаше бележка и... и...

— Какво?

— Пръстен. Пръстенът на Роза.

Роза беше сестрата на Джеймс, онази, която беше убита. Онази, чийто гроб щеше да посети утре заедно с майка си. Започвам да осъзнавам какво точно се е случило.

— Какво пише в бележката, Джеймс?

— Има само едно изречение: *Роза вече няма да почива в мир.*

Усещам как стомахът ми се свива.

Джеймс звучи отчаян.

— Пръстенът в този плик, Смоуки? Заровихме го с нея. Разбираш ли?

Отчаянието на Джеймс е осезаемо като плясъка на крилете на ято прилепи. Не отговарям.

— Обадох се в гробището. Поисках да говоря с охраната. Те отидоха и потвърдиха.

— Какво са потвърдили, Джеймс? — Мисля, че знам, но питам, защото се надявам да не съм права. Крилете на прилепите пляскат с всичка сила.

Той си поема дълбоко въздух. Когато отговаря, гласът му е пречупен.

— Няма я, Смоуки. Тези шибаняци са разкопали гроба ѝ.

Облягам глава на волана. Плясъкът на криле е замлъкнал.

— О, Джеймс...

— Знаеш ли на колко години беше, когато онзи боклук я уби, Смоуки? На двадесет. Двадесетгодишна умна и мила красавица. Убивал я е три дни. Поне така ми казаха. Три дни. Знаеш ли колко време ѝ отне на майка ми, за да спре да плаче? — Вече крещи. — *Никога!*

Изправям се. Очите ми още са затворени. Вече знам кое е онова непознато нещо, което чувам в гласа на Джеймс. Мъка. Мъка и уязвимост.

— Не знам какво да кажа. Искаш ли... искаш ли да дойда? Какво да направя? — Думите ми са ехо на чувствата ми. Безпомощна съм.

Следва дълго мълчание и въздишка.

— Не. Майка ми е горе, свила се е, плаче и си скубе косите. Трябва да отида при нея, трябва да... — млъква. — Те изпълниха обещанието си.

Чувствам се празна.

— Да. — Разказвам му за Елейна.

— *Кучи син!* — крещи Джеймс. Усецам го как се бори да се вземе в ръце. — Шибаняк. — Мълчалива пауза. — Ще се оправя. Не идвай. Имам предчувствието, че ще получиш още едно телефонно обаждане тази вечер.

Стомахът ми отново се свива. Той каза, че ще отнеме на всеки от нас по нещо. Остава Лио.

— Искам този боклук, Смоуки. Искам го много.

Чувала съм тези думи, изречени по различен начин, още два пъти преди. Да ги чуя отново, ме кара да се изпълня с гняв и отчаяние. Съумявам да запазя гласа си равен.

— Аз също, Джеймс. Върви да помогнеш на майка си. Обади ми се, ако имаш нужда от мен.

— Няма да имам.

Дотук с мъката и уязвимостта.

Джеймс затваря, а аз стоя известно време в колата си и наблюдавам луната. За минута, само за минута съм погълната от един от онези моменти, в които усещам тежестта на лидерството. Тези хора са моя отговорност. Имам чувството, че ги провалям. Така ми се иска никой да не е моя отговорност.

Стискам волана и го извивам силно.

— Всичко е твоя отговорност — прошепвам и изгонвам егоизма надалеч. Той е заменен от огнена омраза.

Правя нещо, което съм правила и преди: започвам да пищя в колата си и удрям волана под шибаната луна.

Това е терапията на Смоуки.

31.

Влизам вътре и набирам мобилния на Лио. Той звъни ли, звъни.

— По дяволите, Лио, вдигни си телефона! — ръмжа аз. Най-накрая го прави. Гласът му звучи изморен и бездушен и сърцето ми се свива.

— Ало?

— Лио! Къде си?

— При ветеринаря съм, Смоуки, доведох кучето си.

Нормалността в отговора му ме обнадеждава.

— Някой е отрязал краката му. Трябва да го приспя. — Ставам. Изумена съм. Повалена. Гласът му се пречупва. Като порцеланова чиния, ударена с тухла. — Кой би направил подобно нещо, Смоуки? Прибрах се у дома и той беше в дневната, опитваше се да... опитваше се да... — Мъката му го кара да се задъхва, докато намира правилните думи. — Опитваше се да допълзи до мен. Имаше кръв навсякъде, а той издаваше тези ужасни звуци като... като бебе. Гледаше ме с жални очи, сякаш... сякаш си мислеше, че е направил нещо *лошо*. Сякаш ме питаше: „Какво, какво направих? Ще го поправя, просто ми кажи. Виждаш ли? Аз съм добро куче“.

По бузите ми потичат сълзи.

— Кой би направил нещо подобно?

Ако наистина помисли по въпроса, ще разбере кой. Онова, което всъщност има предвид, е, че никой способен на това не бива да живее.

— Джак-младши и компания, Лио. Ето кой.

Чувам го как въздиша болезнено.

— *Какво?*

— Или те са го направили, или са накарали някой друг да го стори. Но определено те са отговорни.

Лио започва да навързва нещата.

— Онова, което казаха в имейла...

— Да. — Да, Лио, мисля си. Те наистина съществуват и стореното на кучето ти за тях е *нищо*.

Следва дълга и напрегната тишина. Представям си какви са мислите му. „Кучето ми е било измъчвано заради мен.“ Обзема го вина, омаломощаваща и ужасна. Лио прочиства гърлото си.

— Кой друг, Смоуки?

Поемам си въздух и му разказвам. За Елейна и Джеймс. Пропускам частта с болестта на Елейна. Когато приключвам, Лио е мълчалив. Изчаквам го.

— Ще се оправя — заявява той, но няма нищо вярно в твърдението му. Поне ми показва, че разбира.

Отново изричам същите думи, които започвам да намразвам:

— Обади ми се, ако имаш нужда от мен.

— Добре.

Затварям и за момент просто стоя в кухнята. Хванала съм се за челото. Не мога да изгоня образа от главата си. Молещите очи. *Какво направих...?* Отговорът също е ужасен, и то изключително, защото кучето никога няма да научи истината.

Нищо. Не си сторил нищо лошо.

* * *

— Значи наистина са надули музиката — казва Кали.

— Да. Исках да знаеш. Внимавай.

— Ти също, сладкишче.

— Не се тревожи.

Затварям, отивам на кухненската маса, сядам на нея и се хващам за главата. Това е най-лошият ден от доста време насам. Чувствам се победена, тъжна и празна. Също така и самотна.

Кали има дъщеря си, Алън има Елейна. А аз?

Заплаквам. Чувствам се глупава и слаба, но плача, защото не мога да спра. Плача доста дълго и това ме разгневява. Бърша лице с ръце и се насилвам да се стегна.

— Стига — изръмжавам на себе си. — Вината е изцяло твоя. Ти също не им позволи да са при теб, когато беше наранена, така че, ако искаш да виниш някого, вини себе си.

Гневът се натрупва в мен и аз съм доволна от това. Очите ми пресъхват. Джак-младши и приятелчето му се ебават със семейството

ми. Намесват се в личния им живот и ги нараняват по възможно най-интимния начин.

— Вече са мъртво месо — казвам на празната къща. Това ме кара да се усмихна. След всички тези месеци продължавам да съм луда и да говоря на стените.

Това е, осъзнавам. Новото ми аз. Така и ще бъде. Драконът отново се пробужда в мен, виждам черния влак и мога да държа оръжието си, но вече не съм онова нормално създание както преди. Някак си съм разбъркана отвътре. Имам ново качество: чупливост. Чуждо е за мен и не го харесвам, но въпреки това е там.

Качвам се по стълбите към спалнята ми. Толкова съм изморена, че имам чувството, че влача вериги след себе си. Преживях толкова много емоции.

Подминавам малкия домашен офис, който Мат направи за двама ни, и нещо ме кара да се спра и да надникна в него. Виждам компютъра ми, който е покрит с прах и неизползван от месеци. Чудя се.

Сядам пред него и го чакам да се включи. Дали още имам интернет? Не помня как го плащах. Отварям браузър и виждам, че имам. Облягам се на мястото си за момент и гледам иконата на десктопа, която ще ме отведе до електронната ми поща. Мисля.

Цъкам два пъти върху нея и програмата се отваря. Колебая се за миг, след което натискам бутона „Провери пощата“. Започват да се зареждат всякакви неща. Имейли и спамове, трупани месеци наред. Онова, което смятах, че ще намеря, също е там. Последното писмо, изпратено само преди час. Темата е: *Колко струва кучето на витрината?*^[1]

Чувствам как омразата ми към него ме изпълва с енергия. Отварям имейла и зачитам.

Безценна ми Смоуки,

Сигурен съм, че вече си разбрала, че съм мъж на думата си. Кали Торн се запозна с дъщеря си, а съпругата на Алън Уошингтън ще се чуди дали ще умре. Бедният Лео се сблъска с ненавременната кончина на най-добрия приятел на човека. Що се отнася до младия Джеймс... е...

докато пиша това писмо, гледам Роза. Малко е зле, за да я ползва човек, но ще се изумиш от ефикасността на течностите, с които обработват мъртвите. Очите ѝ ги няма, но косата ѝ още е прекрасна. Моля те да предадеш думите ми на Джеймс, ще го направиш, нали?

Мисля, че отмъщението е най-успешният начин да наточиш мечата си, какво ще кажеш? Помисли си. Ако не си смятала така преди, сега определено ще се съгласиш. Вече всички желаете кръвта ми! Вероятно някои от вас дори ще ме сънуват. Мен, молец за милост, която няма да получа. А вие ще ми осигурите куршум в главата вместо килия в затвора.

Но не забравяйте, че монетата има две страни, а аз искам да вдигнем залозите. Искам да изясня нещо, ако още не сте го разбрали: нищо, което ви е скъпо, не е в безопасност.

Преследвайте ме добре, защото, докато съм навън, свободен да бродя из горите и покрайнините на цивилизацията, ще взимам и ще взимам, и ще взимам от вас. Нещата, които съм ви отнел сега, ще ви се сторят маловажни.

Всяка седмица, в която се проваляте, ще взимам по нещо от всеки от вас. Ще отнема отдавна изгубената дъщеря и внука на Кали Торн. Ще отнема съпругата на Алън. Ще убия майката на Джеймс. И така нататък, докато всички не заживеят твоя живот, Смоуки. Докато всичко, което обичат, не изчезне, докато къщите им не са празни и не останат само с едно нещо: ужасния факт, че всичко се е случило заради това, което са и което правят.

Надявам се, че вече сте разбрали, че съм човек на думата си. Надявам се и тази заплаха да ви даде достатъчен стимул, за да сте фокусирани. Нуждая се от вас, от всички вас, искам да сте в кондиция. Искам да имате очите на убиец.

Сега вървете и дайте всичко от себе си. Имате една седмица. През това време нещата, които обичате, са в

безопасност. След това ще започна да ям световите ви и душите ви постепенно ще замрат.

Чувствате ли вълнението? Аз да. Късмет.

От Ада,
Джак-младши

П.С. Агент Торн, вероятно се чудиш дали съм ти отнел нещо. В интерес на истината, си мислиш, че без да искам съм ти направил услуга. В определен смисъл може и така да е. Но помисли по-добре. Вероятно просто съм ти напомнил какво си изгубила завинаги. Разгада ли го вече? Какво си изгубила?

Стоя в празния си дом и гледам написаното доста дълго време. Не съм нито тъжна, нито гневна. Вместо това съм изпълнена с онова, което желаят от мен.

С увереност.

Ще умра, преди някой от малкото ми семейство да свърши като мен: да плаче и да си говори сам.

---

[1] Препратка към песента „Кучето на витрината“ (*How Much is That Doggie In The Window?*) на Пати Пейдж, 1952 г. — Б.пр. ↑

32.

На сутринта разказвам на екипа си съкратена версия на имейла на Джак-младши. Оглеждам ги — моите войници. Всички изглеждат зле. Но също така са гневни. Никой не иска да говорим за случилото се. Искат да започнат лова. Чакаат от мен напътствия.

Странно е, мисля си. Отговорността е палто, което лесно се облича, но е тежко за носене. Само преди седмица обмислях да си пръсна мозъка. Сега искат да им казвам какво да правят.

— Поне едно нещо е ясно — казвам аз.

— Какво? — пита Альн.

— Джак-младши и другарчето му са истински задници. Следва кратка тишина, след което всички избухват в смях. Всички с изключение на Джеймс. Част от напрежението напуска помещението.

Част от него.

— Слушайте — продължавам аз. — Първи рунд е техен. Няма спор по въпроса. Но направиха една огромна грешка. Искане да ни накарат да ги преследваме сериозно и изпълниха желанието си. Няма представя какво означава това. — Млъквам за миг, за да видя реакциите им. — Смятат, че са крачка пред нас. Нищо ново, нали? Винаги си мислят, че са пред нас. Ние обаче имаме отпечатъците на единия и знаем, че са двама. Скъсяваме разстоянието помежду ни. Нали така? — Кимания. — Добре. Сега да минем по същество. Кали, кажи ми отново какво каза доктор Чайлд за профила на тези убийци.

Доктор Кенет Чайлд е един от малкото профайлъри, чието мнение уважавам. Помолих Кали да му направи разпечатка на всичката информация, с която разполагаме за Джак-младши, и да го помоли за консултация.

— Доктор Чайлд ми каза да ти предам, че е прочел писмото и има някои неща наум, но първо иска да изчака да види какво ще има в пратката. Онази, която трябва да пристигне на двадесети. — Свива рамене. — Пределно ясен беше относно това.

Не отвърщам нищо. Доктор Чайлд никога не ме е разочаровал. Налага се да се доверя на инстинктите му. Обръщам се към Альн и

Лио.

— Докъде стигнахте със заповедта за списъка с клиентите на Ани?

— Трябва да я получим до час — отговаря по-младият мъж.

— Добре. — Щракам с пръсти. — Ще дойде ли някой от сапърския отряд на лосанджелиската полиция?

Алън кима.

— Да. Ще донесат и бомбаджия.

„Бомбаджия“ е прякор на машината за йон-мобилна спектрометрия. Казано накратко, тя може да засича йонизирани молекули, които са специфични за експлозивните материали.

Доста се поспори как точно да се подготвим за двадесети. Заместник-директорът Джоунс искаше на мястото да има SWAT екип, в случай че Джек-младши или приятелят му решаха да направят доставката лично. Бях против тази идея.

— Те не работят така — казах му аз. — И няма да започнат да работят така. Очаквам всичко да е просто. Обикновена доставка.

След известно време на спорове Джоунс се съгласи. И след като му казах, че ако доведе SWAT екип, вероятно ще привлече и медиите. Дватама обаче бяхме на едно мнение, че трябва да повикаме сапър. Не смятахме подобна предохранителна мярка за глупава.

— Нещо в досието на Ани продължава да ме притеснява — казва Алън и поглежда Джеймс. — Бъди мил и ми дай още една гледна точка.

— Помогни му, Джеймс.

Мъжът кима. Не е казал нито дума тази сутрин.

— Има още един въпрос, на който трябва да се отговори, сладкишче — измърморва Кали. — Как са се сдобили с всичката тази информация? Имам предвид... да, намерихме подслушвателните устройства в кабинета на доктор Хилстед, но медицинския картон, дъщеря ми?

— Не е толкова трудно — намесва се Лио. Всички го поглеждаме. — Информацията е много по-лесна за добиване, отколкото хората си мислят. Споменахте медицинския картон на Елейна? — Хлапето свива рамене. — Една бяла престилка, подходящо държание и можете да влезете където си искате в болницата. Комбинирайте всичко това с компютърни умения и ще хакнете без

проблем свърърите на болницата. Можете да си купите информация, да си откраднете информация, да си хакнете информация. — Пак свива рамене. — Ще се шокирате да разберете колко лесно може да бъде това. Виждам съм го по време на работата си в „Компютърни престъпления“. Добрите хакери или крадците на самоличности могат да докопат всякаква лична информация. Неща, които ще ви изненадат. — Поглежда Кали. — Дай ми седмица и ще намеря всичко за теб. От кредитния ти рейтинг до лекарствата, които пиеш. — Поглежда всички ни. — Нещата, които е открил до момента, са обезпокоителни, знам, но не са кой знае колко трудни за намиране.

Гледам хлапето и си давам достатъчно време, за да попия това, което ни казва. Всички сме така. Най-накрая кимам.

— Благодаря ти, Лио. Всички наясно ли сте със задачите си? — Оглеждам хората си. — Добре.

Вратата на офиса се отваря и нарушава идилията. Поглеждам, за да видя кой влиза, и съм обзета от безпокойство.

На прага е Мерилин Гейл, изглежда притеснена. До нея стои униформен полицаи, а в ръцете си държи пакет.

33.

— Пристигна преди час — казва тя. — Адресирано е до теб, агент Барет, а не до мен. Предположих, че... — млъква, но всички разбираме какво има предвид. Кой друг би пратил нещо за мен на адреса на Мерилин?

Всички сме се събрали около бюрото и гледаме пакета, но от време на време хората ми хвърлят любопитни погледи към дъщерята на Кали. Колежката ни забелязва това и раздражението ѝ взема превес над притеснението ѝ относно пратката.

— О, да го вземат мътните — казва тя. — Това е дъщеря ми, Мерилин Гейл. Мерилин, запознай се с Джеймс, Алън и Лио, които са дребни чиновници.

Дъщеря ѝ се ухилва.

— Здравсти — поздравява ги тя.

— Ти ли го получи? — питам полицаая, който се представи като сержант Олдфийлд.

— Не, госпожо. — Той е едър мъж. Не изглежда обезпокоен нито от мен, нито от факта, че се намира във ФБР. — Нашата задача беше да наблюдаваме къщата. Разбира се, трябваше да следваме госпожица Гейл, когато излезе. — Полицаят сочи с палец Мерилин. — Тя дойде при нас с пакета, обясни ни какви са притесненията ѝ и ни помоли да я докараме тук.

Обръщам се към дъщерята на Кали.

— Не си го отваряла, нали?

Лицето ѝ отново става сериозно.

— Не. Не мислех, че е редно. Имам предвид, че едва първа година уча криминология... — виждам как Алън и Лио си разменят погледи при тези думи — но дори да не беше така, от телевизията знаем, че не бива да унищожаваме уликите.

— Браво, Мерилин — отвърщам аз. Избирам следващите си думи много внимателно. Не искам да я плаша прекалено много, но трябва да ѝ го кажа. — Това не е единствената причина. Какво щеше да

стане, ако беше решил да направи нещо шантаво? Като да изпрати бомба в пакета?

Очите на младата жена се разширяват. Леко пребледнява.

— О... аз... Господи. Имам предвид, че не ми хрумна... — Става още по-бледа. Обзалагам се, че мисли какво би се случило с бебето ѝ.

Кали слага ръка на рамото ѝ. Виждам, че в очите на приятелката ми се преследват гняв и загриженост.

— Вече няма за какво да се тревожиш, сладкишче. Било е проверено на рентген, преди да се качите, нали?

— Да.

— Там търсят точно такива неща.

Цветът се връща в лицето на Мерилин. Бързо се възстановява.

Какво имаме тук, мисля си аз, вероятно нещо ново и вълнуващо? Нещо, което може да не е много приятно за окото.

— Кали, защо не заведеш Мерилин на обяд?

Приятелката ми веднага схваща намека ми. Имам намерение да отворя пакета, а в него може да има нещо, което Мерилин не бива да вижда.

— Добра идея. Хайде, сладкишче. — Хваща дъщеря си за ръката и я буца към вратата. — Къде е малкият Стивън между другото?

— Майка ми го гледа. Сигурна ли си, че можеш да излезеш точно сега?

— Няма проблем — уверявам я аз и ѝ се усмихвам, макар въобще да не ми е до усмивки в този момент. — Благодаря ти, че донесе това. Ако нещо подобно се случи отново, веднага ни се обади. Не докосвай пакета.

Очите ѝ се ококорват и тя кима. Кали я извежда навън.

— Нещо против да остана, госпожо? — пита сержант Олдфийлд. Свива рамене. — Искам да видя какво има в пакета. Да усетя престъпника.

— Разбира се. Докато в списъка на задълженията ти влиза получаването на пратки, няма проблем. — Поглеждам го. — Не е забележка, а по-скоро молба.

Той кима.

— Смятайте го за сторено, госпожо.

Отварям едно от чекмеджетата, изваждам латексови ръкавици от него и си ги слагам. Насочвам вниманието си върху пакета. Добре

познатите дебели черни букви в предната му част гласят: **на вниманието на: агент смоуки барет**. Пакетът е дебел около сантиметър.

Обръщам го и проверявам дали е запечатан. Не е. Затворен е с кламер. Вдигам поглед. Всички са затихнали и чакат. Отварям го.

Писмото е най-отгоре. Преглеждам набързо цялото му съдържание. Присвивам очи, когато забелязвам няколко страници с принтирани снимки. На всяка от тях има жена, която е гола от талията нагоре и носи прашки. Някои са завързани за столове, други за легла. На всяка от снимките на главите на жените има качулки. Има още нещо в плика и при вида му сърцето ми се свива. Компактдиск.

Отново се връщам на писмото. „Сега какво?“, мисля си мрачно.

Здравей, агент Барет!

Знам, че пратката малко се отклони, но нарочно беше изпратена на госпожица Гейл. Целта за това беше една: да продължа да потвърждавам твърдението си, че хората, които обичате, не са в безопасност. Реша ли... ще ги докопам.

Въпреки това всичко е за теб, агент Барет. Просто ми следвай мисълта. Зад всичко това си има философски смисъл, малко предистория, която трябва да научиш, ако искаш да разбереш нещата в тяхната цялост.

Знаеш ли коя е най-търсената дума в интернет? „Секс“. След като вече си наясно с това, знаеш ли коя е следващата най-търсена дума? „Изнасилване“.

Сред милионите, които влизат в интернет, независимо от всичката налична информация, двете най-търсени, най-желани неща са секс и изнасилвания.

Какво ти говори това? Човек може да предположи, че точно сега милиони мъже стоят в домовете си и си мислят за изнасилване. Дланите им са потни, а панталоните им — издути. Цифрата е сериозна, нали?

Позволи ми да ти посоча още една подобна пътека. Нов вид уебсайт е започнал да се множи в интернет пространството. В него мъже обсъждат омразата си към

жените. Да предположим, че този сайт се казва revengeonthebitch.com^[1]. На него изоставени мъже публикуват компрометиращи снимки на бившите си приятелки или съпруги. Голи фотографии. Сексуални фотографии. Всичките го правят с една-единствена цел: унижение и морално падение. Всеки има възможността да напише мнението си под всяка снимка. Приложих ти примери. Погледни ги.

Намирам приложението, за което говори. Най-отгоре е снимката на усмихната жена с кестенява коса. Тя е на двадесет или двадесет и пет години, гола и с разкрячени крака. Надписът гласи: *Тъпата ми, изневеряваща приятелка. Тя е една миризлива, шибана мастия.* Подолу са коментарите от другите членове на сайта. Зачитам ги.

КАЛИФОРНИЙСКИПИЧ: АМА ЧЕ БОКЛУК!
РАДВАЙ СЕ, ЧЕ НЯКОЙ ДРУГ ШИБА МИРИЗЛИВАТА Й
ПУТКА!

ДЖЕЙК 28: ТРЯБВАШЕ ДА Й ДАДЕШ НЯКОЛКО
РУФИТА^[2] И ДА Я ПУСНЕШ НА МЕН И ШАЙКАТА МИ
ДА Й СКЪСАМЕ ЗАДНИКА ОТ ЧУКАНЕ! КУРВА!

РИЗЗО: РУФИТАТА СА ВЪРХЪТ!

ДАНИБОЙ: БИХ Я ЗАБЪРСАЛ!

ТНИНЧ: ЯКА ДУДА. ЖАЛКО, ЧЕ Е КУРВА.

ХЪНГНХАРД: ПРАВИ КАТО МЕН! НАВРИ СИ
КУРА В УСТАТА Й И Й КАЖИ ДА МЛЪКНЕ!

Оставям снимките настрана. Прочетох достатъчно.
Безсмислената омраза е отвратителна.

— Уха — подсвирква Лио. — Това е изключително неприятно.
Продължавам да чета.

Проникновено, не мислиш ли? Та, какво се вари в
казана? Я да видим: секс, изнасилвания и омраза към

жените, ей така, за забавление. Ако забъркаме всичко това заедно, какво ще получим?

Перфектна среда за сблъсък на умове. Умове като моя, агент Барет.

Права си, повечето от тези умове са инфантилни и безполезни. Но ако си направиш труда да потърсиш, както сторих аз, да придумаш, да приласкаеш, да подмамиш... можеш да намериш неколцина, които са готови да минат от другата страна. В повечето случаи им липсва единствено малко окуражаване. Ментор, ако така повече ти харесва.

Усещам как стомахът ми се присвива. Част от мен знае накъде отива всичко това.

Вярвам, че съм достатъчно изчерпателен, за да ме разбереш какво имам предвид. Но сега да се върнем на снимките, какво ще кажеш? Вероятно вече им хвърли един поглед. Разгледай ги много внимателно.

Изпълнявам нареждането. Жените са общо пет. Поглеждам ги по-внимателно.

— Какво мислиш? — питам Алън. — Леглото и столът едни и същи ли са на всичките снимки?

Мъжът взема страниците от ръцете ми и ги преглежда.

— Да. — Присвива очи, след което оставя листовете един до друг на бюрото ми. Посочва към килима на една от снимките. — Виж.

Правя го. Виждам петно.

— После тук — посочва към друга от снимките.

Същото петно.

— Мамка му — казва Лио. — Различна жена, един и същи пич.

— Но не е Джак, нали? — пита Джеймс, като нарушава налегналата тишина. — Джак не е човекът. Може би е настоящият му спътник.

Отново настъпва тишина. Връщам вниманието си на писмото.

Много си прозорлива, агент Барет. Сигурен съм, че вече си разбрала, след като си прегледала снимките, че тези млади жени се намират на едно и също място. Причината е проста: всичките пет бяха убити от един и същ човек!

Ругая. Част от мен знаеше, но той потвърждава подозренията ми. Тези жени вече са мъртви.

Вероятно ти или някой от колегите ти вече сте стигнали до отговора. Мъжът, убил тези жени, не съм аз. Ако е така, позволи ми първи да те аплодирам.

Намерих този талантлив млад човек, който направи тези снимки, в обширните, мрачни владения, които наричам Световната интернет мрежа. Разпознах глада и омразата му и въобще не беше нужно много, за да мине от другата страна. Той бързо се отказа от светлината и прегърна мрака.

Разбира се, мога да ви будалкам, нали? Гледайте диска, който съм ви приложил, и когато приключите, не се притеснявайте да се обадите на агент Дженкинс от нюйоркския офис на ФБР. Питайте го за Рони Барнс.

О, ако у вас се пробужда надеждата, че господин Барнс може да ви осигури някаква следа, трябва да ви разочаровам, защото той вече не е сред нас. Гледайте диска. Ще разберете.

Но да се върнем на важното, тъй като е време да приключвам за момента. То си остава същото: преследвайте ме. Преследвайте ме с всички сили и помнете: Рони Барнс е само един от многото, които изпитват този специален глад. А аз винаги търся подобен сблъсък на умове.

От Ада,
Джак-младши

— Господи — казва Алън отвратен.

— Интересно — размишлява Джеймс. — Прилича на жив компютърен вирус. Точно това иска да ни покаже, че се репликира върху други.

— Да — съгласява се Лио. — И продължава да ни дразни, като ни казва, че няма да спре да ескалира, докато не го хванем.

Прекалено изморена и разстроена съм, за да отговоря. Подавам диска на Лио.

— Пусни го.

Нареждаме се зад него, докато вади сидито и го поставя в компютъра. Всички виждаме нещо познато — видео файл. Лио ме поглежда.

— Давай.

Кликва два пъти върху него. Видео и звук. Виждаме жена, завързана за стол. Този път е напълно гола, а на лицето ѝ няма качулка. Забелязвам, че е брюнетка. Хубаво момиче на двадесет и няколко години. Толкова е изплашена, че е на прага на лудостта.

Един мъж се приближава до нея. Ухилен, гол. Преглъщам отвратена, като забелязвам, че е надървен. Възбуден е от страха. Предполагам, че това е Рони Барнс.

— Прилича на зубър — отбелязва Олдфийлд.

Няма как да не се съглася. Рони Барнс е пъпчив, мършав и с дебели очила. От типа, който често отнася подигравки от глупавите жени. Той би мастурбирал при мисълта за тях, независимо че ги мрази заради нещата, които му казват. Ще ги желае и това ще го кара да ги презира още повече. Знам всичко това не защото е мършав и пъпчив, а защото държи нож в ръката си и това го надървя.

Барнс поглежда към някого, когото не можем да видим.

— Искаш ли да го направя сега? — пита той. Не чувам отговор, но той кима и облизва развълнуван долната си устна. — Супер.

— На кого говори? — чуди се Алън.

— Две възможности — отговарям аз.

Барнс се навежда, като че ли иска да се вземе в ръце. Онова, което прави, е толкова решително, толкова брутално, че всички се отдръпваме назад шокирани.

— *Шибана курва!* — крещи той. Вдига ловния нож и го стоварва с всичката жестокост, на която е способен. Острието като че ли изчезва

в младата жена. Барнс не просто го изважда, той го *изтръгва* дивашки. Вдига го отново над главата си и го стоварва обратно.

Влага цялото си тяло и мускули. Жилите по врата му са изпъкнали от усилието.

Отново.

Това тук не е методичният начин на работа на Джак-младши. Това тук е неконтролируемото безумие на един луд.

Отново.

— *Курва!* — крещи Барнс. И продължава да крещи.

— Шибаняк! — казва Лио. Става и хуква към кошчето за боклук, където повръща.

Никой от нас не го подиграва.

Всичко свършва бързо. Жената умира по гръб. Не прилича на човешко същество. Барнс е на колене, извил е гръбнак назад, ръцете му са разперени, а очите затворени. Покрит е в кръв и пот. Изпотил се е в блаженството си. Ерекцията му е спаднала.

Отново поглежда настрани. Изражението му е като на поклонник.

— Вече мога ли да го кажа? — Обръща се към камерата и поглежда право в обектива ѝ. Усмивва се. Няма нищо човешко или разумно в него. — Тази е за теб, Смоуки.

— О, човече... — стене Лио.

Не казвам нищо. Част от мен е изключила. Продължавам да гледам.

Барнс отново поглежда настрани.

— Добре ли се справих? Както искаше? — Виждам, че изражението му се променя. Първоначално е изненадан. След това се ужасява. — Какво правиш?

Чува се изстрел и мозъкът на Барнс опръсква килима. Стръскам се и бутам стола зад мен, който се преобръща.

— *Мамка му!* — крещи Алън, той също се е стреснал.

Навеждам се напред и се хващам за бюрото. Ръцете ми треперят. Знам какво следва. Да. Не би пропуснал възможността. Не съм разочарована. Маскираното лице застава пред камерата, очите му се свиват леко от усмивката, която не можем да видим. Вдига палци към нас.

Видеото свършва.

Всички са шокирани и мълчаливи. Лио избърсва устата си. Ръката на сержант Олдфийлд е върху оръжието му, неволен рефлекс.

Усещам ума си като празно и кухо място, в което расте трева, подухвана от вятъра.

Трябва да се взема в ръце почти буквално.

Гласът ми е нажежен, когато заговарям, имам чувството, че бълвам пушек от устата си:

— Да се връщаме на работа — казвам аз.

Всички ме поглеждат, сякаш съм полудяла.

— Хайде! — скастриям ги. — Вземете се в ръце, хора. Това е поредното нещо, което има за цел да ни разсее. Той се ебава с нас. Стягайте се и се връщайте на работа. Ще се обадя на този агент Дженкинс. — Гласът ми е твърд, но продължавам да треперя.

Необходимо им е известно време, докато ме разберат какво им говоря. Раздвижват се. Вдигам телефона, обаждам се на оператор и го моля да набере централата на ФБР в Ню Йорк. Правя всичко някак си автоматично. Главата ми се върти. Когато от другата страна отговарят, моля да ме свържат с агент Дженкинс. Изненада, изненада, той също работи в „НЦАЖП Координационен“.

Телефонът звъни и някой го вдига веднага.

— Специален агент Боб Дженкинс.

— Здравсти, Боб. Обажда се Смоуки Барет от „НЦАЖП Координационен“ — Лос Анджелис. — Нормалният тон в гласа ми ме изненадва. *Здравсти, как си, току-що гледах как кормят една жена, какво ново при теб?*

— Здравсти, агент Барет. Знам коя си. — Усещам любопитството в гласа му. Аз също бих била любопитна, ако местата ни бяха сменени. — Какво има?

Сядам. Поемам си въздух. Сърцебиенето ми като че ли се успокоява.

— Какво можеш да ми кажеш за Рони Барнс?

— Барнс? — Дженкинс звучи изненадан. — Уха, доста стар случай. Преди шест месеца, че и повече. Уби и осакати пет жени. Сериозно ги *осакати*. Ако трябва да бъда честен, беше голям удар за нас. Някой усетил миризма и се обадил да докладва за нея. Ченгетата отишли в апартамента му, намерили една от мъртвите жени и него с дупка в главата, която си направил сам. Случаят е закрит.

— Имам новини за теб, Боб. Не си е направил дупката сам.

Дълга пауза.

— Слушам те.

Запознавам го със ситуацията с Джак-младши и пакета, който ни изпрати. С видеото. Когато приключвам, Дженкинс остава мълчалив за известно време.

— Мисля, че съм на служба също толкова дълго, колкото и ти, Смоуки. Някога да си попадала на нещо подобно?

— Не.

— Нито пък аз. — Въздиша. Това ми е добре познато. Той също осъзнава, че чудовищата продължават да мутират и стават все по-лоши. — Мога ли да помогна с нещо?

— Ще ми изпратиш ли копие от досието на Барнс? Макар че се съмнявам да открием нещо полезно в него. Моят човек е много, много внимателен. Но все пак...

— Разбира се. Трябва ли ти нещо друго?

— Да. Питам от любопитство. Кога умря Барнс?

— Задръж. — Чувам го как трака по клавиатурата. — Да видим... тялото му беше намерено на двадесет и първи ноември... Според разлагането и други фактори съдебният лекар предположи, че е умрял на деветнадесети.

Имам чувството, че въздухът е изсмукан от дробовете ми. Не си усещам ръката, с която държа слушалката.

— Агент Барет? Там ли си?

— Да. Благодаря ти за помощта, Боб. Ще чакам досието. — Гласът ми е някак си далечен и механичен. Дженкинс като че ли не забелязва това.

— Ще ти го изпратя утре по куриер.

Затваряме. Усещам, че се вирам в телефона.

19 ноември.

Не мога да повярвам.

Докато Рони Барнс се беше гаврил с това момиче, Джоузеф Сандс опропастяваше живота ми. Същата вечер. Не само същата дата преди година или десетилетие, а в същия ден.

Съвпадение? Или зад всичко това се крие друг смисъл, който все още не мога да видя?

[1] В превод от английски — „да отмъстим на кучката“. — Б.пр.

↑

[2] Руфи — сленг за лекарството рохипнол, което се нарича „дрогата на изнасилването“. — Б.пр. ↑

34.

Останалата част от деня минава като сън. Кали се върна, Мерилин е добре. Преди да си тръгне, сержант Олдфийлд ме увери, че за нищо на света няма да позволи Джак-младши да й стори нещо подобно на деянията на Барнс на видеото. Всичко е готово за пратката на Джак-младши, която очакваме утре. Продължаваме да си вършим работата.

Цялата треперя, докато шофирам към дома на Алън и Елейна. Мислите ми продължават да витаят около съвпадението на датите. Имам чувството, че съм попаднала в друга реалност. По времето, когато Рони Барнс се е усмихвал на камерата, аз съм пиццяла, а Мат е умирал. Докато Барнс е ръгал с ножа си бедната жена, Джоузеф Сандс е работил с острието си върху лицето ми.

По онова време Джак-младши вече е запрятал ръкави.

Вече е знаел за мен.

Това ме разтърсва най-много. Колко време е мислил за мен? Дали той не е поредният Джоузеф Сандс?

Страхувам се. Честно казано, направо съм ужасена.

— *Да го вземат мътните!* — крещя и удрям волана достатъчно силно, за да ми изтръпне ръката. Цялото ми тяло се тресе.

— Така е по-добре — изръмжавам. — Дръж се, Смоуки.

Продължавам да подхранвам яростта си и да се гневя все повече и повече на Джак-младши, че ме кара да изпитвам подобен страх.

Страх, от който не мога да се отърва.

Но поне ще успея да го преживея.

35.

Възползвам се от вчерашното предложение на Алън и Елейна за вечеря. Нуждая се от доза нормалност и не съм разочарована. Елейна изглежда по-добре и прилича на старото си аз. Кара ме да се смея, но което е по-важно — измъква няколко усмивки от Бони. Виждам, че детето се влюбва в нея. Знам точно как се чувства.

Елейна подготвя Бони да се прибере у дома с мен. Двамата с Алън седим в дневната и чакаме в приятно мълчание.

— Тя като че ли е по-добре — казвам аз.

Алън кима.

— Така е. Бони ѝ помогна.

— Радвам се.

Детето нахлува в дневната, като прекъсва момента. Елейна идва след нея.

— Готова ли си да се прибирате, скъпа? — питам я.

Бони се усмихва и кима. Ставам, прегръщам Алън, след което прегръщам и целувам по бузата Елейна.

— Алън каза ли ти, че утре започваме рано сутринта?

— Да.

— Има ли проблем да доведе Бони в седем?

Елейна се усмихва и разрошва косата на детето. То я поглежда с очи, изпълнени с обожание.

— Разбира се, че няма проблем. — Тя коленичи до Бони. — Дай ми прегръдка, миличка.

Разменят си прегръдки и усмивки и си тръгваме.

* * *

— Лягай си, скъпа — казвам на Бони. — Ще дойда след минутка.

Тя кима и се качва по стълбите. Телефонът ми звъни.

— Лио се обажда.

— Какво има?

— Дватамата с Алън получихме заповедта за списъка с абонати на Ани Кинг — обяснява той. — Нямах шанс да ти кажа, преди да си тръгнеш. Обадох се на компанията. Бяха много отзивчиви.

— Значи си го получил.

— Работя над него през последните четири часа. Тъкмо изникна нещо.

— Слушам те — казвам, изпълнена с надежда.

— Оказва се, че приятелката ти е имала доста абонати. Почти хиляда. Помислих си, че може би ще е добре да настроя параметрите на търсене за имена, които са свързани с целия този „Джак Изкормвача“ сценарий. Сещаш се, Лондон, ада, подобни неща.

— И?

— Веднага го намерих. Фредерик Абърлайн. Това е името на инспектора, най-известен с това, че е преследвал нашия стар приятел Джак по онова време.

— Защо не ми се обади?

— Защото още не съм приключил. Помисли. Прекалено е очевидно. Не биха си оставили истинския адрес толкова лесно. Въпреки това вече го проверих. Говорим за пощенска кутия.

— Проклятие.

— Но все пак си е следа — поправя ме Лио. — Гледам нещата и от друг ъгъл. Когато някой се вписва, за да използва кредитната си карта, IP адресът му оставя следа.

— Е... какво от това?

— Всичко, което съществува в мрежата, независимо дали е точка-ком или твоята комутируема връзка, си има номер. Това е IP-то или интернет протоколен номер. Всеки път, в който сърфираш в интернет, си имаш идентичност — ти си твоят IP номер.

— Значи, когато се впишеш, за да използваш кредитната си карта, оставяш следа.

— Да.

— Къде смяташ, че ще ни отведе тази следа?

— Това е проблемната част. Има два начина, по които IP номерата могат да бъдат свързани с интернет връзката ти. Единият е добър за нас, другият не е. IP номерата са притежание на интернет

доставчиците. В повечето случаи всеки път, в който се свържеш, получаваш ново IP. Няма никакво постоянство.

— Това е вариантът, който не е добър за нас — констатирам аз.

— Точно така. Другият тип е „винаги включена“ връзка. IP-то ти е предоставено от доставчика на интернет и винаги е едно и също. Този вариант е добър за нас, защото този номер може да се проследи до човека, който го използва.

— Хммм... — чудя се аз. — Може и да греша, но си мисля, че нашият човек е много по-умен от това.

— Вероятно — съгласява се Лио. — Но може и да не е. Във всеки случай ще извлечем някаква полза. Интернет доставчикът, който е използвал, ще разполага с протоколи, които показват кога са били използвани IP-тата, и ще може да ни предостави приблизително местоположение. Може би дори точен адрес.

— Много добре, Лио. Свършил си чудесна работа. Искам да се заемеш по-сериозно с това.

— Разбира се.

Вярвам му. Усещам вълнението в гласа му и се съмнявам да заспи тази нощ. Той надушва кръвта, опиата на ловеца, и не може да устои.

Отивам в спалнята, където Бони вече е заспала.

* * *

Имам един сън. Странен е и няма нищо общо с другите ми сънища. Базиран е на истински спомен.

— Душа като диамант...

Това е нещо, което Мат ми каза веднъж в пристъп на гняв. Работех над случай, който ми отнемаше цялото време за около три-четири месеца. Почти не виждах Алекса и него. Съпругът ми изтърпя първите три месеца, подкрепяше ме и не казваше нищо. Една нощ се прибрах и го намерих да седи в мрака.

— Това не може да продължава така — каза ми той. Усещах отровата в гласа му.

Останах като истукана. Мислех си, че нещата са наред. Но Мат винаги беше постъпвал така. Издържаше стоически нещо, което го

тревожеше, докато не му кипнеше и не избухнеше. Когато това се случеше, биваше истинска катастрофа, защото, както не очаквах нищо, и всичко ми се изсипваше на главата като ураган.

— За какво говориш?

Гласът му беше напрегнат и трепереше от гняв.

— За какво говоря ли? Господи, Смоуки! Говоря за това, че теб те няма тук. Един месец, добре. Два месеца, не е добре, но няма проблем. Три месеца — я стига, мамка му. Достатъчно! Никога не си тук, а дори и да си, не обръщаш внимание нито на мен, нито на Алекса, постоянно си раздражителна и сприхава — ето за това говоря.

Никога не съм се справяла добре с директните атаки. Отдавам това на ирландската част от мен, но честно казано, майка ми беше олицетворение на търпението. Не, тази черта от характера ми си е изцяло моя. Притисни ме в ъгъла и концепциите за добро и зло отиват право на боклука. Единственото, за което ми пука, е да се измъкна и ще се бия колкото мръсно и нечестно е необходимо, за да постигна това. Мат си имаше недостатък: позволяваше на гнева си да се сипе. Това не се спогаждаше с моя недостатък: да нападам, без да се колебая или да се замислям за последствията, ако съм изправена до стената. Подобни свади никога не свършваха добре — едно от несъвършенствата на нашата връзка. Все още ми липсва.

Мат ме беше притиснал в тази задънена улица и аз му отговорих така, както отговарях винаги, когато бях в безизходица: нанесох му удар под кръста.

— Май трябва да кажа на родителите на тези малки момиченца, че нямам време да хвана престъпника, а? Знаеш ли какво, Мат, ще мина на фиксиран работен ден, от девет до пет. Но когато поредното дете бъде убито, ще ти покажа снимките и ти ще говориш с родителите, след което ще се опиташ да бъдеш едновременно полицай и родител.

Думите ми бяха студени, жестоки и ужасно несправедливи. За съжаление, такъв беше характерът на работата ми и в онзи момент беснеех и го мразех, че не може да ме разбере. Не можеше да схване, че останех ли си у дома със семейството си, щях да оставя убиеца да броди свободен. Ако се отдадох на преследването му, щях да разгневя семейството си. Дилема, пред която бях изправена постоянно.

Мат почервеня целият и измърмори:

— Майната ти, Смоуки. — Поклати глава. — Душа като диамант, това имаш ти.

— Какво, по дяволите, означава това? — попитах го ядосана.

Той се намръщи насреща ми.

— Означава, че имаш красива душа, Смоуки. Красива като диамант. Но също така може да бъде твърда и студена като него.

Думите му бяха толкова болезнени и зли, че гневът ми веднага се изпари. На Мат не му отиваше да изиграе картата на жестокостта. Това си беше моят специалитет и когато беше използван върху мен, чувството беше отвратително. Също така усетих нещо друго дълбоко в мен: страх, че може би, но само може би, той е прав. Помня, че се бях опулила шокирана насреща му. Той ме погледна и на лицето му се изписаха първите наченки на срам.

— Заеби всичко това — каза той, стана и се качи по стълбите, като ме остави сама и с разтуптяно сърце в мрака на дневната.

Сдобрихме се, разбира се. Справихме се с този тежък момент. Затова е любовта. Стигнах сама до този извод. Любовта не е за романи и страст. Любовта е приемане. Любовта е да приемеш абсолютната истина за другия — всичко добро и всичко лошо в него — и той да я приеме за теб и пак да желаете да споделите животите си заедно. Да познаваш най-лошото в другия и да продължаваш да го искаш с цялата си душа. Да знаеш, че той се чувства по същия начин.

Това е чувство за безопасност и сила. Веднъж осъзнае ли човек тези неща, красотата на романа и страстта, които се появяват, не е ослепителна. Вместо това е неуязвима и вечна.

Вечна, освен ако не умрат.

Будя се без писъци този път. Просто се събуждам. Усещам сълзите на бузите си. Оставям ги да изсъхнат и слушам собственото си дишане, докато не заспивам отново.

36.

Всички изглеждат така, както се чувствам аз. Лио изглежда дори по-зле.

— Не си се прибирал, нали? — питам го аз.

Поглежда ме с мътния си поглед и измърморва нещо.

— Вината си е твоя. Слушайте — обръщам се към всички. — Кали, Алън, вие ще бъдете с мен на паркинга. Лио, Джеймс, искам да продължите да работите над задачите си.

Двамата кимат в отговор.

— Да вървим.

* * *

Сапърът показва значката си.

— Реджи Ганц. — Изглежда в края на двадесетте си години. Изглежда отегчен, но погледът му е сериозен.

— Специален агент Барет. Покажи ми какво носиш.

Мъжът ме отвежда до задната част на вана на сапърите и отваря вратата. Взима един лаптоп и нещо, което прилича на голяма филмова камера.

— Първата ни играчка е тази — портативен цифров рентген. Показва съдържанието на пакета на екрана на лаптопа. Тъй като каза, че пратката ще бъде донесена от трета страна, няма нужда да се безпокоим, че може да се активира от движение. Изпращачът не би искал да се взриви на път за тук.

— Има логика.

— С това ще направим рентгенов анализ. После ще използваме бомбаджията. Ще натъркам памучни тампони в пакета, които ще сложим в машината. Той ще засече елементите, ако въобще съществуват такива, чрез спектрометрията. Благодарение на тези две неща ще получим доста добра представа дали става въпрос за бомба, или не.

Кимама одобрително.

— Не знаем кога ще пристигне, затова ще се наложи да се разположите удобно.

Ганц козирува и без да изрече и дума, се връща при вана. Същински Господин Лаконичен.

Премислям нещата в главата си. Куриерът ще донесе пратката и ще бъде задържан за проверка. Пакетът ще бъде проверен от Реджи и след като установи, че е чист, Алън, Кали и аз ще го занесем по най-бързия начин в лабораторията на криминолозите. Те ще го претърсят за отпечатъци и ще се опитат да намерят и най-малката частичка, която може да ни донесе някакъв напредък. Ще се направят снимки. Чак тогава ще получим съдържанието му.

Тази процедура си има своите предимства и недостатъци. Нещо, което е отнело минути или часове за извършителя, понякога бива проверявано от нас с дни. Ние винаги сме по-бавни. Но също така намираме всичко, което извършителят е оставил, независимо колко микроскопично е то. Нашите възможности в днешно време са наистина плашещи. Престъпниците трябва да носят скафандри, за да са сигурни, че няма да оставят никакви следи след себе си. Дори тогава обаче ще разберем, че са носили скафандри.

Дори липсата на улики ни навежда на определени изводи. Като например факта, че извършителят има определени познания за полицията и процедурите на криминолозите. Дава ни насоки за методологията и психологията си. Дали той или тя са интелигентни, съдържани, търпеливи или припрени, страстни или луди? Уликите или тяхната липса ни подсказват всичко това.

— Хей — казва Алън и сочи. — Мисля, че идва.

Един куриерски ван ни приближава. Той отбива пред сградата и спира. Шофьорът е млад мъж с руса коса и рядка брада, който ни гледа с огромно притеснение. Не го виня. Вероятно не е свикнал да бъде посрещан от подобна група сериозни и страшни физиономии. Отивам от неговата страна на вана и му правя знак да си свали прозореца.

— ФБР — показвам му документите си. — Носите пратка за този адрес, нали?

— Ъгх, да. Отзад е. За какво е всичко това?

— Пратката е улика, сър. Господин...?

— А? О, Джед. Джедедая Патерсън.

— Господин Патерсън, ще ви помоля да излезете от вана. Пратката е изпратена от престъпник, когото преследваме.

Устата му направо зейва.

— Наистина?

— Да. Налага се да ви снемем отпечатъци, сър. Бихте ли излезли от вана?

— Да ми снемете отпечатъци? Защо?

Насилвам се да остана спокойна.

— Ще търсим отпечатъци по пакета. Трябва да сме наясно кои са вашите и кои на престъпника.

Лампата му светва.

— О... аха, чатнах.

— Бихте ли излезли от вана? — Търпението ми започва да се изчерпва. Бързо. Вероятно той също го усеща, защото отваря вратата и слиза.

— Благодаря ви, господин Патерсън. Моля да отидете при агент Уошингтън, той ще ви снесе отпечатъците.

Соча към Алън и виждам как Джед Патерсън го поглежда плахо.

— Не се безпокойте — успокоявам го, но в същото време ми иде да се изсмея, — голям е, но е лош само с лошите момчета.

Мъжът облизва устни и продължава да гледа плахо човека планина.

— Щом казвате. — Отива при Алън, който го вкарва вътре за процедурата.

Вече мога да се съсредоточа върху пакета. Реджи Ганц е застанал до вана заедно с оборудването си. Продължава да изглежда отегчен.

— Готова ли си да купонясваме? — пита ме той.

— Давай — нареждам му.

Той отива в задната част на куриерския ван и отваря вратите. Късметът е на наша страна, вътре има само три пакета. Веднага намира този, който ни трябва. Адресиран е до мен.

Наблюдавам как Реджи пуска лаптопа и мобилния рентген. Секунди по-късно вече виждаме съдържанието на пакета на екрана.

— Прилича на бутилка с течност... и може би писмо... и нещо друго, плоско и кръгло. Може да е компактдиск. Това е всичко. Трябва да включи бомбаджията. Да се уверя, че течността не е опасна.

— Възможно ли е?

— Не. Всички течни експлозивни са нестабилни. Вероятно, ако беше такъв, вече щеше да е експлодирал. — Свива рамене. — Само дето в нашия екип не предполагахме каквото и да било.

Радвам се, че Реджи е тук, но смятам, че е луд да върши тази работа.

— Направи го — казвам му.

Той изважда памучен тампон и натърква пакета с него. След това го слага в бомбаджията. Спектрометрията веднага се задейства. След няколко минути ме поглежда.

— Всичко ми изглежда чисто. Бих казал, че е безопасно да отвориш пакета.

— Благодаря ти, Реджи.

— Няма проблем. — Прозява се. Клатя глава, докато го гледам да се тътри към вана, нарамил оборудването си. На този свят има всякакви хора.

Оставам сама с пакета. Оглеждам го. Не е голям. Въпреки това има достатъчно място, за да побере онова, което е вътре: нещо с размерите на бурканче от сладко, писмо и компактдиск. Вероятно компактдиск. Искам да погледна. Желанието ме изгаря.

Отивам в предната част на вана. Алън се връща с Джед Патерсън, чиито пръсти са черни от мастилото. Обръщам се към Алън.

— Пакетът е чист — съобщавам му. — Да го занесем в лабораторията.

— Считай го за сторено — казва Кали.

Всички изгаряме от желание да разберем какво има вътре.

* * *

Когато ни вижда, Джийн Сайкс, шефът на криминолозите, придобива смирено изражение.

— Здравсти, Смоуки. С колко време разполагам?

Ухилвам му се.

— Стига де, Джийн. Откога не сме се виждали?

— Ами, от вчера?

— Аха.

Мъжът въздиша.

— За какво става въпрос.

— Пакетът е доставен чрез куриер и определено е от нашия човек. Сапъорите го провериха, което означава, че външната част на кутията е обработена. Също така снемем отпечатъците на шофьора, за да можем да го елиминираме.

— Знаеш ли какво съдържа?

— Сапъорът го прегледа на рентген. Има някакъв буркан, писмо и вероятно компактдиск. Но не можем да бъдем на сто процента сигурни, докато не отворим пакета.

— Откъде знаеш, че е от вашия престъпник?

— Защото ни каза, че ще ни го изпрати на тази дата.

— Много мило от негова страна. — Джийн обмисля известно време информацията. — Вече ходи на едно от местопрестъпленията на този престъпник, нали?

— Да.

— Нещо излезе ли оттам?

Казвам му за отпечатъците по леглото на Ани.

Криминологът се чеше по главата и мисли. Започва да се губи в проблема.

— Искам да се постарая над това, Джийн. Също така ми трябва възможно най-бързо.

— Разбира се, ще го проверя основно. Ще изследвам кутията, съдържанието и адреса поотделно. Каза, че е внимателен, затова не очаквам да намерим пластични или видими отпечатъци. Но понякога можем да се изненадаме.

На едно местопрестъпление могат да се намерят три вида отпечатъци: пластични, видими и латентни. Пластичните и видимите са ни любими. Пластичните се образуват, когато извършителят остави следа в мека повърхност като восък, маджун или сапун. Видимите се образуват, когато извършителят е изцапан с кръв и остави отпечатъка си на друга повърхност. Тези отпечатъци буквално могат да се забележат с просто око. Най-често срещаните са латентните или така наречените невидими отпечатъци. За да ги намерим, трябва да се постараям доста и понякога технологията за свалянето им е истинско изкуство.

Джийн е артист. Ако има нещо, той ще го намери.

— Няма нужда да ти казвам, Джийн, че ако има компактдиск вътре, искам да запишеш съдържанието му, преди да направиш нещо, което може да го повреди. — Свалянето на латентни отпечатъци може да наложи употребата на химикали и топлина. Те са способни да повредят компактдиска и да попречат за извличането на информацията от него.

Джийн ме поглежда сърдито.

— Моля те, Смоуки. С кого си мислиш, че си имаш работа?

Ухилвам се.

— Съжалявам. — Подавам му още два плика с доказателства, всеки от които съдържа последната ни кореспонденция с Джак-младши. — Като приключиш с пакета, провери и тези. От същия престъпник са.

Джийн се намръщва.

— Нещо друго? — пита саркастично.

— Ще имаш удоволствието да се насладиш на помощта ми, сладкишче — намесва се Кали. Криминологът я поглежда недоволно.

— Имаме срокове, Джийн. Онзи ни каза, че ще убие отново. Мъжът изведнъж става много сериозен.

— Считай работата за свършена.

* * *

Влизам в офиса и намирам Алън на телефона. Говори бързо. Нещо го е развълнувало. Държи досието на Ани в ръката си.

— Трябва ми потвърждение, Джени. Искам да съм сигурен на сто процента. Да. — Неспokoйно се удря по крака, докато чака. — Наистина? Добре, благодаря ти. — Затваря телефона, става на крака и идва при мен. — Помниш ли, че ти казах, че нещо ме безпокои?

— Да.

— Става въпрос за уликите, които взехме от апартамента й. — Отваря папката, намира нещо в нея и ми го показва. — Разписка за унищожител на вредители, който е инспектирал апартамента й пет дни, преди да бъде убита.

— Е, и?

— В повечето сгради като нейната не се справят с унищожаването на вредителите индивидуално.

— Това не е особено сериозно основание, но продължавай.

— Да, аз също така смятах, но откакто видях разписката, нещо в нея постоянно ме гложеше.

— Изплюй камъчето, Алън.

— Извинявай. Става въпрос за написаното на нея. — Взима един бележник от бюрото си и зачита от него: — *Ритъм опа круву*. Имам предвид... какво, по дяволите, значи това? След което е името на човека: *Звятуебоц Матиъс*.

— Странно име.

— Това са анаграми, нали? — пита Джеймс.

Алън го поглежда изненадан.

— Точно така. Как се... няма значение. — Обръща се към мен и ми показва бележника. — Виж: *Ритъм опа круву*. Размени буквите и ще получиш: *Умри, тъпа курво*.

Стомахът ми се свива.

— След това *Звятуебоц Матиъс* — ако разбъркаме буквите, получаваме... — Отново ми показва бележника.

Аз съм твоят убиец.

— Той се подиграва с нея — измърморва Джеймс. — Казва й пряко, че ще умре и че той ще го направи. Тя така и не се е усетила.

Знам, че трябва да се разгневя, но гневът го няма. Започвам да свиквам с игричките им. Поглеждам Алън.

— Доста добра работа.

Той свива рамене.

— Винаги съм си падал по анаграмите. И дребните детайли.

— Да бе, да бе, невероятен си — дразни го Джеймс. — Въпросът е какво точно означава това и как може да ни помогне.

— Защо не ми кажеш ти, задник? — скастрия го Алън.

Джеймс не обръща внимание на обидата. Само кима и се замисля.

— Не мисля, че го е направил, за да злорадства. Мисля, че е отишъл да разузнае. Да се запознае добре с мястото.

— Или за да потвърди вече известната му информация — казвам аз. — Може би е бил там и преди и е искал да се увери, че нищо не се е променило.

— Искал е да попие всеки детайл — констатира Алън. — Има логика, при тези момчета всичко има логика. Те са умни и внимателни. Планират с финес.

— Може би стилът им е такъв — казвам аз. Усещам натрупващото се в мен вълнение. — Ако успеем да разберем нещо за следващата им жертва — каквото и да е — може би ще хванем разузнавача. — Обръщам се към Лио. — Докъде стигна с твоята част?

Хлапето се намръщва.

— Опасявам се, че нямам добри новини. IP-то не е статично. Успяхме да го проследим, но се озовахме в задънена улица.

— Как така?

— Използвал е киберкафе. Това е кафене, където можеш да използваш интернет. Напълно анонимно.

— Проклятие. Нещо друго? Въобще?

— Не.

— Искам всички да си сложите умните шапки и да се потрудите.

Телефонът звъни. Отговаря Алън, провежда разговор и затваря.

— Обадиха се от лабораторията. Готови са за теб — казва ми.

* * *

Слизам с асансьора четири етажа надолу и когато влизам в лабораторията, Джийн и Кали водят оживен разговор.

— Внимавай — казвам й, — ще ти надуе главата.

Джийн се обръща към мен.

— Тъкмо казвах на агент Торн за последните постижения в идентифицирането на митохондриалната ДНК.

— Изключително увлекателна тема — изрича с възможно най-сухия си глас Кали.

Криминологът се намръщва.

— О, я се разкарай — скастрия я той. — Не се дръж така, Кали. Ти беше една от най-добрите ми стажантки.

Тя се ухилва и ми намига.

Вдигам чашата с кафето си, сякаш им казвам „Наздраве“.

— Винаги съм била с високо мнение за теб, Джийн. В този ред на мисли какво имаш за мен?

Криминологът отново поглежда Кали намръщен, а тя му се плези. Най-накрая се обръща към мен с въздишка.

— Няма никакви веществени улики. Имам предвид, че не открих никакви отпечатъци, влакна, косми, тъкани или каквото и да било друго. Но попаднах на нещо много интересно. Нещо за престъпника, за което и самият той не знае.

Наострям уши.

— Какво имаш предвид?

— Почакай и ще видиш, Смоуки. За да го разбереш, първо трябва да прочетеш писмото. — Подава ми го. — Давай.

Не обичам, когато хората са потайни, но Джийн е един от най-добрите криминолози в страната. Може би дори в целия свят. А и Кали ми кима одобрително.

— Струва си чакането, сладкишче.

Зачитам писмото.

Здравей, агент Барет!

Умирам си да разбера дали приказката за Рони Барнс ти хареса? Опасявам се, че не е най-умното момче на света, но е перфектен за даване за пример. Чудиш се, знам. Колко други Ронита има? За твое съжаление, ще те оставя да продължиш да се чудиш.

Между другото, видях те да влизаш в онова стрелбище, когато се върна от Сан Франциско. Трябва да споделя, че се РАЗВЪЛНУВАХ! Винаги е удоволствие, когато гамбитът даде такива невероятни резултати. Опонентът ми вече е в пълно бойно снаряжение и готов за бой. Това е нещо, което кара кръвта във вените ми да закипи! И ти ли се чувстваш по същия начин? Сърцето ти бие ли силно? Сетивата ти изострени ли са?

— Той те следи, сладкишче.

— Да. Ще трябва да направим нещо по въпроса.

В момента изглеждаш различна, агент Барет. По-опасна. Вече не криеш белезите, от които се срамуваше толкова дълго.

Браво на теб. И на мен. Защото вече можем да махнем детските ръкавици. Вече можем да направим играта си наистина интересна!

Изпратих ти две неща. Едното от тях, а именно съдържанието на буркана, изисква обяснение, за да можеш да го разбереш напълно.

Нека си поговорим за Ани Чапман. Известна още като Тъмната Ани. Името познато ли ти е, агент Барет? Трябва да е. Тя е била втората жертва на моя предшественик.

Бедната душа Ани Чапман. Невинаги е била мръсна курва, да знаеш. Изчакала е съпругът ѝ да умре, преди да започне да си разтваря краката за пари. Много обидно. Когато моят предшественик я убил, той изрязал един цирей от кожата на обществото.

Тя била втората убита, но също така първата, от която скъпият Джек си взел сувенир. Изрязал матката, горната част на вагината и две трети от пикочния ѝ мехур.

Разбира се, съществуват много различни теории по темата. Всички те са грешни. Никой не е бил достатъчно прозорлив, за да разбере плана на предшественика ми. Сега ще ти го споделя, затова ме слушай внимателно: Джек знаел, че неговата кръвна линия, както предшествениците му, така и потомците му, е необикновена. Бил наясно, че произлиза от древни хищници. Първите ловци. Онези, които били над добитъка, наречен човечество. Знаел, че е негов дълг да предаде познанията и могъществото си на бъдещите поколения, за да ги запознае със своята свята мисия.

Затова взел много сувенири. Взимал части от курвите и ги консервирал, за да може да ги съхрани. Повелята му била да се предават от поколение на поколение, за да си спомняме какво е започнал.

Казах ти, че ще ти предоставя доказателство за твърденията си, агент Барет. Аз съм човек на думата си. Изпратил съм ти един от свещените сувенири. Запазената матка на Ани Чапман.

Вече се вдъхнови, нали? Направи тестовите си. Когато си готова с тях, мисля, че ще ти стане доста трудно да спиш през нощта. Защото ще знаеш, че там някъде е потомъкът на Човека сянка.

— Истина ли е това, което казва, Джийн? В буркана наистина ли има матка?

Криминологът се усмихва. Поредната му потайна усмивка.

— Ще стигнем и дотам. Довърши си писмото.

Човекът сянка. Оригиналът. Да, ти познаваш много имитатори, специален агент Барет, нали? Хора, които живеят в сенките и убиват в тях. Моят прародител е бил роден в сенките. Той е бил рожба на мрака.

Обичал е сенките и сенките... те също са го обичали. Бил е най-чистото им дете.

Но започнах да се отклонявам.

Изпращам ти още един компактдиск. Аз продължих мисията на моя предшественик. Прочистих земята от още една курва, изрязах още един цирей.

— Проклятие — изричам аз.

Наслаждавай се. Доста се гордея с работата си.

Това е всичко засега, агент Барет. Можеш да бъдеш сигурна, че ще продължим да поддържаме връзка. Вероятно по доста по-личен начин. Една седмица. Тик-так, тик-так.

От Ада,
Джак-младши

Оставям писмото и поглеждам Джийн.

— Изплюй камъчето.

Той потрива ръце.

— След като прочетох писмото, се захех веднага с буркана. Направих някои основни проверки и така го открих.

— Кое?

Джийн остава мълчалив за известно време, за да бъде отговорът му още по-ефектен.

— В този буркан няма човешка тъкан, Смоуки. Ако трябва да предположа, мнението ми е, че вътре има кравешка тъкан.

Шокът ме оставя безмълвна за момент.

— Майка му стара!

Джийн се ухилва.

— Да. Нашето момче смята, че разполага с наследство от Джек Изкормвача. Само че не е така. Има си парче консервирана кравешка плът. Целият му светоглед е изграден около една лъжа.

Умът ми препуска.

— Значи всичко това са пълни глупости. Глупости, с които някой му е напълнил главата. Той не е потомък на Изкормвача. Той е...

— Поредният убиец — довършва мисълта ми Кали и запърхва с мигли. — Не е зле, а? Не разполагаме с веществени доказателства, за да идентифицираме нашите момчета, но и откритото не е малко.

— Чудесна работа. Можеш ли да надпишеш всичко и да подготвиш доклад?

— Разбира се. Ще е готов тази вечер.

— Супер. Уха. — Обръщам се към Кали. — Трябва да споделим тази информация с останалите от екипа. — Тръгваме да излизаме.

— А... Агент Барет?

Обръщам се и виждам нещо, което Джийн държи в облечената си в ръкавица ръка.

О, мамка му.

Заради всичкото вълнение съм забравила за него. Компактдиска. Радостта ми от напредъка веднага се изпарява.

Време е да гледаме следващото убийство.

37.

Връщаме се в офиса.

— Имам добри и лоши новини — съобщавам аз.

— Какви са добрите новини? — пита Алън.

Предавам им съдържанието на писмото и завършвам с онова, което Джийн беше намерил в буркана. Лио и Алън се опулват насреща ми. Погледът на Джеймс е някак си отнесен. Почти мога да чуя мислите му.

— Значи — започва той — някой го е накарал да вярва на това. Този някой или е смятал, че всичко е истина, или е искал той да смята, че всичко е истина.

— Може би сам си е създал тази фантазия — предполага Лио. — Защо е необходимо да е намесен и друг човек?

— Защото нивото на заблуда, на което трябва да работи умът му, за да създаде подобна фантазия, щеше да му попречи да е толкова организиран и компетентен. Помисли си.

Кали кима.

— Съгласна съм, сладкишче. За да си създаде сам подобни убеждения и след това да забрави, че ги е създал... Не мисля, че би бил много в час. Щеше здраво да е затънал в своя свят.

Намесвам се:

— Смятам, че направихме сериозен пробив. Още нещо. Сега вече не търсим само него, а и онзи, който му е вгълпил тези убеждения. — Обръщам се към Алън. — Обади се веднага на доктор Чайлд. Предай му всичко това. Звънни му на домашния, ако не го откриеш в офиса му. Кажу му, че искам да го видя утре сутринта. Това е един от случаите, в които профайлърът може да бъде полезен.

— Заемам се.

— Нашият човек започва да се дъни — казвам аз. — Освен това се изпусна, че ме следи.

Алън вдига поглед разтревожен.

— Какво?

— Пише го в писмото. Когато се върнахме от Сан Франциско, отидох на стрелбището. Пише, че ме е видял да влизам там. Което си е лош ход от негова страна.

— Трябва да си много, много внимателна, сладкишче.

Усмиввам се.

— Не се тревожи, Кали. Имам намерение да се обадя на един стар приятел, за да ми помогне. Бивш агент на тайните служби. Ще го накарам да ме следи.

Тя кима.

— Ще го играе твоя сянка и така ще забележи, ако някой друг също те следи.

— Аха. Приятелят ми е много добър. Също така ще намери всякакви проследяващи устройства и бръмбари по колата ми, ако има такива. Ще го накарам да провери и къщата ми. Ще ги оставя по местата им, ако ги намерим. Ще знаем къде са, но той няма да знае, че ние знаем.

— Забеляза ли, че използваш „той“, а не „те“? — пита ме Джеймс.

Поглеждам го изненадана. Не бях забелязала.

— Предполагам, защото все повече и повече се убеждавам, че основният е „той“. Има един Джак-младши. Другият е временен. Усецам го. Вижте случая с Рони Барнс. Джак го е използвал и го е захвърлил. Казва го и в писмото си — търси си други убийци, които да обучава.

— Това повдига въпроса относно престъпник номер две от апартамента на Ани — казва Джеймс. — Жив ли е още? Или е мъртъв като Барнс?

— Няма как да знаем... но си мисля, че е жив.

— Съгласен съм — потвърждава Алън. — Помислете. Започнал е нещо с Ани, нещо, което е планирал от известно време. Не е искал да се бави, като започне да обучава ново другарче за убиване по средата на шоуто.

Поглеждам ги всичките.

— Наваксваме, хора.

Джеймс се е опулил насреща ми.

— Стига хвалене — казва той. — Какви са лошите новини?

Вдигам компактдиска.

— Той ни изпрати и това. Убил е отново.

В офиса настъпва пълна тишина. Лио става и протяга ръка за диска.

— Да приключваме по-бързо.

Давам му го.

— Действай.

Лаптопът му вече е включен. Слага компактдиска в него. Миг по-късно видеото започва.

Този път има текст в началото — бели букви на черен фон: *Тази смърт е извършена с любезното съдействие на <http://www.darkhairedslut.com>^[1].*

— Запомни адреса — казвам на Лио.

На екрана се появява завързана за легло и бореща се да се освободи гола жена. Ситуацията е същата като при Ани. По моя преценка е на по-малко от двадесет и пет години. Видът ѝ е доста естествен. Имам предвид, че не си е увеличавала гърдите — освен ако не ги е увеличила до настоящите им размери, което е доста съмнително. Все още има безупречното тяло на млада жена, която не е раждала. Косата ѝ е дълга, гъста и тъмна. Поредната брюнетка, явно ги предпочита. Очите ѝ са ясна картина на чувствата ѝ в момента. Паника, ужас, отчаяние.

Джак-младши се появява пред камерата, облечен е в същия костюм, който носеше при убийството на Ани. Маха към обектива и отново имам чувството, че се усмихва. Усмивката му е за всички нас. Обожава да записва престъпленията си, особено когато ние ще му бъдем публика. Не ни дава дори намек за истинската си самоличност. Излиза от кадър. Миг по-късно започва музиката. Силна е, почти оглушителна.

Ще ми се всички да бяха калифорнийки...^[2]

Приближава се до жената и килва глава на едната, а после и на другата страна, докато я оглежда. Вдига оръжието си. Този път не е нож. Бухалка е. Започва да танцува, да подскача и да размахва бухалката — пуска злото в себе си да се лее в ритъма на музиката. Прави няколко лъжливи движения, за да ужаси още повече жертвата си. Очите ѝ направо ще изскочат от орбитите си, а лицето ѝ почервява, когато се опитва да изкрещи през запушената си уста.

В този момент — точно както беше и при видеото на Ани, започва монтажът. Джак върши всичко с непоколебима бруталност. Няма нищо медицинско или изкусно в действията му — когато се приготвя да удари с бухалката, той я вдига нависоко, а когато я стоварва, влага силата на цялото си тяло в удара. Чупи костите на жената, превръща ги на прах. Всеки път, в който тя припада, Джак спира и я шамаросва, за да я събуди. Иска тя да е там с него, да е наясно със случващото се. Иска да усети всяка една минута.

Оставя бухалката и я яхва. Изнасилването започва. То е брутално. Иска да разтърси счупените ѝ кости, иска чукането му да ѝ причини най-лошата болка, която някога е изпитвала. Всеки път, в който тя припадне, той я събужда. Тази жена се събужда отново и отново в най-ужасния си кошмар.

Изнасилването приключва и след него се появява скалпел. Показва ѝ го. Хваща я за брадичката и я кара да го погледне, да разбере какво следва. Очите ѝ проследяват острието и не се отлепят от него, докато се насочва към корема ѝ. Виждам как лудостта се прокрадва в нея, когато той започва да ѝ прави дисекция, докато е още жива. Поглеждам Лио. Позеленял и ужасен е, но се държи. Вече е станал посилен, превърнал се е в нещо, което не може да промени.

След като жертвата му вече е мъртва и изкормена, Джак-младши става. Гледа тялото ѝ доста дълго време. Имам чувството, че някой я е накарал да глътне бомба, която е експлодирала в нея. Джак поглежда камерата и вдига палци към нас. С това видеото свършва.

— Смяташ се за много забавен — мърморят си разгневена под носа. — Продължавай да се усмихваш, шибаняк.

Думите ми са също толкова безсилни, колкото сме и ние.

Разбира се, част от мен е наясно, че той никога не се усмихва *наистина*. Не е способен на това.

Всички в офиса мълчат и се опитват да асимилират видяното. Разделят го на части.

Справят се с него.

— Провери онзи сайт, Лио. Да разберем коя е тази жена.

— Заемам се — отвръща тихо той. Застива. — Как... как е възможно някой да направи подобно нещо? — Въпросът му е към нас. Очите му се забиват в мен и молят за отговор. Обмислям добре онова, което ще му отговоря.

— Правят го, защото го обожават. Това е техният секс и нуждата им за него е по-голяма от нашата, по-настоятелна. По-силна е от нуждата на всеки наркоман. Съществуват много различни причини, поради които е възможно да са се превърнали в това, което са. Но основното е, че обожават това, което правят. Страстно. — Поглеждам Джеймс. — Какво беше онова определение, което използваше за такива?

— Сексуални месояди.

— Точно така.

Лио потреперва.

— Не е това, което си представях. Имам предвид цялата тази работа.

— Повярвай ми, наясно съм. Много хора смятат, че е вълнуващо да преследваш серийни убийци, изнасилвачи на бебета или други чудовища. Не е вълнуващо. Унищожително е. Не се събуждаш сутрин с думите: „Боже, о, боже, нямам търпение да пипна този тип“. Събуждаш се, поглеждаш се в огледалото и се опитваш да не се чувстваш виновен, че още не си го хванал. Опитваш се да не мислиш, че ще убие още някого, защото не си го заловил. — Поклащам глава. — Не е вълнуващо. Унищожително е да си отговорен за смъртта на жертвите.

Лио ме гледа известно време, след което прави онова, на което е учен, когато се изправи лице в лице с ужаса — обръща се към компютъра си и продължава да работи. След минута намира търсеното.

— Разполагам с адреса на собственика на www.darkhairedslut.com. Апартамент в „Уудленд Хилс“.

— Имаш ли име?

— Не, съжالياвам. Регистриран е на фирма. Вероятно на едноличен търговец.

— Алън, обади се на полицейския участък в този район. Кажим да го проверят. Ако се окаже, че жената е там, искам да обезопасят мястото и да ни се обадят. Никой не трябва да влиза или да излиза.

— Ясно.

— Не става ясно от видеото — казва Джеймс. — Поне за мен.

Намръщвам се въпросително насреща му.

— Какво имаш предвид?

— Че са двама убийци, а не един.

Поглеждам го изненадана и кимам. Прав е. Забележката му е изключително точна. Ако Джак-младши е имал компания, това не се вижда с просто око.

— Но въпреки това двамата са били там — казва Джеймс. — Усещам го.

Отново го поглеждам и отново кимам. Черният влак продължава да се движи, *тъдъ-тъдъ* и *пуф-паф*, двамата не сме слезли от него.

Обръщам се към Лио.

— Искам да погледнем сайта на жената.

Кали изглежда учудена или поне се опитва.

— Никога не съм предполагала, че ще ми се възлага задачата да сърфирам в порносайтове, Смоуки. Това е вторият път.

— Да, обикновено го правиш само у дома.

— Много забавно.

Това е опит да се разведри обстановката, но определено не е успешен. Образите все още са прекалено ярки.

— Ето — казва Лио.

Преместваме столовете си, за да видим по-ясно сайта, който е заредил на екрана. Фонът е светлокафяв. Виждаме снимка на жената, която Джак-младши уби на видеото, облечена е само с прашки. Задникът ѝ е обърнат към нас в добре познатата ни апетитна поза. Тя наднича през рамо и се усмихва съблазнително, докато единият ѝ пръст ни казва „ела тук“. Прилича на жена, която се снима в порно, но също така е красива и жива, истинско човешко същество. За разлика от онова, което видяхме на видеото.

Аз съм тъмнокоса курва, гласи логото в горната част на екрана. Вдясно от снимката ѝ има други, по-малки фотографии. Макар основното да е само намекнато, посланието е ясно. Тук не става въпрос за еротично позиране или голи снимки. Виждаме цензурирани снимки на орален секс, анален секс, секс с жени, групов секс. Дребният шрифт потвърждава подозренията ми: *Обичам да лапам курове и да гълтам сперма, живея за груповото чукане и чукането в задника, а и си УМИРАМ да лижа ПУТКИ!*

— Многостранно развита млада жена — отбелязва Кали.

Поклащам глава.

— Ужас.

По-нататък става ясно, че жената предлага *шоу пред камера на живо и че организира секс партита за феновете си*. Разбира се, само за абонати.

Лио ни показва още две страници, които ни отвеждат до поканата за регистрация.

— Сега какво? — питам аз. — Не бих използвала кредитната си карта тук.

— Не мисля, че ще се наложи — отвърща хлапето. — Имам предчувствие.

Кликва върху линка, който гласи *вход за абонати*. На екрана се появява кутийка, която изисква потребителско име и парола.

— Обзалагам се, че е използвал същите потребителско име и парола, както и в сайта на приятелката ти — *джаске* беше името, а паролата *отада*. — Лио въвежда думите, докато обяснява всичко това, и цъка върху бутона *ОК*. Появява се страница, която гласи: *Добре дошли в зоната ми за специални абонати!* — Воала!

— Браво на теб.

Лио скролва страницата надолу, която всъщност представлява меню на предлаганите услуги. Неща като *лични снимки, моите видео клипове, моите изпълнения пред камера, моите приятелки аматьорки*. Погледът ми е привлечен от *снимки от секс партитата на абонатите*.

— Чудя се... — започвам аз.

— Какво, сладкишче? — пита Кали.

— Партитата на абонатите... Чудя се дали би устоял на подобна възможност. Да прави секс с нея, като знае, че съвсем скоро ще я убие — това е нещо, което определено би направил.

— Така би повишил възбудата си от предстоящия акт. Чувството за сила, което изпитва.

Това е нещо обичайно за серийните убийци — проследяването, наблюдението, планирането. Тези неща са също толкова опияняващи за тях, колкото и финалът.

— Мисля, че има голяма вероятност да си права — намесва се Джеймс. — Можем да изтеглим всички снимки, да отделим лицата на всички мъже и да ги проверим в базата с данни. — Свива рамене. — Тя още не е толкова добра, но си струва да опитаме.

Всеки, който смята, че в службите на реда е много забавно, въобще не разбира тази част от работата ни. Най-вероятно ще се озовем в задънена улица, но трябва да сме методични. Хвърляме мрежите и въдиците си като същински рибари. Не само една, а много, и то отново и отново. Търсим отпечатъци, една мрежа. Заповед за списъка с абонати, друга. Лицево разпознаване, още една. Отново и отново ние хвърляме мрежи и ги вадим, най-често празни. Не е важно какво ще хванем — акула или дребна риба, стига те да ни отведат до убиеца. Работата ни е като надпревара на костенурки, но стъпките ни са дори по-малки.

— Направете го. Двамата с Лио.

Отивам при Алън.

— Обади ли се на лосанджелиската полиция?

— Да. Ще се срещнем там.

— Успя ли да се свържеш с доктор Чайлд?

— Да. В началото беше доста сърдит, но след като му разказах какво се е случило днес, веднага се заинтересува. Искане тази вечер да му изпратим копие от доклада и каза, че утре сутринта ще е готов да се срещнете.

— Добре. Кали, вземи доклада от Джийн и се погрижи да стигне до доктор Чайлд.

Тя се насочва към телефона, а Алън към вратата. Отивам до бюрото си и претърсвам наоколо, за да намеря бележника си. Започвам да разлиствам страниците, докато не попадам на номера, който ми трябва.

Томи Агилера. Бивш агент на тайните служби, който в момента работи като частен охранител. Запознахме се по време на случай на един сенаторски син, който си падаше по изнасилвания и убийства. Наложих се Томи да го застреля и в последвалата политическа буря моите показания бяха единственото нещо, което му помогна да запази работата си. Тогава ми каза, че ако някога имам нужда от каквото и да е, да му се обадя, като наблегна на „каквото и да е“ и „някога“.

Набирам номера, докато си мисля за него. Много, много сериозен мъж. С физиономия, която винаги е трудна за разчитане. Говори меко и тихо, но не като срамежлив човек. По-скоро с мекотата на змия, която е убедена в способностите си да напада.

Отговаря след четвъртото позвъняване.

— Томи е на телефона. — Гласът му е точно такъв, какъвто го помня.

— Здравсти, Томи. Обажда се Смоуки Барет.

Пауза.

— Здравсти, Смоуки. Как си?

Знам, че Томи просто се държи учтиво. Не че не му пука как съм. Просто не е човек, който си пада по общите приказки.

— Нуждая се от помощта ти за нещо, Томи.

— Слушам те.

Обяснявам му всичко, запознавам го с Джак-младши, разказвам му как е бил в къщата ми и ме е следил.

— Има голяма вероятност да те следи електронно.

— Може, но ако наистина е така, искам да знам. А и не желая да му показвам, че знам.

Мълчим за момент.

— Разбирам — отговаря Томи. — Искаш да те следя.

— Да.

— Кога?

— Първо искам да провериш автомобила и къщата ми за проследяващи и подслушвателни устройства. После искам да се превърнеш в моя сянка. Това може да е нашата възможност да го пипнем. Може би тук ще сбърка. — Колебая се за миг. — По дяволите. Трябва да ти кажа нещо. Всъщност са двама.

— Работят заедно?

— Да.

— Кога искаш да започна? — В гласа му няма колебание.

— Тази вечер ще се прибера у дома около единадесет часа. Имаш ли нещо против да се срещнем тогава?

— Не. Ще се видим там. Не се притеснявай, ако ти се налага да закъснееш. Ще те изчакам.

— Благодаря ти, Томи. Наистина оценявам помощта ти.

— Длъжник съм ти, Смоуки. Ще се видим довечера.

Затварям. Томи определено не е човек на празните приказки.

Виждам, че Кали също приключва своя телефонен разговор.

— Е? — питам я аз.

— Свързах се с Джийн, сладкишче. Веднага ще изпрати копие от доклада на доктор Чайлд.

— Колко време ще ви отнеме да си пригответе нещата, Кали?

Тя вдига вежди изненадана.

— Ако Джийн вече не ги е приготвил, ще ми трябва... половин час?

— Отивай при него и чакай. Ако се окаже, че имаме местопрестъпление, искам двамата да се заемете, преди да пуснем криминалозите на лосанджелиската полиция. Това е първата ни възможност да видим нещата от първа ръка.

— Разбрано, сладкишче — отвърща Кали и излита през вратата.

Тогава ме озарява. Едно от моите прозрения. Не бива да се изненадвам. Набрала съм инерция и всичките ми сетива са на максимум.

— Слушайте, Джеймс, Лио — казвам развълнувана. — Кажете ми какво мислите за това. — Сядам и те ме даряват с цялото си внимание. — Двата пъти, в които са убили, са се регистрирали в уебсайтове, нали?

— Да.

— Двата пъти са използвали същото потребителско име и парола. Така че...

Лио се опулва насреща ми.

— Да! Възможно е вече да са избрали следващата си жертва и да са се регистрирали в сайта й... може би със същите потребителско име и парола. Или, ако не със същите, то поне с нещо сходно до темата с Изкормвача.

Ухилвам се.

— Точно така. Не мисля, че съществуват чак толкова много компании, които се занимават с плащания в сайтове за възрастни.

— Не, не са. Около десетина са.

— Трябва да се свържем с всяка една от тях, Джеймс. Заемете се с Лио. Нека потърсят в системите си за тези потребителско име и парола или някакви техни вариации. След това да ни изпратят уебсайта. Налага се да извадим някои хора от леглата им.

Джеймс ме поглежда със зловещо възхищение.

— Умно. Много умно.

— Ето затова аз съм шефката и получавам големите пари.

Липсата на заядлив отговор от негова страна си е направо комплимент.

* * *

Обаждам се на Алън по мобилния.

— Имаме местопрестъпление, Смоуки — съобщава ми той.

— Кой работи по случая в лосанджелиската полиция?

— Бари Франклин. Той иска да говори с теб.

— Дай ми го.

След кратка пауза чувам гласа на Бари. Не е щастлив.

— Смоуки, защо ни е отказан достъп до нашето местопрестъпление?

— Не е точно така, Бари. Въобще не е така. Просто това е първата ни възможност да разгледаме прясно местопрестъпление на нашия престъпник. Знаеш как стоят нещата.

Пауза, последвана от въздишка.

— Да, наясно съм. Мога ли поне да вляза? Знаеш, че няма да прецакам нищо.

— Разбира се. Би ли ми дал отново Алън?

— Да.

— Значи за него няма проблем да ни пусне пред тях? — пита Алън.

— Аха. След около пет минути тръгвам с Кали и Джийн. Ще се видим там.

— Разбрах й името, Смоуки. Казвала се е Шарлът Рос.

— Благодаря ти — затварям.

Шарлът Рос. Разкрепостена, да. Със съмнителни морални ценности може би.

Никоя от тези отличителни черти обаче не заслужава да бъде наказана с измъчване, изнасилване и смърт.

---

[1] Dark haired slut — в превод от англ. — „тъмнокосата курва“.
— Б.пр. ↑

[2] The Beach Boys, *California Girls*, 1965 г. — Б.пр. ↑

38.

Час пик приключва до 20:00 часа, така че стигаме бързо до адреса на „Уудленд Хилс“. Той се оказва малка, едноетажна къща, не изглежда баровска, а удобна. Вписва се в квартала.

Паркирам, слизаме от колата и се насочваме към предната врата, където ни чака Алън.

— Къде е Бари? — питам аз.

Той размахва палец към вратата.

— Все още е вътре.

— Ти огледа ли?

— Не. Знаех, че ти ще искаш да си първа.

Разбира се, че знае. Годишите на съвместна работа са създали симбиоза помежду ни.

Надниквам вътре и повиквам Бари. Той се появява от една от стаите и идва при мен. Двамата излизаме на верандата.

— Благодаря на бога — казва той и бърка в палтото си. — Имах нужда от извинение, за да изляза навън да изпуша една цигара. — Изважда кутия и запалва. Вдишва и издишва с блажено изражение. — Искаш ли една?

— Не, благодаря. — Изненадана съм, че отказвам. Желанието ми за пушене се е изпарило някъде между откритието ми за Алекса и момента, в който отново вдигнах оръжието си.

Радвам се и се чувствам късметлийка, че Бари води този случай от страна на лосанджелиската полиция. Познавам го от почти десетилетие. Той е нисък, тангурест и оплешивяващ мъж. Носи очила и има едно от най-обикновените лица, които съм виждала. Но някак си въпреки всичките си недостатъци Бари винаги излиза с красиви и помлади жени. Има нещо в него, което създава усещането, че е по-голям от тялото, в което се намира, и че е изключително уверен, без да е арогантен. Много жени намират тази комбинация от самоувереност и доброта за неустоима. Също така е чудесен детектив от отдел „Убийства“. Много, много талантлив. Ако беше в Бюрото, щеше да е в моя екип.

— Умиращ ли си от нетърпение да видиш местопрестъплението?
— пита ме той.

— Искам да ме запознаеш с основното, преди да вляза вътре.

Бари кима и започва. Не чете от бележки. Няма нужда, има фотографска памет.

— Жертвата е Шарлът Рос, двадесет и четири годишна. Намерена е завързана за леглото си, вече е била мъртва. Срязана е от гърдите до слабините. Очевидно органите са премахнати, прибрани в торби и оставени до тялото. Множество натъртвания по лактите и коленете. Изглеждат счупени. Контузиите ѝ са нанесени чрез побой с нещо.

— С бейзболна бухалка.

Бари повдига вежди.

— Откъде знаеш?

— Убиецът ми изпрати видео на убийството. Тази е втората жена, за която знаем и на която е причинил подобно нещо.

— Все още не е установено официално кога е настъпила смъртта, но бих предположил, че се е случило преди три дни. Доста е презряла.

— Склонна съм да се съглася.

Бари дърпа дълбоко от цигарата си и ме поглежда преценяващо.

— За какво е всичко това, Смоуки?

— Кое за какво е, Бари? Става въпрос за психопат, който се храни с болка и ужас. — Потривам очи. Изморена съм. — Този престъпник набелязва жени, които имат лични сайтове за възрастни в интернет. Той... — колебае се. — Това трябва да си остане между нас. Не съм готова да говоря с медиите по темата.

— Няма проблем.

— Първо, не е „той“, а са „те“. Двама са. Мислим, че единият е доминиращ. Обсебени са от мен и екипа ми. Първата жертва ми беше приятелка от гимназията. Най-добрата ми приятелка. Нещо, което са знаели.

Виждам, че Бари е ужасен.

— Ах, мамка му, Смоуки, това е гадно.

— Описаното от теб е техният стил на работа. Убили са приятелката ми, като са ѝ прерязали гърлото — за разлика от тук, но

премахването на органите е техният подпис. Онзи, който мислим, че е доминиращ, казва, че е потомък на Джак Изкормвача.

На лицето на Бари се изписва отвращение.

— Глупости.

Кимам.

— Така е. Дори имаме доказателство за това.

— Как искаш да процедираме тук?

— Първо ще огледам местопрестъплението сама. След това искам Джийн и Кали да си свършат работата. После мястото е изцяло твое. Просто искам твоите криминолози да пипат бързо и да ми изпратят доклада спешно.

— Няма проблем. — Бари отива да хвърли цигарата си на улицата, като че ли за да не замърси местопрестъплението. Връща се при мен и посочва вратата. — Сега ли искаш да огледаш?

— Да. — Поглеждам към Алън, Кали и Джийн. — Алън, прибирай се у дома при жена си. Няма смисъл да стоиш тук.

Мъжът се двоуми, но след малко кима.

— Благодаря ти. — Обръща се и си тръгва.

— Кали, вероятно ще се забавя двадесет или тридесет минути. След като приключи, вие сте на ход.

— Няма проблеми, сладкишче. Свърши си работата.

Отивам до вратата и оставам пред нея за известно време, за да се послушам с вътрешния си слух. След секунда го чувам: *тъдъ-тъдъ, тъдъ-тъдъ*. Усещам хладината вътре в мен и изведнъж се озовавам напред широко и празно поле. Чувам черния влак и вече съм готова да го видя. Просто трябва да го открия отново. Да разбере как е стигнал до това място.

Пристъпвам вътре. Къщата не е лукс, но е чиста и подредена. Създава усещането, че собственичката се е постарала доста, за да й придаде изтънчен вид, но в крайна сметка се е отказала. Тъгата е пропита във всеки ъгъл. Разочарованието не е било начин на живот, но и този ден е настъпил.

Настъпил е сега.

Усещането за смърт е завладяло мястото като някакво покривало. Мирише на убийство, извращения и реалност. Ако душите имаха мирис, тази на Джак-младши щеше да мирише така.

Вдясно от дневната се намира кухнята. Една плъзгаща се стъклена врата води до задния двор и прохладната нощ. Отивам до нея и проверявам дръжката. Тя е стандартна и евтина. Но не е счупена.

— Отново си почукал, нали? — мърморя на себе си. — Ти и твоето приятелче. Той скри ли се, докато ти беше отпред? Готов да я нападне, когато най-малко очаква?

Хрумва ми, че изборът им да нападнат Ани в 19:00 часа може би крие нещо повече от обикновено перчене. Това е време, през което хората се прибират у дома, тъкмо са се прибрали или от известно време вече са си вкъщи. В този момент те не искат да знаят какво се случва в света отвън.

— И тук ли постъпи така? Появи се рано вечерта, ухилен до уши, и почука на вратата? Може би единият от вас е бил с ръце в джобовете, за да прилича на обикновен човек?

Усещам нещо в тях. Чувството е силно. *Тъдъ-тъдъ, тъдъ-тъдъ.*

Тяхната арогантност.

Ранна вечер е и те паркират точно пред къщата на курвата. Защо не? Няма нищо странно в това да паркираш на улицата. Слизат от колата и се оглеждат наоколо. Тихо е, но не безшумно тихо, празно е, но не е застинало. Мракът е паднал и човек може да усети живота и движението, скрити зад стените на другите домове. Мравки в своите мравуняци.

Застават пред вратата. Знаят, че си е у дома. Знаят всичко за нея. Оглеждат се наоколо, за да се уверят, че няма никого навън и никой не ги наблюдава, след което той чука. Минават няколко секунди и тя отваря...

После какво? Оглеждам антрето. Не виждам някаква поща или следи от борба. Но отново усещам онази арогантност.

Правят най-простото нещо на света — влизат вътре, блъскат я назад и затварят вратата. Знаят, че тя не може да ги спре. Първата ни реакция като хора не е да отблъскваме. Вместо това търсим причините, опитваме се да осъзнаем случващото се. В този момент, в който се колебаем и чудим, ловецът поема инициативата.

Вероятно е била бърза. Вероятно се е опитала да изпищи, дори да затвори вратата. Но те са били подготвени за това. С какво? Нож. Не. Този път е немалко дете, което да вземат за заложник. Нуждаели са се от по-сериозна заплаха. Огнестрелно оръжие? Да.

Няма нищо по-добро от дулото на пистолет, което да те накара да млъкнеш.

— Млъкни или си мъртва — е казал единият от тях. Гласът му е бил спокоен, уверен. Това го е направило още по-застрашителен в нейните очи. По-сериозен. Усетила е, че си има работа с човек, който би я застрелял, без да му мигне окото.

Отивам в спалнята. Вонята тук е по-силна. Разпознавам мястото от видеото. Обзавеждането е розово, уютно и направено с вкус. Говори за младост. За безгрижно щастие.

Сред този уют се е случило най-ужасното нещо.

Тя е тук. Мъртва и разлагаща се, все още завързана за леглото си.

Умряла е с отворени очи. Краката ѝ са разтворени. Знам, че са я оставили така с цел. Искат да ни се похвалят, *пипнахме* я, казват ни, *тя е никоя. Безполезна курва. Направихме я НАША.*

Торбите са наредени до леглото ѝ. Тялото е олицетворение на насието, хаоса и покварата, а торбите са в пълна противоположност. Поставени са в права линия. Подредени са. Те се хвалят: *Виждаш ли колко сме изкусни и способни.* Или вероятно говорят на език, който само те разбират и пишат с кървави пиктограми, които не можем да разгадаем.

Всичко подсказва за един добре изпипан ритуал. Това е нещо, което Джак Изкормвача би направил, мислят си, затова го правят и те. Впечатлена съм от усета им към детайлите. Били са заинтересувани от нея, само от нея. Нищо друго в стаята не е било докоснато или повредено. Нуждата им да я притежават не е стигнала до обстановката. Тя им е била достатъчна.

Движа се в стаята и я оглеждам внимателно. В нея има много книги. Те са износени и нахвърлени. Не са тук, за да запълват празнини — тя е била читател. Навеждам се, за да видя заглавията, и съм ударена от всичкото това нещастие, ирония и грозен хумор. Криминални романи, повечето от които са за серийни убийци.

— Хелтър скелтър^[1] — мърморя си под нос.

Обръщам се към леглото. Присвивам очи, когато забелязвам купчината с дрехите ѝ на пода. Отивам до тях, клякам и ги оглеждам, без да ги докосвам. Закопчалката на сутиена ѝ е скъсана, както и прашките ѝ. Не ги е свалила сама. Били са махнати насила.

Изправям се и поглеждам мъртвото ѝ лице, застинало във вечен писък.

— Опита ли се да се бориш с тях, Шарлът? — питам я аз. — Когато ти казаха да си махнеш сутиена и прашките, каза ли им да се разкарат?

Тя стои до леглото си само по бельо и трепери от адреналина, който страхът предизвиква.

Единият от тях сочи с пистолета.

— Сваляй всичко — казва ѝ той. — Веднага.

Шарлът го поглежда, а после и другия. За разлика от Ани тя разбира, преди да я завържат.

Тези празни очи.

Тя знае.

— ШИБАЙТЕ СЕ! — крещи им и напада единия. — ПОМОЩ! ПОМОЩ!

Отново поглеждам тялото ѝ. Виждам синините по лицето ѝ, най-вече около очите. Дали са причинени, след като са я завързали за леглото или преди това? Никога няма да разбера. Предполагам, че е било преди това. Наистина няма значение, но се чувствам по-добре да мисля така.

Разгневен е, че тази свиня го е докоснала с курвенските си ръце. Само за момент той се изплашва. Пищенето трябва да спре. Удря я в стомаха и въздухът ѝ излиза от дробовете. Тя се присвива.

— Дръж ѝ ръцете зад гърба — казва на другия, гласът му е изпълнен с гняв.

Тя се дави и се опитва да си поеме въздух, докато другият я сграбчва за лактите и ги извива назад.

— Трябва да се научиш да се подчиняваш, курво — казва този с пистолета. Ръката му полита и я шамаросва. Веднъж. Два пъти. Отново и отново. Главата ѝ се вее като ветрило. Той се пресяга и разкъсва сутиена ѝ с бруталната сила на един луд. Следват прашките ѝ. Тя се опитва да изпищи отново, но той я удря в слънчевия сплит и продължава с шамарите по лицето. Тя е гола и замаяна, от очите ѝ текат сълзи, а ушите ѝ звънтят. Всичко е обвито в червена мъгла. Коленете я предават, докато се опитва да стои на крака.

Постигат това, което искат — отново е лесна за контролиране.

Това го успокоява.

В този момент е запушил устата ѝ. Поглеждам към ръцете и краката ѝ и забелязвам белезниците. Лявата ѝ ръка привлича вниманието ми. Отивам до горната част на леглото и се навеждам. Шарлът е имала изкуствени нокти. Този на десния ѝ показалец го няма. Оглеждам набързо другите ѝ пръсти. Останалите ѝ са там. Прехапвам устна и мисля усилено.

Хрумва ми нещо. Връщам се на верандата.

— Имаш ли фенерче? — питам Бари.

— Разбира се — отвърща той и ми подава такова.

Връщам се в спалнята на Шарлът. Коленича до леглото и осветявам с фенерчето под него.

Виждам го — самотния нокът, който е паднал на килима до леглото. Присвивам очи и виждам нещо на върха му, което прилича на кръв.

Ставам и поглеждам Шарлът. Изпитвам съжаление към нея. Дори физическа болка. Всичко заради този единствен нокът. Последният ѝ опит да се съпротивлява, да каже „майната ви“ от гроба.

Някои биха спорили, че е било случайност, но предпочитам да не мисля така. Сещам се за книгите за серийни убийци, които е обичала да чете, възхищавала се е на мистериите, уликите и убийствата. Виждам една млада жена, която цял живот е била борец и е знаела, че ще умре.

— Закопчай курвата за леглото — казва този с пистолета.

Другият я блъска, докато още е замаяна, сграбчва китките ѝ и...

— Ох! Шибана ПУТКА! — крещи той. — Кравата ме одраска!

— Тогава я закопчай, да го вземат мътните!

Удря я отново в стомаха и насила оковава едната ѝ ръка с белезниците. После и другата.

Вероятно го е сторила, докато ѝ е закопчавал краката. Вероятно ѝ е отнело известно време да го направи — да се концентрира въпреки тормоза, мъченията и изнасилването. Виждам я ясно.

Всичко е болка, страх и червена мъгла. Те ще я убият. Тя го знае. Чела е по темата. Чела е също и за ДНК. Наясно е какво има под

нокътя ѝ.

Опитва се да го отчупи с палеца си, натиска силно, силно, по-силно, моли се да не забележат, докато...

Пук. Отчупва се безболезнено. Не чува как пада на пода, но част от нея вече жалее за него. Той ще продължи да живее по един или друг начин дори след като всичко тук приключи. Тя няма.

Обръща се към този с пистолета и той ѝ се усмихва.

Затваря очи и започва да плаче, но си мисли за нокътя.

Знае, че никога повече няма да го види.

Изправям се. Имам чувството, че току-що съм била обрулена от леден вятър. Поглеждам Шарлът.

— Намерих го — прошепвам ѝ. — Точно където си го оставила за мен.

* * *

— Това тук е много, много жалко — изрича тихо Бари. — Така и не свикнах с тези неща.

Поглеждам го.

— Това вероятно е хубаво, Бари.

Той се стряска и се обръща към мен. На лицето му заиграва вяла усмивка.

— Да.

Кали и Джийн се подготвят да влязат вътре. Казах на всички за нокътя.

— Те няма да се бавят много, така че се обади на твоите криминолози и ги докарай тук, Бари. Сритай им задниците и ми прати доклада им. Моля те. Ще ти върна услугата. Смятам, че тези момчета са местни. Ако има как, ще те извикам, когато ги заловим.

Полицаят поклаща глава.

— Оценявам предложението ти, Смоуки, но не е необходимо. Този е един от онези случаи, в които не ти пука кой ги е заловил, стига някой да го стори.

— Какво ще кажеш тогава просто да си обещаем, че ще се държим в течение?

— Устройва ме.

* * *

— Какво точно искаш да направим? — Джийн е едновременно объркан и раздразнен, но също така и развълнуван. Развълнуван е, че се намира на бойното поле, на което не е стъпвал от доста време насам, но също така е раздразнен, че това не е неговото „местопрестъпление“. Няма как да го притежава.

— Искам всичко, което може да ми помогне да пипна този тип. Криминолозите на лосанджелиската полиция са кадърни, така че на тях ще оставим тежката работа. За вас остава да излижете всяка повърхност и да видите дали има нещо, което да ни е от полза.

— Искаш ли да вземем нокътя? — пита Кали.

Въпросът ѝ ме хваща неподготвена.

— Можем ли да направим по-бърз ДНК-анализ?

— Да.

— Тогава го вземете, но ще се наложи да останете, докато пристигнат криминолозите, за да го впишете. Искам всичко да е както трябва, за да не се окаже на делото, че не са спазени процедурите.

Джийн поглежда Кали.

— Кое искаш — фотоапарата или ултравиолетовата лампа?

— Фотоапарата.

Кали ще прави снимки на местопрестъплението — и в частност на всичко, което докоснат или преместят, преди да го сторят. Джийн ще използва малък ръчен ултравиолетов емитер. Той е по-малката версия на ултравиолетовата лампа, която Кали използва в апартамента на Ани, и ще им помогне да открият следи от кръв, семенна течност, косми и други течности.

— Да вървим.

Те влизат и аз ги следвам. Мой ред е да бъда пренебрегната, докато двамата танцуват танц, приличащ на моя с Джеймс.

Кали подушва въздуха.

— Какво мислиш, сладкишче? Дали наистина е мъртва от три дни?

— Така смятам, да.

Кали прави няколко общи снимки на тялото, както и на органите в торбите. Джийн отива при тях и размахва ултравиолетовата си

пръчка отгоре им.

— Няма следи от отпечатащи. — Поглежда ме. — Макар че работата ни в момента е повърхностна, не е окончателна.

Обръщат се към трупа. Кали прави още снимки. Джийн се навежда над леглото, за да разгледа лявата ръка на Шарлът.

— Виждаш ли мястото, където липсва нокътят? — пита той Кали.

Тя му отговаря, като прави поредица от снимки.

— Нокътят е на килима, между леглото и стената — съобщавам аз.

Кали кляка и му прави няколко снимки.

— Май има малко кръв и тъкан по него, Джийн. — Прави още няколко снимки.

Криминологът коленичи и прокарва пръчката си под леглото.

— Тук долу има много частици — констатира той. — Не искам да пипам нищо друго освен нокътя... — Подава пръчката на Кали и бърка в един от джобовете си, откъдето изважда пинцети и малък найлонов плик. Протяга се, опитва се да има колкото се може по-малък контакт с килима, и достига нокътя. След малко се изправя и повдига пликчето за улики. — Това тук може да е ДНК.

— Колко време? — питам го аз.

Джийн свива рамене.

— Двадесет и четири часа. — Напът съм да се оплача, но той вдига ръка, за да ме спре. — Говорим в най-добрия случай, Смоуки. Двадесет и четири часа, точка.

Въздъхвам.

— Добре.

Джийн си взема пръчката обратно от Кали и минава с нея тялото на Шарлът, като започва от главата ѝ, слиза надолу до врата, до отворения гръден кош и краката ѝ. Изправя се.

— Не виждам следи от семенна течност по тялото. Разбира се, кръв има навсякъде. Не мога да направя никакви заключения на тази база.

Кали прави още няколко снимки.

— Смятам, че най-добрата и най-важна за момента следа е ДНК-то по нокътя — обяснява Джийн. — И тъй като ми изглежда, че е имало борба, ще кажа на криминолозите от лосанджелиската полиция

да бъдат много внимателни при събирането на уликите и особено прецизни със сутиена и прашките.

— Това ли е всичко?

— Засега, сладкишче — отговаря Кали. — Но в нокътя има потенциал, не мислиш ли?

— Да, разбира се. — Поглеждам часовника си. Почти единадесет вечерта е. — Трябва да вървя, Кали. Имам среща с онзи охранителен консултант у дома. Вие двамата изчакайте криминолозите. Джийн, моля те, след това се заеми веднага с ДНК-то.

— Нямах проблеми.

Криминологът поглежда към Шарлът. Тя продължава да пищи.

---

[1] Израз, който се свързва с престъпника Чарлс Менсън. Заимстван е от едноименната песен на Бийтълс. Според Менсън тази песен описва апокалиптична расова война, чието начало може да бъде поставено от неговите убийства. Това е и заглавието на книгата, която прокурорът по делото на Менсън, Винсънт Булиоси, издава. В нея са описани убийствата му. — Б.пр. ↑

39.

— Как е тя? — Звуча изморена и дори аз го усещам.

— Добре е. Събуди се следобеда и гледахме малко телевизия. Помогна ми да направя вечеря. Обичайните неща. Сега спи.

— Елейна... — поколебавам се.

— Може да остане тук, Смоуки. Щях да ти го предложа. Освен това звучиш изтощена, а и няма причина да я събуждаме.

Доброто старо съчувствие. Изпитвам вина, но тя не е достатъчна, за да ме накара да кажа „не“ на предложението ѝ.

— Благодаря ти. Изморена съм. Но обещавам, че няма да е все така. Ще ѝ се обадя сутринта.

— Върви да поспиш малко, Смоуки.

Дали щях да оставя Алекса при Елейна при същите обстоятелства, питам се, докато шофирам? Прогонвам тази мисъл. Затварям я в килера, заключвам вратата и продавам къщата.

Пристигам до дома си малко след единадесет часа. Господи, какъв забързан ден.

Томи вече е тук. Това не ме изненадва. Точността не е нещо, което е научил, тя е част от неговата личност.

Той излиза от колата си, докато паркирам, и идва при мен. Посочва ми, че се налага да сваля прозореца. Изпълвам нареждането му.

— Влез в гаража — казва ми. — Възможно е да гледат. Докато сме в гаража, не казвай нищо, първо трябва да го проверя за подслушвателни устройства.

— Няма проблем.

Натискам копчето и вратата на гаража се отваря. Влизам в него, а Томи идва след малко. На гърба си носи раница. Изключвам двигателя и излизам от колата.

Наблюдавам мълчалива, докато извършва електронна проверка за бръмбари, като използва скъпо устройство, което може да засече всички честоти до четири гигагерца. Работи бавно, методично и изключително съсредоточено. Всичко това му отнема почти десет

минути. След като приключва с електронната проверка, започва физическа. Не е достатъчно само да провериш за бръмбари. Трябва и да ги намериш.

Стоя и наблюдавам как Томи работи. Оглеждам го от глава до пети. Не съм го виждала от години. Изглежда невероятно както винаги. Родителите му са латиноамериканци и той е красив по много латино начин. Мургав с къдрава коса. Дълбоки, тъмни очи. Има лек недостатък — малък белег на лявото слепоочие, който някак си го прави още по-привлекателен. Не е груб, но не е и от най-любезните. Някъде по средата е и това много му отива. За мъжете той е това, което е Кали за жените. Не е устат като нея, по-скоро е любител на спокойствието и тишината. Когато те изслушва, никога не си играе с нещо, не барабани с пръсти, нито се потупва по крака. Не че е някакъв вдървен сухар. Напротив, изглежда много комуникативен и спокоен. По-скоро не изпитва нужда да се движи много. Истинското движение е в очите му. Винаги са заинтересувани и нащрек. Предполагам, че е станал такъв благодарение на тайните служби. Спокойствието и наблюдателността вървят ръка за ръка с тази професия.

Знам, че Томи никога не се е женил. Не знам дали е имал много приятелки или само шепа. Нямам представа защо е напуснал тайните служби. Доколкото ми е известно, те са го изоставили. Не можах да намеря нищо, когато го проверявах, а и не ми се искаше да се заравям излишно. Знам онова, което ми трябва да знам: много е добър в това, което прави, има сестра, която обича, и майка, на която помага. Това са основните и най-важни неща за него. Неща, които ти казват много за характера на един човек. Въпреки това копнея да разбера какво се крие вътре в него. Не мога да се спра.

Гласът му ме изважда от унеса.

— Не мога да намеря никакви бръмбари. Бездруго няма голяма вероятност да са сложили такива тук. Едва ли са си мислели, че прекарваш много време в гаража.

— И са били прави.

— Тази кола ли караш основно?

— Да.

Томи отива в задната ѝ част и ляга по гръб. Наблюдавам го как се движи около нея.

— Намерих го. Високотехнологичен и професионален джипис тракер. — Излиза изпод колата ми. — С това чудо тук и с правилния софтуер могат да те следят на лаптопа си. Предполагам, че засега искаш да го оставим включен.

— Не искам да разбират, че знам, че е тук. Докато ме следиш, вероятно ще забележиш единия от тях.

— Каза ми, че са били в дома ти?

— Да. Вече смених ключалките.

— Това означава, че са можели да поставят брѳмбари по всяко време, преди да го сториш. Искаш ли да ги потърся? Може да отнеме няколко часа.

— Ако има такива, искам да знам къде са. Също така искам да си останат по местата.

Томи взима раницата си.

— Вкарай ме вътре и се захващам за работа.

* * *

Томи проверява първо мобилния ми телефон. След това продължава със своя лов на брѳмбари, аз се обаждам на екипа си.

— Какво става с проследяването на потребителското име и паролата, Джеймс?

— Тази проверка ще ни отнеме цяла вечер. Опитваме се да намерим собствениците на различни компании.

— Продължавайте.

Джеймс затваря, без да каже нищо. Продължава да е голям пѳн.

Кали е в лабораторията с Джийн, който, верен на думата си, работи здраво над ДНК-то.

— Джийн се е заел много сериозно със задачата, Смоуки. Изважда разни хора от леглата и им напомня, че му дължат услуги.

— Можеш ли да го виниш?

— Не. Не ми пука с какво си е изкарвала прехраната, сладкишче. Била е младо момиче. С времето е щяла да има шанс да се промени, да си избере друга професия. Той ѳ е отнел тази възможност.

— Знам, Кали. Затова трябва да го заловим. Продължавай да работиш и ако успееш, поспи малко.

— Ти също, Смоуки.

Последно се обаждам на Алън. Казвам му, че Бони ще остане у тях за тази вечер.

— Разбира се, няма проблем. — Млъква за миг. — Елейна ще започне химиотерапия следващата седмица.

Бучката, която напоследък се е превърнала в добър приятел, отново засяда на гърлото ми.

— Всичко ще е наред, Алън.

— Чашата е наполовина пълна, нали?

— Точно така.

— Лека нощ. — Той затваря и ме оставя да се пуля на телефона.

Томи продължава да обикаля къщата ми. Тя е тиха и празна. Бони вече ми липсва. Обстоятелствата, при които се озова тук, са отвратителни и ако можех да ги променя, щях да го сторя, но не съм способна да променя фактите. Липсва ми. Отсъствието ѝ оставя празнина в мен.

Осъзнавам, че горя да приключа с този случай не само заради основните причини: да изчистя улиците от Джак-младши и лудостта му. Искам да приключа със случая, за да мога да осигуря на Бони дом. Мисля за бъдещето и мечтая за него. Нещо, което не съм правила от деня, в който убих Джоузеф Сандс.

Томи продължава да работи из къщата. Пускам телевизора в дневната и се разполагам удобно, докато чакам.

* * *

На дванадесет години съм. Лято е. Красиво лято. Баща ми още е жив и нямам абсолютно никаква представа, че ще почине, преди да навърша двадесет и една. Седнали сме върху горещия пясък на Зума Бийч. Студените капки от океана се изпаряват от кожата ми. Усещам солта върху устните си. Млада съм, на плажа съм, а баща ми ме обича.

Перфектен момент.

Татко гледа небето. Поглеждам го и виждам, че се усмихва и поклаща глава.

— Какво има, тате?

— Просто си мисля за различните видове слънца, миличка. На всяко място слънцето е различно, знаеш ли това?

— Наистина?

— А-ха. В Канзас е пшеничено. В Бангор, Мейн, постоянно наднича през сиви облаци и осветява сиви небеса. Това във Флорида прилича малко на лепкаво злато. — Обръща се към мен. — Любимото ми е калифорнийското. То е сухо и горещо. Около него няма облаци и небето е цялото синьо. Като днес. То ни казва, че нещо вълнуващо е на път да се случи. — Отново се обръща към небето. Затваря очи и оставя любимото му слънце да затопли лицето му, докато бризът роши косата му. За първи път осъзнавам, че баща ми е красив.

По онова време не разбирах всичко, което ми казваше, но това нямаше никакво значение. Разбирах, че споделя с мен, защото ме обича.

Когато започвам да мисля за баща си, винаги се сецам за този момент.

Татко беше невероятен човек. Мама почина, когато бях на десет. Макар че му беше трудно, никога не се предаде. Никога не ме остави сама, докато тънеше в мъката си. Едно от нещата, за които нито веднъж не изпитах съмнение, независимо какво се случваше, беше, че баща ми ме обича.

Събуждам се, защото някой ме докосва. Завъртам се на дивана и вадя пистолета си, докато отварям очи. Нужни са ми няколко секунди, за да осъзная, че това е Томи. Той не изглежда обезпокоен. Просто стои с ръце на кръста. Свалям оръжието си.

— Съжалявам — извинява се той.

— Не, аз съжалявам, Томи.

— Приключих с претърсването. Единственото, което намерих, е бръмбар на телефона ти. Вероятно защото живееш сама. Освен ако не си говориш сама, телефонът е единственото, което си заслужава да се подслушва.

— Значи телефонът и колата.

— Да. Ето и моето предложение. Ще спя тук на дивана. Утре, когато тръгнеш за работа, ще те последвам.

— Сигурен ли си, Томи? Че искаш да останеш тук?

— Това е важно, Смоуки. Работата ми е да те пазя през цялото време.

— Ще те излъжа, ако кажа, че не ми харесва. Благодаря ти.

— Няма проблем. Длъжник съм ти.

Задържам погледа си на него доста дълго време.

— Знаеш ли, Томи, всъщност нищо не ми дължиш. Просто си вършех работата. Съмнявам се да смяташ, че хората, които си пазил, докато си бил в тайните служби, са ти длъжници.

Поглежда ме.

— Не. Но *те* също се чувстват като мен. Защото става въпрос за живота им. Ти застана до мен в труден момент. Независимо дали смяташ, че съм ти длъжник, или не, аз мисля, че съм. — Млъква за известно време. — Просто ми се иска да бях тук, когато Сандс е дошъл.

Усмихвам му се.

— На мен също.

Той кима.

— Сега съм тук. Наспи се добре. Няма за какво да се тревожиш. — Поглежда ме отново, но този път очите му са се променили. Приличат на малки камъни. Ледени са. Като парчета замръзнал гранит. — Всеки, който те иска, първо трябва да мине през мен.

Поглеждам го. Наистина го поглеждам. Мисля си за съня с баща ми, за всичко, което се случи. Всичко, което можеше да се случи. Изучавам тъмните му, дълбоки очи. Красивото му лице. Изпитвам копнеж.

— Какво има? — пита ме той с нежен глас.

Не отговарям. Вместо това изумявам дори себе си, когато го целувам по устните. Усещам как се стяга. Избутва ме.

— Уха — е неговият отговор.

Забивам поглед в пода, не мога да го погледна в очите.

— Толкова ли съм грозна, Томи?

Настъпва дълга тишина. Хваща ме за брадичката и повдига главата ми. Не искам да го поглеждам. Не искам да видя изписаното на лицето му отвращение.

— Погледни ме — моли ме той.

Правя го. И се опулвам насреща му. Защото не виждам отвращение. Само нежност, примесена с малко гняв.

— Не си грозна, Смоуки. Винаги съм смятал, че си много секси. Все още си. Сега желаяш някого до себе си. Разбирам те. Но не знам

докъде ще доведе това.

Гледам го и усещам искреността в думите му.

— Ще спреш ли да ме уважаваш, ако ти кажа, че не ми пука докъде ще доведе това? — питам го, изпълнена с любопитство.

Томи поклаща глава.

— Не. Но не това е проблемът.

— Тогава... какво?

Той разперва ръце.

— Смятам, че ти ще спреш да ме уважаваш.

Думите му ме карат да застина. Също така ме карат да се почувствам по-добре. Приближавам се до него.

— Ти си добър човек, Томи. Имам ти доверие. Не ми пука къде ще ни отведе или няма да ни отведе това. — Докосвам лицето му. — Самотна и наранена съм, прав си. Но не е заради това. Просто искам някой мъж да ме желае сега. Това е всичко. Грешно ли е?

Очите му ме гледат, но продължават да не разкриват нищо. Томи поема лицето ми в ръцете си. Допира устни в моите. Те са едновременно меки и твърди. Езикът му се плъзва в устата ми и аз веднага му отговарям подобаващо. Цялото ми тяло се допира в неговото и го усещам как се втвърдява през панталоните. Той се отдръпва. Очите му са изпълнени с наслада и са адски секси.

— Става ли да се качим горе? — пита ме той.

Мисля си, че ако не ме беше попитал, а се беше опитал да ме отведе до леглото, което съм споделяла единствено с Мат, отговорът ми щеше да е „не“. Част от мен все още смята, че трябва да кажа „не“.

— Да, моля — отговарям аз.

Томи ме вдига с едно-единствено движение, сякаш съм лека като перце. Отпускам глава на врата му и усещам миризмата на мъж. Копнежът ми става още по-силен при това. Този аромат ми липсваше. Искам да усетя кожата му върху моята. Не искам да съм сама.

Искам да съм красива.

Влизаме в спалнята и той ме оставя нежно на леглото. Започва да се съблича, а аз го гледам. Майчице, струва си, крещи тялото ми. Томи е доста добре сложен, но не е прекалено мускулест, има тялото на танцьор. Гърдите му са покрити с косми, които намирам за секси, но не чак толкова. Просто ми се струва, че така е правилно. Когато събува панталоните и боксерките си, ахвам. Не заради оная му работа —

макар че и нея няма как да пропусна. Ахвам от гледката на гол мъж, който стои пред мен. В тялото ми се надига енергия, един вид безформена вълна, която се стреми да се разбие в най-близкия плаж.

Томи идва при мен, сяда и се опитва да откопчае копчетата на ризата ми. Отново съм нападната от съмнение.

— Томи, аз... белезите... те не са само по лицето ми.

— Шшшш... — казва ми той, а пръстите му продължават да работят с копчетата. Ръцете му са силни. На места са мазолести, на места са меки. Нежни и груби също като него.

Томи приключва с ризата, кара ме да се изправа, за да я съблече, след което сваля и сутиена ми. Полага ме да легна и ме поглежда. Страхът ми изчезва, когато виждам изражението на лицето му. Там няма отвращение, нито съжаление. Прилича на мъж, който се възхищава на женската красота. Мъж, който казва: „Наистина ли всичко това е за мен?“.

Навежда се и ме целува отново, при което гърдите му се допират в моите. Зърната ми се втвърдяват, превръщат се в пулсиращи копчета. Целува брадичката ми, след което преминава надолу по врата, по гърдите ми.

Лапа едно от зърната ми и аз извивам гръб от удоволствие. Господи, мисля си. Това ли ти причиняват месеците без секс? Сграбчвам го за главата и започвам да му говоря неприлични думи, усещам натрупващата се в тялото ми нужда. Томи продължава да ме целува, постоянно сменя зърната, кара ме да пъшкам и да ръмжа, докато ръцете му са се заели с панталоните ми. Застава на колене, за да може да ги свали от мен, като по пътя маха и бикините ми, но се спира за момент и ме поглежда, а в ръката си държи този хаос от дрехи. Очите му са черни, лицето му отчасти е скрито от мрака, но от него лъха истинско желание.

Ето къде съм, мисля си аз. Съвсем гола пред един изключително красив мъж. Той ме желае, и то много. С всичките ми белези и какво ли още не. Очите ми се напълват със сълзи.

Томи се обезпокоява.

— Добре ли си? — пита ме.

Усмиввам му се.

— О, да — отговарям, а по лицето ми вече се стичат сълзи. — Просто съм щастлива. Караш ме да се чувствам секси.

— Ти си секси. Господи, Смоуки. — Пресяга се и проследява с пръст очертанията на бележите по лицето, след което продължава надолу и опипва тези по гърдите и корема ми. — Мислиш, че тези те правят грозна. — Поклаща глава. — За мен те разкриват характера ти. Показват сила, издръжливост и качества за оцеляване. Показват, че си боец. Че се бориш за живота до смърт. — Ръката му се връща на лицето ми. — Това не са дефекти, Смоуки. Те са доказателство за самата теб.

Протягам ръце към него.

— Ела тук и ми покажи, че наистина смяташ така. Показвай ми го цяла вечер.

Така и прави. Всичко продължава часове наред. То е смесица от мрак и наслада. Усещанията се превръщат в непоносими емоции. Ненаситна съм и продължавам да го желая. Той откликва до самия край, когато светът се превръща в една точка и експлодира в заслепяваща картина, която ме кара да пиция от удоволствие, докато в дробовете ми не остава капка въздух.

— Разклатихме прозорците — обичаше да казва Мат в тези моменти.

Най-сладката болка е липсата на вина. Знам, че ако съпругът ми ме гледа сега, той е щастлив. Чувам го как постоянно шепти в ухото ми: Живей си живота. Все още си сред живите.

Докато заспивам, осъзнавам, че тази вечер няма да сънувам. Сънищата не са приключили, но миналото и настоящето се учат да живеят едно с друго. Настоящето мразеше миналото, а миналото беше враг на бъдещето. Вероятно съвсем скоро миналото отново ще си бъде само минало.

Сънят ме призовава във владенията си, в които този път не се оттеглям, за да се скрия, а за да си почина от дългия ден.

40.

Събуждам се на сутринта едновременно задоволена и изпълнена с болка. Сякаш съм утолила голяма жажда. Томи не е тук, но когато се заслушвам, го чувам долу. Протягам се — имам чувството, че всеки мускул ме боли — и се измъквам от леглото.

Къпя се. Съжалявам, че трябва да измия миризмата му от себе си, но въпреки това се чувствам освежена. Чудесният секс ми действа така. Като хубав маратон. Винаги е приятно да си взема душ, след като съм се измърсила първо.

Наслаждавам се на чувството за известно време, след което се обличам и слизам долу. Томи е в кухнята.

Изглежда по абсолютно същия начин като снощи. Няма дори гънка на костюма му. Той е напълно буден и свеж. Направил е кафе и ми подава чаша.

— Благодаря.

— Ще тръгваш ли скоро?

— След половин час. Първо трябва да проведе един разговор по телефона.

— Кажи ми, когато си готова. — Томи ме гледа за момент, без да мога да разчета погледа му, докато по ъгълчетата на устата му не заиграва усмивка.

Повдигам вежда.

— Какво?

— Просто си мисля за миналата вечер.

Поглеждам го.

— Беше чудесно — казвам тихичко.

— Аха. — Килва глава. — Така и не ме попита дали се срещам с някоя.

— Предположих, че ако си имаше приятелка, онова снощи нямаше да се състои. В грешка ли съм?

— Не.

Поглеждам кафето си.

— Слушай, Томи, искам да ти кажа нещо за миналата нощ. За онова, което каза. Че не си сигурен докъде ще стигнем. Искам да знаеш, че наистина мисля онова, което ти казах. Ако не ни отведе никъде, няма проблем. Но...

— Но ако ни отведе някъде, тогава също няма проблем — довършва той. — Това ли щеше да кажеш?

— Да.

— Добре. Защото аз се чувствам по същия начин. — Томи разрошва косата ми. Облягам се на него за малко. — Сериозен съм, Смоуки. Ти си невероятна жена. Винаги съм го мислел.

— Благодаря ти. — Усмивам му се. — Как ще го наречем? Секс за една нощ с потенциал?

Томи отдръпва ръката си и се засмива.

— Това ми хареса. Кажи ми, когато си готова да излезеш.

Кимам и излизам от кухнята. Не се чувствам просто добре, чувствам се удобно. Както и да се развият нещата, нито Томи, нито аз ще съжаляваме за тази вечер. Благодаря на Бога за това.

Качвам се отново горе, като се отнасям с кафето си така, сякаш е еликсирът на живота. Всъщност заради часовете, през които стоя будна, подобно определение не е далеч от истината. Часът е едва осем и половина, но съм сигурна, че Елейна вече е станала. Набирам номера.

— Ало? — отговаря тя.

— Здравсти. Смоуки е. Извинявай за снощи. Как е тя?

— Изглежда щастлива. Продължава да не говори, но се усмива много.

— Как беше през нощта?

Тишина.

— Пищя насън. Събудих я и я успокоих. След това нямаше проблеми.

— Ах, мамка му. Съжалявам, Елейна. — Чувствам родителска вина. Докато аз се забавлявах тук и виех по луната, Бони е пищяла заради миналото си. — Нямах си представа колко съм ти благодарна за всичко.

— Тя е дете, което е било наранено и има нужда от помощ, Смоуки. В нашия дом това никога не е било бреме и никога няма да

бъде. — Думите ѝ са искрени и идват от сърцето. — Искаш ли да говориш с нея?

Сърцето ми прескача. Осъзнавам, че искам. И то много.

— Да, моля.

— Изчакай малко.

След минутка Елейна се връща на телефона.

— Тя е тук. Сега ще ѝ подам слушалката.

Чувам шумолене и слабото дишане на Бони.

— Здравсти, скъпа — поздравявам я. — Знам, че не можеш да ми отговаряш, затова просто ще ти поговоря малко. Наистина съжалявам, че не дойдох да те прибера снощи. Наложих се да работя до късно. Когато се събудих тази сутрин и теб те нямаше... — изведнъж замлъквам. Чувам дишането ѝ. — Липсваше ми, Бони.

Тишина. Още шумолене, последвано от гласа на Елейна.

— Задръж, Смоуки. — Говори нещо далеч от слушалката на телефона. — Искаш ли да кажеш нещо на Смоуки, миличка? — Още тишина. — Ще ѝ предам. — Елейна отново заговаря на мен: — Отговори ми, като се усмихна, прегърна се и посочи към телефона.

Сърцето ми се свива. Нямам нужда от превод на жестовете ѝ.

— Кажи ѝ, че съм направила същото, Елейна. Трябва да вървя, но тази вечер ще мина да я взема. Без повече преспивания на друго място, ако зависи от мен. Поне не за известно време.

— Ще сме тук.

След като затварям, просто стоя за момент и се вирам в нищото. Вече съм наясно с всичките пластове емоции, които изпитвам — очевидните и скритите. Чувствата ми към Бони са сериозни — те са чувство за покровителство, нежност и все по-нарастваща любов. Тези чувства се силни и истински. Около тях се въртят и други. Тупват тихичко вътре в мен като сухи листа, като тихи стъпки. Едното е раздразнение. Че не мога просто да бъда щастлива заради нашата нощ с Томи. Слабо е, но има собствена сила. Изпитвам егоизма на много малко дете, което не иска да споделя нищо. Не заслужавам ли малко щастие, шепти сприхаво то?

Там е и гласът на вината. Той е спокоен и мазен като съскането на змия. Задава само един въпрос, но е доста сериозен: „Как смееш да си щастлива, след като тя не е?“

Да, познавам ги. Чувала съм тези гласове и преди, всичките. Докато бях майка на Алекса. Да си родител, не е пиеса в един акт. Да си родител, е нещо сложно, което съдържа едновременно любов и гняв, отдаденост и егоизъм. Има моменти, в които си премазан и оставен без дъх от красотата на детето си. Има моменти, много кратки моменти, но все пак ги има, в които ти се иска да нямаш дете.

Започвам да чувствам тези неща отново, защото се превръщам в майка на Бони. Това събужда гласа на вината, той е мъмрещ и укорителен:

Как смееш да я обичаш?

Не помниш ли?

Любовта ти носи само смърт.

Вместо да ме натъжи, този глас ме разгневява. Смея, отвръщам аз, защото се *налага*. Това е да си родител. Любовта ти помага да се справиш с едни от най-лошите неща, а дългът ти помага да преодолееш и останалите.

Искам Бони да е в безопасност и да има дом.

Предизвиквам гласовете да отговорят. Не го правят.

Добре.

Време е да вървя на работа.

* * *

Вратата на офиса полита и вътре връхлита Кали. Носи очила и стиска чаша кафе в ръката си.

— Не говорете с мен — изръмжава тя. — Не съм си взела дозата кофеин.

Помирисвам въздуха. Кали винаги си поръчва най-доброто кафе.

— Ммм... Какво има в него? Лешници?

Тя се отдръпва на една страна и притиска чашата по-близо до себе си. Едното ъгълче на устата ѝ се изкривява.

— Мое си е.

Отивам до чантата си, бъркам в нея и изваждам пакет с шоколадови понички. Виждам как челото на Кали се сбръчка. Размахвам сладкишите.

— О, я виж, мила. Вкусни шоколадови понички. Ммм, ммм, добри са.

Емоциите, които се гонят по лицето ѝ, са на път да се превърнат в ядрена заплаха.

— О, добре — предава се най-накрая, взима чашата от бюрото ми и я пълни до половината с вкусната течност. — Сега ми дай две от тези.

Вадя ги и ѝ ги подавам, докато тя прави същото с кафето. Кали сграбчва своето, а аз моето. Заложниците са разменени. Тя сяда на бюрото си и се нахвърля на едната поничка, а аз отпивам от кафето.

Божествено е.

Кали хапва и пийва, но не пропуска да ме изпепелява с поглед. Усещам пронизителната му сила дори през слънчевите ѝ очила.

— Какво? — питам аз.

— Ти ми кажи — отговаря тя и отхапва отново от поничката.

Господи, мисля си. Нима онази стара приказка е вярна? Че ти личи, ако ти се е отворил парашутът?

— Не знам за какво говориш?

Кали продължава да ме изпепелява с поглед и да ми се хили като Чеширската котка.

— Както кажеш, сладкишче.

Решавам да не ѝ обръщам внимание.

Лио, Алън и Джеймс пристигат приблизително по едно и също време. Лио изглежда като прегазен от камион. Джеймс е същият както винаги.

— Съберете се — казвам им. — Време е за оперативка. Лио, Джеймс, докъде стигнахме с потребителското име и паролата?

Хлапетото маха с ръка.

— Свързахме се с всички компании, които са много отзивчиви. — Поглежда часовника си. — В интерес на истината, разговарях с последната преди половин час. Трябва да получим всички резултати до час.

— Искам да разбера какви са веднага. Кали, как върви работата с ДНК-то?

— Джийн наистина си скъса задника от работа, сладкишче. Каза ми, че ще имаме резултатите до края на деня. Това означава, че ако има

ДНК и то е в системата ни, до довечера ще сме наясно на кого принадлежи.

Всички застиват при тези думи и ги обмислят внимателно. Има възможност да разберем кое е едното от чудовищата ни тази вечер. Съвсем скоро може да арестуваме единия или двамата от тях.

— Няма ли да е чудесно? — измърморва Алън.

— Супер ще е — отвърщам аз. — Между другото, кога доктор Чайлд ще е готов да ме приеме?

— След десет часа — отговаря Кали.

— Добре. Кали, Алън, свържете се с Бари и разберете какво са намерили криминалозите му на местопрестъплението на Шарлът Рос.

— Няма проблем, сладкишче.

— Отивам да посетя доктор Чайлд. — Поглеждам всеки един от екипа си. — Вече официално имаме следа, хора. Да си размърдаме задниците. Трябва да действваме бързо. — Хвърлям поглед на часовника си и ставам. — Екшън.

Време е да хвърля още една мрежа.

* * *

Чукам на вратата на доктор Чайлд, преди да вляза. Седнал е зад бюрото си и чете някаква дебела папка. Вдига глава, когато надничам, и се усмихва.

— Смоуки. Радвам се да те видя. Влизай, влизай. — Посочва към столовете срещу себе си. — Моля, седни. Трябва ми секунда, за да прегледам отново бележките си. Изумителен случай.

Сядам и го гледам, докато чете от листовете пред себе си. Доктор Чайлд е в края на петдесетте. Косата му е бяла, носи очила и има брада. Прилича на човек на повече от шестдесет години. Винаги изглежда изморен, а очите му са някак си отнесени дори когато се смее. Надничал е в умовете на серийни убийци почти тридесет години. Чудя се дали и аз ще изглеждам така след двадесет години?

Той е единственият човек, на когото се доверявам повече, отколкото на Джеймс и мен, що се отнася до прозрения относно подтиците на чудовищата.

Кима на себе си и вдига поглед. Отпуска се на стола си.

— Двамата с теб сме работили заедно и преди, Смоуки. Наясно си, че обичам да говоря доста подробно. Сега ще сторя същото. Имаш ли нещо против?

— Не, докторе. Даже настоявам.

Той се почесва по брадичката.

— Ще говоря в единствено число. Този Джак-младши е нашата основна цел, той е доминантната фигура в екипа. Съгласна ли си?

Кимам.

— Добре. Това може да означава само две неща. Първото, разбира се, е възможно, но според мен не е вероятно, а именно, че се преструва. Че твърденията му, че е потомък на Джак Изкормвача, са част от фарс, създаден, за да ви обърка. Смятам, че тази гледна точка е изключително параноична и непродуктивна.

Втората възможност е доста вероятна и много, много необичайна. Тук говорим за възпитание, а не за природа. Един вид продължително промиване на мозъка. Говорим за някого, който е прекарал доста дълго време, за да втълпи тази идентичност на нашия Джак-младши. По мое мнение това е започнало от много ранна възраст, за да бъде приложено толкова успешно. Вероятно е направено от единия или от двамата родители.

Повечето серийни убийци, с които си имаме работа, споделят общо минало. Най-често са малтретирани от ранна възраст. Малтретирането може да е физическо, сексуално, както и смесено. В резултат на това в тях се поражда гняв, който не могат да изразят срещу своя мъчител — някой по-силен и по-голям. Почти винаги това е бащата или майката. Малтретираният обича този човек и е сигурен, че мъченията са основателни. Смята, че съществува причина за тях.

Гневът трябва да си намери отдушник. Ако това не се случи, той се проявява в самите тях по три начина. Първо, чрез насилие към самите себе си: хронично напикаване. След това чрез насилие срещу околната им среда: запалване на малки огньове. Най-накрая прераства в насилие срещу живи същества: измъчване и убиване на малки животинки. Когато станат възрастни, те стигат до логичното заключение: нараняване на други човешки същества.

Всичко това, разбира се, е само основа. Човешките същества не са роботи и ничий разум не е същият като на другите. Не всички са подмокрjali леглата си, не са палели огньове и не са убивали малки

животинки. Малтретирането невинаги е причинявано от бащата или майката. С времето обаче тенденциите показват, че донякъде тези неща са характерни за повечето.

Чайлд се обляга на стола си и ме поглежда.

— Има изключения. Редки, но все пак ги има. Мнозина твърдят, че делата им се дължат на природата им. Това са убийци, които произлизат от порядъчни семейства и порядъчни родители. Лоши издънки. Няма очевидна причина за онова, което правят. — Докторът поклаща глава. — На какво се дължи това? Винаги съм смятал, а и много от колегите ми са съгласни, че причината е в двете — природата и възпитанието. Разбира се, както вече споменах, възпитанието е най-често срещаната и очевидна причина. — Почуква доклада пред себе си. — В този случай променливите изобилстват. Той казва, че не е малтретиран физически или сексуално. Че не е палил огънове и не е измъчвал малки животинки. Това може и да не е вярно. Вероятно го отрича. Но ако не лъже, то значи е нещо ново. Той е сериен убиец, създаден от нищото. Някой, който толкова сериозно и дълго е бил индоктриниран, че е приел всичко за истина. Ако това е така, този човек е много, много опасен. Няма да носи белезите на един сексуално и физически малтретиран човек. Няма да има ниско самочувствие, характерно за такива хора.

Той е способен да оперира на изключително високо ниво на рационалност. Няма да изпитва никакви трудности във вписването си в обществото. В интерес на истината, е възможно да е бил трениран точно в това.

Джак-младши може да върши всичко с идеята, че такава е съдбата му. Че за това е бил роден. И не би го считал за грешно. Защото му е било обяснено точно обратното още от деня, в който е можел да разбере значението на думите.

Доктор Чайлд ме поглежда.

— Обсебен е от теб, защото се нуждае точно от това, за да бъде фантазията му завършена. Сам го казва, Джак Изкормвача трябва да бъде преследван, за предпочитане от брилянтен детектив. Затова е избрал теб. Добър избор.

Докторът се навежда напред и отново забива пръст в доклада.

— Истинското съдържание на буркана, който ти е изпратил, фактът, че в него има кравешка тъкан, а не човешка, както той смята,

може да се окаже най-доброто ти оръжие. То е символ на всичко, в което вярва. Винаги е смятал, че истината е такава. Ако разбере, че този символ е лъжа и че винаги е бил такава... това може да го разтърси. Може да преобърне целия му измислен свят. — Чайлд отново се отпуска на стола си. — Досега е бил много умен, много добре организиран и много прецизен. Ако разбере какво е истинското съдържание на буркана, може да се пречупи. Разбира се, съществува още една вероятност, която не можем да пренебрегнем. Възможно е да не ни повярва. Възможно е да реши, че го лъжем, за да го ядосаме. В такъв случай ще обвини човека, от който е излязла тази „лъжа“. Вероятно ще изпита огромна нужда да нарани този човек. И в двата случая можем да извлечем ползи, нали?

Кимам.

— Така е.

— Не забравяй също, че и двата случая крият определени опасности. Ако онова, на което е изградил живота си, бъде премахнато изведнъж... може да изпита нуждата да се самоубие. В този случай ти гарантирам, че няма да иска да умре сам.

Разбирам посланието. Един побеснял Джак-младши, останал без надежда, може да се превърне в атентатор. Доктор Чайлд ми казва, че трябва да бъдем подготвени за подобен сценарий.

— Какво ще ми кажеш за Рони Барнс? — питам аз.

Той кима и поглежда към тавана.

— Да. Младият мъж, който твърди, че е намерил по интернет и сам е „възпитал“. Много интересно — макар и не напълно невиджано. Убиването в екипи не е толкова рядко, колкото хората си мислят. Чарлс Менсън може да е водил най-известната група от убийци, но той съвсем не е бил първият, нито пък ще е последният.

— Точно така — съгласявам се аз. — В главата ми изникват поне още двадесет примера.

— Повече са, но да, това е идеята ми. Около петнадесет процента от серийните жертви са дело на отборни убийци. Нашият случай може да е малко странен, но все пак отговаря на сценария. Екипите обикновено се състоят от двама, но може да са и повече. Винаги има доминантна фигура, някой с безгранична енергия и специфична фантазия. Той — или тя — вдъхновява другите, насърчава ги да осъществят фантазията. Всички замесени имат психопатски

наклонности, но в някои случаи се смята — и аз съм съгласен с това, че без тази централна фигура другите може никога да не направят допълнителната стъпка и да извършат убийство. — Чайлд се усмихва и аз усещам скрития цинизъм. — Това не означава, че те са жертви. Не е рядко срещано след ареста тези помагачи да твърдят, че са неволни съучастници. Но доказателствата рядко са в услуга на подобно твърдение.

— Бандата на изкормвачите — казвам аз.

Доктор Чайлд ми се усмихва.

— Чудесен пример. И сравнително скорошен.

Имам предвид така наречените Чикагски изкормвачи от осемдесетте години. Психопат на име Робин Гект повежда екип от трима други подобни нему мъже. Докато бъдат заловени, седемнадесет, че и повече жени са изнасилени, пребити, измъчвани и удушени. Екипът на Гект е отрязвал едната или двете гърди на жертвите си, които по-късно са използвали за сексуални и... кулинарни цели.

— Гект никога не е убивал *лично*, нали? — питам аз.

— Не, не е. Но той е бил движещата сила зад всичко това. Много харизматичен човек.

— Подобни са — казвам аз, — но не са същите.

Доктор Чайлд килва глава на една страна заинтересуван.

— Обясни какво имаш предвид.

— Имам някакво усещане за Джак-младши. Да, със сигурност той е доминантната фигура. Той ръководи шоуто. Но в повечето случаи има междуличностни отношения между убийците. Те си дават един друг по нещо. Може да са извратени, но все пак са *екип*. Джак пожертва Барнс, но го направи, за да стигне до мен и да ни обърка. — Клатя глава. — Мисля, че последователите му трябва с определена цел. Не смятам, че той се нуждае от тях, за да изпълни фантазията си.

Доктор Чайлд преплита пръстите си и обмисля чутото. Въздиша.

— Е, това съвпада с двойствената му жертвология.

— Имаш предвид, че ние сме другите му жертви.

— Да. Това определено го прави много опасен. Той е „мъж с цел“, както казват хората. Господин Барнс — както и много други — са само пешки в този негов план. Пластмасови фигурки, които да мести по шахматната дъска. Това не са най-лошите новини, които можем да

получим, но не са и най-добрите. Колкото по-малко емоционално участва във всичко това, толкова по-малък шанс има да се издъни.

Чудесно, мисля си.

— Как си намира потенциалните партньори? — питам аз. — По твое мнение.

— Явно интернет му осигурява анонимност и достъп до такива хора. — Доктор Чайлд изглежда тъжен. — Каква ирония само: развитието на световните технологии може да донесе големи ползи, но и сериозни вреди. От една страна, интернет разруши политическите граници. От Русия започнаха да пристигат имейли още преди Желязната завеса да падне. Хора от различни места по света могат да комуникират по всяко време. Американците и ескимосите разбраха, че не са чак толкова различни. От друга страна, осигури среда, лишена от всякакви ограничения, за такива като Джак-младши. Уебсайтове за изнасилвания, педофилия, сайтове, на които се показват извращения като ексекутирането на хора и кървавите последици от автомобилни катастрофи. — Поглежда ме. — В отговор на твоя въпрос и на база доказателствата, с които разполагаме до момента, той би търсил кандидати в по-непосещаваните зони на интернет, особено в тези, където първо може само да наблюдава. В началото би желал просто да гледа, без да прави нищо. Ще търси определени склонности. Както всички други манипулатори ще намери ключови теми за разговор, такива, които биха предразположили другия и които биха го издигнали в очите му. В крайна сметка обаче... — докторът се навежда напред, докато изрича тези си думи — трябва да се срещне с тях лице в лице. Имейлите и чатовете няма да са достатъчни. По ред причини. Едната е сигурността. Прекалено е лесно да се преструваш на когото си искаш в интернет. Нашият Джак обича да поема рискове, но се приготвя добре, преди да го стори. Ще иска да бъде сигурен, че човекът, с когото комуникира, наистина е който и каквото твърди.

— Има ли още? — питам аз.

— Да. Другата страна също би желала да потвърди истината за самоличността му. Освен това личното ми мнение е, че не би ги накарал да *осъществяват* фантазиите си, без да участва лично в тях. Не. Ако аз бях на негово място, нямаше да бързам, щях да се оглеждам и да направя списък. След това щях да потвърдя самоличностите на тези хора по някакъв начин. После щях да започна онлайн разговори,

последвани от лична среща. От тук нататък сама можеш да си избереш методите за моделиране на волята. Вероятно се започва от малко. „Да вървим да надникнем в женското общежитие. Хайде да набием някоя проститутка, но да не я убиваме. Да утрепем някоя котка и да я гледаме в очите, докато умира.“ С бавни крачки той би разбил всякакви следи от морал, които тези хора са си създали, за да контролират поведението си и да се чувстват като човешки същества. Стъпиш ли с единия крак в ада, защо да не стъпиш и с двата? В крайна сметка нека не забравяме, че за тях адът е рай.

— Колко време ще е необходимо за това? Да настроиш един човек и да го накараш да премине тази граница?

Чайлд ме поглежда.

— Питаш ме колко други протежета може да има, нали?

— Да.

Докторът разперва ръце.

— Не мога да кажа. Зависи от прекалено много фактори. От колко време прави това? Къде търси протежетата си? Ако например целите му са наскоро освободени изнасилвачи... ами не е трудно да се прехвърлиш от изнасилвания на убийства.

Гледам изморените очи на Чайлд и попивам всичко, което ми казва. Колко години? Колко последователи? Не знаем. Няма откъде.

— Още нещо в него ме тревожи, докторе. Ти го спомена, когато каза, че обича да поема рискове. Целият този процес за създаване на протежета е доста опасен ход. Всяко едно от тях може да се окаже проблем. — Поклащам глава. — Струва ми се като някакво противоречие. От една страна, той е умен. Много умен и много предпазлив. От друга, поема огромни рискове. Не разбирам.

Доктор Чайлд се усмихва.

— Не можа ли да се сетиш за най-простото обяснение на това противоречие?

Намръщвам се.

— Какво е то?

— Той е луд.

Изпепелявам с поглед събеседника си.

— Това ли е? „Той е луд“?

— Ще ти обясня. — Лицето на доктора става сериозно. — Но не забравяй нито за миг тази простичка истина. Винаги съм бил

почитател на Бръснача на Окам^[1] и много пъти той ми е служил добре. — Отпуска се на стола си. — Що се отнася до спецификата... мисля, че тук роля играят два фактора. Единият е фантазията му. Извратената „пропаганда на родовете“, вземането на щафетата от Изкормвача и така нататък. — Млъква за миг. — Другият фактор са копнежите му.

— Копнежите му?

— Онова, което движи всички серийни престъпници. Нуждата да правят онова, което правят. Тя надделява над тяхната предпазливост. — Свива рамене. — Този процес на намиране на други, на манипулирането им, на оформянето им е нерационален. Освен едва доловимите намеци за лудостта му, Джак-младши не се държи нерационално. Това означава, че ако няма смислена мотивация зад действията му, която още не сме разгадали, то тогава зад тях стои нещо друго. Копнежи. Чрез работата си той задоволява тези копнежи, които са на първо място. Те са дори над собствената му безопасност.

— Значи в основи... той е луд.

— Точно така.

Обмислям думите на доктора.

— Защо Изкормвача? Защо е обсебен от курвите?

— Мисля, че едното е причината за другото. Мисля, че курвите са следствие от фантазията за Изкормвача, а не обратното. Онзи, който му е вгълпил тази добре изградена пародия... Е... — свива рамене. — Имал е проблем с жените. Вероятно е бил задвижван от малтретиране или е бил свидетел на такова. По ирония на съдбата мотивациите и причините, които стоят зад съвременното копие, вероятно са много сходни с мотивациите и причините, които стоят зад оригиналния Изкормвач. Женомразство, примесено със сексуалност и потиснато желание. До болка познати неща.

— Значи пак стигаме до извода, че той е луд. А онзи, който го е индоктринирал, е бил *още по-луд*.

— Да.

Обмислям чутото. Предвидим и непредвидим. Задвижван от логика и лудост. Чудесно. Въпреки всичко мисля, че вече го познаваме малко по-добре.

— Благодаря ти, доктор Чайлд. Както винаги ми беше от огромна помощ.

Тези тъжни и изморени очи ме поглеждат.

— Такава ми е работата, агент Барет. Ще ти изпратя доклада си. Моля те, внимавай с този. Той е нещо ново. Макар да е доста интересен от клинична гледна точка... — Докторът млъква и ме поглежда в очите. — В реалността „ново“ е синоним на „опасност“.

Усещам как драконът се размърдва при тези думи.

— Нека ти кажа как виждам аз нещата, докторе. Как го прави и защо го прави? Да, това е ново. Но онова, което прави? — Поклащам глава сериозна. — Убийството си е убийство.

---

[1] Принцип, при който от множество теории за предпочитане е най-простата. — Б.пр. ↑

41.

— Запознай ме с новините.

В кабинета на заместник-директор Джоунс съм. Обади ми се да отида при него, за да го запозная с развитието на случая. Спира ме, когато стигам до Томи Агилера.

— Чакай малко — Агилера? В момента е цивилен, нали?

— Той е добър, сър. Наистина, наистина добър. — Идея си нямаш, казвам си наум.

— Знам, че е добър. Не това е проблемът. — Изглежда кисел. Сякаш смуче лимон. — Този път ще ти се размине, Смоуки. В бъдеще обаче, ако искаш да вкарваш външни хора, първо ще дойдеш да ме питаш.

— Да, сър.

— Продължавай.

Довършвам с посещението си при доктор Чайлд. Джоунс обмисля чутото известно време, след което преплита пръстите на ръцете си върху бюрото.

— Чакай да видим дали съм разбрал всичко правилно. Убил е две жени. За всяка от тях ти е изпратил видеозапис. Има партньор. Обсебен е от теб до такава степен, че се е промъкнал в дома ти и е сложил подслушвателни устройства на телефона и колата ти. Инициирал е лични нападения над екипа ти и се е заканил, че в бъдеще ще последват още. Търси нови потенциални убийци, които да включи в отбора, с който работи. Не е този, за когото се смята. Дотук всичко ли съм разбрал?

— Да, сър.

— Разполагаш с отпечатъци и вероятно с ДНК. Знаеш какъв е стилът му на работа... а най-добрата ти следа в момента е да търсиш други сайтове, в които може да се е регистрирал. Прав ли съм?

— Много добро обобщение, сър. Искам да отвърна на удара по два начина, но ми трябва вашето разрешение.

— Слушам те.

— Искам да отнеса всичко това до медиите.

Очите на Джоунс просветват изненадани. Ние не обичаме медиите. Ако сме принудени или ако смятаме, че ще са ни от полза, работим с тях. Усещам, че този път е такъв. Просто трябва да го убедя.

— Защо?

— По две причини. Първата е от съображения за безопасност. Тъй като едва сега започваме да придобиваме по-ясна картина за него, не знаем колко време ще ни отнеме, за да го заловим. Трябва да предупредим хората. Време е.

Заместник-директорът кима сърдит.

— Каква е втората причина?

— Доктор Чайлд каза, че ако Джак-младши разбере какво е истинското съдържание на буркана, ще бъде разтърсен. Много сериозно. Дори може да излезе от равновесие. Трябва да направим точно това, сър. Досега действа като машина. Това е единственото парченце информация, която имаме, а той — не. Добро оръжие е. Искам да го използвам.

— Може да експлодира, Смоуки. Нямам предвид цялата тази извратена постановка, която играе. Имам предвид, че може да излезе от релси и да се нахвърли право върху теб.

— Да, сър. Възможно е. Тогава ще го хванем.

Джоунс ме поглежда с поглед, който не мога да разгадая. Става и отива до прозореца. Обърнат е с гръб към мен, когато заговаря.

— Обсебен е от теб... — Обръща се. — Искам да си много, много внимателна. Искам... — колебае се. — Не искам още един Джоузеф Сандс. Никога вече.

Изгубвам дар слово. Защото усещам емоциите, които струят от заместник-директора Джоунс.

— Познавам те, откакто постъпи на работа в Бюрото, Смоуки. Откакто беше млада, ентузиазизирана и с жълто около устата. Загрижен съм за теб. Ясно ли е?

Виждам болката в очите му.

— Да, сър. Ще внимавам.

Болката изчезва, скрива се някъде навътре. Позволява ми да я видя, защото иска да знам, че е там. Наясно съм, че вероятно това е единственият път, в който ми я показва, и аз съм му благодарна за това.

— Какъв е вторият начин, по който искаш да отвърнеш на удара?

— Ако успеем да намерим вероятна жертва, искам да заложим капан. Ще трябва да действваме бързо.

— Когато и ако се отвори подобна възможност, първо ела да поговориш с мен.

— Да, сър.

* * *

Връщам се в офиса и Лио ме посреща с лист хартия.

— Приключиха претърсването — съобщава той. — Появи се едно име със същите потребителско име и парола.

Странно, мисля си, че не са го променили.

— Давай подробностите.

Хлапето поглежда листа.

— Името на жената е Лиона Уотърс. Има личен сайт, който се казва... — поглежда ме и ме дарява с изморена усмивка — „Касиди Пиячката на сперма“. Живее в Санта Моника.

— Има ли адрес?

— Разпечатах го. — Подава ми листа.

— Какво искаш да направим, сладкишче?

— Какво каза Бари?

— Намерили са още една разписка от унищожител на вредители — избоботва Алън. — Същите простотии като предния път.

— Значи такъв е стилът му на работа.

— Явно.

— Нещо друго?

— Не. Криминолозите на Бари още не са приключили.

— Ето какво ще направим. Двете с Кали ще отидем да посетим госпожица Уотърс. Искам да проверя обстановката и да придобия представа за какво става въпрос. След това ще изработим план. Алън, искам да поддържаш връзка с Бари и с Джийн за ДНК резултатите. Ако има нещо ново, веднага ми се обади.

— Нямах ядове.

— Ние какво да правим през това време? — пита Джеймс.

— Гледайте мръсни снимки — отвърщам аз и посочвам към фотографиите от секс партита, които са пукали в софтуера за лицево

разпознаване. Щракам с пръсти. — Кали. Поддържаш ли още връзка с онзи от Канал 4?

— Брадли? — Дарява ме с много неприлична усмивка. — Е... вече не спим заедно, но си говорим от време на време.

— Добре. Искам да му се обадиш. Ще оповестим случая. Искам да дойде тук възможно най-бързо. Искам да бъдем излъчени в новините в шест.

Кали повдига вежди.

— Вече?

Споделям й аргументите си. Тя ги обмисля и кима.

— Това ще го разтърси... което е супер. — Поглежда ме замислена. — Разбира се, след това ще те погне.

— Нима вече не е. Така поне ще бъдем готови за него.

— Веднага ще се обадя на Брадли.

* * *

Офисът прилича на кошер, на който сега не съм нужна, затова се възползвам от времето, за да си проверя електронната поща. Заповядала съм на всички да проверяват своите на половин час, а не съм имала достъп до моята от няколко часа.

Виждам нещо, което ме кара да се изпъна на стола си. Темата гласи: *Поздрави от Тъмнокосата курва!*

Кликвам два пъти върху писмото. Поздравът е същият, който вече ми е до болка познат.

Здравей, агент Барет!

Предполагам, че вече си видяла последното ми творение. Малката Шарлът Рос. Мале, о, мале, каква малка курвентия беше тя! Разтваряше крака за всеки — независимо дали мъж, или жена. Самостоятелно или групово. Интересното е, че аз бях единственият, за когото не ги разтвори доброволно.

Не че имаше някакво значение.

Още една курва пукна. А ти... ти не си и на милиметър по-близо. Обезкуражи ли се вече, агент Барет? Осъзнаваш ли, че си под моята класа?

В този ред на мисли, моля те, не се стеснявай да махнеш проследяващото устройство от колата си и бръмбара от телефона си.

— Мамка му — гневя се аз.

С кого смяташ, че си имаш работа, агент Барет? Аплодирам усилията ти, но наистина ли мислиш, че ще ме заловиш по този начин? Знаех, че в един момент ще ги откриеш. Можеш да отпратиш своя господин Агилера или да го задържиш. Каквото и да сториш, няма да се приближиш повече до мен.

Вървя уверено по пътя си. Следвам стъпките на своя предшественик и продължавам свещената му мисия. Събирам свои собствени сувенири, които да предам на идните поколения.

Наблюдавам следващата си жертва, докато си говорим. Ах, каква сладка прасковка е тя. Но да не забравяме, че красотата е на една кожа разстояние. Погледни се, агент Барет. Белязана си, да, но носиш в себе си красотата на ловец. Моята бъдеща жертва е красива външно. Но вътрешно?

Поредната курва.

Имам още някои изненади за теб.

Ще поддържахме връзка. Засега работи, работи, работи.

Знам, че ще го сториш.

От Ада,
Джак-младши

Самодоволството му ме вбесява. Е, аз също имам съобщение, което да ти пратя, психопат такъв. То ще изтрие доволната ти усмивка,

която не мога да видя, но знам, че е там.

— Свързах се с Бродли, сладкишче — провиква се Кали.

Затварям електронната си поща.

— И?

Усмива се.

— Мисля, че си подмокри гащите. Ще дойде до половин час.

— Добре. Обади се на рецепцията и им кажи да го пратят в конферентната зала на втория етаж.

* * *

Верен на думата си, Бродли Къмингс пристига двадесет и пет минути по-късно. Не се е променил от последния път, в който го видях. Груба красота и безупречен костюм. Висок. Кали ми е разказвала с най-дълбоки подробности за невероятния животински секс, който са правили.

— Доста е добър — казвала ми е тя.

Бродли работи по класическия начин — той и камерата.

— Благодаря ти, че дойде, Брод.

— Кали ме запозна с историята. Никой себеуважаващ се журналист не би пропуснал подобно нещо. Как искаш да го направим?

— Ще ти осигуря всички подробности извън кадър. След това можеш да ми задаваш каквито въпроси желаеш пред камерата.

— Звучи ми добре.

— Имам едно условие, Брод. Материалът трябва да се появи по новините в шест.

— Повярвай ми, това няма да е проблем.

— Добре. Има още нещо — самата аз трябва да предам определена част от информацията по този случай пред камерата. Ще разбереш какво имам предвид, когато стигнем дотам. Много е важно да излезе от мен, а не от някой друг.

Бродли ме поглежда неспокойно.

— Какво ще кажеш да си искрена с мен, Смоуки? Става ли?

— Ако питаш дали те използвам, отговорът ми е да. Но... — вдигам показалец — всичко, което ще ти кажа, е самата истина. Репортажът ти ще е базиран на нея. По този начин ще направиш две

полезни неща: ще предупредиш потенциалните жертви и ще ми дадеш шанс да вбеся убиеца. Затова е важно аз да споделя тази информация. Мисли за нашия човек като за ръчна граната, Брад. Аз ще съм тази, която ще му махне иглата. — Свивам рамене. — А който дърпа иглата, се подлага на риска да бъде пометен от експлозията.

Къмингс ме поглежда в очите, търси лъжата в тях.

— Добре. Имам ти доверие. Слушам те.

През следващите двадесет минути го запознавам със случилото се през последните пет дни. Той си върши работата добре, води си бележки, записва си интересни въпроси. Когато приключвам, се отпуска на стола си.

— Уха — е неговият отговор. — Това наистина е... нещо. Предполагам, че информацията, която искаш да споделиш, се отнася за съдържанието на буркана.

— Точно така. Една от причините да държа аз да съм тази, която ще изрече думите, е, че така ще го вбеся. Определено ще поиска да изкара гнева си на мен.

— О, да — отвръща замислен Брадли. — Е, да започваме тогава.

Брад е истински професионалист пред камерата. Въпросите му са точни и целенасочени, но не са нападателни. Стигаме до най-важния момент.

— Специален агент Барет, спомена, че разполагаш с изключително важна информация относно съдържанието на буркана, който убиецът ти е изпратил. Би ли споделила с нас?

— Разбира се, Брад. Бурканът беше отворен и анализиран от нашите специалисти. Резултатите са, че плътта в него не е човешка. Тя е кравешка.

— Какво означава това?

Обръщам се право към камерата.

— Означава, че той не е този, за когото се представя. Не е потомък на Джак Изкормвача. Вероятно вярва, че е. Съмнявам се да е наясно какво е имало в буркана. — Клатя глава. — В интерес на истината, е жалко. Живее в лъжа, а дори не го знае.

— Благодаря ти, агент Барет.

* * *

Брад си тръгва повече от щастлив. Обещава, че ще излъчи материала в шест и в единадесет и едва успява да се удържи да не хукне да бяга.

— Мина добре — отбелязва Кали. — Бях забравила колко е красив този мъж. Май трябва да му звънна.

— Този път не искам всички подробности.

— Не е шега работа. — Млъква за миг. — Това ще го разяри, сладкишче. Имам предвид Джак-младши. Може да се развилнее.

Дарявам я с мрачна усмивка.

— Надявам се. Да вървим да видим госпожица Уотърс.

* * *

Взимаме служебен автомобил, тъй като искам да съм сигурна, че не сме следени. Колите на всички от екипа ми бяха проверени за проследяващи устройства, но въпреки това е възможно.

На път към Лиона Уотърс се обаждам на Томи Агилера и му разказвам за имейла.

— Единият от тях трябва да е бил там снощи. Или тази сутрин. Също така са добре информирани за хората, които познаваш. Такива като мен.

— Да. Това е засега, Томи. Ще ти се обадя по-късно, ако нямаш нищо против. Трябва да се отървем от бръмбара и джипиес тракера.

— Няма да е необходимо.

— Защо?

— Защото ще продължа да ти пазя гърба, Смоуки. Вече ти казах снощи. Ти си ми приоритет. Работата не е приключила, докато не го заловиш и не се уверя, че си в безопасност.

Искам да се възпротивя, но в интерес на истината, част от мен се надяваше да каже нещо такова.

— Продължавам да те пазя, Смоуки.

* * *

Пътуването ни се оказва по-дълго от очакваното благодарение на пътен инцидент на магистралата — някакъв ван се е врязал в мантизелата. Произшествието не е сериозно, но сеирджийството както винаги си е на ниво. Пристигаме около два часа следобед. Лиона Уотърс живее в апартамент в много приятна жилищна сграда и в не толкова приятен квартал. Санта Моника е доста цветна в това отношение. Много от кварталите ѝ могат да се причислят към средната, че дори и към високата класа, но много други са западнали като останалата част от Лос Анджелис. Това е един от най-големите проблеми на града и той кара хората да се местят постоянно, за да избягат от лапите на този разрастващ се рак. Като че ли той винаги ги застига.

Паркираме и отиваме при входа на сградата. Вратите са заключени и за да влезе човек, трябва да въведе код за достъп. На рецепцията има охранител. Чукам на стъклото, за да го накарам да погледне към нас. Той ме дарява с най-добрия си отегчен поглед, докато не му размахвам документите си. Полита от стола си, все едно е катапултирал, и се спуска към нас, за да ни отвори.

Вижда белезите на лицето ми и се спира за миг, за да се опули насреща ми. След това поглежда Кали. Очите му я обхождат от глава до пети, като най-голямо внимание обръщат на бюста ѝ.

— Какво става, госпожо?

— Дошли сме да проведем разпит...?

— Рики — съобщава ни името си мъжът и облизва устни. Изпънал се е като струна. Изглежда в края на четиридесетте си години. Личи, че някога е имал хубава фигура, но се е отпуснал. Лицето му е набръчкано и изморено. Не е човек, който се наслаждава на живота.

— Искаме да разпитаме един от живеещите в сградата. Нищо сериозно.

— Нуждаете ли се от помощ, госпожо? Кой от живеещите?

— Опасявам се, че това е поверителна информация, Рики. Разбираш, нали?

Мъжът кима, опитва се да изглежда важен.

— О, да, госпожо. Естествено. Разбирам. Асансьорите са ей там. Кажете ми, ако се нуждаете от нещо. — Хвърля още един бърз поглед към циците на Кали.

— Ще го сторя, благодаря. — Всъщност няма, казвам си наум.

Качваме се в асансьора.

— Гаден дребен човечец — възмущава се Кали, докато пътуваме към третия етаж.

— Не думай.

Излизаме. Стрелките ни водят към апартамент 314. Почуквам на вратата и след малко тя се отваря.

Жената, която застава на прага, се опулва насреща ми и аз ѝ отвърщам със същото. Двете сме загубили дар слово. Кали нарушава неловката тишина.

— Да не би да имаш сестра, за която не знам, сладкишче?

Нямам, но въпросът е много уместен. Двете с Лиона Уотърс приличаме на роднини. Височината ни е почти същата. Нейните чупки в ханша и оскъдният бюст са като моите. Същата дълга, тъмна, гъста коса. Лицата ни си приличат. Същият нос. Различен цвят на очите. Няма ги и белезите, разбира се. Въпреки изумлението ми изпитвам неудобство. Мисля, че е съвсем ясно защо Джак-младши е избрал точно тази жена.

— Лиона Уотърс? — питам аз.

Очите ѝ се стрелкат между мен и Кали.

— Да...

Показвам документите си.

— Аз съм специален агент Смоуки Барет от ФБР.

Тя се намръщва.

— Загазила ли съм?

— Не, госпожо. Аз оглавявам отдел „Жестоки престъпления“ в лосанджелиското подразделение. Преследваме мъж, който е изнасилвил, измъчвал и убил най-малко две жени. Смятаме, че вие може да сте следващата му жертва. — Веднага минавам на темата, нямаме никакво време за губене.

Уотърс остава без думи. Очите ѝ се ококорват.

— Това някаква шега ли е?

— Не, госпожо. Ще ми се да беше, но не е. Може ли да влезем.

Отнема ѝ секунда, но най-накрая успява да се вземе в ръце. Отстъпва навътре.

Влизаме в апартамента и веднага съм привлечена от неговата изисканост. Красив е и много женствен. Прилича точно на дом на една истинска жена.

Уотърс ни прави знак да се разположим на дивана. Тя сяда срещу нас на един от фотьойлите.

— Това... наистина ли се случва? Казвате, че някакъв побъркан иска да ме убие?

— Той е много опасен човек. Вече уби две други жени. Набелязва такива, които имат аматорски порносайтове. Измъчва ги, изнасилва ги и ги убива. След това обезобразява телата им. Смята се за потомък на Джак Изкормвача.

Продължавам да обяснявам бързо и яростно, като че ли за да предотвратя съмненията и колебанията ѝ. Тактиката ми явно сработва, защото Уотърс бързо пребледнява.

— Какво ви кара да мислите, че е избрал мен?

— Той следва модел. Регистрира се в тези сайтове. Досега го е правил с всяка от жените, които уби. Избира си потребителско име и парола, които са свързани с темата за Джак Изкормвача. Намерихме една от тези комбинации във вашата листа с абонати. — Посочвам себе си. — Той ме мрази, госпожице Уотърс. Обсебен е от мен. Не виждате ли приликата ни?

Жената се колебае, докато ме оглежда от глава до пети.

— Да. Разбира се, че виждам. — Млъква за миг. — Той ли... той ли ви стори това? — Сочи към лицето ми.

— Не. Друг беше.

— Не искам да съм груба, но това не вдъхва много доверие.

Дарявам я с лека усмивка. Искам да види, че не съм обидена.

— Разбираемо е. Но мъжът, който ми стори това, ме хвана неподготвена. Точно това се опитваме да избегнем тук. Той няма да знае, че сме по следите му.

Озарява я прозрение.

— Разбирам. Искате да му заложите капан, нали?

— Да.

— С мен за примамка?

— Не точно. Вие ще сте примамката — трябва да го накараме да вярва в това. Но ролята ви ще бъде изиграна от агент. Не мога да поемам рискове и да застрашавам живота ви. Ще е нужно да използваме апартамента ви. Ще трябва да го напуснете за известно време.

В погледа ѝ се появява нещо, което не мога да разчета. Уотърс става и тръгва нанякъде. За момент застива с гръб към нас. Когато отново се обръща, за да ни погледне, на лицето ѝ е изписана решителност.

— Знаете ли на колко години съм? — пита ни тя.

— Ами... не — отговарям аз.

— На двадесет и девет. — Сочи се с ръка. — Не съм зле за двадесет и девет годишна, нали?

— Не. Не сте.

— На осемнадесет се омъжих за първия мъж, с когото правих секс. Смятах, че е любовта на живота ми, най-добрият човек на света. Бях готова да направя всичко за него. За известно време. Тогава чаровният принц се промени. През следващите седем години ме биеше. О, никога не ми счупи кост. Никога не остави белези по лицето ми. Прекалено умен беше. Но знаеше как да ме наранява. И да ме унижава. — Погледите ни се срещат. — Знаете ли какъв е сексът с такъв мъж? Изнасилване. Няма значение дали си омъжена за него, или не. Той те изнасилва. — Уотърс поклаща глава и поглежда настрана. — Отне ми дълго време, за да порасна. Седем години. През първите шест дори не ми беше минало през ум да го изоставя. Нито веднъж. Убеждаваше ме, че ми причинява това, защото вината е моя. И защото има право да го прави.

— Какво се промени? — пита Кали.

Мисля, че вече знаем накъде върви разказа и какво е общото с настоящото положение. Въпреки това Уотърс трябва да излее душата си пред нас и за да получим онова, което желаем, ще трябва да я изслушаме.

Жената свива рамене, а очите ѝ стават като от камък.

— Както вече споменах, просто пораснах. Знаех, че той е умен и не оставя следи. Затова говорих с няколко полицаи. Те ми казаха, че ще е изключително трудно да докажа тормоза. — Усмива се. — Затова монтирах камера и записах всичко. Позволих му да ме набие за последен път, да ме нарани, да ме унижи. Предадох записа на ченгетата и повдигнах обвинения. Адвокатът му се опита да изкара видеото фалшиво, но... — Свива рамене. — Съдията отхвърли тази възможност. Съпругът ми отиде в затвора, а аз продадох всичко, което имахме, и се преместих в Лос Анджелис. — Обхваща с жест

апартамента. — Всичко това е мое. Предполагам, че не одобрявате професията, с която си вадя хляба. Не ми пука. Всичко това е мое и вече не съм под чехъла му. — Жената сяда и ни поглежда. — Какво исках да кажа: тогава си обещах, че никога вече няма да позволя на никой мъж да ме контролира. Никога. Така че, ако желаете да използвате апартамента ми, за да заловите този психопат, ще ви съдействам. Докрай. Но няма да напусна дома си. — Отпуска се на фотьойла и скръства ръце. Самата решителност.

Погледът ми се спира върху нея доста дълго време. Тя издържа изпитанието, без да потрепне. Това не ми харесва. Никак. Виждам, че няма да се пречупи. Предавам се.

— Добре, госпожице Уотърс. Ако успея да накарам шефа ми да се разпише, ще го направим по вашия начин.

— Наричай ме Лиона, агент Барет. Така... — навежда се напред, изглежда едновременно ужасена и развълнувана — какъв е планът?

* * *

Развълнувана съм. Лиона не е имала посещения от унищожител на вредители, което означава, че още не са направили разузнаването си. Може да се случи по всяко време. Днес, утре. Сигурна съм, че ще е скоро.

Драконът вилнее вътре в мен, надушва кръв.

Говорих със заместник-директора Джоунс и му казах от какво имам нужда. След доста ругатни се съгласи. Двете с Кали все още сме в дневната на Лиона, този път държим чаши с кафе, които тя ни предложи. Чакаме да пристигнат двама агенти и двама офицери от SWAT отряда на лосанджелиската полиция. Всички ще дойдат по различно време. Не искаме да привлечем вниманието на убийците, в случай че някой от тях наблюдава мястото.

Лиона отива в домашния си офис. Казва ни, че трябва да отговори на някои имейли.

— Знаеш ли — започва Кали, — не ми харесва това, което прави, но тя ми харесва. Силна е.

Дарявам я с крива усмивка.

— Аз също я харесвам. Ще ми се да не беше настояла да остане тук. Но не мога да ѝ го отрека. Смела и корава е.

Кали отпива от кафето си, замислила се е за нещо.

— Какви смяташ са шансовете ни?

— Не знам, Кали. След като я видях, съм убедена, че сме на правилна следа. Тя е в списъка. Само я виж. — Намръщвам се отвратена. — Вероятно я е избрал, за да може да си ме представя, когато я изнасилва и убива.

— Всичко това е прекалено зловещо, сладкишче. Може да те накара да повярваш в теорията за двойниците^[1].

Мобилният ми извънпява.

— Да — отговарям.

Баритонът на Алън избоботва в ухото ми.

— Просто исках да те запозная с новините. Джийн каза, че ДНК-то върви по-бавно, отколкото е очаквал. Ще има някакви резултати около десет или по-късно тази вечер.

— Тук попаднахме на надеждна следа. — Разказвам му за Лиона Уотърс и за плана ни.

— Вероятно това са добри новини — отвръща той. — Може би ще хванем шибаняците.

— Стискай палци. Ще ви държа в течение. — Затварям и си поглеждам часовника. — Проклятие. Как лети времето. — Поглеждам Кали. — Почти шест часът е.

— Време за вечерните новини — отвръща тя.

— Време е да вбесим този психар.

---

[1] Някога се е смятало, че ако видиш свой двойник, е на лош късмет, дори и на смърт. — Б.пр. ↑

42.

Брад е красив и сериозен, докато предава специалния си репортаж.

— Мнозина си спомнят специален агент Смоуки Барет от случилото се миналата година. В една ужасна нощ един от серийните убийци, които тя преследваше, мъж на име Джоузеф Сандс, отне живота на семейството ѝ. Агент Барет успя да остане жива, но на цената на обезобразено лице и смъртта на близките ѝ. Въпреки личната си трагедия тя отново е на работа. Понастоящем преследва мъж, известен като Джак-младши. Той твърди, че е потомък на Джак Изкормвача...

Брад съобщава основното, без да вкарва никакви украшения. Няма нужда да го прави. Истината е достатъчно отвратителна. Лицето ми се появява към края на репортажа, за да разкрия какво е истинското съдържание на буркана. Гледам се без никаква емоция. Свикнала съм с белезите си. Съмнявам се зрителите да не им обърнат внимание.

— ФБР предупреждава жените в тази професия да вземат сериозни мерки. — Брад изчита списъка с предпазвателните мерки, които му подготвихме и които смятаме, че тези жени трябва да изпълнят. Той поглежда драматично към камерата. — Бъдете бдителни и внимателни. Животът ви може да е в опасност. Репортажът свършва.

— Свършил е чудесна работа — казва Кали. — Ти също, сладкишче.

— Опитваш се да го вбесиш, нали?

Гласът идва зад нас. Толкова се бяхме вгълбили в репортажа, че не бяхме забелязали, че Лиона е излязла от офиса си.

— Да — отвръщам аз. — Опитвам се.

Тя ме дарява с усмивка, която е изпълнена с възхищение.

— Ти си доста различен човек, агент Барет. Ако аз бях преживяла онова, което... — Поклаща глава.

— Не съм убедена, Лиона. Ти си преминала през своя собствена версия. Продължила си напред.

Едно почукване на вратата ни кара да застинем. Лиона се напруга.

— Стой тук — казвам ѝ аз и изваждам пистолета си.

Отивам до вратата.

— Да? — питам.

— Специален агент Барет? Агенти Декър и Маккълору заедно с двама служители от SWAT.

Поглеждам през шпионката. Разпознавам Декър.

— Изчакайте. — Отварям вратата и те влизат.

Инструкциите ми бяха да са облечени в цивилни дрехи и те са ги изпълнили. Става ми смешно, че всичките изглеждат по един и същи начин: дънки и риза. Дори облечени в нормални дрехи, те пак носят униформа. Хубавото е, че на пръв поглед въобще не приличат на служители на реда.

— Всички ли сте запознати със ситуацията? — питам аз, когато се разполагаме в дневната.

Следва припев от „Да, госпожо.“

— Добре. Залагаме капан, господа. Нашите престъпници убиха два пъти. Умни са — наистина много умни. Работят прецизно, много уверено и нахъсано. Запознати сме със стила им на работа от предните им жертви: единият от тях разузнава, като се представя за унищожител на вредители. Надяваме се тук да се случи същото. Не подценявайте престъпниците ни, господа. Ако някой от тях извади нож, той не го прави, за да сплашва — определено има намерение да го използва. Онзи, който се появи тук, трябва да бъде заловен жив, за да ни отведе до другия извършител. — Соча Лиона. — Това е госпожица Уотърс. Сигурни сме, че тя е избрана за негова жертва.

Виждам ги как я оглеждат. Преценяват я. Единият от SWAT я гледа непрофесионално, сексуално дори. Това ме огорчава и вбесява. Заставам пред него и забивам пръст в гърдите му достатъчно силно, за да оставя синина след себе си.

— Очаквам всеки от вас да работи изключително професионално. Трябва да сте наясно, че помолих госпожица Уотърс да се оттегли, докато протича тази операция. Тя отказа и сама изяви желание да участва. — Приближавам се още повече до полицаия, за да му покажа колко съм ядосана. Прошепвам: — Ако тази жена бъде

наранена, защото си мислил с оная си работа, ще те изям жив, разбра ли?

В погледа на мъжа се появява искрено извинение. Той кима.

— Какъв е планът, госпожо? — Въпросът е зададен от агент Декър и отново ни връща към работата.

Прогонвам гнева си.

— Ще действаме просто. Един на покрива. Един пред асансьора. Двама тук с мен и агент Торн. Този на покрива ще ни уведомява за всеки, който влезе в сградата. Този до асансьора ще може да потвърди дали влезлият в сградата ще слезе на нашия етаж. Тези, които остават тук, ще са готови за контакта. Разполагаш ли с необходимото оборудване? — питам Декър.

— Да, госпожо. Слушалки и микрофони. Оръжия.

— Както и снайпер за покрива — казва единият от SWAT.

Кимам.

— Добре. Искам да наблегна на следното: важно е да не привличате внимание към себе си. Разполагаме с доказателства, че единият или двамата от нашите престъпници ме следят. Ако някой от тях заподозре нещо, ще си плюят на петите. — Поглеждам всеки от присъстващите. — Някакви въпроси?

Всички отговарят с „не“.

— Заемете позиции. Стойте нащрек, но също така се подгответе за дълго чакане.

43.

Това, мисля си, е показателно за работата ми. Животът ми е ръководен от външни влияния, които ме карат да се хвърлям на всяка неочаквана следа. Иронията не ми убягва. Мразя да ме насилват да правя *нещо*, а си избрах професия, която ежедневно е изпълнена точно с това. Когато преследваш убиец, нямаш график. Планът е ясен: докато не го заловиш, жертвите ще се увеличават. Работиш, докато не го заловиш.

Ето ме тук, стоя в апартамента на жена, която си вади хляба, като споделя сексуалните си приключения, и съм готова да чакам колкото е необходимо, с надеждата, че Джак-младши или партньорът му ще се появят.

Поглеждам Кали. Тя седи на дивана, вдигнала е крака на масата, гледа някакво токшоу по телевизията заедно с Лиона и двете ядат пуканки. Това е едно от качествата на приятелката ми, на които се възхищавам и ценя. Може да живее за момента, да се отпусне, но въпреки това се хвърля като хала в действието. Това е талант, с който никога не съм разполагала.

Поглеждам часовника си. Часът е девет и половина. Проверявам SWAT офицера на покрива, чието име е Боб.

— Нещо странно, Боб?

Гласът му пропуква в ухото ми.

— Все още не, госпожо.

Хвърлям едно ухо към разговора между Кали и Лиона.

— Нека те питам нещо, сладкишче. Какво ще стане, когато решиш, че отново искаш някой мъж да влезе в живота ти?

— Какво имаш предвид?

— Питам те дали ще промениш начина си на живот заради него?

Лиона обмисля въпроса.

— Зависи. Много хора имат връзки в полигамна среда. Не е особено приятно, но се среща. Предполагам, че ако не ми се случи подобно нещо, ще трябва да си търся партньор едва когато изляза от

бизнеса. Дадох си обещание, че никога вече няма да правя големи промени в живота си заради мъж. Никога.

— Интересен проблем, не мислиш ли?

— По-скоро е уникален, характерен за начина на живот, който вода.

Исключвам ги. Кали има ненаситен интерес към подбудите на хората. Винаги го е имала.

Това е нашият стил на работа. Не само на бойното поле. Но и в службата. Всички споделяме бремето и отговорностите. Всички ще си споделим и вината, ако той убие отново, преди да го заловим.

Гласът на Боб пропуква в ухото ми и ме изважда от скуката и размислите ми.

— В сградата влиза мъж, около метър и осемдесет, с черна коса. Облечен е в някаква униформа. Не мога да я разпозная.

— Разбрано — отговаря дежурният при асансьора, името му е Дилън.

Поглеждам към Кали и агентите Декър и Маккъллоу. Те кимат, за да ми покажат, че също са чули. Минава минута.

— Мъж със същото описание току-що излезе от асансьора. Насочил се е към апартамента — докладва Дилън. — Потвърждавам, че е с униформа, повтарям, потвърждавам, че е с униформа на компания за борба с вредителите.

— Разбрано — отговарям аз. Сърцето ми тупти. Драконът се размърдва, развълнувана е. — Не мърдай от мястото си, за да предотвратиш възможно бягство, Дилън.

— Разбрано.

— Боб, ще те уведомя, ако го изтървем. Може да се наложи да го застреляш.

— Разбрано. В пълна бойна готовност съм.

Поглеждам Лиона.

— Той е.

Тя кима. Изглежда развълнувана и нервна. Но не и изплашена.

Някой чука на вратата. Правя знак на Лиона. Тя отива до нея и поглежда през шпионката. Обръща се към мен и поклаща глава. Не го познава. Кимам й.

— Кой е? — пита тя.

— „Ей Би Си Унищожители“, госпожо. Извинявам се за късния час, но ми се обади собственикът на сградата и каза, че е спешно. Спомена плъхове. Налага се да проверя апартамента ви. Ще ми отнеме само няколко минути.

— Тъм... добре. Почакайте секунда.

Лиона ме поглежда. Правя ѝ знак да отиде в спалнята. Изваждам пистолета си, както правят Кали, Декър и Маккълouw. Вдигам ръка и отброявам до три с пръсти. Едно... две... на три отварям широко вратата.

— ФБР! — изкрещявам. — ЗАМРЪЗНИ!

Оръжието ми е на около половин метър от лицето му. Поглеждам очите му и намирам в тях празнотата, която очаквах да видя. Мъжът изпуска клипборда и вдига ръце.

— Не стреляйте! — едва ли не се примолва. Звучи изплашен, както трябва да е изплашен един човек, когато в лицето му е навряно оръжие, но нещо ме кара да съм неспокойна, защото очите му не са изплашени. Ангажирани са. Оглеждат, претеглят, обмислят.

— Не мърдай — нареждам му аз. — Ръцете зад главата! На колене!

Поглежда ме и облизва устни.

— Както кажеш... Смоуки.

За част от секундата се паникьосвам при употребата на името ми. Той връхлита като ураган. Първо стъпва на една страна, а след това ми се нахвърля. Ръцете му се движат в различни посоки — едната избива пистолета ми, а с другата ме удря в лицето. Политам назад, пред очите ми се появяват звезди, но тази паническа част от секундата бързо свършва.

Падам по гръб на пода и веднага се опитвам да се изправя. Съумяла съм да задържа пистолета си.

Той продължава да се движи в някаква ултрапрактична форма на бойни изкуства — влага много опустошителна сила в устрема си. Насочва се към другите си цели и също като при мен юмруците и ритниците му са стегнати и брутални. Не са особено приятни, но са ефективни. Виждам как агент Декър получава лакът в челюстта и два от зъбите му не просто падат, а направо *политат* като два куршума, след което чувам ледения глас на Кали:

— Мръдни и ще те гръмна, мамка ти.

Целият свят застива. Увисва. Кали е насочила пистолета си в челото му. Той стрелка поглед разярен. В следващия момент е неутрализиран от агент Маккълou и Дилън, който се е присъединил към веселбата.

Осъзнавам, че кървя и че съм замаяна. Много замаяна.

— Сладкишче, добре ли си?

Изправям се, олюлявайки се.

— Добре...

Падам. Не припадам, просто сядам на задника си.

Тъпакът ми крещи:

— Тъпа *курва*! Безполезна крава! Смяташ, че това означава нещо ли? Нищо не означава! Нищо! Все още съм...

— *Господи!* — Крещя в отговор. — *Млъкни...* или ще те гръмна в крака. Дилън, Маккълou, запушете му устата, ако обичате.

Дилън ми се ухилва, слага му белезниците и го извежда в коридора, за да го претърси и да му прочете правата.

— Как си сега? — пита ме Кали, притеснена е.

Поклащам леко глава, за да проверя.

— Вече не съм замаяна. Мисля, че съм добре. Как е лицето ми?

— Той ти разби устата, сладкишче. Физиономията ти направо крещи „не използвам колаген, просто се спречках със стената“.

Скачам на крака обезпокоена.

— Декър!

— Тук. Добре съм.

Мъжът се изправя. Подпира се на стената. Допрял е кърпичка до устата си, която е почервеняла от кръвта му.

— Уха — казвам аз. — Трябва да те види доктор.

— По-скоро зъболекар — простенва той. — Шибанякът ми изби два зъба.

— Кали.

Тя отваря капачето на телефона си.

— Ще повикам линейка, сладкишче.

Вратата на спалнята на Лиона се открява едва.

— Безопасно ли е да изляза? — пита с треперещ глас тя. — Всички добре ли са?

Оглеждам дневната — устата на Декър е разбита, масата е на трески, а мен успя да ме фрасне здравата. Адреналинът не просто се

надига в мен, той се лее.

— ПИПНАХМЕ ГО! — изкрещявам аз.

Кали и Декър се стряскат и ме поглеждат. Кали се ухилва. Декър само се опитва.

— Всичко е наред, Лиона — казвам аз и поглеждам към прага на вратата. — Всичко е просто чудесно.

Изпуквам пръстите на ръцете си. Устата ме боли.

Драконът вилнее, реве и скърца със зъби.

Нахрани ме, съска тя. Позволи ми да му схрускам костите.

Облизвам долната си устна и вкусвам собствената си кръв. Това трябва да я задоволи засега.

44.

Двете с Кали сме се насочили към сградата на ФБР. Оставихме един полицай при Лиона, а нашият заподозрян беше отведен в полицейския участък на Уилшир. Идваме тук, за да вземем Алън и да обсъдим стратегията си за разпит. Тъкмо натискам копчето на асансьора, за да го повикам, когато мобилният ми иззвънява.

— Смоуки!

Залива ме безпокойство. Обажда се Елейна и е ужасена.

— Какво има, Елейна?

— Трима мъже душат около къщата ни. В задния двор. Млади са.

Веднага ме обзема страх. Сещам се за Рони Барнс. Всичко това свързано ли е? Дали Джак-младши не си е създал малка армия психопати? Или просто съм параноична?

Параноична? Що се отнася до Джак-младши? Няма начин. Мисля си за онова, което казах на Алън, че Елейна не е в опасност. Става ми лошо от възможните последствия от тази моя грешна преценка.

Отказвам се от асансьора и хуквам на бегом по стълбите. Кали тръгва след мен.

— Елейна, къде са агентите, които бяха отпред?

Тишина.

— Колата им е там. Но не ги виждам.

— Имаш ли оръжие в къщата? Пистолет?

— Да. Горе в килера е.

— Взemi го и се заключи в банята. Ще взема Алън и вероятно след около петнадесет минути сме при теб.

— Изплашена съм, Смоуки.

Затварям очи за момент, но не спирам да бягам.

— Обади се на ченгетата, взemi пистолета. Скоро ще сме при теб, Елейна.

Затварям и се мразя за това, но го правя, за да я накарам да се размърда. След секунди връхлитам в офиса ни. Изражението на лицето ми привлича вниманието на всички.

— Алън, Елейна има посетители! — Посочвам към Лио и Джеймс. — Вие двамата останете тук. Джеймс, координирай действията ни с лосанджелиската полиция за заподозрения, който прибраха за нас. Кали, Алън, тръгвайте с мен. Движение!

Алън няма нужда от второ приканване. На лицето му са изписани много въпроси, а в очите му гори ужас. Гласът му е равен дори докато бягаме по стълбите към паркинга.

— Колко са? — пита той.

— Трима. Промъкват се към къщата. Казах ѝ да се обади на ченгетата, да вземе пистолета и да се заключи в банята.

— Къде, по дяволите, са агентите, които трябва да охраняват Бони?

— Не знам.

Минаваме като хали покрай рецепцията, през предните врати и светкавично преодоляваме стъпалата. Елейна и Бони, Елейна и Бони, тази мантра се върти постоянно в главата ми, отново и отново. Мисля си, че би трябвало да съм по-изплашена, но се налага да действаме толкова бързо, че нямам време да се поддавам на емоциите и дълбоките размисли. Кали не е изрекла и дума. Следва ме без излишни въпроси.

Тогава се случва.

— Умри, курво!

Намираме се на паркинга, а младият мъж, който е изрекъл това, се е устремил към мен с нож в ръката. Лицето му е изкривено, маниакално. Очите му са гладни. Времето застива и минава на бавни обороти. Метър и осемдесет, мисля си машинално. Бяга, има нож, това означава, че ще ми се нахвърли след половин секунда...

Отварям дупка в главата му още преди да довърша мисълта си. Скоростта, с която извадих оръжието си и стрелях, е прекалено висока, за да дочака мислите ми. В такива случаи действам инстинктивно, приличам на светкавица.

Главата му експлодира и времето отново потича с нормален ход. Дърпам се на една страна, за да не се строполи отгоре ми, а тялото му тупва на асфалта и го изцапва със сива каша. Ножът полита настрани.

— *Майка му стара!* — крещи Алън.

Забелязвам, че двамата с Кали не са извадили оръжието си. Не ги виня. Аз имам специална връзка с моята стоманена черна птичка.

Умът ми продължава да препуска със същата заслепяваща скорост.

— Кали, ти ще караш. Движение!

Забелязвам, че Томи бяга към нас. Не спирам нито за секунда.

— Добре сме! — провиквам се аз. — Но има някакви типове пред дома на Алън!

Томи не спира, не кима, нито прави нещо друго, само се обръща и се насочва на бегом обратно към колата си. Тайните служби са го обучили добре, мисля си аз. Действа уверено и непоколебимо.

Стигаме до колата на Кали и влизаме в нея. Две секунди по-късно тя дава на скорост и запалва гумите.

— Кой, по дяволите, беше този? — пита Алън.

Кали отговаря вместо мен:

— Кръвните братя на Рони Барнс, сладкишче. — Очите ѝ се стрелкат във всички посоки, докато напуска като ракета паркинга.

Алън не отвърща нищо. Осъзнал е какво се случва и на лицето му се изписва страх.

— О, не... — прошепва той.

Не казвам нищо. Не е необходимо. В главата му със сигурност се върти същата мантра, както и в моята: Елейна и Бони, Елейна и Бони, Елейна и Бони.

Сигурна съм също, че както при мен, така и при него от мантра се превръща в молитва.

45.

Алън се обажда на Елейна.

— Скъпа? Идваме. Обади ли се на ченгетата? Какво? Мамка му! Стой там, мила! Точно където си. — Слага ръка на апарата, за да не го чуе. — В къщата са. Чува ги как ходят наоколо. — Отново заговаря на Елейна: — Чуй ме, скъпа. Не ми отговаряй повече. Не искам да те чуят. Дръж линията отворена, остави телефона на пода и насочи пистолета към вратата. Ако не чуеш мен, Смоуки или Кали, застреляй всеки, който се опита да влезе.

Елейна и Бони, Елейна и Бони, Елейна и Бони...

Стигаме до улицата на Алън. Кали спира на алеята и тримата излизаме от колата. Алън е оставил телефона и на негово място е извадил пистолета си. Всички държим оръжията си. Оглеждам се наоколо и виждам колата на Кийнън. Прибягвам до нея, но гледката ме кара да се изпълня с гняв и тъга. Двамата с Шанц са мъртви — в главите им има дупки.

Сега е време за отмъщение, казвам си наум. По-късно ще тъжим.

Тръгвам по алеята към предната врата. Посочвам към нея. Била е разбита.

— Влизаме тихо — нареждам аз. — Трябват ни живи. Чу ли ме, Алън?

Той ме поглежда със студени и убийствени очи за един дълъг момент. Кима мрачно.

Влизаме през предната врата, очите и пистолетите ни обхождат всеки ъгъл и търсят натрапниците. Тримата се поглеждаме и поклащаме глави. Долу няма никого. Застиваме, когато чуваме движение отгоре. Посочвам към тавана.

Тръгваме по стълбите. Сърцето ми бие като чук. Чувам тежкото дишане на Алън и виждам избилата по челото му пот, макар че в къщата е хладно. Почти сме се качили, когато Елейна изпищява.

— Алън! — Гласът ѝ е изпълнен с ужас. Чувам БУМ-БУМ-БУМ от огнестрелно оръжие.

— *ФБР!* — крещя аз, когато стигаме края на стълбите, няма смисъл вече да пазим тишина. — *Хвърлете оръжията и падайте на шибаните си колене!*

БУМ-БУМ-БУМ! Следват още изстрели. Вече мога да видя откъде идват. Един млад мъж с тъмна коса като че ли танцува, докато пистолетът на Елейна отваря дупки в тялото му. Тя е обезумяла, ще стреля, докато не ѝ свършат патроните.

Двама други се обръщат към нас. На секундата забелязвам, че единият има оръжие, а другият нож. Първоначално изглеждат изненадани, но ме виждат и омразата им надделява.

— Това е тя! — казва този с пистолета. — Това е уличницата Смоуки!

Вдига оръжието си, за да стреля, а онзи с ножа се спуска към мен. Времето отново започва да тече кадър по кадър.

Виждам, че Алън и Кали стрелят по стрелеца, наблюдавам одобрително как в гърдите и главата му изникват дупки и навсякъде хвърчи кръв. Оръжието му стреля, докато пада назад. Онзи с ножа се е устремил към мен като в някакво извратено повторение на сцената от паркинга, само дето този път стрелям в ръката, която държи острието, за да го заловим жив. Виждам как два от пръстите му изчезват, той се ококорва и очите му побеляват, когато шокът го удря като тежък чук. Пада на колене, а устата му се оформя в буквата „О“. Повръща и пада по очи — в безсъзнание е, но се тресе.

— *Елейна!* — провиква се Алън.

— *Тук сме!* — извиква истерично в отговор тя. — *Добре сме! Добре сме! Добре сме!* — Двамата с Алън хукваме към банята.

Коленете ми омекват от облекчение, когато ги виждам непокътнати във ваната. Елейна плаче и продължава да стиска с две ръце пистолета. Очите ѝ са обезумели. Бони стои в единия край на ваната, ръцете ѝ са увити около краката ѝ, забила е чело в колене и се поклаща напред-назад. Двамата с Алън се блъскаме един друг — той бърза към Елейна, а аз към Бони.

— Добре ли си, миличка? — питам обезумяла от притеснение, сграбчвам главата ѝ в ръцете си и търся някакви следи от нараняване.

Алън проверява Елейна. Бони започва да плаче и бързо увива ръце около мен. Елейна прави същото с Алън. Двамата с него не спираме да повтаряме: „Благодаря на Бога, благодаря на Бога!“.

Намираме се в пълен хаос, но не ни пука, щом любимите ни хора са добре.

— Кали! — провиквам се през вратата. — Двете са добре! Не са наранени! — Не следва никакъв отговор. — Кали?

В главата ми веднага изниква случилото се преди малко. Пистолетът на онзи стреля...

— О, не... — прошепвам на себе си. Оставям Бони, изваждам оръжието си и бавно излизам от банята.

Виждам я.

Чувствам се като затворена в камбана от тишина. В неподвижна преграда от шок.

Кали лежи на върха на стълбите, на килима, косата ѝ се е разрошила върху него. Очите ѝ са затворени.

На гърдите ѝ има червено петно.

— 911, Алън... — прошепвам аз. След което изкрещявам: — *911! 911! Шибаното 911!*

46.

В колата на Томи съм, който направо лети към болницата. Цялата се треса и не мога да се спра.

Мислите ми са откъслечни и разхвърляни. Обзета съм от ужас. Адреналинът се лее в тялото ми.

Алън остана с Елейна и Бони. Негова беше задачата да се увери, че живеят ни свидетел ще бъде отведен. Не каза нищо, но нямаше и нужда. Очите му говореха достатъчно.

Гласът на Томи ме изважда от унеса, в който съм попаднала.

— Видях раната, Смоуки. Познавам раните. Не мога да преценя дали ще се оправи, или не. Единственото сигурно е, че не е фатален изстрел. — Обръща глава към мен. — Чу ли ме?

— *Да, мамка му! Чух те!* — Не говоря, а пищя. Не знам защо. Не съм ядосана на Томи.

— Давай, изкарай го от себе си, Смоуки. Прави каквото е необходимо. — Гласът му е изключително спокоен и това ме разгневява.

— Господин Спокойствие, а? — Не мога да се спра. Отровата е вътре в мен — кисела, пареща и премазваща — и напират да бъде освободена. — Смяташ, че като се държиш като шибан робот, си специален?

Не следва отговор.

— Явно не си особено специален, щом те изритаха от тайните служби, нали? Шибан загубеняк! — Дори не премига. Започвам да му крещя: — *Мразя те! Чуваш ли ме?! Не означавах нищо за мен! Приятелката ми умира, а ти се държиш, сякаш нищо не се е случило, мразя те за това...*

Думите ми се превръщат в стонове. Отровата я няма. На нейно място се е върнала старата ми спътница болката. Свалям прозореца и повръщам през него. Главата ме стяга.

Отпускам се на мястото си облекчена благодарение на тази емоционална оргия. Томи се пресята и отваря жабката.

— Вътре има кърпички.

Взимам си няколко. Бърша лицето си с тях.

Продължаваме към болницата.

— Съжалявам — извинявам се след около километър и половина.

Томи ме поглежда и ме дарява с нежна усмивка.

— Въобще не се тревожи.

Започвам да плача, а той слага ръка на коляното ми и не я маха, докато не стигаме до болницата.

В параклиса на болницата е тихо. Целият е на мое разположение. Кали е в операционната и все още нямаме информация в какво състояние е. Всички са тук. Лио, Джеймс, Алън, Елейна и Бони. Заместник-директорът Джоунс пътува насам.

Аз съм на колене и се моля.

Никога не съм вярвала в Бог или в някой всемогъщ там горе, който направлява вселената.

Вярвам, че има *нещо*. Нещо, което не е особено заинтересувано от нас, но обича да ни проверява от време на време. Да види какво правят мравките.

Коленича и събирам ръце, защото вероятно това е един от онези моменти.

По себе си имам кръв и парченца мозък. Покрита съм с насилие.

Но съм навела глава и се моля. Шептя отчаяно.

— Виж, Мат и дъщеря ми, и най-добрата ми приятелка бяха отнети от мен. Бях обезобразена и сънувам кошмари, които ме карат да се будя с писъци посред нощ. Прекарах шест месеца в болезнени мъки и исках да умра. Бони е няма заради нереалния ужас, който някакъв психопат ѝ причини. О, щях да забравя, Елейна, която е може би най-добрият човек, когото познавам, жена, която обичам изключително много, има рак. — Млъквам за миг, за да избърша потеклата сълза с треперещата си ръка. — Справих се с всичко това. Отне ми известно време, но съумях да се справя. — Една сълза, която съм пропуснала, потича по бузата ми. Стискам ръце, докато не ме заболяват. — Но това... Не. Няма начин. Това е прекалено. Не и Кали. Ето я и сделката. Готов ли си да ме изслушаш? — Гласът ми е изпълнен с молба и отчаяние. — Запази живота ѝ и можеш да правиш каквото си пожелаеш с мен. Абсолютно всичко. Ослепи ме. Осакати ме. Дай ми рак. Изгори къщата ми, уволни ме позорно от ФБР. Подлуди ме. Убий ме. Но нея запази жива. Моля те.

Гласът ми се пречупва в този момент, както и аз. Нещо вътре в мен се скъсва. Болката ме омаломощава и трябва да се подпра на ръце,

за да не падна. Сълзите ми капят по пода на параклиса.

— Искаш да лазя? — прошепвам аз. — Искаш някой или десетима да ме изнасят и нарежат отново? Добре. Но я запази жива.

Не следва никакъв отговор или някакъв намек за такъв. Това не ме тревожи. Не очаквам някой да ми отговори. Просто исках да си излея всичко. Някои го наричат говорене с Господ, молене на Аллах или просто визуализация на цел. Няма значение. Трябваше да помоля вселената да спаси Кали. Трябваше да покажа, че съм готова да дам всичко, абсолютно всичко, за да спася приятелката си.

В случай че това е от някакво значение.

* * *

Излизам от параклиса направо в чакалнята. Опитвам се да се взема в ръце, но все още се чувствам объркана, шокирана и пречупена. Знам, че в този момент трябва да бъда тук с моите хора. Такова е предназначението ми. Това трябва да правя. Аз съм техният лидер.

— Казаха ли нещо? — питам аз. Гордея се със себе си. Гласът ми е стабилен.

— Още не — отвърща Алън. Намръщен е.

Поглеждам ги всичките. Джеймс е навъсен. Лио крачи напред-назад. Алън е по-беззащитен от всякога. Само Елейна и Бони изглеждат спокойни, което ме изумява. Все пак бяха подложени на огромен стрес. Никога не знаеш къде можеш да видиш силата, докато не се сблъскаш с нея.

Тук мирише на стерилност. Чувам тихите свистящи звуци и бипкания, които изпълват болницата. Толкова е тихо. Като библиотека е, само че тук хората кървят и умират.

Отивам при Бони и сядам до нея.

— Как си, миличка?

Тя кима, след което поклаща глава. Отнема ми известно време, за да я разчета. *Да, добре съм, не, не е нужно да се тревожиш за мен,* казва ми тя.

— Добре — отвърщам аз.

Вратата на чакалнята полита и в помещението влиза заместник-директорът Джоунс. Изглежда силно обезпокоен.

— Къде е тя? Добре ли е? Какво се случи?

Ставам и отивам при него. Обувките ми тракат върху болничния под. Осъзнавам, че все още съм малко замаяна.

— В операционната е, сър.

Той ме гледа известно време.

— Какво е състоянието ѝ?

— Куршумът е проникнал в горната част на гърдите ѝ. Девет милиметров. Няма изходна рана. Изгубила е много кръв. Веднага я вкараха в операционната. Това е всичко, което знаем. — Запознавам го с основното. Няма нужда от излишни приказки, които няма да донесат никаква допълнителна информация. Потискам надигащата се в мен истерия. Тя е като малки балончета във виното, които се опитват да станат по-големи...

Лицето на Джоунс почервява. Изплашвам се от гнева, който виждам в очите му, защото не съм смятала, че е способен да изпитва подобно чувство. Това потушава лудостта, която се опитва да излезе на повърхността.

— От колко време е в операционната? — пита той.

— Два часа.

Извърща се от мен. Тръгва нанякъде. Отново се обръща и ме сочи с пръст.

— Искам да ме чуеш много добре, Смоуки. Имам двама мъртви агенти и още един в операционната. Никой от вас — наистина *никой* — няма да остава сам от тук нататък. Ако трябва спете в едно легло дори, но не се разделяйте. Не ходете до тоалетна или където и да било, без някой да е с вас. Ясно?

— Да, сър.

— Без повече жертви. Чуваш ли ме, Смоуки? *Стига толкова!*

Разбирам гнева му и разразилата се буря. Това е неговата версия на избухването ми в колата на Томи. Той изпуска парата. Защото му пука. Защото го е грижа за нас.

Бурята отминава и той омеква. Почесва се по челото. Разпознавам вътрешната борба. Същата, която водих само преди миг. Той е шефът. Време е да бъде шефът.

— Трябва де се прегрупираме, докато чакаме. Искам да ме запознаеш с новата информация.

Осведомявам го за ареста на половинката от дуото на Джек-младши, за телефонния разговор с Елейна и мъжа, когото убих на паркинга. За случилото се в дома на Алън.

— Къде е онзи, когото си застреляла в ръката?

— Тук е — отвърщам аз. — Също е в операционната. Опитват се да му зашият пръстите.

— Майната му — изръмжава заместник-директорът.

С периферното си зрение забелязвам, че Бони кима. Това ме ужасява.

— Значи останалите трима са мъртви? — пита ме той.

— Да.

— От кого?

Кой ги е убил, гласи въпросът му. В един момент ще се наложи да пишем доклади за случилото се. Ще трябва да отчетем всеки един куршум.

— Аз убих онзи на паркинга. Елейна застреля един от типовете в къщата й. Алън и Кали убиха третия. Той имаше пистолет.

Джоунс поглежда към Елейна. Погледът му е станал много по-мек.

— Съжалявам — казва й той. Съжалява, че се е наложило една цивилна жена да застреля човек, това се опитва да й каже. Тя разбира.

— Благодаря ви.

— Нашето мнение е, че тези хора са протежета на Джек-младши, така ли?

— Няма никакво съмнение, сър.

— Какво мислиш за заподозрения, когото сте заловили тази вечер? И той ли е един от тях? Сигурни ли сте?

— Няма нищо сигурно, докато не го потвърдим чрез улики, но... да... вписва се.

Джоунс кима.

— Това е добре. Наистина е добре. — Млъква за миг, докато обмисля нещата. Поглежда всеки един от нас. След малко заговаря с много по-мек глас: — Слушайте. Всички ще чакаме тук, докато не разберем дали Кали ще се оправи. Ще се молим за нея. Когато всичко приключи, независимо дали ще се оправи или не, се връщаме на работа. Първо ще вилнеем, а после ще тъжим.

Никой не се възпротивява. Всички са съгласни с думите му. Заместник-директорът също го вижда и кима.

— Добре тогава.

Оки-доки, казвам си наум и още едно истерично балонче преминава през вътрешното ми силово поле. Чувствам се замаяна, затова сядам.

Нечий мобилен телефон звъни. Всички проверяват, докато не виждам, че Томи слага своя на ухото си. Почти съм го забравила. Той е външен и стои настрана.

— Агилера. — Намръщва се. — Кой се обажда?

Виждам ужасното спокойствие, което го изпълва. Не е спокоен, никак даже. Не, той иска да убие онзи, който е от другата страна на линията. Поглежда ме.

— Задръж малко.

Идва при мен, като държи едната си ръка върху апарата, за да не чуе онзи онова, което ми казва.

— Той е.

Скачам на крака и останалите правят същото. Балончетата ги няма, заменени са от ярката бяла светлина на шока.

— Какво? Джак-младши? — Сама не мога да повярвам на изумлението в гласа си.

— Да. Искане да говори с теб.

Безброй различни мисли се стрелват в главата ми. Той не действа така, няма никакъв смисъл.

— Можем ли да го проследим? — питам Томи като експерт по електронното наблюдение.

— Няма как да стане в момента.

Чувствам се изгубена.

Заместник-директорът въздъхва.

— Говори с него, Смоуки. Това е единственото, което можеш да направиш сега.

Взимам телефона от Томи. Поемам си дълбоко въздух и допирам апарата до ухото си.

— Смоуки е.

— Специален агент Барет! Как си? — Използва някакво електронно устройство, за да промени и прикрие истинския си глас. Имам чувството, че говоря с робот.

— Какво искаш?

— Помислих си, че поне веднъж трябва да поговорим. Ако не може лице в лице, поне по телефона. Имейлите и писмата са много безлични, не мислиш ли?

— Мисля, че направи нещата доста лични, Джак. Освен това си шибан лъжец.

Той се засмива. Устройството за промяна на гласа прави смехът му отвратителен.

— Говориш за моите малки посетители, нали? Е... права си. Но не става въпрос за лъгане. Просто се отегчих. В доста отношения малката ми играчка с теб и с екипа ти е също толкова задоволителна, колкото и онова, което причинявам на курвите.

Искам да го нараня. Искам да направя нещо, за да смажа арогантното му самодоволство.

— Хей, Джак. Гледа ли ме по новините?

Дълго мълчание. Когато заговаря отново, изпитвам задоволство — гласът му е променен.

— Да, Смоуки. Гледах лъжите ти.

Засмивам се кратко и подигравателно.

— Лъжи? Защо, по дяволите, да лъжа? Приеми го, шибаняко! Няма никакъв „завет“, никаква матка на Ани Чапман и никаква свещена мисия. Ти си лъжецът, Джак. Целият ти живот е една лъжа! Господи, дори не можеш да следваш стила на Изкормвача! Той е убивал *проститутки*, Джак, а не ченгета. Явно не можеш да решиш кое искаш повече. Поне Изкормвача си е избрал типа жертви и се е придържал към него! Какво става, не можеш да преглътнеш истината ли? Не можеш да се примириш колко си жалък?

Чувам как дишането му става по-тежко и по-гневно. Звукът е модифициран, но въпреки това пак звучи сюрреалистично.

— Още ли си там, Джак?

Поредната дълга пауза и после:

— Добър опит, Смоуки. Ура за теб и аплодисменти. Защо ти е да лъжеш ли? Най-простата причина е, за да ми приложиш психологическа атака. Искаш да ме вбесиш. — Той млъква за миг. Едва ли не мога да чуя гнева му. — Никога не съм казвал, че съм Изкормвача, тъпа кучко. Казах, че съм негов потомък. Аз еволюирах. Надминах го. Искаш отговор на въпроса защо преследвам теб и твоите

също толкова упорито, колкото и курвите ли? Защото съм много *добър*. Защото ми *харесва*. Поради същата причина, поради която създавам моите малки последователи. Защото *мога*.

За момент, само за момент ми иде да го подразня, като му кажа, че сме заловили приятелчето му. Успявам да потисна този импулс.

— Не, Джак, просто си смахнат. Казваш, че си еволюирал? Не мисля. Истинският Изкормвач така и не е бил заловен. Теб ще те хвана. Можеш да разчиташ на това.

Следва дълго мълчание. Когато заговаря отново, гневът го няма. Гласът му е спокоен. Контролиран.

— Като се заговорихме за курви... как е малката Бони?

Боря се да запазя контрол над себе си. Трябва да го накарам да продължи да говори. Смятам да опитам различна тактика. Сnižавам глас, заговарям равно, разумно.

— Джак, защо не престанем с преструвките? И двамата знаем кого желаеш в действителност, нали?

Той млъква за миг.

— Кого желая, специален агент Барет?

— Мен. Желаяш мен.

Заместник-директорът прави режещи движения върху врата си.

— Не! По дяволите, Смоуки!

Не му обръщам внимание.

— Права ли съм?

Той се засмива отново.

— Смоуки, Смоуки, Смоуки... — Гласът му е поучаващ. — Желая всичко, скъпа ми Смоуки. Искан курвите, теб и всеки, когото обичаш. Като се заговорихме, как е милата Кали? Ще оцелее ли?

Яростта ми се надига, гореща и опустошителна.

— Да ти го начукам!

— Имаш един ден — казва ми той, без да обръща внимание на гнева ми. — След това поредната курва ще умре. О, за теб и твоите забавата също ще продължи.

Усещам, че е на път да прекрати разговора.

— Чакай.

— Не, не мисля. Този път не можах да устоя, но е рисковано да комуникираме по този начин. Поне за мен. Не очаквай да се случи отново. Следващия път, в който чуеш гласа ми, ще е очи в очи и ти ще

пищиш. — Настъпва кратко мълчание. — Още нещо: ако агент Торн умре, може би трябва да обмислите варианта да я кремирате. Иначе ще се изкуша да я изровя и... да си поиграя с нея. Точно както направих със сладката Роза.

Той затваря, като оставя думите му да проникнат до мозъка на костите ми.

— Какво, по дяволите, ти става? — пита ме Джеймс. Гневът в гласа му ме шокира и аз оставам като втрещена. Поглеждам го и съм изумена от яростта, която гори в очите му. Целият трепери, пристъпите му са на вълни.

— За какво говориш? — питам го недоумяващо.

— Трябваше да го подразниш, нали? Не можа да устоиш. — Думите му са изпълнени с отрова. — Той ни е погнал, а ти трябваше да го вбесиш още повече. Както правиш винаги. Казваш ни, че сме непобедими, а след това го казваш и на тях, но всичко това са глупости. — Забързва крачка, думите безжалостно се сипят от устата му.

Опулила съм се насреща му.

— Какво? Не помниш ли? Не помниш ли, че пак се появи по телевизията, когато се опитвахме да хванем Джоузеф Сандс? Говореше какъв сплескан кур е, дразнеше го, надяваше се да се хване на примамката? — Джеймс млъква за миг, очите му блестят, зъби се. — Е, хвана се, нали? Хвана се на примамката, уби семейството ти и едва не уби теб. Сега този психопат е решен да стори същото на всички ни — а ти просто *не искаш да се научиш!* Кийнън и Шанц са мъртви — научи ли се? И Кали ли трябва да умре, за да го проумееш? — Навежда се над мен. — Не можеш ли да разбереш, че когато се правиш на печена, *умират* други хора? — Той млъква за миг, а аз се чувствам като ластик, който е опънат, но не е пуснат, усещам тихата вибрация преди изстрелването. Джеймс продължава: — Убийството на съпруга и дъщеря ти не те ли научи вече на този урок?

Устата ми зейва за миг и ми иде да го ударя. Доста силно. Да го зашлевя така, че лицето му да се отметне на една страна. Да му разклатя зъбите и да му разкърва носа. Толкова много ми се иска да го направя, че усещам кръвта в устата си. Спират ме две неща. Първото е появата на срам в погледа му. Второто е Бони. Тя стои до него и го дърпа силно за ръката.

— Ка-какво? — пита той. Звучи замаян като мен.

Тя му прави знак да коленичи до нея. Той изпълнява молбата ѝ, докато цялата треперя и се треса.

Бони го удря вместо мен — силен шамар по бузата. Тя е само на десет и дребничка за възрастта си, но звукът от удара се разнася като бич из чакалнята.

Очите на Джеймс се разширяват, а устата му оформя буквата „О“. Залита назад и се приземява по задник на пода. Устата ми зейва. Бони ме поглежда, кима и отива да седне до Елейна.

Всички мълчат. Усецам ужаса им. Джеймс се изправя бавно, като се държи за бузата, очите му са изпълнени със срам, болка и изумление.

Искам да кажа нещо, но отново се случват две неща, преди да успея да го сторя. Дъщерята на Кали прелита през вратата, а след нея се появява един доста потен и изтощен хирург. За момент съм разкъсана между двамата, но Мерилин решава дилемата ми, като сочи към лекаря.

— Така — казва той с изморен глас, — агент Торн е жива.

— Благодаря на Бога! — проплаква Елейна.

Ще ми се да падна на колене от облекчение. Не го правя.

Хирургът вдига ръце, за да ни накара да млъкнем.

— Куршумът е пропуснал сърцето и е останал цял. Проблемът е, че е пообиколил наоколо. Спрял се е близо до горното ляво рамо, след което, опасявам се, е засегнал гръбнака.

Температурата в помещението като че ли спада с двадесет градуса при споменаването на *гръбнак*.

— Гръбначният мозък не е прекъснат, но е бил засегнат и се е възпалил. Също така има вътрешни кръвоизливи.

— Какво искате да кажете, докторе? — пита заместник-директорът Джоунс.

— Изгубила е много кръв и е получила доста травми. Положението ѝ продължава да е критично. Изглежда стабилна, но още не е прескочила трапа. — Хирургът млъква за миг, като че ли търси по-добри думи, с които да ни съобщи онова, което следва. — Възможно е да умре. Малко вероятно е, но все пак е възможно.

Мерилин задава другия въпрос. Онзи, който ужасява всички ни.

— Що се отнася до възпалението на гръбначния мозък...?

— Най-добрият вариант, по мое мнение, е, че ще се възстанови. Възпалението ще спадне, без да нанесе продължителна парализа или други наранявания. Но... — Въздъхва. — Не можем да бъдем сигурни, не и на сто процента. Винаги трябва да сме подготвени и за най-лошия сценарий — постоянна парализа.

Ръцете на Мерилин се стрелкат към устата ѝ. Очите ѝ побеляват.

— Благодаря, докторе! — отвърщам аз.

Мъжът ни дарява с изморено кимане и излиза.

— О, не, о, Господи... — стене Мерилин. — Не точно сега. Тъкмо се запознах с нея...

Сълзите ѝ потичат. Отивам при нея и я прегръщам, докато плаче.

Собствените ми очи са сухи. Прекалено съм добра в огъването — огъвам се, без да се пречупвам.

48.

Връщаме се отново в службата, приличаме на банда, която някой е спукал от бой. Елейна и Бони са в моята къща, тъй като тази на Алън е местопрестъпление. Мерилин остана в болницата, за да следи състоянието на Кали. Когато си тръгнахме, ни каза:

— Пипнете го.

Джеймс стои прав до прозореца и гледа през него. Не смее да ме погледне в очите.

На мен ми се иска да се свия в някоя миша дупка и да спа там цяла година. Само дето не мога да си го позволя.

— Знаеш ли какво прави стресът, Джеймс? — питам го аз.

Той остава мълчалив. Изчаквам го.

— Какво? — пита накрая, без да отмества поглед от прозореца.

— Стресът създава малки, широки колкото косъм пукнатини. В началото са доста миниатюрни, но бързо се разпространяват и стават големи. В резултат на това някои се пропукват. — Опитвам се да говоря внимателно и необвинително. — Това ли искаш, Джеймс? Да се пропукам? Да се пречупя и... да се разпадна?

Главата му се извъръща като камшик при тези думи.

— Какво? Не. Аз... — Звучи така, сякаш се задушава. — Аз просто заради Кали... — Стиска юмруци и ги отпуска, поема си дълбоко въздух. Взима се в ръце. Поглежда ме право в очите. — Не се страхувам за себе си, Смоуки. Страхувам се за Кали. Разбираш ли ме?

— Естествено — отвърщам му нежно. — Аз също се страхувах за семейството си. Всеки ден. Сънувах кошмари, че ще им се случи нещо като това, което *наистина* им се случи. — Свивам рамене. — Веднъж Мат ми каза нещо. Каза ми, че правя това, което обичам. Беше прав. Мразя да преследваме тези шибаняци, но обожавам да ги *хващаме*, нали се сецаш?

Известно време само ме гледа, но накрая кима.

— Доста съм мислила над онова, което каза днес. Тормозила съм се. Дали Сандс не ни беше погнал и не уби семейството ми, защото съм го вбесила? Доста дълго време смятах, че отговорът е „да“. По-

късно осъзнах, че това са пълни глупости. Той дойде за нас, защото аз бях тръгнала след него. Защото съм такава, каквато съм, и правя това, което правя. Сандс щеше да направи същото, независимо дали го бях ядосала, или не. Схващаш ли?

Не отговаря.

— Това, което искам да ти кажа, Джеймс, е, че няма никакво значение какво казвам или не казвам на Джак-младши. Той *идва* за нас, точка. Сега ние сме неговата плячка. Искаш ли да знаеш какви жертви обича? — Обхващам с жест помещението. — Всички те са тук.

Поглежда ме и не отлепя очи от мен доста дълго време. Премига и кимва.

Усмиввам се.

— Извинението ти се приема — измърморвам.

Джеймс поглежда настрани за момент и си прочиства гърлото. Всички просто мълчат и ни наблюдават. Напрегнато. Приличаме на месо върху нагорещен тиган, което всеки момент ще започне да цвърчи и да гори. Добре смазаната машина, която е моят екип, стърже неумолимо, напът е да се счупи и да експлодира. Знам, че източникът на гнева им е Джак-младши, но се опасявам, че ще започнем да си го изкарваме един на друг. Винаги съм се приемала за оста, около която спиците се въртят. Ако аз съм оста, Кали е самото движение. Тя е онова, което кара колелото да се движи по всякакъв терен, независимо колко лош е той. Нейните закачки и вмятания, подигравките и неизчерпаемият ѝ хумор ни държаха в правия път. Тяхната липса е като космическа празнина, която сме готови да запълним, като се хванем за гушите.

— Знаете ли какво беше първото нещо, което Кали ми каза? — започвам без предисловия. — Каза ми: „Благодаря на господ! Не си джудже в крайна сметка“. — Усмиввам се при спомена. — Каза ми, че чула, че съм метър и петдесет, и не можела да си представи колко е това, затова си помислила, че съм джудже.

Алън се засмива — тихо и тъжно.

— А на мен знаете ли какво ми каза, когато ме видя? Каза ми: „О, боже, имаме си негър гигант!“.

— Не е вярно! — възразявам аз.

— Вярно е, честна дума.

Всички млъкваме, когато мобилният на Алън иззвънява и го гледаме, докато говори и слуша.

— Да. Сериозно? Благодаря ти, Джийн. — Затваря и ме поглежда. — Отпечатъците на нашия човек в ареста съвпадат с отпечатъците от леглото на Ани. Разполагаме и с ДНК-то му за сравнение...

— Как успяхме да го вземем? — прекъсвам го аз.

— Когато сте го съборили на земята, си е разбил устната. Бари му предложи кърпичка, за да се почисти.

Усмиввам се ехидно.

— Умно.

Алън се навежда напред и ме поглежда.

— Той е единият, Смоуки. Сто процента сигурно е. Може би още не можем да го докажем напълно, но сме близо. Какво искаш да направим?

Всички ме гледат, в очите им се чете същият въпрос. Какво искаш да направим? Отговорът е прост.

Ще го убием и ще го изядем, нали? — пита драконът в мен.

Горе-долу, мисля си.

— Един от нас ще го разпита и ще го пречупи, ще го пречупи здраво, Алън.

49.

Намираме се в стаята за наблюдение с Бари и гледаме през еднопосочното стъкло към Робърт Стрийт. Той е седнал зад масата, а ръцете и глезените му са оковани.

Изглежда някак си незабележим, което ме изненадва донякъде. Косата му е кестенява, а лицето грубо и с остри черти. Очите му са горещи и гневни, а останалата част от тялото му е отпусната. Взира се към нас през огледалото.

— Доста спокоен скапаняк — казва Алън. — Знаем ли нещо за него?

— Не много — отвърща Бари. — Казва се Робърт Стрийт. На тридесет и осем години, ерген, никога не се е женил, няма деца. Работи като треньор по бойни изкуства в Долината. — Поглежда ме и кима към подутите ми устни. — Вече си разбрала това.

— Имаш ли адреса му? — питам аз.

— Да. Живее в апартамент на „Бърбанк“. Със съвпадението на отпечатъците, намерени в дома на приятелката ти, ще успеем да вземем заповед за претърсване. Вече съм възложил задачата на един от моите хора.

— Кой ще проведе разпита? — пита Алън. — Ти каза „един от нас“, така че кой ще бъде? Аз или ти?

— Ти, разбира се. — Това не е работа за мен. Алън е най-добрият, а мъжът в онази стая държи ключа за намирането на истинския Джак-младши и за края на всичко това.

Алън ме гледа дълго време, кима и се обръща към Робърт Стрийт. Наблюдава го дълго през еднопосочното стъкло. Двамата с Бари сме търпеливи, изчакваме го. Наясно сме, че в момента не съществуваме за него, той е влязъл в зоната и дебне Стрийт, както един ловец дебне жертвата си.

Приготвя се да го строши като орех.

Трябва да го пречупим. Истината е, че все още не е наш. Отпечатъците в апартамента на Ани могат да бъдат обяснени. Един добър адвокат би излязъл със защитата, че ги е оставил, когато е

преместил леглото, за да си свърши работата като унищожител на вредители. Каквото може би не е, но все пак това не го прави убиец. Разполагаме с ДНК-то му, но нямаме резултати от него. Ами ако под нокътя на Шарлът Рос е ДНК-то на Джак-младши, а не на Стрийт?

За нас най-важно е да ни отведе до Джак-младши.

Алън поглежда Бари.

— Ще ме пуснеш ли?

Двамата излизат и не след дълго Алън влиза в стаята за разпити. Робърт Стрийт го поглежда. Килва глава на една страна, за да го разгледа добре. Усмива се.

— Уха — хили се насреща му. — Предполагам, че ти си лошото ченге, нали?

Алън се разхожда бавно из помещението, прилича на човек, който разполага с цялото време на света. Придърпва си стол и се разполага точно срещу Стрийт. Оправя си вратовръзката. Усмива се. Гледа го. Знам, че всяко негово движение е добре обмислено. Не само движенията, но и тяхната скорост. Близостта със Стрийт. Височината на гласа му, когато говори. Всичко е пиеса, която цели да стигне до един точно определен край.

— Господин Стрийт, името ми е Алън Уошингтън.

— Знам кой си. Как е жената?

Алън се усмива, поклаща глава и размахва пръст към него.

— Умно — казва той. — Опитваш се да ме ядосаш от самото начало.

Стрийт се прозява артистично.

— Къде е онази путка Барет? — пита той.

— Наоколо е. Нокаутира я доста здраво в апартамента.

Това предизвиква мръснишка усмивка.

— Радвам се да го чуя.

Алън свива рамене.

— Чуй нещо, но да си остане между мен и теб, става ли?

Понякога и на мен ми се иска да й вкарам един.

Стрийт присвива очи.

— Наистина? — Не звучи особено убеден.

— Абсолютно. Аз съм от старата школа. Според мен жената трябва да си знае мястото. — Ухилва се. — Тя е под мен, а не над мен, ако ме разбираш какво искам да кажа. — Усмива се. — Мамка му, от

време на време се налага да поотупвам съпругата. За да ѝ напомням къде ѝ е мястото.

Алън вече е привлякъл цялото внимание на Стрийт. Погледът на чудовището е изпълнен с възхищение, примесено с доза съмнение. Той иска Алън да е искрен и тази нужда надделява над недоверието му.

Дните на гумените маркучи и „добро ченге, лошо ченге“ отдавна са отминали. Разпитите са цяла наука, чиито методи са изпробвани и доказани. Те са танц, съвкупност от психология, изкуство и невероятна наблюдателност. Стъпка едно винаги е една и съща: установяване на разбирателство. Ако Стрийт обича риболова, Алън веднага ще се превърне в запален рибар. Ако беше любител на оръжията, Алън щеше да го впечатли с познания за тях. Стрийт обича да наранява жени. Затова Алън трябва да прави същото. Методът му сработва засега. Виждала съм го да сработва дори при закоравели престъпници. Виждала съм го да сработва и при ченгета, които познават тази техника и са обучени да я прилагат. Такава е човешката природа — податлива и неустойима.

— Какво мисли ФБР по въпроса? — пита Стрийт.

Алън се навежда над него, той е самото олицетворение на заплахата.

— Тя знае да си държи устата затворена.

Стрийт кима, впечатлен е.

— Както и да е — продължава Алън. — Удари Смоуки доста здраво. Както и другите момчета. Казаха, че се занимаваш с някакви модерни бойни изкуства. Преподаваш, нали?

— Да.

— В какъв стил?

— Винг чун. Форма на кунгфу.

— Стига бе? Като Брус Ли, а? — Усмива се. — Имам черен колан в карате.

Престъпникът оглежда Алън от глава до пети — размерът му го изумява.

— Добър ли си? Приемаш ли го на сериозно? Или просто го правиш, за да се фукаш?

— Тренирам два пъти седмично, правя своята ката^[1] всеки ден през последните десет години.

Поглеждам Бари.

— Алън не може да разпознае карате от улична борба.

Стрийт кима. Жест на уважение от един мъж към друг. Алън започва да му влиза под кожата.

— Това е добре. Човек трябва да е във форма. Грамада като теб може да бъде доста смъртоносна.

Алън разперва ръце в жест „опитвам се“.

— Имам си своите моменти. Какво ще кажеш за теб? Кога се захвана с кунгфу?

Стрийт се замисля. Прави точно това, което иска Алън, без да го осъзнава.

— Не помня точната година... Бях на пет или на шест. Живеехме в Сан Франциско.

Алън изсвирва.

— От доста време. Колко точно е необходимо на един човек — приблизително, за да стане от нищо такъв спец в кунгфу?

Стрийт обмисля въпроса.

— Трудно е да се каже. Зависи от човека. В общи линии около четири-пет години.

Алън използва безобидни въпроси, за да създаде основа. Използва техника, която се нарича невролингвистичен разпит, при който на субекта трябва да се задават два типа въпроси. Единият е, за да го накара да си спомни нещо. Другият го кара да използва своите когнитивни процеси. През това време Алън наблюдава езика на тялото, какви промени настъпват, когато се опитва да си спомни някаква информация. Основни са очите, а маниерите на Стрийт са класически. Когато Алън го накара да си спомни точна дата — през коя година е започнал да тренира кунгфу — обвиняемият погледна надясно. Когато му зададе въпрос, при който се наложи да помисли — да изчисли колко време е необходимо на някого, за да стане добър, той погледна надолу и наляво. Сега Алън е наясно, че ако зададе на Стрийт първия тип въпрос и той погледне надолу или наляво, вероятно лъже, тъй като по-скоро мисли, а не си спомня.

— Четири-пет години. Не е зле. — Алън прави знак с ръката си зад стола. Това е сигнал и аз отговарям, като чукам по стъклото. Алън се намръщва. — Извинявай. Дай ми секунда.

Стрийт не отговаря. Алън става и излиза от стаята за разпити. След миг се присъединява към нас.

— Може да се прави на железен — казва той, — но си няма грам представа за езика на тялото и разпитите. Направо ще го премажа.

— Внимавай — предупреждавам го. — Искаме да ни отведе при Джак-младши. Все още не знаем колко му е лоялен.

Алън ме поглежда и поклаща глава.

— Това няма да е от значение. — Обръща се към Бари. — Носиш ли онази папка?

— Да. — Бари му подава папка, пълна с най-различни документи — повечето или нямат нищо общо със Стрийт, или са празни. Името РОБЪРТ СТРИЙТ е ясно написано върху нея.

Папката е просто реквизит. Алън ще смени тона и посоката на разпита. Ще стане по-предизвикателен. В нашето общество папките се свързват с важна информация и фактът, че тази е пълна с документи, би втълпила на Стрийт, че имаме доста доказателства срещу него. Алън ще влезе и ще започне с нещо, което се нарича „предизвикателно твърдение“. Това е ключов момент при подобни разпити и положението може да стане доста драматично. Някои заподозрени толкова много се обезсърчават, че понякога буквално припадат.

Алън наблюдава Стрийт още известно време, след което излиза от стаята за наблюдение. Миг по-късно се връща при заподозрения. Прави се, че чете от папката. Затваря я, но я държи така, че да може Стрийт да прочете името си на нея. Този път Алън остава прав, не сяда. Стои наперен. Всичко в него говори, че положението е под негов контрол, че той командва. Цялото му поведение е целенасочено и умишлено.

— Така, господин Стрийт. Знаем, че си замесен в убийствата на Ани Кинг и Шарлът Рос. Стиснали сме те здраво за топките. Отпечатъците от апартамента на Ани Кинг бяха сравнени с твоите. В момента сравняваме и намереното в жилището на Шарлът Рос ДНК с твоето. Обзалагам се, че ще съвпадат. Също така сме наясно със стила ти на работа преди извършването на престъпленията и разписките, които оставяш след себе си като „унищожител на вредители“. Разполагаме с доста добри специалисти, които могат да докажат, че почеркът е твой. Пипнахме те. Ще те попитам направо — ще говориш ли с мен за всичко това?

Стрийт поглежда Алън, който е надвиснал над него и излъчва увереност и сила, същински алфа-мъжкар. Очите му се ококорват леко,

а дишането му става по-учестено. Само след секунда отново присвива очи и се усмихва. Свива рамене.

— Разбира се, че бих говорил... стига да имах представа за какво става въпрос?

Стрийт се усмихва по-широко, наподобява Чеширската котка. Продължава да смята, че държи коз в ръката си. Продължава да си мисли, че не знаем, че са двама.

Алън мълчи. Гледа го. С едно бързо движение се обръща, сграбчва масата и я премества до далечната стена. Слага стола си точно пред Стрийт. Сяда близо.

Заплашително.

— Какво правиш? — пита Стрийт. В гласа му се усеща притеснителна нотка. По челото му избиват капки пот.

Алън изглежда изненадан.

— Просто искам да се уверя, че съм разбрал всичко, господин Стрийт.

Преглежда ненужната папка отново и се намръщва. Поклаща глава. Продължава да играе ролята си. Остава папката на пода и премества стола си по-близо до Стрийт, нарушава личното му пространство. Поставя едното си коляно между неговите, създава подсъзнателна заплаха за мъжеството му. Убиецът преглъща. Потта на челото му продължава да избива. Самият той не осъзнава тези си психологически реакции. За него съществува единствено Алън, който е навлязъл в света му и това го кара да се чувства много неудобно.

— Разбираш ли, има нещо неясно.

Стрийт преглъща отново.

— Какво?

Алън кима.

— Просто не ми е ясно. — Навежда се още по-близо до него. Приближава и коляното си. — Работата е там, че знаем, че не си действал сам.

Стрийт се ококорва насреща му. Дишането му става още по-учестено. Отваря си устата като риба на сухо, без да го съзнава.

— Какво?

— Имаш съучастник. Разбрахме това от видеото на убийството на Ани Кинг. Разликата във височината. Знаем, че той е истинският Джак-младши, а не ти.

Стрийт прилича на риба на кукичка, устата му се отваря и се затваря. Очите му не се откъсват от Алън. Зяпа отново. Ръцете му прикриват отбранително чатала му. Всяко негово действие е рефлексивно, но той не осъзнава това. Алън се навежда още повече над него.

— Знаеш ли кой е той, Робърт? — пита го.

— Не! — Очите му се преместват надолу и наляво. Лъже.

— Виж, Робърт... Мисля, че го познаваш, Робърт. Робърт, мисля, че знаеш кой е и къде можем да го намерим. Робърт, така ли е? — Алън постоянно повтаря името му, за да създаде едно подводно течение на обвинение и чувство, че няма къде да се скрие. Все едно постоянно му повтаря „ТИ това, ТИ онова“.

Убиецът се пули насреща му. Целият е плувнал в пот.

— Не.

— Знаеш ли кое не ми се връзва? Защо искаш да го предпазиш? — Алън надвисва още повече отгоре му. Потърква брадичката си замислен. — Може би... — Щрака с пръсти. — Сецаш се, когато двама серийни убийци мъже работят заедно, през повечето време се чукат здравата един друг. Е, всъщност водещият от двамата чука. Такъв ли е случаят тук? Затова ли го пазиш? Защото обичаш да го поемаш?

Стрийт се опулва още повече насреща му. Трепери от ярост.

— Не съм никакъв шибан педал!

Алън се навежда над него, докато носовете им почти не се докосват. Стрийт потреперва. Отново отваря уста като риба на сухо.

— Не това каза малкото момиченце. Помниш ли я? Бони? Каза, че единият от вас лапал патката на другия, все едно се намирал на състезание за ядене на наденички.

Стрийт почервенява от яд.

— Тя е една *малка лъжлива курва!*

— Пипнах те — заявява Бари.

Алън не се отказва.

— Сигурен ли си? Каза, че единият от вас е лапал маркуча заедно с топките. Доста подробно описа картинката. С подробности, които дете на нейната възраст няма как да си измисли.

— *Лъже!* Вероятно е наясно със смукането на курове, защото майка ѝ беше курва! Никога не сме се докосвали един...

Млъква, защото осъзнава какво се случва. Какво е казал.

— Значи си бил там — констатира Алън.

Лицето на Стрийт почервенява. По бузите му потичат сълзи. Не мисля, че го осъзнава.

— Майната му! Да, бях там! Помогнах му да убие тази курва! Какво от това? Никога няма да го заловите. Ще се измъкне, ще видите. Прекалено е *умен* за вас!

— Единият от тях си призна — казвам аз.

Бари кима.

— Току-що си купи еднопосочен билет за газовата камера.

Алън се отмества назад, но само малко. Коляното му остава заплашително там, където е. Стрийт се разнищва пред очите ни.

— Знаеш ли, Робърт, наши хора пътуват към апартамента ти, докато говорим. Робърт, обзалагам се, че там ще има нещо, което ще ни помогне да разберем кой е той, нали, Робърт?

Стрийт поглежда надясно. Опитва се да си спомни, след което казва:

— Не! Няма нищо! Да ти го начукам! Престани да повтаряш името ми постоянно!

— Видя ли? — пита Бари развълнуван.

Видях го и също ме изпълва вълнение.

Когато Стрийт отговори „не“, погледът му се заби в пода. В пода и наляво.

Лъже.

Има нещо в апартамента му, което не иска да намерим.

---

[1] В буквален превод от японски „ката“ означава „стил“, „форма“, „образец“. Представлява поредица от техники (удари и блокове), които се изпълняват в строго определени ритъм и време. — Б.пр. ↑

50.

Пристигаме в апартамента на Стрийт. Двамата с Бари останахме до края на пиесата на Алън, в която той напълно пречупи престъпника. Не успя да изтръгне от него самоличността на Джак-младши, но за сметка на това получи всичко останало. Разказа как Джак се свързал с него, как са избирали жертвите си и много други подробности. Подписа показанията си, плувнал целият в пот, пречупен, приличащ на развалина, когато Алън излезе от стаята за разпити. Той го беше унищожил.

Драконът одобряваше.

Мобилният ми извънпява.

— Барет.

— Обажда се Джийн, Смоуки. Помислих си, че ще искаш да научиш, че ДНК-то на Стрийт съвпада с ДНК-то, намерено по нокътя на Шарлът Рос.

— Благодаря ти, Джийн. Това са добри новини. Криминологът млъква за миг.

— Кали ще се оправи ли?

— Така мисля. Ще се наложи да почакаме.

Въздиша.

— Ще те оставям.

— Чао.

— Мястото е чисто — съобщава Алън.

Оглеждам наоколо. Прав е. Апартаментът на Стрийт не е просто чист — той е безупречен. Както е безупречен един човек, който страда от обесивно-компулсивно разстройство. И е лишен от индивидуалност. Няма никакви снимки по стените — нито на Стрийт, нито на семейство или приятели. Няма картини или плакати. Диванът е удобен. Масата е удобна. Телевизорът е малък.

— Спартански условия — измърморвам аз.

Влизаме в спалнята. Също като дневната и тя е безупречно чиста. Чаршафите са изпънати, ъглите им са по военному прегънати. Има малко бюро и компютър на него.

Тогава го виждам. Нещо, което не се вписва тук. Малък медальон, оставен до учебник. Навеждам се, за да го огледам по-добре. Определено е женски — златен на златна верижка. Взимам го и го отварям. Вътре намирам миниатюрна снимка на красива възрастна жена. Вероятно нечия майка.

— Красива е — отбелязва Алън.

Кимам. Оставям медальона и отварям учебника. Той е по английски език. Вътре има нещо написано: *Този учебник принадлежи на Рене Паркър. Може да не е нищо особено, но всъщност е МАГИЧЕСКИ — ха ха! ☺ Той е моето магическо килимче. Не го пипайте, тъпанари!*

Подписан е и има дата.

— Това е... откога? Отпреди двадесет и пет години?

Кимам. Сърцето ми започва да бие още по-бързо. Това е. Това е ключът.

Това ще ни покаже лицето му.

Докосвам учебника и прокарвам пръсти върху написаното.

В крайна сметка наистина ще се окаже магически.

51.

Стоя и слушам Алън. Развълнуван е. Имам чувството, че всичко започва да се движи все по-бързо и по-бързо, нагорещените молекули започват да завират бавно, но сигурно.

— Имаме съвпадение във VICAP на името Рене Паркър. Истински късмет.

VICAP означава Програма за оценяване на криминалните случаи с повишено ниво на насилие. Започната е през 1957 година от детектив на лосанджелиската полиция, но не влиза в употреба до 1985-а, когато е наложена от Националния център за анализ на жестоки престъпления в академията на ФБР. Концепцията е брилянтна. Представлява национална база с данни, проектирана, за да събира, сравнява и анализира жестоките престъпления. Най-вече убийствата. Всякаква информация за решени и нерешени случаи може да бъде добита от всеки служител на реда независимо от неговото положение в йерархията. Като цяло този масив от информация позволява сравняването на жестоки престъпления в цялата страна.

Алън сочи към листовете в ръката му.

— Случаят е стар, отпреди двадесет и пет години е. Стриптийзъорка от Сан Франциско. Намерена е удушена в някаква уличка и — чуй това — някои от органите ѝ са били премахнати.

Умората ми се изпарява на секундата. Имам чувството, че току-що съм изсмъркала голяма доза кофеин.

— Това трябва да е той. Трябва да е.

— Да, но става още по-хубаво. Имали са заподозрян по онова време. Не са намерили достатъчно доказателства, за да го заковат.

Скачам на крака.

— Лио, ще останеш тук, за да играеш ролята на контактен и координационен пункт. Джеймс, Алън, да вървим в Сан Франциско. Веднага.

— Не е нужно да ме навиваш допълнително — отговаря Алън и всички тръгваме, изпълнени с адреналин, вълнение и малко ярост.

* * *

Излизаме навън, където виждам Томи да седи в колата си. Наблюдава.

— Дайте ми секунда — казвам на Алън и Джеймс. Отивам при него. Той сваля прозореца.

— Какво става? — пита ме.

Разказвам му за съпадението във VICAR.

— Отиваме в Сан Франциско.

— Какво искаш от мен?

Усмивам се и го докосвам по бузата.

— Да се напиш.

— Звучи ми добре — отговаря Томи. Господин Лаконичен както винаги. Обръщам се и тръгвам към колегите си. — Смоуки — провиква се той и ме спира. Поглеждам го. — Внимавай.

Имам достатъчно време да видя тревогата в очите му, преди да вдигне прозореца и да подкара колата си.

Поради някаква причина в ума ми изниква Сали Фийлд на Оскарите.

— Той ме харесва, той наистина много ме харесва^[1] — изричам на фалцет.

Истерични мехурчета.

---

[1] Заигравка с репликата на Сали Фийлд при получаването на втория ѝ „Оскар“ през 1984 г. за филма „Място в сърцето“, която разгневява доста хора със своята неуместност: „Никога не съм имала нормална кариера и повече от всичко на света исках вашето уважение. Първия път не го почувствах, но този път го чувствам — и не мога да отрека факта, че ме харесвате, вие наистина ме харесвате!“ — Б.пр. ↑

52.

Този сън е нов. Миналото и настоящето са се слели и са се превърнали в едно.

Заспала съм в спалнята, когато чувам шум. Рязане с трион и някакво шляпане. Ставам веднага, сърцето ми бие лудо в гърдите и взимам пистолета от нощното шкафче.

Излизам през вратата с вдигнато оръжие. Ръцете ми треперят при мисълта, че някой е влязъл в къщата ми.

Шумът идва от дневната. Към шляпането е прибавен и кикот.

Влизам в помещението и той е там. Не мога да видя лицето му, защото е увито в бинт. Устните му обаче не са — те са големи, подути и червени. Черните му очи са равнодушни и мъртви, приличат на парчета изгорена кожа.

— Видя ли? — шепти той като змия.

Не мога да видя какво ми сочи. Гърбът на дивана го скрива. В мен се надига нежелание да видя какво има от другата му страна.

Но се налага.

Тръгвам напред, напред, напред.

— Видя ли? — шепне той.

И тогава виждам.

Тя лежи на дивана. Отворил я е от гърдите до слабините, за да може да разкрие органите ѝ. В косата ѝ има пръст от гробището. Единият от калните ѝ пръсти сочи към мен.

— Вината е твоя... — грачи тя.

Първо е Алекса, а после е Шарлът Рос, а накрая е Ани.

— Защо му позволи да ме убие? — пита ме Ани, а пръстът ѝ е насочен обвинително в мен. — Защо?

Мъжът с бинтованото лице се кикоти.

— Видя ли? — шепне той. — Мръсните им пръсти. Те сочат завинаги към теб.

— Защо? — пита тя.

— Видя ли? — шепне той.

Събуждам се. Салонът на самолета е тих и тъмен. Джеймс и Алън също са се отдали на дрямката.

Поглеждам през прозореца към студената тъмна нощ и потрепервам. Мръсни пръсти. Няма нужда да търся някакъв символизъм.

Постоянно ги усещам как сочат от гробовете си към мен. Онези, които не успях да спася.

* * *

От самолета се обадих на Джени Чанг от санфранциската полиция и когато кацаме, тя ни чака.

— Вече не съм ти приятелка — казва тя и почуква часовника си, за да подчертае ранния час.

— Съжалявам, Джени. Нещата са доста преобани. — Запознавам я със случилото се с Кали. Тя свива устни гневно.

— Подобрява ли се? — пита ме.

— Не — отговаря Джеймс.

— Господи... — отвърща и погледът ѝ полита в нищото за миг. Вдигам куфарчето си.

— За сметка на това имаме добра следа благодарение на VICAP. Детективът в нея се събужда, както и интересът ѝ.

— Слушам те.

Запознавам я с основното.

— Преди двадесет и пет години? Започнах работа в полицията на двадесет и две. Случило се е преди моето време. Кой е водил случая?

— Детектив Ролингс — отвърща Алън.

Джени спира на място и поглежда грамадата.

— Ролингс? Сигурни ли сте?

— Да, абсолютно. Защо?

Джени поклаща глава.

— Възможно е да извадите голям късмет. Ролингс е пълен провал. От това, което съм чувала, никога не го е бивало. Налива се с пиячка и брои дните до пенсията си.

— Това как ни помага? — питам аз.

— Напълно е възможно да е пропуснал нещо навремето. Нещо, което на вас няма да ви убегне.

* * *

Намираме се в участъка, където Джени трака с молива по бюрото си, докато чака някой да ѝ вдигне.

— Ролингс? Обажда се Джени Чанг. Да, знам колко е часът. — Намръщва се. — Нямам вина, че си пияница.

Поглеждам я умолително. Този човек трябва да дойде на всяка цена, а не да я разкара. Тя затваря очи. Имам чувството, че брои до десет.

— Виж, Дон, съжалявам. Аз също бях извадена от леглото. Малко съм заядлива. Шефката на НЦАЖП Лос Анджелис е тук и иска повече информация за един от старите ти случаи. Става въпрос за... — поглежда бележника си — Рене Паркър. — На лицето ѝ се изписва изненада. — Разбира се. Да. Ще се видим след малко. — Затваря телефона учудена.

— Какво? — питам аз.

— В момента, в който изрекох името ѝ, спря да се оплаква и каза, че идва веднага.

— Предполагам, че този случай е означавал нещо за него.

* * *

Дон Ролингс се появява след около половин час. Поглеждам го и веднага ми става ясно, че Джени е била напълно права. Висок е метър и седемдесет и пет, с голям корем, насълзени очи и подутото лице на отдаден къркач. Изглежда доста по-възрастен, отколкото е в действителност.

Ставам и се ръкувам с него.

— Благодаря ти, че дойде, детектив Ролингс. Аз съм специален агент Смоуки Барет, шефката на НЦАЖП Лос Анджелис. Това с мен са колегите ми Джеймс Джирон и Алън Уошингтън.

Ролингс присвива очи, за да види по-добре лицето ми.

— Познавам те. Ти си тази, чийто дом беше нападнат. — Намръщва се. — Кошмарът на всяко ченге.

Забелязвам, че държи папка в ръката си.

— Какво е това? — питам аз.

Оставя я на бюрото и сяда.

— Копие от досието по случая на Рене Паркър. Пазех го през всичките тези години. Понякога, когато не мога да спя през нощта, го преглеждам.

Лицето на Ролингс се променя, когато говори за Рене Паркър. Очите му стават по-трезви. Устата му се изкривява в тъжна гримаса. Бях права. Този случай означава нещо за него.

— Разкажи ми всичко, детектив.

Погледът му става някак си далечен. Празен е, няма никакви хоризонти в него.

— Ще е необходима малко предистория, агент Барет. Детектив Чанг вероятно ти е казала, че съм пияница и пълен провал. И е права. Невинаги обаче съм бил такъв. Едно време бях на нейното място. Бях най-добрият в отдел „Убийства“. Първа класа. — Поглежда Джени и ѝ се усмихва. — Не го знаеше, нали?

Джей повдига вежда.

— Идея си нямах.

— Аха. Не ме разбирайте погрешно. Когато започнах работа в полицията, бях млад и надут. Расист и хомофоб с пиперлив нрав. Използвах юмруците си, където трябваше и не трябваше. Но улиците те научават на много неща. Престанах да бъда расист в деня, в който едно чернокожо ченге ми спаси живота. Престъпникът се прокрадна зад мен. Това ченге ме избута настрани и в същото време го застреля. Останахме добри приятели години наред, докато не почина. Убиха го по време на служба.

Тъжните му очи стават още по-празни и по-далечни.

— Престанах да бъда хомофоб след година в отдел „Убийства“. Смъртта те кара да направиш подобни промени. Учи те на разни неща, поглеждаш живота от нова перспектива. Имаше един млад мъж, който беше... хм, бих казал малко превзет, що се отнасяше до хомосексуалността му. Работеше на будка до участъка и доста бързо усети омразата ми към такива като него. Малкият шибаняк постоянно

ме дразнеше и ми се подиграваше само и само за да ме накара да се чувствам неудобно.

На устните на Ролингс се появява намек за усмивка. Изчезва бързо, потопена от тъгата.

— Господи, направо ме подлудяваше. Един ден група млади мъже го пребиха, защото беше хомосексуалист. Не бихте повярвали, че аз бях този, който пое случая. — Дарява ме с язвителна усмивка. — Какво мислите за кармата? По време на разследването се наложи да видя две неща, които ме накараха да престана да мразя гейовете. Майка му пицеше, скубеше си косата и се разкъсваше отвътре точно пред очите ми. Видях как целият ѝ свят се срина, защото момчето ѝ беше мъртво. След това отидох на погребението му, за да търся заподозрени. Знаете ли какво видях там? Около двеста души. Можете ли да повярвате? Не мисля, че дори познавам толкова много. Не и такива, които биха дошли на погребението ми, това е сигурно. — Поклаща невярващо глава. — Не бяха хора от неговата черга, не бяха дошли само защото е гей. Бяха там, защото по някакъв начин беше повлиял на живота им. Оказа се, че бил доброволец на най-различни инициативи. Хосписи, центрове за лекуване на зависимости, телефони на доверието. Този млад човек беше светец. Беше наистина добър. А единствената причина за смъртта му беше сексуалната му ориентация. — Свива юмруци. — Това беше грешно. Не можех да бъда част от него. Не биваше.

Маха с ръка.

— Както и да е. Докъде бях стигнал... да. Бях съвсем зелен в отдел „Убийства“ и се бях превърнал в напълно нов човек. Вече не исках да чувам думи като педал или негро. Бях се променил, бях отдаден на работата си, животът беше хубав.

— Ще прескоча с пет години напред. Бяха минали три години от пика ми и доста бързо бях започнал да се провалям. Започнах да пия, изневерявах на съпругата си. Доста обмислях да лапна пистолета и да си пръсна главата. Всичко това заради онези проклети мъртви бебета. — Очите му стават обладани по начин, който познавам. Виждала съм същия този поглед в огледалото. — Някой убиваше бебета. Говоря за пеленачета. Отвличаше ги, удушаваше ги и ги захвърляше на тротоарите или на улиците. Бройката им беше достигнала шест, а

нямах никакви заподозрени и това ме изяждаше отвътре. — Поглежда ме. — Обзалагам се, че познаваш добре това чувство.

Кимам.

— Представи си, че не си могла да помогнеш на шест мъртви бебета. Че не само не си успяла да хванеш извършителя, но и нямаш никакви заподозрени. Бях прецакан.

Само преди година щях да погледна Дон Ролингс и да потисна подигравателния си смях. Щях да го сметна за слабак. Някой, който обвинява миналото за настоящето си и го използва като извинение. Не мога да му простя напълно, че се беше предал, но не ми е до подигравки в този момент. Понякога бремето на работата ни е прекалено тежко за носене. Не изпитвам превъзходство, а състрадание.

— Мога да си представя — отвърщам и го поглеждам. Мисля, че е наясно, че съм искрена, преди да продължи историята си.

— Вече се бях прецакал и хич не ми пукаше. Направих всичко възможно, за да забравя тези мъртви бебета. Пиене, секс — всичко. Но те не искаха да напуснат сънищата ми. Тогава срещнах Рене Паркър.

На лицето му се появява искрена усмивка, онази, която беше принадлежала на младия Дон Ролингс.

— Запознах се с нея, когато приятелят ѝ беше убит. Той беше дребен дилър, ядосал неправилния човек. Тя беше стриптийзърка, тъкмо започнала да се друса. Виждаме подобни неща постоянно и се научаваме да не им обръщаме внимание. Но имаше нещо различно в Рене. Имаше нещо в главата ѝ. Не беше глупаво момиче, искаше да живее нормално. — Вдига поглед. — Знам какво си мислите. Ченге, стриптийзърка, всичко е ясно. Но не беше така. Да, имаше страшно тяло. Но не мислех за нея по този начин. Когато я видях, си помислих, че може би това е моят шанс да направя нещо добро. Да се реванширам за бебетата.

— Научих историята ѝ. Отишла в Лос Анджелис, за да стане актриса, а започнала да танцува гола, за да свързва двата края. Срещнала някакъв скапаняк, който ѝ казал: „Опитай от това, няма да се прирастиш“. Няма нищо оригинално тук, но имаше нещо оригинално в нея. Отчаянието в очите ѝ. Сякаш виси от ръба на скалата, но все още не е паднала от нея.

Заведох я в клиника за наркомани. Когато не бях на служба, я посещавах. Държах я, докато повръщаше. Говорех ѝ. Окуражавах я.

Понякога разговаряхме по цели вечери. Знаеш ли, тя беше първата ми приятелка жена. — Поглежда ме. — Сещаш ли се какво имам предвид? До онзи момент бях истински лайнар. Смятах, че жените са само за чукане и женене. Разбираш ли ме?

— Познавам няколко такива — отвърщам аз.

— Е, такъв си бях. Но това двадесетгодишно момиче се превърна в моя приятелка. Не исках да я чукам, нито пък да се женя за нея. Просто исках да е добре. Това беше всичко. — Прехапва устната си. — Разбираш ли, бях добър детектив. Никога не съм се продавал и обикновено хващах лошите. Никога не съм удрял жена. Имах си принципи и разбирания за това кое е правилно и кое грешно. Но не бях точно почтен човек. Разбираш ли разликата?

— Да.

— Това, което правех с Рене, беше почтено. Правех го без никакви скрити намерения. — Прокарва ръка през косата си. — Тя преодоля наркоманията си и излезе от клиниката. Имам предвид, че наистина се справи с проблема. Рене беше от хората, които действително можеха да направят живота си хубав. Заех ѝ малко пари и тя си нае апартамент. Намери си работа. След няколко месеца дори се записа на вечерно училище. Ходеше на уроци по актьорско майсторство. Казваше, че ако не успее като актриса, винаги може да работи като сервитьорка, но все още не се беше отказала от мечтата си.

Излизахме постоянно. Ходехме на кино. Винаги като приятели. Никога не съм искал нещо повече от нея. За първи път през живота ми за мен беше по-важно да имам приятел, отколкото парче задник. Най-хубавото беше, че бебетата ме оставиха на мира. Спрях да пия и се сдобрих със съпругата си.

Ролингс млъква и аз осъзнавам какво следва, чувам го като призрачен товарен влак. Вече знам края на тази история. Рене Паркър, якото парче, спасена от самата себе си, бива убита по ужасен начин. Не знам единствено как са се чувствали хората около нея.

За Дон Ролингс е било момент, в който съдбата му е обърнала гръб, и той е започнал да затъва все повече и повече. Момент, в който мъртвите бебета са се завърнали и никога вече не са си отишли.

— Обадиха ми се в четири сутринта. Не знаех коя е жертвата, докато не отидох на мястото. — Очите му приличат на призраци в мъгла. Изгубени, виещи и проклети да се скитат завинаги. — Доста

добре я беше изгорил. Съдебният лекар каза, че имала почти петстотин отделни изгаряния от цигара. Петстотин! Никое от тях фатално. — Ръцете му треперят върху бюрото. — Измъчвал я и я изнасилил. Но най-лошото ѝ го беше причинил след това. Беше я отворил, беше извадил някои от органите ѝ и ги беше оставил до тялото ѝ. Просто ги беше оставил на пода да гният заедно с нея.

Трудно ми е да си спомня как се почувствах, когато я видях. Може би просто не искам да го правя. Помня обаче какво каза един от униформените, когато я погледна: „О, да, познавам я. Стриптийзьорка, работеше в «Тендърлойн». Страшни цици“. За него тя беше само това. Погледна Рене, спомни си циците ѝ и толкова. За него тя не беше човешко същество или умно момиче, което се опитваше да оправи живота си. Тя беше просто стриптийзьорка. — Проследява с пръст една резка в бюрото. — Наложил се да ме усмирят, за да не го убия. Не че има някакво значение. Можете ли да повярвате — това малко копеле поиска досието ѝ след няколко години. Под професия задраска сервитьорка и написа стриптийзьорка/възм. проститутка. Дори изпрати тази информация за корекция до VICAR.

Ужасена съм. Предполагам, че ужасът ми е изписан на лицето, защото Ролингс ме поглежда и кима.

— Така направи. — Въздиша. — Както и да е, запазих в тайна връзката си с нея, защото исках да продължа да водя случая. Исках да заловя този тип. Налагаше се да го сторя. Но той беше добър. Нямаше отпечатъци, нищо. Тогава нямаше ДНК, затова... — свива рамене — направих онова, което правим винаги, когато не разполагаме с вещественни доказателства.

— Потърсил си хората, които са я познавали, които са били около нея — заключавам аз.

— Точно така. Тя ходеше на вечерно училище. Оказа се, че се е запознала с някакъв мъж. Излизали от седмица-две. Симпатично хлапе на име Питър Конъли. Веднага усетих, че нещо в него не е наред. Имаше нещо в начина, по който говореше, когато го разпитвах. Сякаш ми се подиграваше. Сякаш знаеше, че ще се измъкне. Нещо ми подсказваше, че трябва да проверя в клуба, където работеше Рене. Показах снимката му на хората там и те веднага си го спомниха. Времето, в което го бяха виждали, съвпадаше с изявите на Рене. После стана още по-интересно. Оказа се, че Питър имал малък проблем с

наркотиците. Ходил в клиника. Можете ли да се досетите? На същото място и по същото време, в което беше и Рене. Бях в пълна бойна готовност. Особено след като разбрах, че се е записал в колежа само седмица след нея. Знаех, наистина бях разбрал, че той е моят човек.

Ролингс млъква и повече не отронва дума.

— Мисля, че знам накъде върви това, Дон — казвам с нежен глас. — Нямам си доказателства, нали? Не си можел да го свържеш с престъплението. Разбира се, ходил е в клуба, клиниката и колежа, но за всичко това е можело да се даде приемливо обяснение.

Той кима. Покрусен.

— Точно така. Доказателствата ми бяха достатъчни, за да взема заповед за претърсване на дома му, но нищо не излезе оттам. Нито едно проклето нещо. Миналото му беше чисто. — Отново ме поглежда и този път очите му са пълни с раздразнение. — Не можах да докажа онова, което знаех. А и не последваха повече убийства. Нямахте други местопрестъпления. Времето минаваше, той се премести. Започнах да сънувам отново. Понякога бяха бебетата. Повечето пъти обаче беше Рене.

Никой от присъстващите не смята, че превъзхожда по нещо Дон Ролингс. Знаем, че всички можем да стигнем дотук. Можем да престанем да се огъваме и просто да се пречупим. Този човек не изглежда жалък или слаб. Той е онова, което е — жертва.

Онзи, който е казал, че „времето лекува всички рани“, не е бил ченге.

— Причината да сме тук, е — заговарям и нарушавам тишината, — че VICAP намери съвпадение между стила на работа на нашия престъпник и твоя нерешен случай. Убил е отново. — Навеждам се напред. — След като те изслушах, мога да заявя със сигурност, че нашият убиец и твоят са един и същи човек.

Ролингс разглежда лицето ми недоверчиво, иска да ми повярва, но се страхува, че надеждите му ще се окажат напразни.

— Извадихте ли по-голям късмет от мен?

— Не и що се отнася до веществените доказателства. Но намерихме нещо, което заедно с твоя заподозрян отпреди двадесет и пет години може да ни помогне да разрешим случая.

— Какво?

Разказвам му за Джак-младши и съдържанието на буркана. Цинизмът бавно се оттича от лицето му и на негово място идва вълнението.

— Искаш да кажеш, че този тип е бил закърмен от съвсем малък с идеята, че е потомък на Джак Изкормвача?

— Точно така.

Ролингс се отпуска на стола си. На лицето му е изписано изумление.

— Боже о боже о боже... Навремето нямах никаква причина да разпитам майка му. Баща му отдавна беше починал... — Дон прилича на човек, изпаднал в шок. Някак си се затваря в себе си. Взима се в ръце и почуква с пръст по папката, която носи със себе си. — Тази информация е тук. Коя е майка му, къде живееше тогава.

— В такъв случай ще отидем да я посетим — казвам аз.

— Мислиш ли... — Поема си дълбоко въздух и се претрашава да попита: — Знам, че не съм пример за подражание в последно време. Според всички съм просто стар пияница. Но ако ми позволиш да дойда с вас при майка му, обещавам, че няма да ви прецакам.

Никога не съм чувала някой да звучи толкова скромно.

— Не бих се и опитала да те спра, Дон — отговарям аз. — Време е да приключиш случая.

53.

Конкорд се намира северно от Бъркли в Бей Ериа. Пътуваме натам, за да се видим с майката на Питър Конъли, жена на име Патриша. Според шофьорската книжка в досието тя е на шестдесет и четири години. Решихме да се появим на прага ѝ изневиделица, вместо да се обадим предварително и да споделим подозренията си. Доста майки са изпрацали синовете си на закление. В нашия случай може да се окаже същото.

Намирам се в зоната. Онова място, в което се озовавам към края на лова, когато на някакво първично ниво усещам, че се доближаваме до пляквата си. Всичките ми сетива са изострени до болезнени нива и имам чувството, че бягам по струна от пиано — с пълно бойно снаряжение — над огромна пропаст. Стъпките ми са уверени, стабилни и не се страхувам от падане.

Докато пътуваме, поглеждам Дон Ролингс и виждам намек за всичко това и у него, макар че е примесено с много отчаяние. Виждам също, че си е позволил отново да се надява. За него провалът може да струва много по-скъпо от обикновено разочарование. Може да бъде фатален. В момента изглежда с десет години по-млад. Очите му са ясни и фокусирани. Почти можем да видим какъв е бил в най-добрите си времена.

Ние сме наркомани — хората, които работим тази професия. Ние живеем сред кръв, разложение и воня. Постоянно сънуваме кошмарите, с които умът ни не може да се справи. Изкарваме си гнева на себе си или на семействата и приятелите си. Но тогава краят приближава и ние се озоваваме в зоната — най-добрият наркотик от всички други. Наркотик, който те кара да забравиш за вонята, кръвта, кошмарите и ужасите. Веднъж излезеш ли от нея, си готов да се потопиш отново.

Разбира се, тя може да те опари. Възможно е да не успееш да заловиш убиеца. Тогава вонята остава, но без наградата, която я отмива. Въпреки всичко тези от нас, които вършат тази работа, продължават напред, готови да се възползват от своя шанс.

В нашата професия винаги се намираш на ръба на пропастта. Процентът на самоубийствата е доста висок. Също като във всяка друга професия, където провалът оставя върху плещите ти огромно бреме.

Мисля си всички тези неща, но не ми пука. Засега белезите ми нямат значение. Защото съм в зоната.

Винаги съм била привлечена от книги и филми за серийни убийци. Писателите и режисьорите често използват идеята с хвърлените на пътеката трохи, които главният герой да следва. Логически заключения и следи, които водят до бърлогата на звяра в момент на прозрение, в който А-ХА и всичко става ясно!

Понякога наистина се случва така. Но през повечето време — не. Помня един случай, който направо ни подлудяваше. Убиецът убиваше деца и след цели три месеца няхаме абсолютно никаква следа за него. Нито една сериозна следа. Една сутрин ми се обадиха от лосанджелиската полиция — беше се предал. Случаят беше затворен.

С Джак-младши изчерпахме запаса си от веществени доказателства и в търсенето си на езотерични неща като IP адреса му ударихме на камък. Той се беше покрил, беше поставил подслушвателни и проследяващи устройства, беше си намерил сътрудници, като цяло беше брилянтен.

В крайна сметка разрешаването на случая можеше да се осъществи благодарение на две неща: парче кравешка плът и нерешен случай във VICAP отпреди двадесет и пет години.

С времето се научих да следвам само едно правило, което винаги ми е вършело чудесна работа: залавянето си е залавяне, независимо по какъв начин се е стигнало до него. Точка.

Мобилният на Алън иззвънява.

— Да — отговаря той. Затваря очи и аз изтръпвам, но когато ги отваря отново, виждам облекчението в тях. — Благодаря ти, Лио. Благодаря ти, че ми се обади. — Затваря. — Все още не е в съзнание, но са променили състоянието ѝ от „критично“ на „стабилно“. Не са я преместили от интензивното, но докторът казал на Лио, че е прескочила трапа, освен ако не се случи нещо изключително неочаквано.

— Кали ще се оправи. Прекалено е инатлива — казвам аз.

Джеймс не продумва нищо. Отново настъпва тишина. Продължаваме напред.

— Ето я — измърморва Джени.

Къщата е стара и малко занемарена. Дворът е неподдържан, но не и съвсем мъртъв. Цялото място създава усещане за пустош. Слизаме от колата и отиваме до вратата. Тя се отваря, преди да почукаме.

Патриша Конъли е стара и изморена жена. Очите ѝ са нащрек.

В тях се чете страх.

— Вие трябва да сте полицаи — казва тя.

— Да, госпожо — отговарям аз. — Както и агенти на ФБР. — Показвам ѝ документите си и представям себе си и останалите. — Може ли да влезем, госпожо Конъли?

Тя ме поглежда и веждите ѝ се събират.

— Може, стига да не ме наричате „госпожа Конъли“.

Скривам изумлението си.

— Разбира се. Как предпочитате да ви наричаме?

— Госпожица Конъли. Това е моето име, а не на покойния ми съпруг. Да гори в ада дано. — Жената отваря вратата широко, за да можем да влезем. — Заповядайте.

Вътре къщата е чиста и подредена, но лишена от индивидуалност. Сякаш е поддържана само по навик. Усещането е двуизмерно.

Патриша Конъли ни кани в дневната и ни посочва къде да седнем.

— Някой от вас иска ли нещо? — пита тя. — Имам само вода и кафе, но сте добре дошли да ги опитате.

Поглеждам екипа си — всички клатят отрицателно глава.

— Не, благодаря ви, госпожице Конъли. Няма нужда.

Жената кима и поглежда ръцете си.

— В такъв случай защо не ми кажете причината на посещението си.

Продължава да си гледа ръцете, докато говори, не иска да срещне погледа ми. Решавам да се доверя на инстинктите си.

— Защо вие не ми кажете защо сме тук, госпожице Конъли?

Главата ѝ подскача нагоре и разбирам, че съм била права.

Очите ѝ са изпълнени с вина.

Въпреки това все още не е готова да говори.

— Нямам представа.

— Лъжете — срязвам я аз. Изненадана съм от грубия си тон. Алън също.

Не мога да се спра. Повече не смятам да си играя игрички. Писнало ми е, а и гневът ме изгаря. Навеждам се напред и я поглеждам в очите. Забивам пръст в нейна посока.

— Тук сме заради сина ви, госпожице Конъли. Тук сме заради една майка, моя приятелка, която беше изнасилена и разпорена като сърна. Тук сме заради дъщеря ѝ, която беше завързана за трупа на майка си цели три дни. — Започнала съм да говоря по-силно. — Тук сме заради мъж, който измъчва жени. Тук сме заради един агент, отново моя приятелка, която лежи в болницата и вероятно ще остане инвалид за цял живот. Тук сме...

Патриша скача на крака и се хваща за главата.

— Спрете! — изпищява. Отпуска ръце надолу. Навежда глава. — Просто... спрете. — Омеква също толкова бързо, колкото и избухва. Все едно наблюдавам балон, който се снижава към земята. Сяда отново на мястото си.

Патриша въздиша и с въздишката сякаш изпуска нещо, което е много по-старо от настоящия момент.

— Смятате, че знаете защо сте дошли тук — започва тя и ме поглежда, — но си нямате представа. Смятате, че сте тук заради тези бедни жени. — Поглежда Дон Ролингс. — Или заради онова бедно младо момиче отпреди двадесет и пет години. Да, те са част от него, но това, заради което сте тук, е много по-старо от тях.

Мога да я прекъсна и да ѝ споделя за кравешката плът в буркана, но нещо ми подсказва, че ще е по-добре да я оставя да се изкаже.

— Странно е как понякога пропускаш най-важните неща у един човек. Дори в хората, които обичаш. Това не ми се струва честно. Ако един човек е жесток, ако е някой, който ще пребива съпругата си, че и по-лошо, трябва да има нещо, което да ти подсказва това. Не мислите ли?

— Мислила съм си същото нещо безброй пъти, госпожо — отвърщам аз. — По време на изпълнението на служебния си дълг.

— Предполагам, че е така — съгласява се Патриша. — В такъв случай сте наясно, че нещата не работят така. Съвсем не. В интерес на истината, доста често е точно обратното. Най-противните хора могат

да се окажат най-почтените. Най-очарователните — убиецът. — Свива рамене. — Външният вид въобще не е показател.

Разбира се, когато си много млада, не се тревожиш за подобни неща. Запознах се със съпруга си Кийт, когато бях на осемнадесет. Тогава той беше на двадесет и пет, един от най-красивите мъже, които бях виждала. Въобще не преувеличавам. Беше висок метър и осемдесет, с тъмна коса и лице на актьор. Когато си свалеше ризата... е, нека просто кажем, че имаше тяло, което си пасваше прекрасно с красивото му лице. — Усмивка се. Усмивката ѝ е тъжна. — Когато той прояви интерес към мен, обезумях от щастие. Като повечето млади хора бях убедена, че животът ми е скучен. Той беше красив и интересен. Точно онова, което беше предписал докторът. — Млъква за миг и поглежда всички ни. — Случи се в Тексас, между другото. Принципно не съм от Калифорния. — Погледът ѝ полита нанякъде. — Тексас — беше толкова тъп, горещ и скучен.

Кийт ме преследваше, макар че не си чупеше краката като на маратон. По-скоро я караше в спринт. Карах го да бяга след мен достатъчно бързо, за да не ме помисли, че съм лесна. Тогава още не знаех, но той ме разчиташе, все едно бях направена от стъкло. Беше му ясно, че ще ме получи. Просто играеше играта, защото така му харесваше. Можеше да ме хване и да ми каже да тръгна с него на мига, и аз щях да се съглася. Знаеше, че е така, но въпреки това ме изведе на задължителните няколко срещи.

Кийт беше добър в това, което правеше. Беше добър в това да се преструва, че не е чудовище. Беше перфектен джентълмен и романтик като тези, които виждах във филмите или за които четях в книгите. Мил, нежен, красив — смятах, че съм открила перфектния мъж. Онзи, когото всяка млада жена смята, че заслужава и че ѝ е писано да намери. — Тонът и усмивката ѝ са кисели.

— Трябва да разберете, че животът ми у дома не беше лек. Баща ми имаше избухлив нрав. Не че биеше майка ми всеки ден или всяка седмица, но поне веднъж месечно се случваше. Цял живот го гледах как ѝ забива шамар или юмрук. На мен никога не посегна, но през следващите години разбрах, че не е било, защото не му се е искало. Просто е знаел, че ако ме докосне, ще е по причина, различна от насилието. — Повдига вежди. — Разбирате ли?

За съжаление, разбирам.

— Да — отвърщам аз.

— Мисля, че Кийт също разбираше. Сигурна съм в това. Една нощ, само месец, след като се запознахме, ме попита дали ще се омъжа за него.

Патриша въздиша от спомена.

— Избра перфектната вечер, за да го направи. Имаше пълнолуние, а въздухът беше прохладен, без да е студен. Красота. Подари ми роза и ми каза, че ще ходи в Калифорния. Искаше да тръгна с него. Каза, че трябва да се махна от баща ми, каза, че ме обича и че това е нашият шанс. Разбира се, отговорът ми беше „да“.

Патриша затваря очи и за известно време изпада в мълчание. Тя си спомня момента, в който е завила по погрешен завой и се е потопила в мрака завинаги.

— Тръгнахме след четири дни, не казахме на никого. Дори не се сбогувах с родителите си. Опаковах малкото си неща и се измъкнах посред нощ. Никога повече не ги видях.

Времената бяха вълнуващи. Чувствах се свободна. Животът ми беше хубав. Имах красив мъж, който искаше да се ожени за мен, бях избягала от задънената улица, в която живеех, бях млада и устремена към бъдещето. — Гласът ѝ става монотонен. — Бяха ни необходими пет дни, за да стигнем до Калифорния. Оженихме се два дни по-късно. Първата ни брачна нощ беше нощта, в която разбрах, че всъщност съм се запътила към едно бъдеще, което ще ме отведе в ада.

Лицето ѝ става безизразно.

— Сякаш беше Хелюин, но вместо хората да носят маски на чудовища, Кийт беше чудовище, което носеше маската на човек. — Потръпва. — Бях девствена, когато се омъжих за него. Той беше мил до момента, в който ме внесе на ръце през прага на стаята на един евтин хотел. След като затвори вратата, маската му падна.

Никога не забравих онази усмивка. Сигурно Хитлер се е усмихвал така, когато си е мислил за умиращите в ужасните му концентрационни лагери евреи. Кийт се усмихна и ме шамароса. Силно. Направо ме отнесе, от носа ми потече кръв. Приземих се по лице на леглото. Пред очите ми избухнаха звезди. Опитах се да се убедя, че сънувам. — Патриша сбръчква устни. — Не беше сън. По-скоро беше кошмар. „Дай да си изясним някои неща — каза ми той, докато разкъсваше дрехите ми. — Ти си моя собственост. Развѣдник.

Нищо повече.“ Мисля, че най-вече се уплаших от гласа му. Той беше спокоен, равен и... нормален. Не отговаряше на действията му. Накара ме да падна на колене и... човек не може да каже, че прави секс с мен. Не. Не ми пука, че бяхме съпруг и съпруга. Той ме изнасили. Запуши ми устата, за да не мога да пища, докато ме изнасилваше.

През цялото време говореше с този спокоен глас. „Ще прекараме няколко дни тук, за да те науча къде ти е мястото, развъдник. Ще се научиш да изпълняваш нарежданията ми, без да се противиш и замисляш. Наказанието за неподчинение, независимо колко малко е то, ще е повече болка, отколкото можеш да издържиш.“

Патриша млъква за един дълъг момент. Уважаваме личния й момент и чакаме. Не бързам за никъде. Няма никакво съмнение, че тя ще ни сподели онова, което искаме да научим.

Когато заговаря отново, почти шепти.

— Бяха ми необходими три дни, за да ме пречупи. Ряза ме. Гори ме с цигара. Би ме. Накрая бях готова да направя всичко, което искаше, независимо колко отвратително или унижително беше то. — Устата й се изкривява от себеомраза. — После разкри и последната лъжа. От хотелската стая ме отведе в къщата си. — Кима. — Точно така. През цялото време е имал къща. Не е бил от Тексас. Бил е там на лов. Търсил е някоя, която да му роди дете.

— Питър — констатирам аз.

— Да — отвърща Патриша. — Малкото ми, сладко момче. — Изрича „сладко“ доста сардонично. — Вечер Кийт ме връзваше, за да не избягам. Биеше ме, използваше ме. Караше ме да правя разни неща. После забременях. Това беше най-спокойното време за мен, защото не ме докосваше и с пръст. Носех детето му, бях важна за него. — Хваща се за челото. — Бях благодарна на Господ, че не се роди момиче. Щеше да го убие още при раждането. Сега осъзнавам, че раждането на син е също толкова лошо.

Патриша млъква за миг, за да се вземе в ръце.

— Накара ме да родя бебето у дома, разбира се. Сам го изроди. Даде ми един парцал, с който да се почистя, докато се радваше на малкия Питър. След като поспях, ми позволи да го подържа. Тогава ми наложи своя ултиматум. — Потърква несъзнателно ръцете си една в друга. — Каза ми, че ще ми даде шанс. Вариантите бяха да ме убие на момента и да отгледа Питър сам или да остана с него и да го отгледаме

двамата. Каза ми, че ако остана, никога вече няма да ми посегне. Обеща дори да спим в различни легла. Ако обаче останех и след това се опитах да избягам... каза, че ще ме намери и ще ме убива седмици наред. — Стиснала е силно ръцете си. — Повярвах му. Трябваше да кажа да и да убия себе си и Питър на мига. Но тогава все още имах надежда. Все още си мислех, че нещата ще се променят. — Очите, лицето и устата ѝ са изпълнени с разочарование.

— Съгласих се. Кийт спази обещанието си. Никога не ме удари. Спеше в своята стая, а аз в моята. Разбира се, Питър спеше при него. Просто за да е сигурен, че няма да му го открадна. Беше много внимателен. Питър растеше и когато стана на пет, бях започнала да вярвам, че нещата се оправят. Животът беше нормален. Не беше чудесен, но беше поносим. Бях толкова глупава. Съвсем скоро нещата отново се влошиха. И макар вече да не ме измъчваше, онова, което започна да прави, беше много, много по-лошо. — Патриша млъква. Дарява ме с вяла усмивка. — Съжалявам, но имам нужда от чаша кафе, преди да продължа. Сигурни ли сте, че никой от вас не желае нищо?

Имам чувството, че това ще я накара да се чувства по-удобно.

— На мен също ще ми дойде добре — отговарям и ѝ се усмихвам.

Джен и Дон също се съгласяват, а Алън моли за чаша вода. Само Джеймс се въздържа.

— Вярваш ли на всичко това? — пита Алън, когато Патриша отива в кухнята.

— Да — отговарям след миг. Поглеждам го. — Да, вярвам ѝ.

Жената се връща с поднос с напитки, които сервира на всички ни. Сяда на мястото си и поглежда Алън.

— Чух ви какво казахте.

Той се изненадва и изнервя. И двете неща не са характерни за него.

— Съжалявам, госпожице Конъли. Не исках да ви обидя.

Тя му се усмихва.

— Не съм се обидила, господин Уошингтън. Едно от хубавите неща да живееш със зъл човек, е, че се научаваш да разпознаваш добрите. Вие сте добър човек. А и въпросът ви е напълно уместен. — Обръща се в стола си, за да ни покаже гърба си. — Имате ли нещо против да ми свалите ципа, агент Барет? Наполовина е достатъчно.

Свивам вежди и ставам. Колебая се.

— Няма проблем. Давайте.

Дърпам ципа надолу. За момент се налага да затворя очи.

— Интересна гледка, нали? — пита Патриша. — Давайте, дръпнете го целия, нека видят.

Гърбът ѝ представлява набръчкана тъкан, под която някога е имало безброй рани. Онази част от мен, която не е ужасена, а продължава да мисли логично, забелязва, че белезите са причинени по различни начини и по различно време. Вероятно в продължение на години. Някои са кръгли, направени от цигара. Някои са дълги и тънки. Срязвания. Предполагам, че доста от тях са направени с камшик. Всички поглеждат, но бързо извърщат погледи. Гърбът ѝ е доказателство за историята, която ни разказва, превръща я в триизмерна. Гледката е ужасна. Закопчавам ципа ѝ.

Тишината, която следва, е неприятна. Алън я нарушава.

— Съжалявам за случилото се с вас — казва той. — Съжалявам също, че се усъмних в историята ви.

Патриша Конъли му се усмихва. Усмивката ѝ намеква за момичето, което някога е била.

— Оценявам любезността ви, господин Уошингтън. — Стиска ръце в скута си. Възползва се от моментното мълчание, за да си събере мислите.

— Трябва да разберете, че дълго време не бях наясно какво прави. Когато осъзнах, вече беше късно. Кийт започна да прекарва часове наред в мазето с Питър. Винаги го заключваше. В началото Питър се качваше горе и изглеждаше така, сякаш беше плакал. След година се качваше усмихнат. След още година се качваше с напълно безизразно лице, на което нямаше никаква емоция. Освен онзи поглед. Изпълнен с арогантност. Когато стана на десет, арогантността се изпари. Приличаше на всяко нормално десетгодишно момче. Весел, забавен. Винаги можеше да те разсмее.

Патриша клати глава.

— Много от нещата видях едва по-късно. По онова време не успях да забележа промените, през които преминаваше. Просто ги виждах и ги запазвах някъде в ума си.

— През всичките тези години Кийт спази думата си. Не ме докосна. Не се опита да спи с мен. Сякаш въобще не съществувах за

него. Което ме устройваше напълно. Само дето... само дето...

Чувството, което я наляга, се появява внезапно като летен гръм. По лицето ѝ потичат сълзи.

— Само дето това беше много, много егоистично. Той ме остави на мира, да, но това се случи, защото беше зает с Питър. Аз така и никога не го попитах какво прави, нито се опитах да променя нещо. Просто му предадох сина си. — Гласът ѝ е изпълнен със самопрезрение. — Каква майка съм?

Бурята отминава. Патриша бърше лице с опакото на ръката си.

— Когато погледна назад, виждам промените в сина си. Виждам бащината му усмивка, онази, която видях за първи път през първата ни брачна нощ в онзи хотел. Усещах студенината в него. — Патриша отново млъква за един дълъг момент. Поема си дълбоко въздух. — Стучи се, когато беше на петнадесет. — Погледът ѝ отново се отнася нанякъде.

— Дълги години не бях бита и изнасилвана. Години, през които имах възможност да погледна себе си и да помисля на спокойствие. Чувствах се като затворена в кула, но изолацията ми помагаше да се превърна в старото си аз. Започнах да си правя планове. Бях решена, че е настъпило времето двамата със сина ми да бъдем освободени. В един момент болката ми се беше превърнала в гняв. Започнах да планирам убийството на Кийт.

Лицето ѝ се изпразва от съдържание.

— Реших да го направя по възможно най-простия начин. Имах намерение да го поканя в леглото си. Нещо, което нямаше да очаква. Щях да му позволя да прави каквото си иска с мен. След което щях да използвам ножа под възглавницата си. Щях да го убия и тогава аз и синът ми щяхме да напуснем това място и да се върнем в Тексас. Щяхме да имаме истински живот. — Поглежда ме с тъжен поглед. — Предполагам, че има хора, които ги бива в убиването, и такива, които не струват. Може би не бях чак толкова лоша, може би просто той беше много, много добър. Тогава, разбира се, не знаех това, но скоро го научих.

Патриша докосва тънкото златно синджирче на врата си.

— Наистина беше изненадан. Казах му, че ми липсва. Очите му пламнаха похотливо. Бях готова да му позволя да бъде груб с мен, само така му харесваше. Разкъса дрехите ми, когато дойде в спалнята ми. —

Продължава да си играе със златното синджирче. — Позволих му да се забавлява доста дълго време. Чувствах се отвратително, но какво бяха няколко часа пред възможността да се отърва завинаги от него? — Кима на себе си. — Исках да е доволен и изморен. Когато приключи, едно от очите ми беше направо черно. Устната ми беше подута, а от носа ми течеше кръв. Търкулна потното си тяло, легна по гръб, затвори очи и въздъхна от удоволствие. — Очите ѝ се опулват, докато разказва случилото се след това: — Кой би предположил, че човешко същество може да се движи толкова бързо? Имах чувството, че той не е човек. В момента, в който затвори очи, посегнах за ножа под възглавницата ми. Нямахме и секунда и върхът му вече летеше към врата му. — Поклаща глава невярващо. — Хвана китката ми на сантиметри от целта ѝ. Хвана я и я стисна здраво. Беше толкова силен.

Държеше китката ми, усмихваше се с онази усмивка и клатеше глава. „Лоша идея, Патриша — каза ми. — Опасявам се, че ще се наложи да си тръгнеш.“ — Ръцете ѝ потреперват. — Толкова се страхувах. Взе ми ножа и ме преби. Преби ме сериозно. Изби ми няколко зъба. Счупи ми носа и челюстта. Едва бях в съзнание. Бях на път да припадна, когато се наведе над мен и ми прошепна в ухото: „Пригответи се да умреш, развѣдник.“ Целият ми свят почерня.

Патриша млъква. Хипнотизирана съм от златното ѝ синджирче, което не пуска.

— Събудих се в болницата. Всичко ме болеше. Не ми пукаше, защото знаех едно нещо: ако аз бях жива, той беше мъртъв. Питър стоеше до леглото ми. Когато видях, че съм се събудила, ме хвана за ръката. Стояхме така, без никой да продума, цял час.

— По-късно, шерифът ми разказа какво се е случило. — Очите ѝ се пълнят със сълзи. — Бил е Питър. Чул е писъците ми. Нахълтал е в стаята точно когато Кийт е щял да ми пререже гърлото. Убил го е. Убил е баща си, за да ме спаси.

Патриша обгръща тялото си с ръце, изглежда изгубена.

— Имате ли представа какви чувства изникват в човек при подобно нещо? След всичките тези години и след всичко, което преживях? Облекчението беше почти непоносимо. В крайна сметка синът ми беше мой син, той беше избрал мен пред баща си. — Сълзите продължават да се стичат по бузите ѝ. — Бях сигурна, че съм го изгубила завинаги. Извинете ме за момент.

Патриша става и отива до един рафт, където има кърпички. Взема кутията със себе си и си изважда една, за да си избърше очите.

— Съжалявам за това.

— Недейте — отвръщам ѝ. Искрена съм. Тази жена е преживяла немислими неща. Някои биха я презрели, че толкова много години е изтърпяла подобен тормоз. Че не е била по-силна. Ще ми се да мисля, че съм по-мъдра от тези хора. Патриша попива сълзите си с кърпичката и се взима в ръце.

— Оправих се и се прибрахме у дома. Добри времена. Питър се привърза към мен. Вечерята вече не беше просто час мълчание. Бяхме... — млъква. — Бяхме семейство. — Лицето ѝ помръква, разочарованието и тъгата се наслагват отгоре му като черна маска. — Това не продължи дълго.

Ръцете ѝ се заемат отново със златното синджирче — обръщат го, извиват го.

— Продължаваше да ходи в мазето всяка вечер. Прекарваше часове там. Не ме пускаше вътре, не знаех с какво се занимава. Но бях изплашена. Беше нещо, което правеше с баща си, и част от мен беше наясно, че нищо добро няма да излезе от това.

Месеци наред се притеснявах за дейностите му в мазето, но не направих нищо по въпроса. Бях... как се наричаше онова нещо, когато си затваряш очите за истината, защото не искаш да е истина?

— Мисля, че имате предвид отричане — намесва се Джеймс.

— Точно така. Отричах очевидното. Можете ли да ме вините? Кийт, моят жив кошмар, беше мъртъв. Бях си върнала сина. Животът беше хубав. — Потърква чело. — Предполагам, че нещо в мен беше загрубяло през годините. Прекалено много време мина, прекалено много нощи си лягах и не можех да заспя при мисълта за мазето. Един ден, докато Питър беше на училище, реших, че е време да сляза и да погледна.

Кийт винаги държеше ключа си за мазето скрит под нощната лампа в стаята му. Мислеше си, че не знам, че е там, но аз знаех. В онзи ден взех ключа и отключих вратата.

Дълго време стоях на върха на стълбите и гледах надолу в мрака. Борех се със себе си. Накрая цъкнах лампата и слязох по стъпалата.

Патриша млъква и не проговаря толкова дълго време, че започвам да си мисля, че е изгубила представа къде се намира, че е

хваната в капана на онзи минал момент. Едва не се пресягам, за да я бутна, когато заговаря отново.

— Изчаках го да се прибере от училище. Когато го стори, му казах, че съм слизала в мазето. Казах му какво съм открила там. Казах му, че е спасил живота ми, че ме е освободил и че е мой син. Уверих го, че няма да кажа на никого, но също така, че вече не може да живее под моя покрив.

В началото не знаех дали ще ми повярва. Имам предвид, че нямаше да кажа какво открих. — Усмивката ѝ е объркана. — Предполагам, че част от него ме обичаше. Не знам дали защото бях негова майка, или просто имаше нужда от нещо, към което да се придържа и което да продължава да му напомня, че все още е човешко същество, но не изрече ни дума. Опакова си багажа, взе няколко неща от мазето, целуна ме по бузата и ми каза, че ме обича и че ме разбира — след което си тръгна. Оттогава не съм го виждала. Минаха почти тридесет години.

Сълзите отново потичат по бузите ѝ. Поглежда Дон Ролингс.

— Когато прочетох за онова бедно момиче и видях, че Питър е заподозрян, знаех, че той го е направил. Всичко се вписваше, разбирате ли. С онова, което намерих в мазето. — Извива ръце. — Знам, че трябваше да кажа нещо. Трябваше да се свържа с полицията. Но... той ми спаси живота. Беше мой син. Знам, че тези неща не ме оправдават. По онова време ми се струваше някак си правилно. Сега... — Въздиша и в тази ѝ въздишка като че ли се крият десетилетията измъчване. — Вече съм стара. И изморена. Изморена от всичката болка, тайни и кошмари.

— Какво намерихте в мазето, Патриша? — питам аз.

Тя ме поглежда в очите, продължава да си играе със златното синджирче.

— Вървете и вижте сами. Не съм отваряла тази врата от близо тридесет години. Време е да бъде отворена.

Патриша прокарва синджирчето през главата си. За него е закачен голям ключ, който ми подава.

— Давайте. Отворете вратата. Време е да проветрим.

54.

Вярвам на думите на Патриша, че никой не е влизал през тази врата доста дълго време. Ключалката се съпротивлява на ключа. Вероятно наистина никой не е слизал тук почти тридесет години. Алън се опитва да отключи — на моменти е концентриран и отдаден на задачата си, на моменти псува като миньор.

— Ах... — изрича и следва прищракване. — Стана.

Изправя се и отваря широко вратата. Виждам дървено стълбище, което води надолу в мрака. Едва сега се сещам нещо важно.

— Патриша, тук е Калифорния. Къщата не е имала мазе. Кийт ли го направи?

— Дядо му. — Сочи вляво от вратата. — Виждате ли обезцветяването на стената? Кийт казваше, че някога е имало фалшива лавица на панти, която е скривала вратата. Не знам защо я е махнал. — Отстъпва назад. Страхува се. — Стълбите водят до малък тунел. Мазето не е точно под къщата. Кийт казваше, че дядо му го е построил нарочно така. Заради земетресенията.

— Слизали ли сте там от земетресението през 91-ва? — пита Джени.

— Не съм слизала от онзи ден насам. Лампата се цъка от ключа на стената вдясно. Внимавайте. — Патриша бързо се оттегля в дневната почти на бегом.

Джени ме поглежда въпросително.

— Това не ми харесва, Смоуки. Има си причина да нямаме мазета в Калифорния. Причина, наречена „сеизмична активност“. Може би не е безопасно.

Обмислям казаното, но само за миг.

— Не мога да чакам, Джени. Трябва да видя какво има там. Тя ме поглежда и кима.

— Аз също. — Дарява ме с вяла усмивка. — Но ти си първа. Слизам по стълбите, а останалите ме следват. Колкото по-надолу слизаме, толкова повече звукът от обувките ни бива погълнат от

помещението. Предполагам, че пръстта създава естествена шумоизолация. Тук долу е хладно. Хладно, тихо и самотно.

Точно както го описа Патриша. В края на стълбището има тесен бетонен тунел. На около пет-шест метра от нас виждам очертанията на врата. Стигам до нея и намирам ключа за осветлението. Цъкам лампите и всички влизаме.

— Уха — изумява се Джеймс. — Видяхте ли това?

Стаята е огромна, около четиридесет и пет квадратни метра. Не създава усещането за място за живеене. Навсякъде има само бетон. Осветление е слабо, а обзавеждането — старо.

Въпросът на Джеймс е породен от онова, което е забелязал в далечния край на лявата стена.

Отивам при него. Стената е покрита с професионални скици в реален размер на човешкото тяло. Всичко е прилежно надписано — тялото отвън, мускулната система и вътрешните органи.

Приближавам се още повече до тази стена и забелязвам друга, която е скрита от лошото осветление. Онова, което виждам на нея, ме кара да потрепера.

— Елате да видите това — повиквам хората си.

Тази стена е боядисана в бяло, за да може написаното в черно да изпъкне.

Заповедите на Изкормвача:

1. По-голямата част от човечеството е добитък. Вие сте наследници на древни хищници, на първите ловци. Никога не позволявайте на морала на добитъка да ви отклонява от мисията.

2. Не е грях да убиеш курва. Те са дъщери на дявола и циреи върху кожата на обществото.

3. Когато убиете курва, направете го по-възможно най-отвратителния начин, за да дадете урок на другите курви.

4. Не изпитвайте вина, ако тържествувате от убийството на курва. Вие сте потомци на древен род, вие сте месоядни. Жаждата ви за кръв е естествена.

5. Във всяка жена живее курва. Използвайте жените единствено за продължение на рода. Никога не им позволявайте да объркват ума или сърцето ви. Те са за разплод, нищо повече.

6. Предавайте завета само на синовете си, НИКОГА на дъщерите.

7. Всеки ИЗКОРМВАЧ трябва да намери своя Абърлайн. Трябва да бъдете преследвани, за да поддържате сетивата и способностите си наточени.

8. Докато не намерите своя Абърлайн, трябва да работите незабележимо.

9. По-добре умрете, отколкото да бъдете заловени.

10. Потомците на Човека сянка са безстрашни. Те засищат своите нужди решително и без угризения. Винаги се стремете да показвате ясно това. Търсете премерения риск, който кара кръвта ви да бушува.

11. Никога не забравяйте, че произхождате от него — Човека сянка.

— Проклятие — възкликва Дон.

Склонна съм да се съглася с него.

— Елате да видите нещо — казва Алън.

В помещението има три рафта.

— Още анатомия. Всякакви книги за Джак Изкормвача. — Приближава се по-близо, изважда нещо от един от рафтовете и го отваря. — Така си и помислих. — Поглежда ме. — Дневник. — Прелиства страниците и се спира на една от тях. Показва ми я.

В дневника, на няколко от листовите, са залепени поредица от черно-бели снимки. На тях млада жена е вързана и със запушена уста. Стените във фотографиите приличат на тези в мазето. Обхождам рафтовете.

— Алън. — Той идва при мен. Посочвам му първо масата пред нас, а после и снимката.

— Проклятие. — Лицето му става още по-сериозно. — Случило се е точно тук.

Поредицата от снимки показва изнасилването, измъчването и изкормването на младата жена. Те приличат на инструкция „как да направим всичко това“. Сякаш маскираният мъж от фотографиите провежда семинар по темата.

— Господи, колко такива има тук? — питам аз.

— Предполагам, че са стотина.

След снимките има бележки:

Дори на осем, Питър показва, че е наследник на рода. Гледа, докато убивах курвата, прави снимки и задава интелигентни въпроси. Особено заинтересуван беше от изкормването. Щастлив съм, че проблемът с повръщането не се е появявал от цяла година.

Прехвърлям се на следващата бележка.

Този път взех Питър с мен. На другия ден нямаше да бъде на училище, а и вече смятам, че трябва да бъде лично въввлечен в деянията ми. В крайна сметка е на десет. Доволен съм. Има дарба.

Забележка: Питър се засрами, защото, докато събличах курвата, пенисът му стана твърд. Обясних му защо се случва така и накарах курвата да го задоволи с ръка. Той беше очарован и мисля, че му хареса. После ми благодари.

Следваше още:

Днес Питър ме попита на колко години съм убил първата си курва. Подвоумих се дали да му кажа истината. Той е наследил силата на нашия род, затова се страхувах да му разкрия колко слаб беше баща ми. Опасявах се, че може да се усъмни в благородството на кръвната ни линия. В

крайна сметка му разкрих всичко: как баща ми беше скрил тайната на произхода ни от мен. Как открих истината чрез собствено проучване на генеалогията ни. Разказах му за това как баща ми отрече откритията ми. Как той и майка ми се опитаха да ме убедят, че съм луд. Нямаше нужда да се тревожа за Питър. Обожанието, с което ме гледаше, когато му споделих историята си, търсенето на истината и отмъщението, което потърсих от баща си, е нещо, което ще ценя цял живот.

— Господи — прошепва Алън. — Точно както каза Патриша. Започнал е да промива мозъка на детето отрано.

— Нямала е шанс да промени случващото се — казва Джеймс. — Не че вече има някакво значение. Минало е прекалено много време. Този човек е неспасяем.

Не отговарям. Ушите ми бучат, чувствам се замаяна. През тялото ми преминава електрически ток. Отгръщам дневника на последната страница и подписа, който виждам там, ме кара да изпадна в ужас, в шок, кара ме да се разгневя, да се засрамя и да откажа да повярвам.

Може би е просто съвпадение, мисля си.

Знам обаче, че не е.

Поглеждам отново към заповедите, написани на стената, и прочитам номер седем: *Всеки ИЗКОРМВАЧ трябва да намери своя Абърлайн. Трябва да бъдете преследвани, за да поддържате сетивата и способностите си наточени.*

— Смоуки? — гласът на Алън е остър и изпълнен с тревога. — Какво има?

Не отговарям. Просто му подавам дневника и му посочвам подписа. *Кийт Хилстед*, гласи той.

Хилстед.

Питър е негов син.

През цялото време Джек-младши е бил пред очите ми. През цялото време сме се познавали.

И то доста интимно.

Чудовищата носят човешки маски и играят ролите си съвършено.

Питър Хилстед заблуди всички ни, включително и мен. Най-лошото е, че беше до мен в моментите, в които бях най-уязвима.

Но има нещо още по-ужасно, нещо, от което ми прилошава, като се сетя. Той не само ме заблуди, използва и наруши личното ми пространство — той също така ми помогна. Направи го от лични съображения, да, но все пак... Мисълта, че съм станала по-добър човек заради познанството си с него, ме кара да крещя, да повръщам и да се чувствам омърсена.

— Знам кой е — казвам в отговор на въпроса на Алън. Настъпва тишина, последвана от приглушени гласове. Алън ги кара да млъкнат.

— За какво говориш?

Посочвам към подписа на последната страница на дневника.

— Кийт Хилстед. Синът му се казва Питър. Името на психиатъра ми е Питър Хилстед.

Алън се колебае.

— Възможно е да е съвпадение, Смоуки.

— Не. Ще бъда на сто процента сигурна, ако видя снимки на Кийт и Питър Хилстед, но годините съвпадат.

— Проклятие — измърморва Джеймс.

Тръгвам към стълбите.

— Хайде.

Патриша все още е в дневната.

— Госпожице Конъли? Имате ли снимка на Кийт Хилстед? И на сина си?

Жената накланя глава на една страна и ме поглежда в очите.

— Намерихте нещо, нали?

— Да, госпожо. Но ако видя снимки на Кийт и Питър, ще съм сигурна.

Патриша става от стола.

— Едва след като Питър си тръгна, разбрах, че е взел всичките снимки със себе си. Но имам една на Кийт. Заровена е в едно

чекмедже. Запазих я, за да ми напомня как изглежда злото. Почакайте малко.

Жената отива в спалнята си и се връща с голяма снимка.

— Ето я — подава ми я. — Красив като дявола. Двамата определено са най-добри приятели.

Поглеждам снимката и веднага ме побиват ледени тръпки. Всякакво съмнение се изпарява. Същите електриково сини очи, които дори на снимка са също толкова красиви, колкото са тези на Питър на живо.

— Двамата много си приличат. — Кимам на Джеймс. — Вече съм сигурна. Питър Хилстед е син на Кийт Хилстед.

— Значи искаш да кажеш... че знаем кой е? Че знаем кой е убил Рене?

Този въпрос идва от Дон Ролингс. Виждам как в очите му се заражда надежда, но той се бори с нея, опитва се да я озапти. Прилича на човек, който се мъчи да улови с ласо слънцето. Въпреки вътрешната си борба успявам да му се усмихна.

— Да.

Десет години се разтапят пред погледа ми. Очите му стават още по-ясни, а на лицето му се изписва решителност.

— Какво искаш да направя?

— Двамата с Джени претърсете всеки сантиметър от мазето. И къщата. Ако можем да намерим отпечатъци, които да сравним с тези на Питър... — Няма нужда да довършвам изречението. Те ме разбират. Знаем кой е Джак-младши, но да знаеш нещо и доказването му в съда са две различни неща.

— Заемаме се — отговаря Джени. — Вие какво смятате да правите?

— Връщаме се в Ел Ей, за да заловим шибаняка.

Някой ме докосва по ръката. В изблика си съм забравила, че Патриша Конъли е тук.

— Ще ми обещаете ли нещо, агент Барет?

— Ако мога, госпожице Конъли.

— Знам, че Питър е лош човек. Вероятно е бил обречен да стане такъв от момента, в който баща му го свали в мазето. Но ако се наложи да го убие... обещавайте ми, че ще го направите бързо.

Поглеждам Патриша и виждам в какво можех да се превърна. Можех да продължа да си стоя у дома и да се взирам в белезите си в огледалото. Ако успеех да не се самоубия, щях да стана същата като нея — призрак от дим, окован от болезнените спомени. Щях да чакам някой силен порив на вятъра да ме издуха в безкрая.

— Ще се постарая, Патриша.

Тя ме докосва по ръката, тази изстрадала жена, и отново сяда на стола си. Предполагам, че един ден ще бъде открита мъртва в същия този стол — просто ще заспи и никога вече няма да се събуди.

— Ще ни закараш ли до летището, Джени?

— Разбира се.

Обръщам се към Джеймс и Алън.

— Да приключваме с това.

56.

Пътуваме със самолета за Лос Анджелис. Говоря с Лио по телефона.

— Сериозна ли си? — изненадва се той.

Току-що съм му разказала какво намерихме в къщата в Конкорд.

— Опасявам се, че да. Искам да поискаш заповед за претърсването на дома и офиса му. Заеми се с бумацината, а аз ще попълня подробностите, като дойда.

— Добре.

— Намери ми снимка на Хилстед. След това я сравни със снимките от секспартита.

— Заемам се.

— Добре. Разкажи на всички какво се случва. Аз ще се обадя на заместник-директора. Ще се приберем след малко повече от час.

— Ще се видим тогава, шефке.

Затварям и набирам рецепцията. Те ме свързват със секретарката на Джоунс.

— Трябва веднага да говоря с него, Шърли. Няма значение къде е и какво прави. Много е важно.

Тя не ми задава излишни въпроси, нито спори. Шърли знае, че никога не бих вдигнала фалшива тревога. За по-малко от тридесет секунди ме свързва със заместник-директора.

— Какво има? — пита той.

Разказвам му абсолютно всичко. Конкорд. Кийт Хилстед. Мазето и онова, което открихме в него. Завършвам с разкритието, че Питър е нашият убиец.

Настава напрегната тишина. След което се налага да отделя апарата от ухото си, за да избегна тирадата от ругатни и проклетия.

— Искаш да ми кажеш, че основният психотерапевт на агентите ни в Лос Анджелис през последното десетилетие е... сериен убиец? Сериозно ли искаш да ми кажеш това?

— Да, сър. Точно това ви казвам.

Настъпва моментна тишина, която Джоунс бързо нарушава:

— Кажи ми какъв е планът. — Избликът бързо отшумява. Време е да запрятаме ръкави.

— Санфранциската полиция се занимава с мястото в Конкорд. Надяваме се да намерим отпечатъците на Питър в къщата. Най-вече в мазето.

— Отпечатъци? След близо тридесет години?

— Разбира се. Има случай, при който след четиридесет години са свалени отпечатъци от филтърна хартия. Също така се обадох на Лио да вземе заповед за претърсване на дома и офиса му, която ще попълня, когато се върна. Получим ли я, веднага се заемаме.

— Какво смяташ да правиш с Хилстед?

Разбирам въпроса му. Не разполагаме с достатъчно доказателства, за да го арестуваме, камо ли да го осъдим.

— Ще го задържим за разпит, докато тече претърсването. Все отнякъде трябва да изникне нещо, което да ни помогне да го арестуваме.

— Донеси ми заповедта, когато пристигнеш. Лично ще я придвижа.

— Добре, сър.

Заместник-директорът затваря. Поглеждам Джеймс и Алън.

— Всичко е задействано. Само трябва да накараме проклетия самолет да лети по-бързо.

* * *

Самолетът се приземява и ние слизаем на бегом. Само след десет минути вече пътуваме по магистрала 405. Отново се обаждам на Лио.

— Пътуваме към теб. Подготви ли заповедта?

— Трябва само да попълниш някои неща и да я разпечаташ.

— Добре.

* * *

Спираме пред сградата на ФБР и тръгваме към офиса. Мобилният ми извънхва.

— Барет.

— Здравей, агент Барет. — Гласът е чист, този път не е променен. Правя знак на всички да пазят мълчание.

— Здравей, доктор Хилстед.

— Браво, Смоуки. Браво. Трябва да си призная, че постоянно се питах дали Рене Паркър няма да се върне за мен някой ден. Наруших една от заповедите с нея — все още не те бях намерил, но въпреки това показах работата си. Просто не можех да *устоя*. Мислех си, че след двадесет и пет години... ах, добре де. Планът ми беше перфектен. Дадох на Стрийт медальона и книгата... постоянно ме молеше за *нещо*. А си заслужаваше сувенира. Беше чудесен ученик. Много ентусиазиран. — Засмива се. — Разбира се, обмислях възможността да припиша убийството ѝ на него, но ето ни тук. Ах, добре.

Гласът му е същият, но тонът му и начинът, по който го използва, са различни. Говори с някаква извратена фриволност и искреност както никога досега.

— Значи знаеш? — питам аз.

— Разбира се, че знам. Току-що споменах, че съм се чудил за Рене, нали? Нямах да е особено умно от моя страна, ако очаквах нещо подобно, а не се подготвех за него. Но няма значение, това променя играта към добро.

— Какво имаш предвид?

— Как какво?! Вече знаеш самоличността ми. Знаеш кой съм. Това е краят ми. Аз и моето друго амплоа винаги сме съществували в сенките, агент Барет. Никога не сме се стремили да излезем на светло, защото там не е нашата среда. Жалко, че стана така. Знаеш ли колко много години трябваше да стоя и да слушам такива като теб да хленчат и да се оплакват, докато намеря своя Абърлайн? Безкрайни часове, в които се преструвах, че ми пука, че и по-лошо — налагаше се наистина да помагам на тези слаби и пречупени червеи, за да мога да продължа търсенето си? — Въздиша. — Но в крайна сметка те намерих. Вероятно съм се справял *прекалено* добре.

— Не е нужно да продължаваме, доктор Хилстед. Мога да дойда и да те арестувам.

Отново се засмива.

— Не мисля, Смоуки. Но ще поговорим за това след малко. Първо трябва да ти призная нещо. Помниш ли онази нощ с Джоузеф

Сандс, мила моя?

Спокойна съм. Думите му не ме разгневяват.

— Знаеш, че отговорът е да, Питър.

— Въобще прочете ли досието? Имам предвид изцяло? Включително и бележките как е проникнал в дома ти?

— Прочетох досието. Без балистичния доклад, който ти беше махнал, разбира се. Защо?

Тишина. Имам чувството, че се усмихва.

— Помниш ли дали се споменават следи от взлом?

Напът съм да му кажа, че започвам да се отегчавам, че искам да ми каже къде се намира. Нещо обаче ме спира. Обмислям въпроса му и се опитвам да си спомня прочетеното. Спомням си.

— Нямаше никакви следи от взлом.

— Точно така. Искаш ли да разбереш защо?

Не отговарям.

Мисля си за Рони Барнс, за съвпадението. Барнс умира на деветнадесети, а Сандс уби семейството ми на същата дата.

— Причината е пределно ясна, Смоуки. Имаше ключ. Защо му беше да разбива ключалката, като можеше да влезе през вратата? — Засмива се. — Имаш право на един опит да познаеш как се сдоби с ключа. — Пауза. — Ама разбира се, аз му го дадох, мила моя Смоуки. Аз.

Виждам реакцията си в очите на Джеймс и Алън. Алън се отдръпва назад. Изглежда много, много притеснен. Не съм изненадана. Нуждата да убивам ме оставя безмълвна, тя потича във вените ми вместо кръв.

В главата ми избухва експлозия. Очите ми горят, надига се гняв — същият гняв, който изпитвах, докато бях завързана за леглото, а Джоузеф Сандс нараняваше и убиваше моя Мат.

Моя Мат и моята Алекса, най-обичните ми хора. Сандс беляза лицето и тялото ми, смачка сърцето ми и едва не осакати душата ми. Причини ми дълги месеци, изпълнени с кошмари, писъци и океани сълзи. Погребения и надгробни плочи, мирис на гробищна пръст. Цигари, отчаяние и добротата на непознати.

Това чудовище, което се усмихва в другия край на линията, е оставило след себе си завет от опропадени животи. Дон Ролингс. Мен. Бони. Натрошил е надеждите ни като хляб и с трошите е нахранил

създанията, които дебнат в мрака. Хранил се е с болката ни като таласъм на гроб.

Той не е цялото зло на света, но това няма значение. Той е източникът на всичкото зло в моя живот. Той е моето изнасилване, писъците на Мат, изненаданият ми поглед, когато куршумът ми уби Алекса. Той е мъртвите бебета, които Дон Ролингс сънува, той е краят на приятелката ми от младостта, той е причината Кали да лежи в болницата, той е отговорен за повяхването на майка си, която съхне като стара роза.

— Къде си? — прошепвам аз.

Мога да чуя усмивката му.

— Мисля, че засегнах нерв. Добре. — Млъква за миг. — Това беше последният ти тест, Смоуки. Ако успееш да оцелееш след Сандс, то наистина беше моят Абърлайн. — Говори почти нежно.

Замечтано.

— Къде си? — повтарям въпроса си.

Той се засмива.

— Ще ти кажа къде съм, но първо искам да чуеш някого. Кажете „здравей“ на агент Барет.

Премества телефонната слушалка.

— С-Смоуки?

Имам чувството, че ме е ударил електрически ток.

Елейна. Всичко се случи толкова бързо, че не успяхме да пратим заместници на Кийнън и Шанц. Проклинам се, *глупачка, глупачка, глупачка!*

— Тя е с мен, Смоуки. Заедно с още някого. Някой по-малък. Някой, който не може да говори по телефона, защото... ами просто не може да говори в последно време. — Засмива се. — Дежавю, не мислиш ли?

Давя се. Заобиколена съм от въздух, но не мога да дишам. Времето започва да тече в ритъма на сърцето ми — дълго и бавно *туп-туп*. Не изпитвам страх, а истински ужас. Безкомпромисен, раздиращ, истеричен и премазващ ужас. Изненадвам се, че гласът ми успява някак си да остане спокоен.

— Къде си, Питър? Просто ми кажи и ще дойда при теб. — Не го моля да не ги наранява. Така или иначе не бих му повярвала.

— Ето какви са правилата, Смоуки. Намирам се в дома си. Елейна е гола и завързана за леглото. Малката Бони се е свила в скута ми. Звучи ли ти познато? Ако не дойдеш до двадесет и пет минути, ще убия Елейна и ще си поиграя с Бони. Ако видя полицейска кола или екип на SWAT, ако дори заподозра, че са тук, ще убия и двете. Можеш да доведеш екипа си, но това си остава между мен и теб. Ясно?

— Да.

— Добре. Времето започва да тече... сега.

Затваря.

— Какво става, по дяволите? — пита Алън.

Не отговарям. Поглеждам го. Очите му предават цялото напрежение, притеснение и готовност, които изпитва. Алън винаги е готов. Особено когато се налага да бъде приятел. Усещам собственото си дишане — вдишвам, издишвам, вдишвам, издишвам.

Наляга ме нелогично спокойствие. Намирам се на плажа, съвсем сама, и съм допряла един рапан до ухото си. Наслаждавам се на слабото му бучене. „В шок ли съм?“, питам се.

Не мисля. Съвсем не мисля, че съм в шок. Хилстед получава това, което е искал през цялото време.

Аз да стана като него. Да съм готова да убивам, без да се замисля, без да съжаля или да ме загриже съвестта. Да съм готова да убивам така, сякаш късам стрък трева.

Хващам Алън за раменете и го поглеждам в очите.

— Слушай ме. Ще ти кажа нещо и искам да си готов да го чуеш. Трябва да се държиш. Аз ще се погрижа за всичко.

Не казва нищо, но очите му са достатъчно красноречиви — изпълнени са с безпокойство и разбиране.

— Хванал е Елейна и Бони — обяснявам му.

Ръцете ми продължават да го стискат за раменете. Усещам как мускулите му се свиват и цялото му тяло се разтриса. Очите му не се откъсват от моите.

— Хванал ги е и ме иска. Отиваме при него. Когато стигнем, независимо от цената, ще го убием и ще ги освободим. — Стискам още повече раменете му. — Разбираш ли ме? Ще се погрижа за всичко.

Алън ме гледа един дълъг момент. Джеймс е мълчалив, чака.

— Ще се опита да се самоубие и да те повлече със себе си — казва Алън.

Кимам.

— Знам. Предполагам, че ще се наложи да съм по-бърза.

Алън ме хваща за ръцете. Държи ги за момент. Господи, неговите са толкова големи и твърди. Въпреки това допирът му е нежен.

— Бъди по-бърза, Смоуки — говори на пресекулки.

Пуска ръцете ми и отстъпва. Вади пистолета си, проверява пълнителя и се насочва към колата.

— Да вървим — нареждам аз.

Огъваме се, но не се пречупваме.

Но ще мачкаме, нали? — пита драконът. — *Ще строшим костите му, нали?*

Въпросът е реторичен, затова не й отговарям.

* * *

Докато пътуваме, се обаждам на Томи.

— Все още ли ме следиш? — питам аз.

— Да.

— Нещата се промениха. — Запознавам го със ситуацията.

— Какво искаш да направя?

— Отиди на адреса му и чакай. Ако го видиш да излиза сам, това означава, че е минал покрай нас.

— И?

— Ако това се случи, искам да го неутрализираш.

Настъпва дълга пауза, след която отговаря по характерния за него начин:

— Разбрано.

— Благодаря ти, Томи.

— Слушай, Смоуки. Гледай да не те гръмнат. — Млъква за миг.

— Все още искам да видя докъде ще стигнем. — Затваря.

* * *

Спираме на алеята. Всичко изглежда нормално. Приятно и тихо, характерната картина за кварталите. Изключвам двигателя на колата и

мобилният ми иззвънява.

— Барет.

— Пристигна по-рано, Смоуки. Толкова се гордея с теб! Нека ти кажа как ще процедираме от тук нататък. Ще влезеш през предната врата. Приятелите ти ще останат отвън. Ако се случи нещо различно от това, което ти казвам, ще убия Елейна и малката Бони. Ясно?

— Ясно.

— Е, влизай, влизай!

Затваря. Изваждам пистолета си, проверявам го и му позволявам да се слепне с ръката ми. Тъмна, мазна, черна стоманена птичка на смъртта. Мога да я чуя как цвърчи.

— Аз влизам, вие оставате отвън. Такива са правилата му.

— Не искам да слушам тези простотии — казва Алън. Отчаянието се усеща в гласа му.

Поглеждам го. Наистина го поглеждам.

— Ще се оправя, Алън. — Позволявам му да види дракона, да я чуе. Вдигам пистолета. — Няма да пропусна.

Той поглежда оръжието ми. Облизва устни. На лицето му са изписани едновременно мрак и безпомощност, ярост и страх. Въпреки това само преглъща и кима. Поглеждам Джеймс. Той също кима.

Какво ли може да се каже повече? Обръщам се с пистолет в ръка и тръгвам към предната врата на Хилстед. Хващам дръжката и я завъртам. Сърцето ми тупти силно в гърдите, а кръвта ми тече бързо във вените. Обземат ме страх и вълнение. Влизам в дома му и затварям вратата след себе си.

— Качи се горе, скъпа Смоуки — чувам гласа му. Намира се на втория етаж.

Изкачвам бавно стълбите. По врата ми е избила пот. Стигам до горе.

— Тук съм, агент Барет.

Влизам в спалнята с вдигнато оръжие. Картината, която виждам вътре, ме кара да се вцепеня от страх.

Елейна е завързана за леглото. Гола е. В гърлото ми се надига жлъчка, когато виждам, че вече я е рязал. Играл е на морски шах върху стомаха ѝ. Срязал я е над гърдите. Поглеждам я в очите и изпитвам облекчение от онова, което виждам там. Ужасена е, но продължава да е силна. Това означава, че Хилстед още не е успял. Не я е пречупил.

Питър стои на стол до леглото. Бони е в скута му. Държи нож на врата ѝ. Тя също е силна, но в очите ѝ виждам още нещо, което липсваше при Елейна — омраза. Ако можеше да убие този мъж, който погуби майка ѝ, щеше да го направи.

— Дежавю, не мислиш ли, агент Барет? Ще забележиш, че още не съм докоснал лицето на Елейна. — Засмива се. — Помислих си, че мога да пресъздам различни елементи от собствената ти болка и психоза. Ще убия нещо, което обичаш — това май започна да се повтаря често при теб. Ще оставям белези и ще обезобразявам. И накрая идва най-хубавото — разполагаме с дъщеря ти Алекса, човешкия щит.

Вдигам пистолета си, но той премества главата на Бони, за да предпази своята. Върхът на ножа му се допира по-силно до врата ѝ и по него избива капка кръв.

— Нека не прибързваме — казва той. — Приготвил съм стол и за теб. Сядай. Почини си малко, както казват хората. — Отново показва лицето си и се усмихва. — Ще бъде също като едно време.

Строши му костите!, ръмжи драконът.

Трай, нареждам ѝ аз. Трябва да се концентрирам.

Оглеждам помещението и виждам стола, който ми сочи. Обърнат е към него, разбира се. Точно както едно време. Сядам.

— Ще ме анализираш ли, Питър? — питам аз.

Той се засмива и поклаща глава.

— Вече е късно и за двамата ни. Нямам повече какво да ти кажа.

— Какво искаш тогава?

Очите му проблясват. Гледката е неприятна предвид контекста на случващото се тук.

— Искам да говоря с теб, Смоуки. И да видя какво ще се случи след това.

Поглеждам коленете му. Мога да ги прострелям за стотна от секундата. Вдигам пистолета, *бам-бам*, след което го довършвам с изстрел в главата. Вдишвам, издишвам, натискам три пъти спусъка и чао-чао, Питър.

Започвам да се движа дори още докато си го помислям. Дулото на пистолета се повдига и вътрешно *знам*, че е насочено правилно. Знам на подсъзнателно ниво с какъв натиск трябва да дръпна спусъка. Знам с колко сантиметра ще се наложи да отместя дулото след първия

изстрел, за да прострелям и другото му коляно. Всичко това за мен е *не-мисъл*, несъзнателна реакция.

Само че не е точно така.

Защото ръката, с която държа пистолета... *потреперва*.

И не само — направо се *тресе*.

Затварям очи и я отпускам. Питър се засмива гръмогласно.

— Смоуки! Май избързах! Май терапията ми трябва да продължи.

Обзема ме паника. Тя ме връхлита бавно като мрачна вълна на нощен плаж. Поглеждам Бони и се стряскам, когато забелязвам, че гледа точно в мен. Очите ѝ са изпълнени с доверие.

Премигам и лицето ѝ се размазва. Премигам отново и тя се превръща в Алекса.

Гневни очи. В тях няма доверие.

В крайна сметка Алекса е наясно какво ще ѝ се случи.

Ушите ми бучат.

Бучат? Не... Килвам глава на една страна и се заслушвам. Това е глас. Идва отдалече и ми е трудно да разбера какво казва.

— Смоуки? Тук ли си?

Гласът на Хилстед ми връща лицето на Бони.

Осъзнавам ужасена, че губя разсъдъка си. Точно тук, точно сега. Точно когато ми трябва най-много.

Мили боже.

Прочиствам си гърлото и се насилвам да заговоря.

— Ти... ти каза, че искаш да говорим. Е, говори тогава. — Не звуча особено убедително, но поне звуча разумно.

Плувнала съм в пот.

Той застива за миг.

— Мислиш ли — започва той, — че съжалявам, че се намирам в тази ситуация? Ако отговорът на този въпрос е положителен за теб, ще ти кажа, че грешиш. Баща ми ме научи да се придържам към определени стандарти. Едно от любимите му изказвания беше: „Не е важно колко дълго ще живееш — важно е колко перфектно ще убиваш, докато си жив“. — Присвива очи. — Разбираш ли? Да съм верен на завещанието си, на примера на Човека сянка, не означава просто да убивам курви и да се подигравам на ФБР. Изисква се определен... *нюх*. Подход към убийството, то не е просто някакъв акт. — Гласът му е

изпълнен с гордост. — Режем ви с най-добрите сребърни прибори и прием кръвта ви от дизайнерски кристал. Удушаваме ви с коприна, докато носим „Армани“. — Наднича иззад главата на Бони. — Всеки глупак може да убива. Аз и предшествениците ми създаваме *историята*. Обезсмъртяваме се.

Печели време, казвам си. Защото продължавам да чувам този слаб глас в главата си и знам — наистина *знам*, че онова, което се опитва да ми каже, е важно.

— Нямаш деца — констатирам аз. — Така че всичко свършва с теб. Дотук с безсмъртието.

Питър свива рамене.

— Тези гени ще се появят отново. Кой казва, че Изкормвача не е хвърлил семето си на други места? Кой може да каже, че и аз не съм го сторил? — Усмива се. — Не съм първият, не мисля, че ще съм и последният. Расата ни ще оцелее.

Една ужасна мисъл се появява в главата ми. Възможно ли е да не *искам* да спася Бони? Възможно ли е част от мен да смята, че няма да е честно спрямо Алекса?

Ръката ми трепери в скута ми и се свива около дръжката на пистолета.

Гласът в главата ми все още е тих, но е станал по-настоятелен.

Намръщвам се на Хилстед.

— Раса? Каква раса?

— Първите ловци. Хищници, които ходят на два крака.

— Ах, ясно. Тези простотии.

Дъхът ми спира, когато виждам как пръстите му се стягат около ножа, опрян в гърлото на Бони. Бързо ги отпуска и се усмива.

— Смисълът на всичко това, мила Смоуки, е, че няма значение, че си ме хванала. В крайна сметка аз съм истински. Това е всичко, което има значение. Аз съм много по-истински от баща ми — той никога не намери своя Абърлайн. Ами сътрудниците ми? — Имам чувството, че гледам надута птичка, която цвърчи самодоволно. — *Това* определено беше оригинално. — Наднича отново към мен. — Освен това имам едно-две неща, които да ти предложи. Като за финал.

За първи път, откакто ръката ми потрепери, гласът в главата ми млъква. Наляга ме безпокойство.

— Какво предлагаш?

— Да те бележа до живот, Смоуки. Искам да оставя следата си върху теб и да ти дам нещо в замяна.

— Какво говориш, мамка ти?

— Ако ти кажа да се гръмнеш с пистолета си, защото само така ще пусна Елейна и Бони, ще ми повярваш ли?

— Разбира се, че не.

— Да. Но ако ти кажа да вземеш един нож и да си срежеш лицето, за да пусна Елейна?

Безпокойството ми става още по-неприятно. Отново започвам да се потя.

— Аххххх... виждаш ли? Това е забавната част при подобни залози, Смоуки. *Налага* се да обмислиш предложението, нали? — Засмива се. — И възможностите. Ако не направиш нищо и продължим както до момента, може да ги изведеш живи оттук, а може и да не успееш. Можеш да срежеш лицето си, а аз може да лъжа и пак да продължим както до момента... но в такъв случай просто ще си се срязала. Няма да умреш я, нали? Или можеш да се срежеш и да я *пусна* — самият факт, че съществува такъв шанс, е достатъчен, за да избереш сценарий номер две. Колкото и да не ти се вярва, *възможно е* да казвам истината. Защо да не пусна Елейна, след като съм се наслаждал на гледката как се обезобразяваш сама, а? Особено след като това сладурче ми служи за щит?

Продължавам да се двоумя. Безпокойството се е превърнало в тревога, която кара стомаха ми да се бунтува. Питър говори логично. Наистина обмислям предложението му. Залозите му са ужасни, но са поносими. Както при всяка хазартна игра, мога да изгубя, но печалбата си струва да се рискува.

Вероятно, да.

Не, не, не! — реве драконът. — *Строши му костите!*

Млъквай, казвам й.

Другият глас остава мълчалив. Още е там, но просто мълчи. Чака.

— Наистина ли ми правиш това предложение, Питър? — питам аз.

— Разбира се. Между възглавничката и подлакътника на стола има нож.

Оставям пистолета в скута си. Навирам пръсти под възглавничката. Напипвам го. Студена стомана. Търся дръжката, хващам я и изваждам ножа.

— Погледни го.

Правя го. Ловен нож. Направен е, за да реже плът.

— Белези — мърмори Хилстед. — Те винаги ни напомнят. Също като кръговете на дърветата, които бележат времето. — Едното му око наднича иззад главата на Бони и се забива в мен. Виждам го как се движи, мога да го усетя върху лицето си. Като нежни пръсти, които проследяват белезите ми. Осъзнавам, че по един особен начин усещането е приятно. — Искам да оставя своята следа върху теб, моя Абърлайн. Искам да ме виждаш, когато се погледнеш в огледалото. Завинаги.

— Ако го сторя?

— Ще ти позволя да използваш ножа, за да освободиш Елейна. Каквото и да се случи, тя ще си тръгне оттук жива и здрава.

Елейна се опитва да каже нещо през парцала в устата си. Поглеждам я. Тя клати глава. *Не*, казват очите ѝ. *Не, не, не...*

Поглеждам ножа. Мисля си за лицето ми, което се е превърнало в пътна карта на болката. Белезите, които нося, ми напомнят, че съм изгубила всичко. Вероятно белегът, който иска да си направя, ще ми напомня за спасяването на Елейна. Възможно е обаче да се окаже просто поредният белег. Вероятно всички ще умрем тук и аз ще бъда погребана с една неизлекувана рана.

Мога да опра дулото на пистолета в собствената си глава и да дръпна спусъка. Дали ръката ми ще трепне тогава? Ако се опитам да се застрелям?

Светът се върти, Бони се превръща в Алекса, Алекса се превръща в Бони, а в главата ми бушуват океани. Чувствам се омиротворена и ужасена.

Губя разсъдък, да, сър. Не'а ник'во съмнен'е.

Опитвам се да избягам от погледа на Елейна.

— Къде? — питам аз.

Надничачното око се ококорва. Виждам как ъгълчето му се сбръчква. Усмива се.

— Съвсем просто е, мила Смоуки. Ще пазим едната част на лицето непокътната. Ще ми се да си наполовина красива и наполовина

звяр. Така че нека бъде вляво. Само една линия, от долната част на окото до красивата ти уста.

— Ако направя това, ще ми позволиш ли да освободя Елейна?

— Така казах. — Свива рамене. — Възможно е да лъжа, разбира се.

Поколебавам се, но в крайна сметка вдигам ножа. Нямам какво друго да направя. Защо да се бавя?

Не се бави, бързо работата си свърши! — кудкудяка лудата в мен. — *Отрежи парченце месце и ще си направим едно добро обядче!*

Допирам върха на ножа под лявото си око и усещам студенината му. Странно, мисля си. Нищо друго не е толкова студено и толкова твърдо, колкото опрян в кожата нож. Той е най-добрият войник, следва всякакви заповеди и не се замисля за какви цели се използва, стига да продължава да *реже*.

— Нека раната е дълбока — казва Хилстед. — Искам да видя кокал, когато приключиш.

Джоузеф Сандс искаше да докосна лицето му. Питър Хилстед иска да докосна своето и аз го правя, режа се, дълбоко и решително. Болката е неописуема. Острието е остро като бръснач, срязва плътта ми като масло, отваря я безпроблемно, без никакво усилие. Срезът е дълъг и от него избива кръв, много кръв, която потича по лицето ми. Намокря устните ми. Вкусвам собственото си вино.

Драконът пици.

Хилстед е като хипнотизиран. Окото, което наднича, е ококорено. Попива всичко, изпива го. Подхранва нуждите си.

Дарявам му един ценен момент.

Посочвам го с ножа.

— Е? Мога ли да освободя Елейна?

Окото му продължава да е ококорено. Кръвта капе от брадичката ми и то проследява всяка капка.

— Толкова е красиво... — въздиша той.

Кап, кап, кап. Хипнотизиран е от капенето.

— Питър. — Окото му се отделя неохотно от приятната гледка. — Мога ли да я освободя?

Намръщва се. Усмива се.

— Ами... — казва замислен. — Не. Не мисля. Не.

Едновременно ме обземат презрение и отчаяние.

— Толкова си предсказуем — отвърщам аз. — Ако искаше да бъдеш оригинален, щеше да пуснеш Елейна. Очаквах точно това — да не го направиш.

Питър свива рамене.

— Не мога да угодя на всички.

— Все още можеш да угодиш на мен.

— Как?

— Като умреш, Питър. Като умреш.

Дръзки думи, мисля си, но все още се страхувам от пистолета си. Той се засмива.

— Заслужих си го, Смоуки. Но след малко ще стигнем и дотам. — Едната му ръка хваща врата на Бони изотзад. Другата продължава да държи ножа на гърлото ѝ. — Ти ми даде това, което исках. Време е да приключваме.

Пускам ножа. Той го проследява, докато пада на пода и издрънчава в него.

Аз правя същото, хипнотизирана от блясъка му, от мазната ми кръв по перфектно наточеното му острие.

Присвивам очи. Килвам глава на една страна. Гласът в главата ми отново е тук, този път го чувам от по-близо.

Не го поглеждам, докато му задавам въпроса:

— Как ще приключи това, Питър?

— Вариантите са два, Смоуки.

Впервам очи в него. Съществувам на две нива. На едното гледам Хилстед, слушам го, отговарям му. На другото се опитвам, опитвам, опитвам да чуя гласа.

— Какво искаш да кажеш с това, че „вариантите са два“?

Окото му се свива.

— Ще прережа гърлото на Бони, Смоуки. Смятам да броя до десет и след това ще ѝ прережа гърлото от ухо до ухо, ще ѝ направя една голяма мазна усмивка. Освен ако преди това не ме убиеш, разбира се. — Ножът помръдва. — Каквото и да се случи, сигурен съм, че в крайна сметка ще ме застреляш и ще умра. Така че ето какъв е „първият вариант“. Застрелваш ме, преди да преброя до десет, и Бони ще живее. „Вторият вариант“ е... — поглежда пистолета ми — случилото се с Алекса. Бони умира, а ти изгубваш още една дъщеря. Пак ще ме убиеш... но ще е прекалено късно.

Чувам гласа.

Мамо.

— Всичко, което трябва да направиш, мила Смоуки... — главата му се появява, хили се насреща ми — е да ми позволиш да ти помогна за един последен път.

Чуй ме, мамо. Можеш да го направиш. Всичко е наред.

Външно се изпразвам от съдържание. Застивам, застивам, застивам.

— Да ти го начукам.

— Не мисля. — Ухилва се още по-широко. — Гледай да не пропуснеш, Смоуки. Ще ти дам десет секунди, след които ще я убия. Смятам да ѝ прережа гърлото като на прасе. Единственият ѝ шанс е да стреляш. Разбира се, може да пропуснеш и да я убиеш точно както направи с Алекса. Възможно е да убиеш още едно дете с пистолета си.

От лицето ми капе кръв. Очите на Бони изпълват ума ми.

Алекса изпълва душата ми.

Всичката ѝ красота ме изпълва. Изведнъж. Всеки момент, в който се е усмихвала, в който съм я прегръщала, в който съм помирисвала косата ѝ. Всяка сълза, която съм избърсвала, всяка ангелска целувка, с която ме е дарявала. Напоследък често ме спохождат спомени за нея, но тези са хиляди пъти по-ярки. Милион пъти по-силни.

Всичко това е изгубено, изгубено завинаги.

— *Хайде*, агент Барет. Започвам да броя.

Гмуркам се в океан от сълзи и не виждам никакъв хоризонт.

Задавам си същия въпрос: „Ще потрепери ли ръката ми, ако насоча пистолета в собствената си глава?“. Мога да приключа всичко по този начин. Бързо. Лесно.

Мога да сложа край на спомените. Искам това повече от всичко — да изтрия миналото.

— Ти беше моят Абърлайн, Смоуки. Трябва да си щастлива — ти си най-добрата от най-добрите. Никой не е хващал някого от нас, никога. От мен до моя предшественик. Аплодирам шаржа ти с плътта в буркана. Очевидна лъжа, но трябва да призная — успя да ме разгневиш. Също така залови Робърт... е, той беше малко немарлив, затова не бих казал, че се справи гениално. Но определено имаш дарба, мила Смоуки. Голяма дарба.

Едва го чувам. Ушите ми бучат и заплашват да удавят целия ми свят. Осъзнавам, че се удрям сама, докато ръцете ми не се изцапват с кръв. Аз съм тази, която пищи. Аз съм тази, която вие и проклина, и умира, и...

Мамо!

Бученето спира.

Тишина.

Виждам я с периферното си зрение, но не мога да я погледна. Не мога.

Прекалено съм засрамена.

Всичко е наред, мамо. Всичко е наред. Трябва да запомниш най-важното.

Кое е то? Че се провалих? Че те убих? Че оцелях, а ти не? Че — което е най-лошото — животът продължава?

Изпълва ме срам, който завира зурлата си във всяка част от тялото ми. Заравя се надълбоко в мен.

Болката, която изпитвам в момента, е безгранична и вечна.

Ето ме, мисля си. Най-накрая. Моментът, в който губя завинаги. И изчезвам.

Ще припадна.

Преди да го сторя, Алекса ми се усмихва.

Усмивката ѝ е като горещо слънце. Като огромна маса светлина.

Не, мамо. Помни любовта.

Имам чувството, че някой е натиснал бутона за пауза. Всичката болка и срам изчезват. Няма ги.

Настава спокойствие.

Минава миг от вечността и аз го виждам как си отива. *Туп*, обажда се отново сърцето ми, след което пак спира.

Алекса стои пред мен. Вече не е просто петно или сянка, нито пък кратък миг от сън.

Моята красива Алекса е тук.

— Здравсти, мамо — поздравява ме тя.

— Здравсти, миличка — прошепвам в отговор.

Знам, че не е тук наистина. Но също така знам, че е тук, доколкото това е възможно.

— Трябва да избереш, мамо — казва ми с нежен глас. — Веднъж и завинаги.

— Какво имаш предвид, миличка?

Тя идва до мен и ме хваща за ръцете. Нежният ѝ допир ми дава сила. Толкова е приятен, че потръпвам.

— Дали да *живееш*, мамо.

Животът ме е научил, че истината идва при нас без фанфари, но когато го стори, променя всичко завинаги. Истинската истина винаги е проста.

Тази истина не е по-различна.

Изборът между живот и смърт, изборът между Алекса и Хилстед. Между Мат и Сандс.

Алекса се усмихва, кима... и изчезва.

И просто ей така, само след един удар на сърцето, вече съм възвърнала разума си. С тази истина лудостта ми си е отишла.

Времето потича отново.

Хилстед продължава да говори, но не мога да чуя какво казва. Имам чувството, че съм в стая на мълчанието. Свят, в който всичко се движи нормално, но мислите ми са някак си отнесени — като да тренираш тай чи на дъното на плувен басейн.

Очите на Бони не са се отделили от моите от момента, в който влязох тук. Изпълнени са с ужас и доверие. Поглеждам я вече с разумен поглед. Наистина я виждам.

Красива е, мамо.

— Да, така е, миличка — отвърщам шепнешком.

Хилстед присвива очи. Този път го чувам.

— С кого говориш, мила Смоуки? Съсредоточи се. Вземи се в ръце. Остават три секунди, преди малката Бони да започне да се усмихва с врата си.

Трябва да произведе този изстрел, за да я спася. Няма да е лесно. Изложена е едва четвърт от главата на Хилстед. Останалото е скрито зад Бони.

Изчисленията изпълват ума ми в началото бавно, но бързо набират скорост.

Драконът усеща, че нейното време е дошло, и започва да пухти.

Алекса проговаря на фона на драконовия ритъм и създава впечатлението за вятър в дъждовна нощ. *Не се тревожи, мамо. Просто го почувствай. Всичко е в теб, просто трябва да се довериш на себе си.*

— Не знам, Алекса — отвързвам аз. — Пет сантиметра. Три и половина. Просто не знам. Мога да я убия.

Усещам как призрачните ѝ ръце се увиват около кръста ми отзад. Едната ѝ ръка се протяга, за да докосне сърцето ми. *Всичко е тук, мамо. Знам, че вече му нямаш доверие, но тя има нужда от теб. Нямам нищо против, че се нуждаеш от нея. Попита ме в съня си, но се събуди, преди да успея да ти отговоря. Обичай я, мамо. Нямам нищо против.* Лицето на Алекса се появява в главата ми — кафявите очи на Мат, сладката усмивка, луничките. Вече не се страхувам да я погледна. Ръцете ѝ ме пускат и усещам как се отдалечава от мен. Преди да си отиде, прошепва още нещо: *Не разбираш ли, мамо? Не си перфектна. Направи онова, което чувстваш, и то ще е най-доброто, на което си способна. Просто винаги давай най-доброто, на което си способна.*

Драконът ръмжи и пухтенето ѝ се превръща в писък, после в огнено колибри, прераства в ястреб, а после в орел и в...

Ръката ми спира да трепери.

Вдигам пистолета и натискам спусъка, без да се замислям.

Не чувам изстрела. Само виждам какво се случва. Виждам как главата на Бони отскача назад, тази на Хилстед експлодира, а ножът пада от ръката му. Знам, че съм я убила заедно с него.

В гърдите ми се надига писък, хващам се за главата... но в този момент Бони тръгва напред, подскача, защото краката ѝ са завързани.

Тя обръща лявата си буза към мен, Хилстед е на пода с дупка в едното око и тогава разбирам.

Куршумът ми е минал близо, одраскал е бузата ѝ, но е намерил целта си. Тя е добре. Той е мъртъв.

Ръката ми трепери, докато прибирам оръжието си. Джеймс и Алън бягат по стълбите, следвани от Томи. Алън плаче, докато развързва Елейна и увива едно одеяло около нея, а Джеймс и Томи ме питат дали съм ранена. Не отговарям.

Поглеждам към него, лежи мъртъв на пода. Човекът, който беше осигурил достъп на Сандс до дома ми, който в крайна сметка се оказа отговорен за смъртта на семейството ми и за белезите по лицето ми. Мисля си за разрушителната вълна, която действията му бяха предизвикали.

В крайна сметка той доказа своето.

Смъртта винаги е само на една ръка разстояние.
Но така е и с живота, и с всичките му победители.

57.

Кали помоли само трима души да бъдат тук с нея. Аз, Мерилин и Елейна. Бони също е с нас, което, разбира се, не е проблем.

Два дни след смъртта на Питър Хилстед Кали се събуди. Минаха още два дни оттогава и докторът се подготвя да прегледа краката ѝ, за да прецени дали има чувствителност в тях. Кали дава всичко от себе си, за да се прикрива, но виждам, че е ужасена.

Изглежда ужасно. Бледа и изморена е. Въпреки това се радвам, че е жива.

Сега ще разберем дали ще проходи отново.

Докторът държи един от онези инструменти, които всички сме виждали, но никой не знае как се казва — прилича на шпора, на края на която има дръжка. Смята да прокара тези остри върхове по ходилата ѝ.

— Готова ли си? — пита Кали той.

Елейна я хваща за ръката от едната страна на леглото, а аз от другата. Мерилин стои от лявата страна на Елейна. Бони само наблюдава, но изглежда разтревожена.

— Погъделичкай ме, сладкишче.

Докторът прокара шпората по ходилото на левия ѝ крак. Поглежда я.

— Усети ли нещо?

Кали се ококорва от страх. Отвърща вяло:

— Не.

— Не се паникьосвай — опитва се да я успокои той. Определено думите му не сработват, защото Кали е на път да ми строши ръката. — Да опитаме на другия крак. — Прокарва шпората по него, а ние чакаме...

Леко потръпване. Големият ѝ пръст се размърдва. Кали затаява дъх.

— Усети ли нещо? — пита отново докторът.

— Не съм сигурна...

— Спокойно. Палецът помръдна, което е добър знак. Да опитаме отново. — Прокарва шпората в долната част на ходилото ѝ. Този път големият ѝ пръст помръдва мигновено.

— П-почувствах го! — заявява Кали. — Не особено... но го почувствах.

— Това е много, много, много добре — продължава с успокоителните думи докторът. — Сега искам да опиташ нещо друго. Искам да помръднеш палеца си.

Ръцете на Кали се потят. Усещам, че се разтреперва.

— Хайде де — приканва я Елейна. — Давай. Можеш да го направиш.

Кали поглежда към палеца си. По-концентрирана е и от олимпийец. Усещам вътрешната ѝ борба.

Големият ѝ пръст помръдва.

— Този път го усетих! — заявява Кали развълнувана. — Усетих нещо като... свързване. Може би говоря пълни глупости.

Докторът се усмихва. Голяма усмивка, огромна усмивка. Никоя от нас не си е позволила лукса да изпита облекчение. Искаме да чуем присъдата на доктора.

— Не, не говориш глупости. В интерес на истината, това са доста добри новини. Съществува само пет процента шанс да имаш някакви увреждания. Нищо, с което физиотерапията да не може да се справи, така че не искам да се тревожиш излишно. Ако нещо такова изникне, ще е необходимо единствено време, за да научиш тялото си да предава съобщенията от мозъка до краката. — Млъква за миг. — Ще ти кажа нещо и можеш да бъдеш сигурна, че съм сериозен: няма да останеш парализирана.

Кали отпуска глава на възглавницата и затваря очи. Болничната стая се изпълва с хор от „Благодаря на Бога“ и ураган от облекчение.

Всички застиваме.

Защото чуваме стона.

Стон, който освобождава нещо огромно, ужасно и неприятно, и всички се обръщаме в посоката, от която е дошъл.

Бони. Малката Бони е застанала до вратата на болничната стая, лицето ѝ е червено, сълзите буквално струят от очите ѝ, а юмрукът ѝ е притиснат в устата ѝ. Опитва се да спре вулкана от мъка, който иска да изригне.

Шокирана и безмълвна съм. Имам чувството, че някой е разрязал сърцето ми на две с остър бръснач.

От всички ни Бони най-много се страхуваше за Кали и неочакваният обрат на събитията направи мъката ѝ още по-смазваща. Сега разбирам какво е чувствала. Ако Кали беше останала инвалид за цял живот, в очите на Бони Хилстед щеше да е победил. Стенанията ѝ са за майка ѝ, за мен, за Елейна, за Кали и за самата нея.

Гласът на Кали пронизва въздуха като нежна стрела.

— Ела тук, сладкишче — изрича тя с нежност, която ме кара да се вцепеня.

Бони хуква към леглото ѝ, хваща я за ръката, затваря очи и се притиска силно в нея. Търка бузата си в пръстите ѝ и плаче ли, плаче. Плаче от радост за Кали и за света, в който е принудена да живее.

Кали ѝ шепне мили думи, а останалите сме онемели.

Не можем да пророним и дума — дори да искаме да го сторим.

* * *

Кали поиска да останем за малко насаме.

— Предполагам, че вече *всички* знаят за мен и Мерилин?

Ухилвам се.

— Горещо-долу.

Въздъхва, но не от съжаление.

— Ах, добре. — Млъква за миг. — Тя ме обича, да знаеш.

— Знам.

— Но не за това те помолих да останеш при мен.

— Така ли? Тогава защо?

— Има нещо, което трябва да направя и... е, все още не съм готова да го направя с Мерилин. Може би никога няма да бъда.

Поглеждам я въпросително.

— Какво?

Прави ми знак да се приближа. Сядам на леглото ѝ.

— Ела по-близо.

Правя го. Кали ме сграбчва нежно за ръцете, придърпва ме към себе си и ме прегръща.

Необходимо ми е известно време, за да осъзная какво се случва, но когато го правя, затварям очи и я притискам силно до себе си.

Тя плаче. Плаче безмълвно, но всъщност изразява всичко, което има да каже.

Стискам я силно и я оставям да се освободи от товара си. Наясно съм, че тези сълзи не са от мъка.

Тези сълзи са от радост.

58.

Часът е пет и двамата с Джеймс сме единствените в офиса. Подобни моменти са истинска рядкост. Всички чудовища са където трябва — засега. Можем да си тръгнем в края на работния си ден. Смятам да се възползвам от тази възможност.

Стоя и чакам докладът ми да се разпечата. С последната страница ще настъпи и краят на случая на Джак-младши. Целият му живот, деяния и мерзости ще угаснат завинаги съвсем скоро.

Макар и не напълно. Нещата, които направи, и отражението им върху нас и други хора ще оставят своята следа години наред. Той режеше с голямата секира — грубо и дълбоко. Белезите ни остават завинаги и понякога, през малките часове на нощта, могат да ни гъделичкат като отрязан крайник.

Като Кийнън и Шанц. Такива крайници не просто гъделичкат, те болят.

— Ето и моите бележки — стряска ме Джеймс, като оставя листовите на бюрото ми.

— Благодаря ти. Почти приключих.

Застава до принтера и се заглежда в него. Поредният рядък момент: двамата с Джеймс се наслаждаваме на приятната тишина.

— Предполагам, че никога няма да разберем — казва той.

— Предполагам.

Двамата споделяме черния влак, както и един и същ въпрос, който ни гложди, затова не е необходимо да го обличаме в думи.

Дали е имало някого преди бащата на Питър Хилстед? Дали е имало смъртоносен дядо или прадядо? Ако можем да проследим нишката назад във времето преди дните на истинската криминология и компютърните бази с данни, дали щяхме да прекосим океана и да се озовем в осветени от газови лампи калдъръмени улици?

Дали нямаше да се опитваме да избягаме от човек без лице, с цилиндър на главата и проблясващ скалпел в ръката?

Дали нямаше да видим очите на легендарния ужас?

Вероятно не.

Но няма как да бъдем сигурни.

Способни сме да продължим живота си, без да намерим отговори на тези въпроси, да си тръгнем и повече да не поглеждаме назад, за да запазим здравия си разум.

Последната страница излиза от принтера.

ЕПИЛОГ

Погребахме Ани до Мат и Алекса. Така двете с Бони ще можем да посещаваме семействата си заедно.

Денят е прекрасен. Калифорнийското слънце, което баща ми обичаше толкова много, се е изпъчило в пълния си блясък, потискано единствено от хладния повей на вятъра, който ни пази от горещите му лъчи.

Тревата в гробището не е косена тази седмица и се поклаща от време на време в цялата си зелена и лъскава прелест. Докъдето ми стига погледът, се издигат надгробни плочи и цялата тази картина ми прилича на дъното на океана, покрито с водорасли и ред след ред останки от призрачни кораби.

На гробището има и други хора — сами и в групи, млади и стари. Те са дошли да посетят съпругите и съпрузите си, синовете и дъщерите си, братята и сестрите си. Някои са умрели спокойно. Някои са били насилствено убити. Някои са починали в компанията на близки, а други — сами.

На някои от гробовете няма посетители. Хората остаряват и забравят за умрелите.

Макар да е изпълнено със спомени за смъртта и обитавано от призраци, гробището е спокойно място. И денят е прекрасен.

Бони засажда цветя на гроба на Ани, след което се изправя и изтупва пръста от ръцете си.

— Приключи ли, скъпа? — питам я.

Тя ме поглежда и кима. Усмивва се.

Елейна започна химиотерапия. Алън продължава да идва на работа. Приех факта, че няма как да им помогна. Мога единствено да ги обичам и да ги подкрепям.

Джеймс погребва отново сестра си. Лио си купи ново куче, бебе лабрадор, за което говори през последните няколко дни. Кали се възстановява и с всеки изминал ден става все по-сърдита и по-сърдита заради забраната да става от болничното легло, което е добър знак.

Дъщеря ѝ продължава да я посещава и тя някак си се е примирила с новата си титла „баба“. Очевидно няма нищо против.

Двамата с Томи се видяхме още няколко пъти. Бони го харесва. Караме я полека, искаме да видим къде ще ни отведе това.

Оказа се, че Питър Хилстед е отговорен за смъртта на поне още дванадесет жени. Повечето от тях са били перфектни престъпления — научихме за тях от дневника му. Водил си е подробни бележки точно като баща си. Също като него е криел жертвите си, избирал е жени, които няма да липсват на никого, и е унищожавал трупове им, когато е приключвал с тях. Не е оставял никакви следи за смъртта им, само... сенки. Все още нямаме представа за другите чудовища, с които може би е водил кореспонденция и е окуражавал. Не знам дали някога ще открием нещо. Научих се да приемам, че това също е извън моя контрол. Ако изпълзят от пещерите си, аз ще бъда тук, за да ги заловя.

Оказа се, че Робърт Стрийт се е познавал с Хилстед от три години. Участвал е само в последните две убийства. Ако трябва да бъде честна, не ми пука. Единият е мъртъв, а другият скоро ще го последва.

Разбрахме, че Хилстед е използвал поста си на доктор и оторизиран психотерапевт на агенти, за да получава достъп до служебна информация, която смятаме, че го е отвела до дъщерята на Кали. Преди да започне работа, Бюрото я беше проучило добре и Мерилин не се беше изплъзнала от полезрението им.

Докато работехме по случая, уменията на Хилстед да научава всичко за нас ни се струаха почти свръхестествени. В крайна сметка се оказа, че просто е бил умен.

Ние обаче бяхме по-умни, нещо, което непрекъснато си повтарям. Знам, че подобно знание крие своите опасности. Черният влак е моята собствена арогантност, той може да ме прати в пропастта, ако не внимавам. Засега просто се возя на него. Все пак драконите са горди същества.

Семейство Хилстед затрудни профайлърите доста сериозно. Казаха, че са нещо ново и нечувано сред серийните убийци и ала-бала.

Не мисля, че Питър беше много по-различен от другите, които бях преследвала и заловила. Той направи грешка като всички тях. Колкото и „перфектен“ да беше, Рене Паркър — първата му жертва —

в крайна сметка протегна ръка от гроба и го завлече при себе си под земята. Това ми носи невероятно удоволствие.

Често си мисля, че истинските призраци на този свят са последствията от действията ни. Те са следите на промяната, които оставяме след себе си.

Последици. Те могат да ни преследват и наранят. Също така могат да ни развълнуват и да ни успокоят през нощите. Не всички призраци стенат или плачат. Някои просто се усмихват.

Бони продължава да не говори. Не се събужда с писъци посред нощ, но не всички нощи са спокойни. Тя е красиво, умно и съобразително дете, което не щади любовта си. Също така е човек на изкуството, художничка. Излива на белия лист красота и мрак, които са нейният заместител на неизречените думи.

Създадохме си рутина. Още не сме като майка и дъщеря, но скоро и това ще стане. Имаме напредък и аз вече не се страхувам. Щастлива съм за Първото правило на майката и съм готова да отида навсякъде, където ме отведе.

Призраците на Мат и Алекса ме посещават в сънищата ми и това ми действа успокоително. Кошмарите вече ги няма.

— Готова ли си да си ходим?

Бони ми отговаря, като ме хваща за ръката.

Тя е няма, а аз обезобразена, но денят е прекрасен и бъдещето вече не е толкова страшно. Аз имам нея, а тя мен и нарастващата помежду ни любов.

А с любовта нараства и животът.

Тръгваме си от гробището, хванати за ръка, под зорките погледи на призраците.

Сигурна съм, че в момента се усмихват.

БЛАГОДАРНОСТИ

Моите горещи благодарности отиват при Даян О'Конъл за редакторските ѝ съвети и постоянната ѝ подкрепа, Фредерика Фридман за безценните ѝ редакторски напътствия, Лиза и Хейвис Доусън за неуморната им помощ, която включва някои чудесни поправки и хиляди други неща, Бил Мейси — моя редактор в „Бантам“, Ник Сейърс — моя редактор в „Ходър“, Чандлър Кроуфърд за чудесния начин, по който ме представя на международния пазар, съпругата ми, моето семейство и приятели, които ме подкрепят в желанието ми да бъда писател. Искам да изразя специални благодарности към Стивън Кинг и книгата му „За писането“, която наклони везните от желанието ми да пиша към осъществяването на това желание.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.